

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA THALASSA

BESPELLED

BEWITCHED BOOK TWO



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BESLENMİŞ

BÜYÜLENDİ

KİTAP 2

LAURA THALASSA

LAVABROOK YAYINCILIK, LLC

Copyright © 2024 by Laura Thalassa

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks ve Laura Thalassa bu kitaptaki hiçbir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Lavabrook Publishing Group, LLC tarafından yayınlandı

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı](#)

[Unutmamam Gereken Şeylerin Kısa Bir Özeti](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Çok Yakında](#)

[Okuduğunuz için](#)

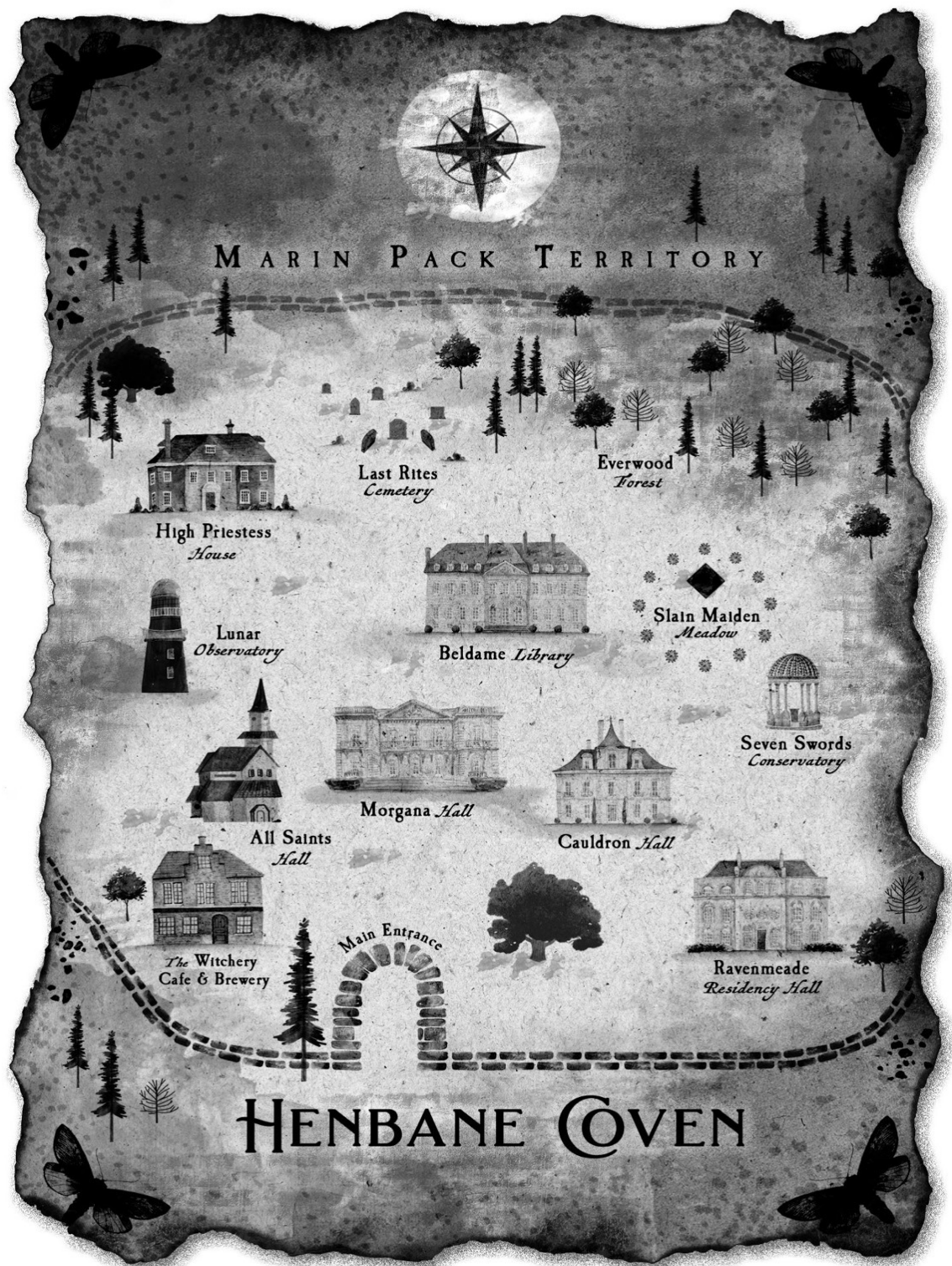
[teşekkürler! Ayrıca Laura](#)

[Thalassa Teşekkür](#)

*Ali'ye,
Unutma, unutma.*

İÇERİK UYARISI

Bespelled, bazı okuyucular için hassas olabilecek bazı temalar ve tasvirler içermektedir. İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen [buraya tıklayın](#) veya web siteme gidin.



UNUTMAMAM GEREKEN ŞEYLERİN KISA BİR ÖZETİ

(O ŞEREFSİZ MEMNON'UN HAFIZAMLA TEKRAR
OYNAMASI İHTİMALINE KARŞI)

BEN SELENE BOWERS.

Yirmi yaşında.

Ailem Olivia ve Benjamin Bowers. En iyi
arkadaşım Sybil Andalucia.

Henbane Cadılar Meclisi'ne katıldım. (Nihayet!) Meclisin beni kabul
etmekteki isteksizliğine rağmen (büyümün anılarımı yemesinden
hoőlanmadılar), Amazon yağmur ormanlarının ortasına bir uçak indirmek için
büyümü kullandığımı öğrendikten sonra bunu yaptılar. Bu uzun bir hikaye.
Gerçekten önemli olan kısımları őunlar: (1) oradayken, tanıdığım Nero'yu
buldum - bir gölge gibi etrafınızda dolaşan huysuz panter. Evet, bu onun yasal
kiőiliđi. Bunu ona karşı kullanmayın. Gizliden gizliye çok iyi bir çocuk. Ve
(2) Ben...bir adamı uyandırdım.

Tamam, yani o sıradan bir adam değil. ~~O meme emici bir orospu çocuğu.~~
Lanetli Memnon, benim iki bin yıl önce onu küflü bir mezara tıkıp yüzyıllar
boyunca uyumaya zorlayan uzun zaman önce ölmüş bir eş olduğuma inanan
iki bin yaşında bir büyücü. Kimsenin tahmin edemeyeceği bir olay örgüsüyle,
ben onun uzun zaman önce ölmüş karısıyım. (Bunu şimdi yeniden
öğreniyorsanız özür dilerim. Size sonsuz sempatimi sunuyorum).

Memnon ve ben -kendinize gelin- ruh eşiyiz, doğuştan birlikte olmak
kaderimizde var çünkü kader bu kararı verdiği gün sarhoőtu. Bu durumun
romantik olduğunu düşünmeden önce, lütfen şunu unutmayın

Memnon'un korkunç ve acımasız olduğunu ve benden nefret ettiğini. Anılarımı sakladığım günlüklerimi resmen yaktı.

Büyücü ayrıca bir dizi cinayeti üzerime yıktı. Kurbanlar cadılardı, bazıları cadılar meclisi kardeşleriydi. İçlerinden birini tanıyordum, Charlotte Evensen. (Nero ve ben onun cesedini bulma talihsizliğine uğradık.) Ben masumum, ancak doğaüstü polis gücü Politia şimdi benim öfkeli bir seri katil olduğuma inanıyor. Görünenin aksine, katil Memnon da değil. Gerçek katil hâlâ serbest ve kurbanlarının cesetleri parçalanmış ve kara büyüyle kaplanmış. Sorumlu her kimse ya da her neyse gerçekten kötü.

Marin Sürüsü şekil değiştiricileri beni sürünün bir dostu olarak görüyor ve masumiyetimi kanıtlamama yardım etmeye hazırlar. Eğer adım temize çıkarsa, uğraşmam gereken başka bir meseleyi görüşmek için sürüyle buluşmam gerekecek: yanlış giden bir büyü çemberi.

İki hafta önce, 14 Ekim'de, yeni ay gecesinde, Ravenmeade yurt binasının (diğer adıyla evimin) altındaki zulüm tünellerinde bir büyü çemberine katıldım çünkü beş parasızdım ve biraz paraya ihtiyacım vardı.

Evet, berbat bir fikir. Baş rahibe, aşırı derecede sarhoş olan Cara adında bir şekil değiştiren kıza zorla bağ kurmaya çalıştı. Büyü tamamlanmadan önce çemberi kırdım ve kızı oradan çıkarmayı başardım, ancak şiddetli bir büyü savaşı oldu ve şimdi en az bir cadı, Kasey, kayıp. Büyü çemberine katılan diğer cadıların hepsi maske takıyordu, bu yüzden kim olduklarını bilmiyorum, ancak bazılarının evimde yaşıyor olması tamamen mümkün. Bu da demek oluyor ki düşmanlarımla birlikte yemek yiyor ve uyuyor olabilirim.

Memnon, büyü çemberinin sonuçlarıyla nasıl başa çıkacağımı çözmeme yardım ediyordu ve dürüst olmak gerekirse birkaç saniyeliğine onun pek çok sorununu aşabileceğimi düşündüm. Onun için birkaç şey var:

- (1) Kötü çocuk tavrı
- (2) Kaslar ve dövmeleler
- (3) İntikamcı olmadığında bastığım yere tapar
- (4) Muhteşem
- (5) Söz konusu olduğunda veriyor...boşver

Ne yazık ki, neredeyse bütün bir doğaüstü odasını boğuyordu ve ona açıkça istemediğimi söylediğimde beni geçmişimi hatırlamaya zorladı.

Bu. Yani o berbat.

Oh, ve Şimdi onunla niŐanlıyım. Bu bozulamaz bir yemin, bu yüzden...
bunun **i  i n** üzgünüm.

İyi Őanslar.

XO,
Selene

BÖLÜM 1

BU GECE BERBAT.

Politia'nın loş hücrelerinden birinin beton zemininde oturuyorum, kollarım dizlerimin üzerinde asılı, Samhain Balosu'ndan kalma elbisem etrafımda toplanmış.

Dalgın dalgın yere bakıyorum, bu akşam *laneti* kaldırmak için kestiğim avucum hâlâ zonkluyor. Acıyan tek şey o değil.

Bu gece sihrimi aşırı kullandığım için kafatasımın altında eşi benzeri olmayan bir migren var. Ama şu anda vücudumun en acı veren kısmı o bile değil.

Göğsümdeki ağrı ve kafamı dolduran anılar yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

Bu sabah, büyüyle hafıza kaybı yaşayan yirmi yaşında bir cadı olan Selene Bowers olarak uyandım. Bu akşamı, biri bu hayattan diğeri başka bir hayattan olmak üzere iki tam anı setine sahip yirmi yaşında bir cadı olan Selene Bowers olarak bitiriyorum.

Kısmen migrenden, kısmen de beynime geri itilen anıların çokluğundan kaynaklanan bir mide bulantısı dalgası içimi sarıyor. Hepsi dikkatimi istiyor, ama özellikle de garip, yabancı, *eski* anılar.

Şimdi o diğer hayata, Roxilana'nın hayatına odaklanıyorum.

Hayatım, kendimi düzeltiyorum. İlk hayatım.

Korkunç bir film gibi gözlerimin önünden akıp gidiyor. Savaşlar, ölüm, hayatta kalmak için katıksız çaresizlik.

Bu hayatın en tatlı, en güzel kısmı Memnon'du, o çekilmez piç kurusuydu. Bu gece, hayatımın en kötü akşamlarından birinin hemen ardından, büyücüden her zamankinden daha fazla nefret etmem gerekirken, kafamın onun dokunuşlarının, fısıldadığı ölümsüz aşk vaatlerinin ve katıksız *çekiciliğinin* anılarıyla dolmasından nefret ediyorum. Roxilana'yken beni defalarca ona çekmişti ve lanet olsun, şimdi bile beni ona çekiyor.

O eski yaşamında, benim için savaştı ve beni şiddetle sevdi. Beni bulmak için Avrupa'yı aştı, sonra da beni kraliçesi yaptı. Ve kalbimin arzusuna sahip olabilmem için antik dünyanın en güçlü, en korkunç adamlarından biri oldu. Öyle bir aşk yaşadık ki, acıya dönüşecek kadar muhteşemdi.

Tabii ki her şeyin dağıldığı ana kadar. Ve başladığı gibi muhteşem bir şekilde dağıldı.

Uzakta, metal bir kapı tıslayarak açılıyor ve sesi düşüncelerimi dağıtıyor.

Başımı kaldırıyorum, sorgulanıp sorgulanmayacağımı merak ediyorum. Düşündükçe yorgunluğum artıyor. Masumiyetimi etkili bir şekilde savunacak enerjim olduğunu sanmıyorum, her ne kadar artık bunu kanıtlayacak anılara sahip olsam da.

Burada görevli adamla konuşan bir memurun alçak ses tonunu duyuyorum. Sonra iki çift ayak sesi hücreme doğru yöneliyor. Bir tanesini her yerden tanıyabilirim, o adımın emin ve ağır sesi tüylerimi diken diken ediyor. Bir an sonra, çivit mavisini bir sihir şeridi hücredeki parmaklıklara doğru ilerliyor.

Memnon.

İçimdeki sızı derinleşiyor. Yine de bu gece yaptıklarından sonra, acımla eşleşen bir öfkem var. Migrenimin ağrısı altında gömülü ama nasıl da yakıyor.

Memnon'un büyüü hücredeki demir parmaklıkların arasına ulaşıyor ama içinden geçmek yerine, gücü bir koğuşa çarparak cızırdıyor ve mavi duman temastan geri tepiyor.

"Bunlar nötralize edici hücreler," diye açıklıyor erkeksi bir ses. "Hiçbir büyü içeri giremez ya da dışarı çıkamaz. Mahkûmların güçlerini kullanmalarını engellemek için yazıldılar."

Benim gibi mahkûmları kastediyor.

"*Nişanlımı* buna mı maruz bıraktınız?" Memnon diyor, sesinden tehdit damlıyor. Bu kelimeyi duyunca midem alt üst oluyor. *Nişanlısı*. Sanırım *mahkûm kelimesini* daha çok sevebilirdim.

"Sizi temin ederim, onun için bir tutuklama emri vardı-"

"Asılsız iddialarla tutuklandı ve gözaltına alındı," diye araya giriyor Memnon, sesi bir bıçak kadar keskin. "Departmanınızın bunu telafi etmesini bekliyorum."

Beni buraya gerçekten yerleştiren kendisi iken, bu adamın Politia'dan bir şey talep etme *cüreti*.

Ağır, uğursuz ayak sesleri tam hücrem önünde durdu. Hapishane hücresi büyümü bastırса bile, büyücünün varlığının zonklamasını hissedebiliyorum, gücü ondan taşıyor.

Beni bu karmaşanın içine sokan da bu şaşırtıcı güç oldu. Bir büyücünün büyüсü vicdanını yiyip bitirir, bu yüzden ne kadar güçlenirlerse o kadar kalpsiz olurlar. Ve benim ruh eşim hem çok çok güçlü hem de çok çok kalpsiz.

"*Est amage.*"

Tepki vermiyorum. Tepki *veremeyecek* kadar yorgunum.

Memur hücrenin kilidini açar, kapıyı açarken çınlar.

"Bayan Bowers, görünüşe göre departman tutuklanmanızla ilgili bir hata yapmış," diyor soğukkanlılıkla. "Lütfen özürlerimizi kabul edin. Artık gitmekte özgürsünüz." Bana yer açmak için kenara çekildi.

Uzun ve yenilmiş bir nefes çekiyorum. Gücümün susturulduğu bu soğuk, rutubetli hücrede oturmaktan hoşlanmıyorum ama intikamcı ruh eşimin kollarına koşmak için daha da az istekliyim.

"Surat asmak sana hiç yakışmıyor, nişanlım."

Şu lanet kelime. Şakaklarımın daha sert atmasına neden oluyor.

Başımı kaldırıp önümdeki kül bloklu duvara bakıyorum. "Onunla gitmek istemiyorum," diyorum memura.

Adamın benimle Memnon'un arasına baktığını hissediyorum. "Hanımefendi," diyor sonunda, "siz-" Sözleri birden kesiliyor.

"Hey!" diye bağırır görevli memur. "Ne düşünüyorsunuz-?" Onun da sesi aniden kesiliyor ve bir an sonra, uzaklarda bir yerde yere çarpan bedeninin donuk gümbürtüsünü duyuyorum.

Sonunda başımı çevirdiğimde ruh ikizimin memuru ensesinden tuttuğunu görüyorum. Adamın göz kapakları titriyor ve midemi bulandıran bir netlikle Memnon'un bu gece başka bir zihni daha değiştirdiğini anlıyorum. Neredeyse hepsini öldürdükten kısa bir süre sonra bunu akranlarımla dolu bir odaya zaten yapmıştı.

Memnon sonunda subayı serbest bıraktığında, adam sakince geldiği yöne doğru yürüyor, ikimize de bakma zahmetine girmiyor. Burada görev yapan diğer memuru kontrol etmek için de durmadı.

Ve şimdi büyücüyle yalnızım.

Hâlâ gözlerine bakmıyorum. "Seninle gelmiyorum," diyorum. "Sana başka seçenek bırakmıyorum," diyor.

Hücreye doğru uğursuz bir adım atıyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Daha iyi düşünmeden ayağa fırlıyorum. Bu hareket tüm ağrılarımı ve sızılarımı uyandırıyor ve hepsinin saldırısı altında neredeyse yere yığılıyorum.

Memnon küfrederek aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve sallanan formumu yakalıyor.

Ve şimdi, onun kollarında, nihayet ruh eşime bakabiliyorum.

Bronz tenini, siyah, dalgalı saçlarını ve kenarları koyu kahverengi, gözbebeğine yakın kısmı burbon gibi açık olan büyüleyici gözlerini içime çekiyorum. Onu son gördüğümünden bu yana sadece saatler geçti ama gözlerim incelikle çengellenmiş burnunda, dolgun, kıvrımlı dudaklarında, yüksek elmacık kemiklerinde ve bıçak gibi keskin çene hattında geziniyor. Sonunda, çene çizgisinden sol kulağına kadar uzanan, sonra da sol gözünün köşesini kesen yara izine takılıyorlar.

Bir hayaleti görmek gibi ve bir an için eski anılar yenilerini gölgede bırakıyor. Uzandım, parmaklarım yanağını sıyırdı.

Memnon'un ifadesi bu dokunuşla yumuşuyor ve geçmişimizin geri kalanının bağımlı zihnimi ele geçirmesi için gereken tek şey bu.

"*Est xsaya. Est Memnon,*" diye fısıldıyorum. "*Vak watam singasavak.*" Benim kralım. Memnon'um. Hayatta kaldın.

İçimde korkunç bir duygu kabarıyor. Tırtıklı bir bıçak gibi, beni içten dışa doğru oyuyor. Ne hissettiğimi ya da neden hissettiğimi çıkaramıyorum ama Memnon beni zaten tutmuyor olsaydı bacaklarımın büküleceğini biliyorum.

Bana bu kadar yakinken gözbebeklerinin büyüdüğünü ve hareketsiz kaldığını görüyorum. "Hatırlıyorsun," diyor Memnon neredeyse umutsuzca.

"Elbette hatırlıyorum. Beni buna sen zorladın."

Ve şimdi tüm o öfke tekrar içimde kabarıyor. Kafatasım zonklayıp midem çalkalanırken bile gözlerimi kıştırıp güçsüzce ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Oh hayır, küçük cadı," diyor yumuşakça, *sevgiyle*. "Şimdi gitmene izin vermeyeceğim." Beni kollarına daha sıkı sarıyor ve odadan dışarı çıkıyor.

Nötralize edici hücreleri koridordan ayıran o büyülü eşiği geçtiğimiz an, gücüm bedenime doluyor, bu his o kadar ani ve keskin ki öğürüyorum.

Bir anda Memnon'un kendi büyüsü beni sarıyor, ağzımdan girip boğazımdan çıkıyor ve mide bulantımı yatıştırıyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve yorgun bir şekilde büyücünün göğsüne yaslanıyorum. Dalgınlıkla smokinini çıkarıp siyah bir termal, siyah kot pantolon ve botlarla değiştirdiğini fark ediyorum.

"Başka bir yerin acıyor mu?" diye soruyor, ses tonu nazik-çok nazik.

Diğer *her şey* ağrıyor; başım, eklemlerim, derim. Ama en çok da kalbim.

"Kına yakma vaktin gelmedi mi?" Bunun yerine boş hücre bloğuna götürülürken söylüyorum. "Beni her şekilde yendin."

Memnon'un sihri uzanıyor ve önümüzdeki ağır metal kapıyı açıyor. "Müstakbel karım kendini daha iyi hissettiğinde sevineceğim."

Müstakbel eşim.

Yüzümü buruşturuyorum, sonra başım daha sert zonklayınca irkiliyorum. Siktiğimin bozulmaz yeminlerden ve bu nişan saçmalığından *nefret ediyorum*.

Dış kapının yanında, görevli memur yere uzanmış, gözleri kapalı ve göğsü sürekli inip kalkıyor. Memnon bir an duraksayıp yanına çömeliyor ve bir koluyla beni dengede tutarken diğer koluyla adamın alnına dokunuyor.

"*Bu gece çok içtin ve görev başındayken uyuyakaldın,*" diye mırıldandı. "*Utaniyorsun ve bunu kimseye anlatmayacaksın.*"

Memnon ayağa kalktı ve beni bir kez daha kollarına aldı. Kendimi daha iyi hissetseydim, az önce yaptığı şey hakkında asitli bir yorumda bulunabilirdim. Ama açıkçası umursamayacak kadar yorgun ve acı içindeyim.

"En çok neren acıyor?" Hücre bloğundan çıkarken Memnon sanki düşüncelerimi okumuş gibi soruyor.

"Kafam." Yalan söylemenin ne anlamı var? Sanki biri kafatasımı matkapla kırmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Ben daha konuşmaya başlamadan Memnon sırtıma doladığı kolunu yeniden ayarlıyor, böylece eli alnımı kavlıyor.

"*Acıyı dindir,*" diye mırıldanıyor Sarmatça.

Büyüsü ondan süzülüyor, bir kısmı burun deliklerimden yukarı kayıyor, bir kısmı da doğrudan tenime batıyor.

Migren hemen azalır, her ağrı darbesi bir öncekinden daha az şiddetlidir, ta ki tamamen geçene kadar.

İç çekiyorum, bir an için Memnon'un kollarına daha da gömülüyorum- Bekle. Hayır, o hâlâ düşman. O hayatımı mahvetmişken taşınmaktan zevk almayacağım.

Memnon beni Politia'nın yalnız koridoruna taşıırken "Yürüyeblirim," diye ısrar ediyorum.

Aslında bundan emin değilim ama Memnon'un beni çaresizmişim gibi çekıştirmeye devam etmesine izin vereceksem siktir et.

"Pekâlâ o zaman, küçük cadı," diyor neredeyse hoşgörüyle, sanki şirin ve gülünç biriymişim gibi.

Tanrıça ama bu adama şiş saplamaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Eğiliyor, ayaklarımın muşamba zemine değmesine izin veriyor ve ayağa kalkarken beni sabit tutuyor. Bu akşam Samhain Balosu için Sybil'den ödünç aldığım topuklu ayakkabıları hâlâ giyiyorum ve Memnon beni bırakır bırakmaz bacaklarım bir taymışım gibi sallanıyor. Bir an için bok yiyeceğimden emin oluyorum ama sonra dengemi buluyorum.

Memnon önüme doğru ilerliyor ve ayaklarımın dibinde diz çöküyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sen ne-?"

Bacaklarımdan birine uzanıp kaldırıyor ve ayağımı kalçasına koyuyor. Kollarımı omuzlarına koymadan ve ağırlığımı ona yaslamadan önce bir süre zıplıyorum.

Sybil'in stiletto'sunu ayağımdan çektiğinde adamın dişlerini tekmelemeyi düşünüyorum.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

"Yürüyeblimen için bu saçma ayakkabıları çıkarıyorum," diyor ayağımın tabanına masaj yaparak.

Kaşlarım çatıldı.

Büyücü bileğime bir öpücük konduruyor, sonra ayağımı yere koyuyor. Kalbim çırpınıyor ve hayır, bu hiç hoşuma gitmiyor.

Şu anda, Memnon'u şu şekilde adlandırdığım düzenli bir kategoriye yerleştirdim *Kötü kalpli canavarlar*. Bu iyi bir kategori, *doğru* bir kategori.

Eğer iyi davranmaya başlarsa, bağlarım ve geçmiş yaşam anılarım bir araya gelerek onu kendisine çok daha az uygun olan başka bir kategoride yeniden sınıflandırabilir.

Memnon diğer ayakkabımı çıkarıyor, sonra iki topuğu da topluyor. Ellerimi omuzlarından kaymaya zorlayarak ayağa kalkıyor. Birdenbire bir metre boyuyla üzerimde belirdi.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Kendi ayakkabılarımı çıkarmak için yardımına ihtiyacım yoktu." Demek istediğimi anlatmak için ona ters ters baktım.

Adam biraz sırtıyor, gözleri parlıyor. Öfkem onu hiç de rahatsız etmiyor.

Şansım varken onu tekmelemeliydim.

"Gel, küçük cadı," diyor, sahiplenici elini sırtıma koyarak. "Seni taburcu etmeyi bitirelim ve buradan gidelim."

BÖLÜM 2

POLITIA İSTASYONUNUN KAPISINDAN GECENİN SERİN HAVASINA ÇIKTIM.

Arkamdan tıslayarak kapandı. Saçlarım gevşek, tenim ter ve kanla yapış yapış ve siyah önlüğüm birkaç yerden yırtılmış.

Ben yenilginin resmiyim.

Memnon yanıma yaklaşıyor, eli sırtımın alt kısmına doğru ilerliyor. Eğer ben yenilgiysem, o da saf, katıksız bir zaferdir.

"Peki şimdi benim için planların ne?" diye soruyorum.

Şüphesiz planları vardır. Ne de olsa bu onun gecesi. Ben sadece gezintideyim.

Bir tutam mavi duman hayalet bir kucaklama gibi göbeğimin etrafında kıvrılıyor ve onun sesini içimde duyuyorum, acımasızca samimi.

Sen ve ben eve gidiyoruz.

Sahip olduğum tüm paraya bahse girerim ki *benim* evim. Bu da demek oluyor ki... Onun evini göreceğim.

İçimden bir ürperti geçiyor. Oraya gitmek istemiyorum ama nerede yaşadığını da sapıkça merak ediyorum.

"Bir yatak olduğu sürece" -önümü işaret ediyorum- "yolu gösterin."

Yarın bir çeşit intikam planı hazırlayacağım. Ancak şu anda, bu tam teşekküllü bir teslimiyet.

Memnon beni otoparkta bir spor arabaya doğru yönlendirirken, t a ş l ı asfalt ayaklarıma batıyor.

"Bu senin araban mı?" İnançsızlık sesimi kapladı. Adamın biraz para kazandığını biliyordum ama bu kadarını değil. "Kaç kişinin kafasını karıştırdın?" Kimseyi ilgilendirmezmiş gibi insanlardan zorla para alıyor olmalı.

Parmakları sırtıma bastırıyor. "Alınan dostum, her zaman hakkımda en kötüsüne inanıyorsun."

"Bu şekilde daha az hayal kırıklığı yaratıyorsun." Yani, neredeyse. Bar *sürekli* kendini alçaltıyor.

Aramızdaki bağ sayesinde Memnon'un öfkesinin sıcaklığını hissetmeyi umuyorum. Onun yerine yüksek sesle, eğlenerek gülüyor.

"*Est amage*, dünya dönebilir ve zaman değişebilir, ama tanrılara şükürler olsun ki bazı şeyler aynı kalır."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Bunu konuşmayacağım.

Arabaya bakıyorum. "Araba kullanmayı biliyor musun ki?"

Gözlerinde komplocu bir parıltı var. "Sizin dilinizi konuşuyorum ve sizin modern kıyafetlerinizi giyiyorum. Bir arabam, bir evim ve para dolu bir banka hesabım var. Ne düşünüyorsunuz, İmparatoriçe?"

"Sanırım bu arabayı, nasıl sürüleceğine dair bir iki anıyla birlikte çaldın. o."

"Gücü elinde tutanlar kuralları koyar," diye hatırlatıyor bana, her zaman acımasız savaş lordu.

Memnon'un antik dünyada bu kadar kolay hareket etmesini sağlayan şey buydu. Sadece zeki, güçlü ve vicdansız olmakla kalmıyor, başkalarından bilgi toplama yeteneği de hızlı bir şekilde özümsemesini sağlıyordu.

Şimdiye kadar ne kadar hızlı olduğunu hiç takdir etmemiştim.

Benim için arabanın kapısını açtı. Aracın içinde bir gölge hareket ediyor, kehribar yeşili gözleri karanlıkta parlıyor.

"*Nero*." Pantere daha iyi ulaşabilmek için vücudumu deri koltuğun üzerine atarak kendimi tanıdığımın üzerine fırlatıyorum. Sadece birkaç saattir ayrıydık ama tüylü dostum için endişeleniyordum.

O da benim için endişelenmiş olmalı çünkü mesafeli olmakla övünen bir panter için bana son derece yoğun bir şekilde sokuluyor.

Ben tanıdığımı sarılırken Memnon bacaklarımı düzgünce arabanın içine sokuyor ve kapımı kapatıyor.

Büyücü kendi kapısını açtığında keskin bir nefes alır.

"*Nero*," diye homurdanır.

Panterimden uzaklaşıyorum ve ruh eşimin zaten sahip olduğu şeyi ancak şimdi fark ediyorum.

Nero bu arabanın içini paramparça etmiş. Arka koltuklar paramparça olmuş, köpük iç kısımlarından geriye kalanlar çöpe atılmış. Ön koltukların arka tarafını tırmalamış, deri şeritler halinde sarkıyor. Yaslandığım orta konsol bile oyulmuş.

Panterimin Memnon'la aramdaki durumu ne kadar anladığını bilmiyorum ama bu bir kedinin *seni sıkmesi* gibi hissettiriyor ve ben de bunun için buradayım.

"Sen çok iyi bir tanıdıkısın," diyorum usulca, başını bana yaslariken Nero'nun boğrünü okşuyorum. "Seni terk ettiğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum, hem bu akşamı hem de uzun zaman önce tanıdığım la yollarımızı ayırmak zorunda kaldığımız başka bir kader akşamını kastederek.

Nero bana sürtünmeye devam ediyor, büyük kedi alışılmadık bir şekilde bağışlayıcı bir ruh hali içinde.

Büyüsü arabanın içini kaplarken Memnon'un iç çektiğini duyuyorum, Nero'nun kürkünün ötesini göremeyinceye kadar havada yoğunlaşıyor. Temizlendiğinde, arabanın içi bir kez daha lekesiz hale geliyor.

Sonra büyücü iri gövdesini sürücü koltuğuna katlayarak araca biner. Birdenbire alan çok ama çok küçük geliyor.

Nero'yu serbest bırakıyorum, ben kemerimi bağlarken onun arka koltuğa yerleşmesine izin veriyorum. Motor kükreyerek çalışıyor ve Memnon süslü arabasını otoparktan çıkarıp caddeye doğru yumuşak bir manevrayla sürüyor.

Sanırım büyücü gerçekten araba kullanabiliyor.

Başımı pencereye yaslayarak yorgun bir şekilde karanlık geceye bakıyorum, sokak lambalarının ve gölgeli yaprakların bulanıklaşmasını izliyorum.

"Benimle ne zaman evleneceksin?" Yumuşakça soruyorum.

Bunu sormadan edemem. Tutuklanmadan hemen önce Memnon hemen evleneceğimizi söyledi. O bozulmaz yemini etmemizin üzerinden saatler geçti ve kendimi oltaya yakalanmış bir balık gibi hissediyorum, ölümümü bekliyorum.

Memnon uzanıp yaralı elimi avucunun içine alıyor ve kesik avucum yukarı bakacak şekilde çeviriyor.

"Bu gece olmaz, *est amage*, hala savaşımızın izlerini taşıırken."

Titreyen bir nefes bırakıyorum.

Bu gece değil.

İçim rahatladı.

Avucumu onun bıçağıyla kestiğim, yeminlerimi ettiğim ve laneti kaldırdığım zamandan kalan yaraya bakıyorum. Yaranın etrafındaki et kırmızı ve kızgın olsa da yara kabuk bağlamaya başladı.

"Ne zaman o zaman?" Bastırıyorum.

Memnon'un parmakları kesiği sıyrıyor, dokunuşu fısıltı yumuşaklığında. Büyüsünden bir tutam kıvrılıp yaraya sürtünüyor. Neredeyse anında, et bir araya gelir ve yaranın dikişi bile kaybolana kadar kendini kapatır.

"Bana bak, Selene." Bu bir emir ama duyduğum tek şey bir yalvarış. Memnon bağlantı istiyor, güvence istiyor. Ne de olsa bu onun büyük planıydı. Geçmişini diriltemezdi ama en azından benim anılarımı ortaya çıkarabilirdi. Sanırım, büyücünün tüm intikamının özünde, daha az yalnız hissetmek istiyordu.

Bakışlarım isteksizce onunkilere kayıyor. Kendi dikkatini kısa bir süreliğine önümüzde uzanan yoldan ayırdı.

"Ne zaman evlendiğimiz önemli değil, küçük cadı." Yeni iyileşmiş elimi sıkıyor. "Ne büyü ne de zaman bizi ayırabilir." Gözleri ıslık ıslık. "Biz yıldızlar gibiyiz. Sonsuz."

Uyanık kalmak istiyorum. Memnon'un evine giden sokakları ve sonra da evin her ayrıntısını not etmeye niyetliyim. Ama San Francisco'nun kuzeyindeki dağları kesen dolambaçlı yollar beni hafifçe sarsıyor, saat sabahın üçünü geçtiğini söylüyor ve yorgunluğum beni eziyor. Hatta Memnon'a duyduğum nefrete rağmen, arabada onunla ve tanıdıklarımla birlikte olmak içimde bir şeyleri son derece rahatlatıyor olabilir.

Durum ne olursa olsun, göz kapaklarım kapanmaya başlamadan önce belki üç mil yapıyorum ve onları tamamen kapatmadan önce bir mil daha yapıyorum.

İki kez daha kıpırdanıyorum - bir kez bedenimin güçlü, sıcak kollara alındığını hissediyorum, bir kez de yumuşak bir şiltenin üzerine yatırılıp yatağa yatırıldığında.

Uykuya dalarken Memnon'un sesi içimde yankılanıyor.

Rahat ol, vahşi kraliçe. Artık savaşmak zorunda değilsin. Benimle güvendesiniz.

BÖLÜM 3

SERSEM SERSEM GÖZ KIRPIYORUM VE GERİNIYORUM.

Tenime vuran güneş ışığı ve çarşaflarıma sinen erkeksi koku.

O kokunun sahibine uzanıyorum ama elim battaniyeden başka bir şeye değmiyor.

Kaşlarım çatılıyor ve bir esnemeyi bastırarak doğruluyorum. Kafamın karıştığı dengesiz bir an yaşıyorum, çünkü şu anda içinde bulunduğum devasa, camla kaplı odayı daha önce hiç görmemiştim ve buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum. Dün geceyi çok iyi hatırlıyorum, büyücü sağ olsun, ama onunla arabaya bindikten sonra hafızam dibe vuruyor.

Memnon beni içeri taşımış ve bu yatağa yatırmış olmalı. *Onun* yatağına. Bu, omurgamın dikleşmesine ve gözlerimin keskinleşmesine neden oldu. Adamın kendisi hiçbir yerde görünmese de onun evinde olmalıyım.

Bakışlarım açgözlülükle odayı inceliyor. İlk fark ettiğim şey alan. Kuzey Kaliforniya'da bir teneke kutudan daha büyük bir şey alabilmek için zengin bir kaltak olmanız gerekir.

Memnon kesinlikle zengin bir kaltak.

Oda çok büyük ve mobilyaların olmaması odayı daha da büyük hale getiriyor. Bu yatak, soldaki duvarda bir kitaplık ve yanında bir yan sandalye var. Bunun ötesinde, odanın üç duvarının çoğunu kaplayan panoramik pencereler dışında hiçbir şey yok. Yatağın tam karşısındaki pencerelerden inişli çıkışlı kıyı tepelerini, sağındakilerden ise evi çevreleyen birkaç yaprak dökmeyen ağacı görebiliyorum. Geçmiş

Orman karanlık ve ıssız görünüyor. Henbane Cadılar Meclisi'nden ne kadar uzaktayız bilmiyorum ama bu orman benzer görünüyor.

Ayrıca sağ duvar boyunca büyük bir en-suite banyo ve solumda da dışarı açılan bir kapı var.

"Memnon?" Sesleniyorum.

Bina sessiz kalır. Ancak bir dakika sonra Nero odaya girer, yumuşak ışıktaki hareket ederken paltosu özellikle şık görünmektedir. Yatağa doğru yürür, sonra üzerine atlar.

Uzanıp onu okşuyorum. "Sana tüm dünyadaki en iyi tanıdık olduğunu söylemiş miydim?"

Bana rahatsız bir bakış atıyor, kulakları hafifçe seğiriyor. Bunun gençlerin ebeveynlerine verdiği ifade olduğunu hayal ediyorum. Sanırım dün geceki buluşmamız sırasında tüm duygusallığını tüketti.

Elimi boynunda gezdiriyorum. "Memnon?" Tekrar sesleniyorum.

Büyücü yedi cehennemin neresinde? Sonunda beni yatağına aldı, görünüşe göre bunca zamandır beni elde etmek için uğraşıyordu, ama şimdi kayıp olan o.

Çarşafı atıyorum, üzerimde büyük boy bir *gömlek* -onun gömleği- ve daha önce giydiğim külotumun olduğunu fark ettiğimde bir yemini ısırarak geri çekiyorum.

Beni soydu. Tabii ki soydu. Piç herif.

Küçük, makul bir parçam adama bir kemik atmaya istekli - muhtemelen sadece rahat uyumamı istedi. Ama siktir et onu ve ben ona hâlâ kızgınken göğüslerimi gördüğü gerçeğini. Düşüncesi bile içimi sızlatıyor.

Memnon, bağımızı koparmak için hırlıyorum. Hissettiğim ilk şey onun gülümsemesi.

Uyanmışsın, nişanlım. İyi uyudun mu?

Bu kelimeyi duyunca yüzümü buruşturdum. Nişanlı. Yemin ederim sırf beni kızdırmak için kullanıyor.

Beni değiştirirken gözlerini kapatmış olsan iyi edersin, dedim.

Tek hissettiğim, bağıın onun tarafından gelen o ısrarcı sırtış, lanet olsun ona.

Peki sen neredesin? Talep ediyorum.

Uyandıklarında yataklarında olmadığım için üzülen biri mi var?

Dışlerimi gıcırdatıyorum. Şu anda çok şımarık ve *oyuncu*.

Ne zaman döneceksin? Ben sorarım.

Onda bir neşe hissediyorum. *Beni şimdiden özledin mi?*

Eğer bu senin kırılğan egonu paramparça etmekten alıkoyacaksa, elbette. Seni o kadar çok ö z l e d i m ki bir daha göremezsem ölebilirim.

Bağlantımızın diğer tarafında her şey sessiz ve hareketsiz.

Sonunda Memnon, *"Benimle bir daha böyle konuş, sana kalbinin en büyük arzularını vereyim"* der.

Kalbim senden kurtulmayı arzuluyor. Eğer bana bunu verebilirseniz, elbette kulağınıza boş sözler fısıldayacağım.

Bağın diğer ucunda, Memnon artık neşeli değil. Hatta, yemin ederim, bir parça yaralanmışlık hissediyorum. Bu düşünceyle neredeyse kıkırdayacaktım. Henüz yenilmemiş olabilirim.

Yakında evde olacağım, diyor onun yerine.

Yakında mı? Yakında mı? Bu ne demek oluyor? On beş dakika mı? İki saat mi? Ne kadar zamanım olduğunu bilmem gerek.

Ama ona sadece, *"Oh iyi, o zaman dönüşünüz için bıçakları çıkarıp bileyeceğim"* diyorum.

Eğlencesi geri döndü. *İmparatoriçe, benim aşk dilimi konuşuyorsunuz.* Bu son, rahatsız edici düşünceyle bağlantıdan uzaklaşır.

Sevgi dilleri kavramını nereden biliyor ki? Boş ver. Önemli değil. Buradan çıkmam lazım.

Üzerimdeki büyük boy siyah gömleğe bakıyorum. Üstünü değiştir, sonra da kaç.

Banyonun yanındaki gömme dolaba yöneliyorum. Yarı yolda, içinde asılı duran bir dantel parçası gözüme çarpıyor.

Bir an için, başka bir kadının Memnon'la birlikte buraya gelmiş olabileceği korkusuyla midem bulanıyor.

Hayır, bu doğru olamaz. Olabilir mi?

Umursamaktan nefret ediyorum. O ve onun kötü hayat seçimleri çürüyebilir.

Yine de nabzım kulaklarımın arasında atıyor, içinde bulabileceğim şeylerden dehşete düşmüş bir hayranlıkla dolaba doğru koşuyorum.

Kadın kıyafetleri mi? Silahlar? Cesetler? Kim bilir.

Gömme dolap benim cadılar meclisindeki odam kadar büyük. Ne kadar zengin bir kaltak. Genişliğine rağmen Memnon'un giysileri dışında pek bir şey yok. Raflarda asılı birkaç takım elbisenin yanı sıra katlanmış gömlek ve pantolonlar görüyorum.

Bunlara pek dikkat ettiğimden değil.

Gözlerim, şimdi daha yakından baktığımda bir slip elbiseye benzeyen o tek dantel parçasına takılıyor. Ona uzanıyorum, Memnon'un etrafında başka birinin bunu giydiği düşüncesiyle midem bulanıyor, ta ki etiketinin hâlâ takılı olduğunu fark edene kadar.

Nefes veriyorum, nefesim titriyor. Tamam, yani gizemli bir kadının değil. Ne kadar rahatladım. Onun için tabii ki. En iyisi bu adama yaklaşmamak.

Onu bırakıp, başka bir elbise çıkardım. Bunun da etiketi hala takılı. Tüm kadın kıyafetlerinin etiketi var gibi görünüyor.

Ayrıca hepsi aşağı yukarı benim ölçülerimde.

Bunlar benim için, farkındayım.

Bu beni gerçekten şaşırtmamalı-Memnon sonuçta benimle evlenmeye niyetli. Yine de, bu... çok fazla.

Roxilana'ya ait olan eski bir duygu yükselir. Bu onu kazanabilirdi. Kolayca.

Memnon onu alıp götürmeden ve onunla evlenmeden önce, kendi adına çok az şeyi vardı. Benim için bile, ne kadar bağımsız olsam da, üzerine titrenmesi çekici.

Bu kanlı para, Selene. Ve bedeli de o pisliğin istediğini yapmasına izin vermek.

Bu olmadan önce penisler kanatlanır.

Kıyafetlere bir süre daha bakıyorum. Giyinmem gerektiğini kabul ediyorum. Bir kot pantolon ve sade beyaz bir gömlek bulana kadar kadın kıyafetlerini karıştırıyorum.

Tanrıça, şeytandan aldığım için beni affet.

Aşağıdaki ayakkabılıkta benim numaramda üç farklı çift ayakkabı var, bunlardan biri Doc Martens.

Savaş botlarını alıyorum.

Bunları da aldığım için beni affet Tanrıça. Ve onları sakladığım için.

Yani, her gün yeni Doc Martens alınmıyor.

Eşyaları kaptığım gibi banyoya giriyorum ve tedirginliğim artarken hızla giysilerimi giyiyorum. Memnon'un nerede olduğunu bilmiyorum ama o dönmeden önce sahip olduğum zaman sınırlı.

Doğrulduğumda, banyo aynasının içine sıkıştırılmış bir fotoğraf olduğunu fark ettim. *Benim fotoğrafım.*

Fotoğrafta, kamera dışındaki birkaç kişiyle şampanya kadehi tokuşturuyorum. Hatırladığım kadarıyla bu fotoğraf geçen yılbaşı gecesini, Sybil, ben ve onun cadılar meclisinden birkaç kız kardeşi bir apartman partisindeyken çekilmişti. Bu benim bir aksiyon fotoğrafım, gerçekten gülümsediğim ve gözümün kameraya takıldığı bir fotoğraf.

Memnon'un çıplak banyosunda bu resmi bulduğumda kalbim tuhaf bir şey yaptı, benim fotoğraflarımdan birinden almış olabileceğini biliyordum.

fotoğraf albümüne koydu ve her gün görebileceği bir yere, kendi yüzünün yanına yerleştirdi.

Banyodan çıkıyorum ve komodinlerden birinin üzerinde duran telefonumu elime alıyorum. Şarjı sadece yüzde beş oranında dayanıyor.

Arka cebime koyuyorum ve etrafımı bir kez daha inceliyorum.

Bu odada görülecek pek bir şey yok, banyo ve dolapta da pek bir şey yoktu. Nedense öyle olacağını düşünmüştüm. Memnon hükümdarlık oyununu iyi oynuyor ve modern dünyada bunun büyük bir kısmı çok pahalı şeylere sahip olmaktan geçiyor. Ama şu ana kadar, kendini beğenmişlikle ilgili pek bir şey yok.

Sanırım eski savaş lordum daha fazla konforla uğraşmak için biraz fazla sert. Ya da hala servetini biriktiriyor, her seferinde bir kurban.

Şimdi gitmem gerek.

Yine de dikkatim Memnon'un eşya biriktirdiği tek yere kayıyor: kitaplığına. Niyetim olmadan ayaklarım beni oraya götürüyor.

Yaşlı Plinius'un orijinal Latince yazılmış kitaplarının yanı sıra *İlyada*, *Odysseia* ve Herodot'un yazılarının Yunanca versiyonları ve bazı antik şiirler bulunmaktadır. Neron'un biyografisinin yanı sıra Memnon ve Roxilana'nın yaşadığı zaman dilimini kapsayan bazı Avrupa, Asya, Afrika ve Amerika tarihleri de var.

Gözlerim alt raflara gidiyor ve orada defterlerimin tanıdık sırtlarına takılıyor.

Nefes almıyorum.

Bu mümkün değil. Memnon onları yaktı. Onları yakarken *izledim*.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, inançsızlık ve umut -acı verici, korkunç bir umut- beni sarıyor ve bir defter çıkarıyorum. Bu defter altın varaklı takımyıldızlarla kaplıydı. Açıyorum ve el yazımda adımı ve tarih aralığını gördüğümde dudaklarımdan küçük bir ses çıkıyor. Bir sonraki sayfada, o sırada çalıştığım restorana nasıl gideceğime dair bir dizi not var. Yanında da kıyafetlerdeki kırıksıklıkları gidermek için karaladığım bir büyü var.

Polaroidler, yapışkan notlar, yapılacaklar listesi, yol tarifleri, hatırlamaya değer olduğunu düşündüğüm büyüler ve aceleyle çizilmiş eskizlerle dolu birkaç sayfayı daha çeviriyorum.

Başparmağım bu çizimlerden birinin, bir Sarmatya grifonunun üzerinde geziniyor. Defterin geri kalanında ilerlemeden önce ortaya çıkardığı garip duyguları yutuyorum.

Hiç şüphesiz benim. Her nasılsa, bir kez daha bütün.

Bu bir numara. Öyle olmalı. Bu defterlerin yandığını gördüm ve kömürleşmiş kalıntılarına dokundum. Kor haline geldiklerinde odayı saran keskin, dumanlı kokuyu hatırlıyorum.

Başka bir dergi alıp göz gezdiriyorum. Sonra bir tane daha.

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, boğazım duygularla düğümleniyor. Çabalarım rağmen asi bir gözyaşı süzülüyor.

Memnon bunları odamdan nasıl kaçırdı ya da sahte bir ölüm numarası yaptı bilmiyorum ama *hâlâ varlar*. Onları kurtarmış.

Bir buçuk saniye boyunca büyücüye karşı bir şefkat hissettim. Sonra beni hala manipüle ettiğini ve zorladığını hatırlıyorum. Hâlâ beni cinayetle suçluyor ve isteğim dışında o laneti kaldırmaya zorluyor.

O yüzden onu ve küçük iyiliklerini siktir et.

Dolabına geri dönüp defterlerimi koyabileceğim bir şey arıyorum. Uzak bir köşeye sıkışmış, içinde bıçak, ip ve birkaç fermuar olan siyah bir spor çantası buluyorum.

Şüpheli falan değilim.

Çantayı boşaltıp kitaplığın yanına götürüyorum ve tüm kitaplarımı içine atıyorum. O kadar çok kitap var ki çantanın fermuarını çekemiyorum. Çantayı omzuma atarken birkaç derginin sırtları dışarı fırlıyor. Defterlerim yanımdayken birden kendimi daha kendim gibi hissediyorum.

Telefonumu çıkardım ve beni bekleyen bir yığın mesaj ve bildirimi görmezden gelerek tanıdıklarına ve bana bir araba sipariş ettim.

"Nero," diye sesleniyorum hâlâ düşmanımızın yatağına yayılmış olan pantere. "Gitme vakti geldi."

Onun beni takip etmesini beklemiyorum. Vücudum sinir ve kararlılıkla gergin. Defterlerimi aldım. Şimdi cadılar meclisine geri dönmeli ve saldırgan büyücülerin bana yaklaşmaması için odamı korumaya almalıyım.

Yatak odasından çıkıyorum, Nero peşimde. İkimiz evin koridorundan ayrılan birkaç odanın ve geniş bir oturma odasının önünden geçiyoruz. Buradan çıkmak zorunda olduğum gerçeğine hayıflanıyorum. Memnon'un evinin geri kalanını gerçekten merak ediyorum.

Ön kapı bronz bir canavar. Kapı koluna uzanıyorum ama açmaya çalıştığımda yerinden oynamıyor. O zaman hem kilidin hem de kapı kolunun yüzeyinde parıldayan koğuştaki fark ediyorum.

Yanımda durmuş olan Nero'ya bakıyorum. "Memnon'un ben baygınken bizi bir yerlere kilitlemek gibi kötü bir huyu var."

Büyük kedi bana göz kırpmıyor, belli ki sıkılmış.

Avucumu kapının üzerine koyuyorum ve bekliyorum. Birkaç saniye sonra, koğuşun koyu mavi dalları kapıdan sıyrılıyor ve parmaklarımın üzerinde geziniyor. Bunu son yaptığımda olduğu gibi, Memnon'un büyüü yardım edemiyor gibi görünüyor ama yaklaşıyor. Sanki bana tutunmak istercesine bileğime sarılıyorlar ve bunu yaparken büyüünün yapısı, her şey kapıdan tamamen kayana kadar çözülüyor ve eriyor.

Cildimde birkaç saniye kalıyor, sonra dağılıyor.

Kapıyı tekrar denediğimde, güneş ışığı açıklıktan içeri giriyor.

Cebimdeki telefonum titriyor ve bakmadan aracımın yaklaştığını anlıyorum. Zamanlama daha mükemmel olamazdı.

Bakışlarım Nero'ya düşüyor ve dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum. Bizi kim alırsa alsın sorun çıkaracak.

Elimi hafifçe büyük kedinin başına koyuyorum ve kulaklarının seğirmesine neden oluyorum. "*Do ulibad povekomsa pesagus diveksu kuppu mi'kanutgusa buvekatasava.*"

Bu büyük kediye benden başka herkesten sakla.

Dün gecedен beri hâlâ toparlanmakta olan gücüm, içimden yavaşça süzülüp Nero'nun bedenine akıyor.

Büyüye kafamda beklediğim, anılarımı benden alan o olağan karıncalanma ya da zonklama eşlik etmiyor.

Hafıza kaybım gerçekten artık yok.

Hatırlatıldığında, ihanetin yakıcılığını yeniden hissediyorum. Dün

Memnon'un günü olabilirdi ama bugün değil.

Antreye ve oturma odasına bir göz atıyorum. Gerçekten çok güzel bir ev. Utanç verici.

Gözlerimi kapatıp kalan azıcık sihre odaklanıyorum. Çok fazla değil, yine de sadece bir kıvılcıma ihtiyacım var.

Memnon bir hata yaptı, beni ve öfkemi burada, kendi mabedinde bıraktı.

Kolumu avuç içime kadar uzatıyorum ve gözlerim açılıyor. "*Eski elementler, öfkemi hissedin. Bu lanet evi ateşe ver.*"

Kolumdan aşağıya doğru, büyüm damlıyor ve uzattığım elimden bir tutam soluk turuncu duman yükselene, kıvrılıp aleve dönüşene kadar toplanıyor.

Alev topunu oturma odasına fırlatıyorum, orada saçaklı bir halının üzerine düşüyor. Birkaç saniye içinde, ateş yanıyor, sonra büyüyor ve

halıyı ve yakınındaki her şeyi temizleyebilir.

"Hadi, Nero," diyorum. "Buradan defolup gidelim."

BÖLÜM 4

NERO VE BEN CADILAR MECLISINE DÖNDÜĞÜMÜZDE, GÜNEŞ kalın bir bulut tabakasının ardında kayboldu ve kendimi bir kazanın altında kalmış gibi hissettim.

Memnon'un ağır kesici büyülerinin etkisi geçmiş olmalı ve bedenim dün gecenin tüm ağırlarını ve büyümü aşırı kullanmanın getirdiği derin yorgunluğu hissediyor.

Evime girer girmez, çorba ve taze ekmek kokusunun cazibesine kapılarak yemek salonuna doğru ilerliyorum. Yolun yarısında enseme bir karıncalanma hissediyorum. Etrafıma bakındım ve birkaç cadının bana baktığını fark ettim. Yemek odasına girdiğimde, keman çalan bir cadı duruyor ve cadılar meclisindeki kız kardeşlerim bana bakarken odadaki konuşmalar kesiliyor.

Kötü nişanlım yüzünden dikkatim dağılmıştı ama bu kadınlar için benim tutuklanmam gecenin dramı olmuş olmalı; özellikle de Memnon onlara ölümle burun buruna geldiklerini unutmalarını söylediği için.

Bakışlara aldırmadan açık büfenin önündeki yığından sarmaşıklarla boyanmış bir kâse kapıyorum ve içini dumanı tüten çorbayla dolduruyorum. Yakındaki bir sepetten bir ekmek kaparak, Nero peşimde, odadan aceleyle çıkıyorum.

Tek yapmak istediğim yatağıma kıvrılıp dizüstü bilgisayarımda bir şeyler izlemek ama dün gecedan beri en iyi arkadaşım Sybil ile konuşmadım ve ayrıldığımızdan beri o kadar çok şey oldu ki, en azından önce onun odasına uğramadan saklanmak yanlış geliyor.

Oraya vardığımda kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum, sadece içeri giriyorum, Nero da peşimden geliyor ve ekmeğimle çorbamı masasının üzerine koyuyorum.

Sybil bitki duvarıyla ilgilenirken sırtı bana dönük, leylak rengi büyü oduanın içinde dolaşıyor. Kendi dünyasında kaybolmuş, nefesinin altında yaprakların sallandığı bir şeyler mırıldanıyor. Tanıdığı peçeli baykuş Merlin yatağının üzerindeki tünekte dinleniyor, gözleri Nero'ya odaklanmış durumda.

"Sybil," diye seslendim.

Arkadaşım irkiliyor, neredeyse sulama kovanını düşürüyordu.

"Tanrıçanın gazabı," diye küfrederek dönüyor. Beni görür görmez nefesi kesildi. "Selene!" Şimdi kovayı bir kenara fırlatıyor ve Merlin'in kanat çırpmasına neden oluyor, su ona ve tüneğine sığıyor. Odayı geçiyor ve kendini bana doğru atıyor. "Çok endişelendim." diyor bana sıkıca sarılarak. "Tutuklandığını duydum ama karakolu aradığımda bana çoktan serbest bırakıldığını söylediler. Ama sonra telefonlarına cevap vermedin ve buraya hiç gelmedin." Nefes almak için duraklıyor. "Nerelerdeydin?"

"Memnon'la birlikteydim," diyorum yorgunca. Taşıdığım spor çantasını omuzlarımdan silkiyorum, bu sırada neredeyse tanıdığımı çarpıyordum.

Nero bana ancak pis bir bakış olarak tanımlanabilecek bir ifade takınıyor. "Üzgünüm dostum," diyorum ona.

Kulakları bu terim karşısında titriyor. Herkesi memnun edemezsiniz.

"Memnon mu?" Sybil yüzünü buruşturarak, "Memnon mu?" diyor. "Son baktığımda ondan nefret ediyorduk."

"Hâlâ ondan nefret ediyoruz," diye onaylıyorum.

"Oh iyi. Yani kötü." Kaşları çatıldı. "Ama dün gece seni danstan çıkarırken, aranızdaki sorunları çözmüş gibi görünüyordunuz. Ne oldu?"

Sonu hıçkırıkla biten bezgin bir kahkaha atıyorum. Cehennem büyüleri, nereden başlasam?

Ağır ağır yatağının kenarına oturuyorum, Nero ayaklarımın dibine kıvrılıyor. "Bir saatin varsa sana her şeyi anlatırım."

Başını sallıyor ve oturmak için bilgisayar sandalyesini çekiyor. "Dinliyorum."

Ben de ona Memnon'un bir oda dolusu doğaüstünü boğup zihinlerini değiştirmesinden, cinayetleri üzerime yıkmasına ve beni boktan taleplerini kabul etmeye zorlamasına kadar tüm iğrenç gerçeği anlattım.

Sybil gözlerini bana dikmiş, tekrar tekrar "Ne oluyor lan?" diyor.

Sözümü bitirdiğimde histerik bir kahkaha attı. "Doğru anlamış mıyım: Artık şüpheli değilsin" -başımı sallıyorum- "ama bir psikopatla nişanlısın" -bir kez daha başımı sallıyorum- "ve artık geçmişini hatırlayabiliyorsun öyle mi?"

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum. "Evet, durum aşağı yukarı böyle." "Buna inanmıyorum," diyor bana dikkatle bakarak.

Roller tersine dönseydi muhtemelen ben de yapmazdım.

"Bana bir anımı sor, unuttuğumu bildiğin bir anımı," diyorum.

Sybil koltuğuna geri oturur. "Um...tamam." Parmaklarını kolçağa vuruyor. "Lise mezuniyetimizin olduğu gece ne yaptık?"

Sakin ol. "Ucuz içkiyle sarhoş olduk ve İrlanda Denizi'ne çıplak daldık. Çok da soğuktu."

Sybil'in şaşkınlıktan ağzı açık kalıyor. "Kutsal gece yarısı," diyor usulca. "Hatırlıyorsun." Odasındaki ışıklar titreyerek bu cümleyi nokt alıyor. "Ve bir dahaki sefere büyü yaptığında büyüün daha fazla anı almayacak mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Sybil'in gözleri yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

İçimi çekip kalkıyorum ve yatağına dönmeden önce ekmeğimi alıyorum. Ekmek yardımcı olur, değil mi?

"Korkunç. Kızgın. Biraz umutlu ve sonra umutlu hissettiğim için suçlu." Ruloyu ikiye böldüm, sonra bir ısırık aldım. "Bilmiyorum. Çok çelişkiliyim."

Sybil yatakta yanıma geliyor ve sırtımı okşuyor. "Özür dilerim," diyor usulca. "Şu an muhtemelen burada neler olduğunu anlatmak için iyi bir zaman değil."

Ona bakıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Neden bahsediyorsun sen?" "Bir cadı daha öldürüldü."

Şaşkınlıkla ona bakma sırası bende. "Ne?"

Ne zaman? *Ne zaman?*"

Sybil, "Sanırım biri cesedi gece yarısı Everwoods'da bulmuş," diyor.

Bunun Memnon'un işi olduğunu anladığımda içimden bir ürperti geçti. Beni cinayetle suçlarken önceki cesetleri Everwood'lara taşımıştı. Hapsedildiğim saatleri beni suçsuz göstermek için harcamış olmalı. Sonuçta, beni parmaklıklar ardında bırakmak için benimle evlenmeyi planlamadı. Hayır, ikimiz için çok daha şehvetli planları var.

Bir anda korku göğsümü kaplıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Elimi kalbimin üzerine koyuyorum, bu his beni biraz boğuyor. Kendi aşırı tepkimi anlayamıyorum-

SELENE! Memnon bağıımızı koparıyor.

Lanet olası şeytan konuşuyor.

Panik beni ele geçirmeye devam ediyor ve hissettiklerimin kendi duygularım değil, *onun* duyguları olduğunu fark ediyorum.

Cevap verebilirsen ver! Sesi çılgınca. *Bana iyi olduğunu söyle.*

"İyi misin?" Sybil, büyücünün sözlerini yankılayarak söylüyor. Bana bakarken alnı kırışıyor.

Başımı sallıyorum. *Ben iyiyim*, Memnon'dan akan bu dehşeti geri püskürtmek için bağıımızı bastırıyorum. O zaman tıklıyor. *Ateşi buldun.*

Anında farkına vardığını hissediyorum.

Bunu sen mi ayarladın?

Aramızdaki bağa yayılan rahatlamayı hissediyorum ve bu onun önceki korkusuna merhem gibi geliyor.

Gülmeye başladı. Bu sesle kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Sadece o kundaklamayı komik bulabilir.

Zeki, kötü kadın, diye devam ediyor. *Şimdiye kadar benimkine denk bir intikam alacağını bilmeliydin.*

"Selene?" Sybil parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Neler oluyor? Kendinden geçiyorsun."

"Memnon ateşi buldu," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. "Ne ateşi?"

"Onun evinde başlattığım."

"Yangın mı çıkardın?" Sybil ciyaklıyor. Başımı sallıyorum.

Neredesin şimdi? Memnon soruyor.

Home.

Seni görmüyorum, diyor.

Evim, diye açıklıyorum.

"Ciddi değilsin, değil mi?" diyor arkadaşım. "İnsanların evlerini öylece ateşe veremezsin."

"Berbatlarsa yapabilirsin."

"*Selene.*" Sybil bana patronluk taslayan bir bakış attı.

Memnon, *hemen gelip seni buraya geri götürmemem için bana iyi bir neden söyle*, diyor.

Evinizi tekrar ateşe vereceğim, diye cevap veriyorum, eylemlerimi ikiye katlayarak. Tabii bunların hala geçerli olduğunu varsayarsak.

Bu adam cadılarla uğraşmaması gerektiğini ne zaman öğrenecek?

Nasılsınız? Memnon konuşmayı değiştirerek diyor ki. O yemini ettiğimizden beri rahatsız olmaya başladın mı?

Neden rahatsız olayım ki?

Eğlenceli bir kıvılcım var. Yakında anlayacaksın. Görmezden gelmek dayanılmaz hale geldiğinde, ruh eşim, gelip beni bulabilirsin.

Bu olmadan önce memeler konuşacak, derim. Bu arada, bu gece nerede uyuyacağınıza karar verirken iyi eğlenceler.

O zaman bağlantıdan çekiliyorum ve Sybil'e bakıyorum. "Odama dönmeliyim." Yemeğimin geri kalanını yemem ve defterlerimi kaldırmam gerekiyor. Ayrıca, Nero muhtemelen dışarı çıkıp Everwoods'da kaslarını esnetmek istiyor.

"Dur bir saniye," diyor arkadaşım, "bir adamın evini ateşe verdiğiinden böyle bahsedip gidemezsin."

"Herifin biri değil," diyorum çorbamı alırken. Çoktan soğumuştur. "Benim şeytani ruh eşim. Ve sana daha sonra anlatacağım."

Defterlerle dolu fermuarı açık spor çantasını omzuma alıp kapısından çıkıyorum, Nero da peşimden geliyor.

Sybil arkamızdan sesleniyor, "Seni tutuyorum!"

Nero ve ben üçüncü kata çıktık, birkaç çerçeveli vahşi gözlü cadı portresinin ve koridorda uçan rastgele bir yarasanın yanından geçtik.

Odanın kapısı hafif aralık duruyor - dün gece ben götürüldükten sonra kimse tam olarak kapatma zahmetine girmemiş. Kalbim burkuldu.

Kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Her yer hala yapışkan notlarla kaplı ve en yeni günlüğüm masamın üzerinde açık bir şekilde duruyor. Hafızam geri gelmeden önceki hayatımın bir zaman kapsülü. Benim bu versiyonum -hafıza kaybıyla başa çıkmak için hayatını titizlikle hazırlayan versiyonum- bu anıları kazandığımda onu kaybetmişim gibi hissediyorum.

Bir zamanlar lanetin ağır bastığı yerde bir hafıflık olsa da, kendimi çapasız bir gemi gibi hissediyorum, amaçsızca sürüklenmeye zorlanıyorum.

Nero yatağıma doğru sinsice yaklaşıyor ve bir an yaşadığımı umursamadan üzerine atlıyor.

Ön ayaklarını uzatıyor, sonra yan yatıp gözlerini kapatıyor.

"Belli ki dün gece için çok üzgünsün," diye mırıldanıyorum, içinde defterlerimin olduğu spor çantasını yere düşürerek. Günlüklerden birkaçı dökülüyor.

Masama geçip en yeni not defterimin açık sayfasına bakıyorum. Parmaklarımı kendime bıraktığım son mesajlardan birinin üzerinde gezdiriyorum:

3o değil c'v'c Pem σ> cLe Cv×set.

O anda hissettiğim öfke ve paniği hala hatırlayabiliyorum. Olayın bu tarafında olmak garip. Gözlerim uyarıdan sayfanın ortasına yapıştırılmış bir nota kayıyor. Yazının bana ait olmadığını fark etmeden önce elimi üzerinde gezdiriyorum.

Yapışkan notu kağıttan çekiyorum.

*SİZ BÜYÜ ÇEMBERİNDE OLANLARI UNUTMUŞ OLABİLİRSİNİZ AMA BİZ
UNUTMADIK.*

Notu klavyemin üzerine bırakıp önce pencereme, sonra da daha önce açık olan kapıma bakıyorum. Davetsiz misafirleri uzak tutmak için yaptığım parmaklıklar hâlâ yerinde duruyor, örümcekli iplikleri havada usulca parıldıyor.

Bunu kim yazdıysa o koğuşları geçmiş. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Nasıl? Bana kötülük etmek isteyen biri, büyüleri yıkmadan bunu yapamamalıydı.

Uğursuz mesaja tekrar bakıyorum. Bunu her kim bıraktıysa hafıza kaybımın farkında ama buna neden olan büyüün kaldırıldığının değil.

Ve bunu öğrenmemelerine karar verdim. Bu ifşayı olabildiğince sessiz tutacağım.

Eski ve gömülü bir şey içimde kıpırdanıyor. Uzun zaman önce düşmanlar beni bir kez bitirdi. Bu kadere bir kez daha oynanması için katlanmadım.

Sandalyemi çekip oturuyorum ve yeni defterimi açıp yeni bir sayfa açıyorum. Görevlerimi hatırlamak için artık bu günlüğe ihtiyacım olmayabilir, ancak yararlı olabileceği başka şeyler de var.

Bir kalem kaparak, okul yılı başladığından beri kampüste meydana gelen rahatsız edici olayları not ediyorum:

Pv×be ed nit ^es
Pont³ly spell ci' le nit³ illepal Si ting spells

Bu iki olayla da bağlantım var. Şimdiye kadar, bok fırtınasından bir adım önde olmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki ikisine de değinemedim. Ama şimdi yapabilirim. Yapışkan nota tekrar bakıyorum.

Yapmalıyım.

Dikkatimi deftere verip kalemimi kâğıda vuruyorum.
Öldürülen cadıların çoğu Henbane Cadılar Meclisi'ne katılmıştı.

Bu cinayetlerle ilgili kafamda Memnon'un dahliyle başlayan pek çok soru var, ama bununla kafamı fazla dağıtmadan önce kendimi listelenen diğer olaylara bakmaya zorluyorum. Büyü çemberi her yeni ayda gerçekleşir ve eğer benim deneyimim tipikse, o zaman bunların hepsi isteksiz bir doğaüstünü - benim durumumda bu bir şekil değiştirendi - çemberi yöneten yüksek rahibeye zorla bağlamakla ilgilidir.

Yapışkan nota göre, o ve diğer cadılar büyülerinin içine ettiğimi unutmamışlar ve ne yazık ki benim için o cadıların kim olduğunu bilmiyorum. Hepsi maske takmış. Ama korumalarımı geçip odama girebileceklerini biliyorum.

O eski, demir yumruklu ruhumdan bir parça yeniden içimde yükseliyor.

Huzur içinde yaşamak istiyorsam, onlar benimle uğraşmadan önce bu düşman cadılarla uğraşmam gerekecek. Bana karşı oluşturdıkları tehdidi ortadan kaldırmak çalışmalarımın bile daha önemli.

Kalemim bilgileri yazmak için hareket ediyor ve ancak planlarımı karalamanın yarısında bunun gereksiz olduğunu fark ediyorum. Unutmayacağım.

Ancak yardıma ihtiyacım olacak.

Kalemimin ucunu kağıda vuruyorum.

Geçmişte Memnon da en az benim kadar bu cadıları keşfetmeye hevesliydi. İlgisinin intikamla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Öfkesinin derinliklerindeyken bile beni korumaya çalıştığına inanıyorum. İstesem bir kez daha benim için ellerini kirletmeye istekli olacağından neredeyse eminim.

Ama bu isteği benden başka bir şey koparmak için koz olarak kullanabilir. Bu düşünce beni soğutuyor.

Hayır, bu olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.

Zihnim son eski anılarıma, gerçekten acı verici olanlara geri dönüyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Kendime ait bir kozum var.

Memnon, bağımıza uzanıyorum.

Büyülü kordonun onun ucundan gelen sıcaklığını hissediyorum. Eminim bunun onun isteklerine boyun eğmem olduğunu düşünüyordur.

Konuşmaya fırsat bulamadan, *"Bir saat içinde Katledilmiş Bakire'nin Çayırı'nda buluşalım"* diyorum. Bir sonraki kısmı söylemeye zorlayarak gözlerimi kapatıyorum. *Yardıma ihtiyacım var.*

BÖLÜM 5

KEMİKLERİMDEKİ AĞRI DAHA DA KÖTÜLEŞİYOR.

Önceleri bunun yorgunluktan ve gücümü aşırı kullanmanın etkilerinden kaynaklandığını düşünmüştüm. Memnon'un acımı dindirmek için yaptığı büyülerin etkisinin geçtiğini varsaydım. Sanmıştım, sanmıştım, sanmıştım.

Ama yanılmışım.

Memnon ona gelmemi isterken bunu ima ediyordu.

Bozulmaz yeminin etkilerini hissetmeye başlıyorum.

Yapraklarını dökmeyen devasa ağaçların arasında yolumu bulurken nefesimi üflüyorum, midemde korku birikiyor. Büyülü bir yemine sadık kalmamanın sonuçları olduğunu biliyordum. İnsanı bok gibi hissettirdiklerini fark etmemiştim.

Sırf acımı hafifletmek için büyücüye benimle evlenmesi için yalvarmadan önce yeminimi daha ne kadar görmezden gelebileceğimi bilmiyorum.

Önümdeki ağaçların dalları arasında, Katledilmiş Kız'ın Çayırını görüyorum. Buraya son geldiğimde henüz öğrenci değildim. Tarla şimdi daha güzel görünüyor, gün batımı ölü çimenleri altın rengine boyuyor.

Ve orada, tarlanın ortasında, ruh eşim bekliyor, arkası dönük

Ben.

Memnon, gerilen derinin sesidir. At terinin kokusudur, çimen ve insan. Güneşin ısıttığı bir ten ve rüzgarın savurduğu saçlar. O bir parça

Roxilana ne kadar öyleyse ben de o kadar öyleyim ve hiçbir büyü ya da öfke bunu değiştiremez.

Bakışlarımın üzerinde olduğunu hissetmiş gibi dönüyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor.

Memnon içime gömülürken beni şiddetle öpüyor. Sadece ben, o, etrafımızdaki ucsuz bucaksız çayırlar ve üzerimizdeki gökler var.

"Sonsuza dek seninim," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. Bakışlarımı aramak için geri çekiliyor, yüz hatları büyüümün yumuşak turuncu ışıltısıyla yıkanıyor. "Sonsuza kadar."

Hissedebiliyor mu? Geçmişin kendi varlığı varmış gibi bize baskı yaptığını? Benimki gibi onun da boğazını sıkıyor mu? Yoksa bu anıların içinde boğulan bir tek ben miyim?

"Küçük cadı," diyor, aramızdaki son mesafeyi geçerken beni izliyor. "Sen çağırdın."

Sesinin alçak, ballı tınısıyla sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Konuşmamız gerek," diyorum Sarmatça'ya geçerek. Burada, bunların içinde

Ormanda, benim kaldığım yurttan daha fazla inzivamız var ama herkes dinliyor olabilir.

Büyümün içimden akmasına izin veriyorum. Soluk turuncu parıltı bir battaniye gibi etrafımızı sarıyor, sesi engellemek için büyümlü bir bariyer oluşturuyor. Büyü yapmıyorum, ama yine de orada, sadece niyetimle büyüme dokunmuş durumda.

Memnon uzanıp gücümü bir kedi gibi okşuyor. "Dinliyorum," diyor, gözleri büyümden bana doğru kayıyor.

"Lanet kaldırıldığında, geçmişimi gördün mü?" diye sordum.

Büyücünün kaşları çatıldı. Her ne söyleyeceğimi düşündüyse, bu o değil.

"Bu hayattaki iyileşmiş anılarını gördüm," diye yavaşça cevap veriyor. "Ama lanet ilk yaşamına geçtiğinde ve sen ağlamaya başladığında bağlantıyı kaybettim."

Gözyaşlarımı siliyor ve iyi olduğuma dair bana güvence veriyordu. Bu detayları neredeyse unutmuştum.

"Yani o hayatın nasıl sona erdiğini görmedin mi?" diye soruyorum, emin olmak için.

Bakışları gözlerimle ağzım arasında gidip geliyor. "Hayır, yapmadım." "Sence ne oldu?" diye soruyorum.

Memnon'un yüz ifadesi sertleşir. "En ufak bir fikrim bile yok. Hâlâ bilmek istediğim şey bu. Beni neden sonsuz uykuyla lanetledin ve

Ben gittikten sonra yaptın."

Onun dile getirmediği ama yine de aramızdaki bağda yankılanan diğer, daha kişisel soruları duyabiliyorum.

Beni diri diri gömdüğün için pişman mısın? Başkası için bana ihanet ettin mi? Başka birine aşık oldun mu? Mutlu muydun?

"Sana nasıl ihanet ettim?" Onu dürtüyorum. "Seni mezara gömmek için attığıma inandığın adımları bana tam olarak anlat."

Memnon'un gözleri bana bakarken kısılıyor, yanağındaki bir kas zıplıyor. "Selene, eğer bu bir çeşit hileyse-"

"Oh, işin içinde bir numara var ama *benim* elimden çıkmadı."

Cevabım karşısında hazırlıksız yakalanan kaşları kalktı.

"Anlat bana," diye ısrar ediyorum. "Sana nasıl kazık attım? Seni o lahite yerleştirmek için gerçekleştirdiğime inandığın her ayrıntıyı bilmek istiyorum."

Büyücünün çenesi öfkeyle gerilir. "Bu mahvettiğin benim hayatım-"

"Hayır," diyorum acımasızca. "Mahvettiğin *benim* hayatım. İki bin yıl önce Amazon Nehri kıyısında, seni korkunç bir kaderden korumak için *öldüm!* Büyük bir plan yoktu. *Senden sonra bir hayat* yoktu. Seni korudum ve sen uyandığında ne yaptın? Beni suçladın. Bana saldırdın. İntikamınla *bana* ve bir zamanlar olduğumuz her şeye ihanet ettin."

Memnon ona vurmuşum gibi bakıyor.

Tanrıça, ama kemiklerim ağrıyor ve ağır nefes alıyorum. Etrafımızda, büyüm çalkalanan duygularıyla birlikte bükülüyor ve kıvranıyor.

"Ne?" Memnon sonunda sesi kısık bir şekilde konuştu.

"Geçmişi ve nedenlerimi daha iyi anlamak mı istiyorsun?" Ellerini tutup başımın iki yanına koyuyorum. "Onları kendin gör."

Memnon'un elleri tenimde esniyor, duygularını tam olarak kontrol altına alamıyormuş gibi avuçlarının altından sihrinin kıvrımları çıkıyor. Bağımızın ağağında, yükselen dehşetinin ilk dallarını hissediyorum.

Bana inanmak istediğini sanmıyorum, aklımı okumak istediğini de sanmıyorum. Bulduğu şeyden hoşlanmayabileceğini bildiği için değil.

"*Yap,*" diye ısrar ediyorum, ellerini hâlâ tuttuğum yerden hafifçe sallıyorum. Gözlerim diken diken oldu ve bunun için heyecanlanmak istememiştim. Sadece yardımını istiyordum ama ona hiçbir şey borçlu olmadan bu şekilde yardım alıyorum. Büyücü bana borçlu olduğunu bu şekilde anlıyor. Geçmişimizin ve ilk ölümümüzün gerçeği, bana yaptığı her şeyi çok daha kötü hale getiriyor.

Memnon çenesini oynatıyor, yara izi bu hareketle biraz çekiştiriyor. Dumanlı kehribar gözleri bakışlarımı birkaç saniye tutuyor.

Sonunda başını eğiyor, sonra başını sallıyor, parmakları tekrar bana doğru bükülüyor. "Pekâlâ, İmparatoriçe. Nasıl isterseniz." Tutuşunu ayarlıyor. "Benden sonra tekrar et," diyor. "*Pes datapzaka kubiwapsasava vi'savva ziwatunutasa vak mi'tavekasavak ozakos detgap.*"

İlk hayatımın son anılarını görmek için sana gösteriyorum.

Ellerini sıkıca kavrayarak büyüü okuyorum, bu özel anıyı yeniden yaşamaya hazırlanırken kalbim hızla çarpıyor.

Memnon'un büyüü ellerinden akıyor, mavi dalları ağızma ve burun deliklerime doğru kayıyor. Başıma doğru ilerlerken sırtımı kamburlaştırıyorum, ellerim onunkilere sıkıca yapışıyor.

Ve sonra son hayatımın o son, kader günü gözlerimin önünde gerçekleşiyor.

BÖLÜM 6

59 AD, BOSPORUS, KIRIM

ROXILANA

ROXI.

Gözlerimi açıyorum ve sarayın yatak odasının karanlık tavanına bakıyorum, Memnon'un sesi kulaklarımda çınlıyor. Derin, açıklanamaz bir dehşet duygusu iliklerime kadar işledi. Uykumdan sürüklediğim kötü bir rüya mıydı bu? Başka bir şey mi?

Yönümü bulmaya çalışarak birkaç sığ nefes alıyorum, sonra Memnon'a uzanıyorum. Yatağın diğer tarafı, ruh eşimin olması gereken yer boş.

Memnon? Bağımızı aşağıya çağırıyorum.

Bana geri gelen tek şey sessizlik.

Beni uyandırdı, bundan eminim, peki nerede o?

"Memnon?" Belki bu karanlık odanın içinde bir yerdedir diye düşünerek usulca sesleniyorum. Ama boşluk boş geliyor ve kimse bana cevap vermiyor.

Kan kardeşleri ve diğer üst düzey yetkililerle gelecekteki savaşları planlamak için mi geç saatlere kadar uyanık kalıyordu? Bu ilk kez olmazdı.

Ama uyanık *olsaydı*, bana cevap verirdi. Cevap vermiyor.

Tekrar deniyorum.

Memnon mu?

Yanıt yok.

Kalbim dört nala atmaya başlıyor ve uyandığımda hissettiğim tedirginlik artıyor.

Belki de kocam başka bir yerde uyuyakalmıştır. Genelde böyle yapmaz ama bu tamamen akla yatkın. Çok çalışıyor ve az uyuyor, zihni savaşa meşgul.

Yatağın ayak ucunda, tanıdığım Ferox karanlık başını kaldırıyor, formu diğerlerinin arasında sadece daha derin bir gölge. Onu uykusundan uyandırdığına göre endişem yüksek olmalı. Panterime rahat olmasını söylemek istiyorum ama yapamıyorum.

-Hâlâ beni neyin gerdiğini anlamaya çalışırken değil.

Sarayın penceresinden, nefesimi sabitlerken bir sığırcık kuşunun sesini dinliyorum. Kuş sesi bile tenime batıyor. Lanet olsun bu amansız huzursuzluğa.

Çarşafımı atıp pencereye doğru ilerliyorum ve ellerimi taş pervaza dayayıp tuzlu havayı derin bir nefesle içime çekiyorum. Kraliyet limanına ve Karadeniz'in mehtaplı kıyılarına bakıyorum.

İlkine bir sığırcık sesi daha katıldı. Daha az tedirgin uyansaydım ya da hiç uyanmamış olsaydım, kolayca kaçırabilirdim.

Sığırcıklar yazın zirvesinde değil kışın gelirler ve yalnız çiftler halinde değil milyonluk sürüler halinde gelirler.

Tahta gıcırtiları ve iniltileri arasında rıhtımımıza demirlemiş gemilerden görebildiklerime bakıyorum.

Tedirginliğim arttıkça kaşlarımı çatıyorum.

O gemiler bugün erken saatlerde orada mıydı? Emin olmak için çok karanlık.

Karanlıkta gözlerimi zorlayarak rıhtımdaki birkaç figürü seçiyorum. Ben baktıkça daha fazla figür birikiyor, hepsi de mezar gibi sessiz.

Bir sorun var.

Çok ama çok yanlış.

Memnon? Neden cevap vermiyorsun? Yalvarıyorum, ondan çok kendime.

Bir şeyler olduğunu biliyor mu? Ona bir şey olmuş olabilir mi?

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Bağımın diğer tarafında onu hissediyorum, her ne kadar onun tarafı bastırılmış olsa da. Hâlâ yaşıyor.

Pencereden uzaklaşarak yatağımın ayak ucundaki sandığa doğru ilerliyorum. Açıyorum ve sadece içimden gelerek bir gömlek ve pantolon alıyorum. En kötü korkularımın gerçekleşmesi ihtimaline karşı giyinirken odayı aydınlatmaya cesaret edemiyorum.

Düşmanlarımız var. Her zaman düşmanlarımız oldu. Hiç bu kadar olmamıştı. Memnon her zaman onlardan bir adım önde olmayı başardı, ama ben

bunu tahmin ettiğine inanmıyorum.

Botlarımı giymeyi bitirdiğimde, odamın perdeli kapısı olan portiere'nin yanından yumuşak bir tıkırtı geliyor.

"Roxilana!" diye fısıldıyor erkeksi bir ses aceleyle. Memnon'un en yakın ve en sert kan kardeşi Zosines'e ait olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Israrlı bir rap daha. "Roxilana! Uyan!"

Perdeleri çekmek için odayı geçerken Ferox usulca homurdanıyor. Kıpırdamadan duruyorum.

Yavaşça panterime bakıyorum, midemde bir huzursuzluk hissediyorum. Tanıdığımın genel formunun ötesinde pek bir şey göremiyorum ama ona bakarken Ferox'un gözlerinin portiere sabitlendiğini seçebiliyorum.

Bakışlarını takip ediyorum. Perdeli kapıya örümcek ağları gibi yapışmış olan koğuşlar, sanki aktive edilmişler gibi karanlıkta belli belirsiz parlıyorlar. Zosines içeri girmeye çalışıyor olmalı ama giremez. O eşik kötü niyetli kişilere karşı korunuyor.

Tüylerim diken diken oldu.

Tekrar Ferox'a bakıyorum, bedenim hâlâ tedirginlik içinde.

"Roxilana!" Zosines tekrar seslenir. Sesi daha yüksek, daha paniklemiş ve ısrarcı.

Tanıdığım alçak bir hırıltı daha çıkarıyor, sonra sessizce yere düşüyor, bir avın peşindeymiş gibi sinsice ilerliyor, karnı yere değiyor. Bağımızdan aşağı kayarak Ferox'un kafasına giriyorum ve onu neyin telaşlandırdığını merak ediyorum.

Kan kokusunu ilk aldığımda zihnine tam olarak yerleşmemiştim bile. Çok fazla kan. Tadına bakmak için yeterince olgunlaşmış.

"Roxilana!" Zosines yalvarıyor. "Saldırıya uğramak üzereyiz! Seni hemen dışarı çıkarmalıyız!"

Aramızdaki kapalı perdelere hafifçe dokunuyor, uzun boylu savaşçıyı zihnimde canlandırıyorum. Zosines ve Memnon çocukluklarından beri azılı dostlar; ikisi bir kan yemini ve pek çok savaşla birbirine bağlı. Dostum ona hayatı pahasına güvenir.

Ama sezgilerim ve gözlemlerim bana tamamen başka bir şey söylüyor.

"Boğul," diye fısıldıyorum.

Büyümün Zosines'in boğazına dolandığını görmüyorum ama şaşkınlıktan boğulduğunu, ardından ağır bir şeyin takırtısını ve ardından bedeninin yere çarpışını duyuyorum. Ancak o zaman, dikkati yeterince dağıldıktan sonra, perdeli bölmeyi kenara itmeye cesaret ediyorum.

Diğer tarafta, Zosines boğazını pençeleyerek boş yere gücümü almaya çalışıyor. Büyü kullanmayanlar onu durduramaz. Yanında kötü görünümlü bir hançer yatıyor, beni çağırırken elinde tutuyor olmalı.

Sözsüzce, kılıcı bana çekmesi için büyüme komut veriyorum. Silah bir an için yere çarpıyor, sonra da boşluktan geçip elime geliyor.

Zosines'e doğru adım atarak yanına diz çöküyorum ve bıçağı kayıtsızca boğazına bastırıyorum.

Kara gözleri bana dik dik bakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor.

Açıkcası en ufak bir fikrim yok ama yine de panik kanıma işliyor ve sezgilerim beni hiç yanıltmadı.

Gücümün daha fazlasının etrafını sarmasını emrediyorum, onu yerinde bağlıyorum. İsteyeceğim son şey, onu savunmasız bir pozisyonda tuttuğum için Zosines'in kaçması.

"Kocam nerede?" Ferox yanıma geldiğinde, bakışları şaşmaz bir şekilde savaşçının üzerindeyken talep ediyorum.

"Nefes alamıyorum." Zosines'in gözleri şişmeye başladı. Büyüyü hafifletiyorum. "Nerede?" Bastırıyorum.

Zosines birkaç nefes çeker. "*Güvendeyim*," diye tıslıyor. "Ama sen değilsin. Saraya girilmek üzere kraliçem. Fazla zamanımız yok. Gitmemiz gerek."

Sıkıntı bulaşıcıdır ve ben de aynı fikirdeyim, gerçekten.

Burnuma hafif bir kan kokusu geliyor ve Ferox'un odamıza kapandığında bile kanın demir kokusunu nasıl alabildiğini tekrar hatırlıyorum. Zosines saraya girilmek üzere olduğunu söylemişti ama burada çoktan şiddet yaşanmıştı.

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor ve kıyafetlerindeki taze kan lekelerini fark ediyorum. Şiddete katılmış olmalı.

Gözlerimi kaldırıyorum. Koridorun geri kalanı, apliklerindeki meşalelerin yumuşak tıslaması dışında ürkütücü bir sessizlik içinde. Uzaktan başka bir şey daha duyuyorum. Sesler mi?

Zosines'e yeniden odaklanarak, büyüümü topluyorum ve boğazından aşağı indiriyorum. "*Dudaklarından sadece gerçek geçecek*," diye büyü yapıyorum.

Zosines onu yerinde tutan büyüye karşı sarsılıyor ve kıpırdanıyor. Gücümün korkacak kadar çok şey gördü.

"Neler oluyor?" Talep ediyorum. Bunu sorarken, büyümü boğazından tamamen geri çekiyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Konuş." Büyüm onun üzerine çöküyor. "*Şimdi.*"

"Bir darbe, seni amcık," diye ısırtıyor.

Kanım donuyor. Bir *darbe*.

"Memnon nerede?" Başına ödül konduğunu bildiğimden beri bu soru her zamankinden daha acil.

Zosines güler. "O çılgın sürtük Eislyn onu nereye götürdüyse artık."

Eislyn... onu aldı mı? Darbe sırasında mı? Onu saklamak için mi? Buna izin vermezdi. En yakın ailesi ve arkadaşları burada, sarayda saldırı altındayken olmaz. Ama yine de uyandığımdan beri ondan haber almadım.

"Yaşıyor mu?" Ben soruyorum.

Zosines kıs kıs gülüyor ve ben de bu duygusuz tepkiye odaklanıyorum.

"Uzun süreceğinden şüpheliyim."

Nefes alamıyorum. Panik içinde boğulurken olmaz.

Daha sonra. Daha sonra üzülebilirim. Görünüşe göre şimdilik hayatta. Eislyn ile birlikte.

Muhtemelen toprakların ötesindeki topraklarda.

Ruh eşimi avlama dürtüsüyle savaşırken parmaklarım biraz seğiriyor. "Bu neden oluyor?" Talep ediyorum.

"Romalılar bu bölgeyi Memnon almadan önce bir yüzyıl boyunca ellerinde tuttular. Geri istiyorlar."

Etrafa serpiştirilmiş yeterince ipucu var. "Onlarla kim anlaşma yaptı?"

Zosines'in boğazı sözcüklere karşı savaşırken çalışıyor. Onu yerinde bağlayan büyüye karşı boşuna çaballıyor.

"Memnon'un planları hepimizi öldürebilirdi. Ben halkımız için en iyisini istedim.

"Romalılar kime teklifte bulundu?" Bastırıyorum. Birine bir şey vaat edildi.

"*Ben.*" Kelime boğazından yırtılır. "*Bana* geldiler. Eislyn anlaşmaya aracılık etti."

Durum hakkında daha kötü hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama hissediyorum. Eislyn de Memnon'a sırtını döndü. İnanılır gibi değil. Hep beni sikip atacağını düşünmüştüm.

Arka planda daha fazla ses duyabiliyorum. Sesleri daha yüksek, daha cesur. Ne kadar değerli zamanım varsa, parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. "Bana hikayenin geri kalanını anlat."

Zosines zayıfça güler. "Onu alt etmeyi umamazsın."

Savaşçının hançerini boğazından çekiyorum. Gözlerinde bir merak titreşimi var, belki biraz da zafer, sanki durumumun anlamsızlığı nihayet kafasına dank ediyor.

Onu inceliyorum, o karanlık, sinsi gözlerle karşılaşıyorum. Yanılmıyorum, gözlerinde zafer ışıltıları var. Ne yazık ki etrafımızı saran büyümün kalın tüylerini göremiyorum.

Hançerini kavrayışımı ayarlayarak, bıçağı böğrüne sapladım.

Çıglık atmaya başlıyor ama pek işe yaramıyor. Gücüm sesi yutuyor.

"Benimle dalga geçmeyi bırak ve bana tüm hikâyeyi anlat," diye emrediyorum, "belki o zaman bu yarayı iyileştirebilirim."

Nefesi kesiliyor ama gözlerinde kutsal olmayan bir heyecan dans ediyor. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin kraliçem," diye yemin ediyor, unvanımı bir yeminmiş gibi tükürüyor.

Bıçağı çeviriyorum ve Zosines sıkılmış dişlerinin arasından çıglık atıyor. "*Cevap ver bana.*"

"Memnon'un en iyi savaşçılarından yarısı bu işin içindeydi. Itaxes, Rakas, Tasios, Palakos, Thiabo, Dzoure ve daha fazlası." "Akşam yemeğinde ikiniz de uyuşturulacaktınız. Uyuşturulduktan sonra, plan Eislyn'in Memnon'u götürmesiydi -onun için çok özel planları vardı- ve sen de benimle gelecektin. Ama yemekten erken ayrıldın, işte buradayız. Beş yüz Romalı asker ve paralı asker saraya akın etmeye hazır, tabii henüz gelmedilerse. Çoğunluğu Kimmerlerden oluşan bin paralı asker daha, her şey yolunda gitmezse diye hazır bekliyor."

Zosines'in durumu anlattığı kadar umutsuz hissetmemeye çalışıyorum. Memnon daha kötü ihtimalleri tek başına yendi. Henüz bitmedi.

"Başka ne var?" diye sordum.

Alnında ter damlaları oluşmaya başlamıştı ve nefes alış verişisi kısa, sık pantolonlarla geliyordu. "Kraliyet ailesi ve tüm sadıklar öldürülecekti. Kimsenin ölen kralın intikamını almasına ve huzursuzluğa neden olmasına izin veremeyiz."

O zaman içimi bir korku kaplıyor. Memnon'un annesi ve kız kardeşi Tamara ve Katiari kesinlikle listenin başında yer alıyor.

"Bundan ne çıkar sağlıyorsun?" Ben soruyorum.

Zosines'in ağzının kenarları seğiriyor ve sanki kibirli bir gülümsemeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi kasılıyor. "Ben kral olurdum."

Ah, işte burada. Güç için en yakın arkadaşını sattı. Ağzı seğirmeye devam ediyor.

"Başka bir şey var mı?" Dürtüyorum.

Sonunda ekledi, "Sen. Seni savaş ödülü olarak alırdım."

Kaşlarım kalktı. Ben mi? Bu çok saçma bir düşünce.

"Neden?" Sonunda soruyorum.

Gözlerindeki bakış değişiyor, değişiyor... açgözlülük bunun için en iyi kelime. Bu bakışı ondan daha önce de görmüştüm. Sadece hiç dikkat etmemiştim. Adamın altı karısı var - şimdiden ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok kadın. *Eğer istediği gibi olsaydı, ben yedinci olurum.*

Tiksinti içime işliyor. Belli ki bunu hiç düşünmemiş. Bana elini bile sürmeden onu lanetleyerek öldürürdüm.

Uzaktaki kargaşa sesleri daha da yükseliyor. Sanırım... Sanırım devasa saray kapılarının inleyerek açıldığını duyuyorum. Kahretsin.

"Senden başka," diyorum, "benim için gelen başka biri var mı?"

Zosines güler. "*Herkes* senin için geliyor. Memnon ve müttefiklerin öldü. Seni takip edecek olanlar yok oldu. Bazıları hâlâ o yemek salonunda oturuyor, cesetleri sandalyelerinde çürüyor. Cesetleri gömülmeden kalacak, etleri çürümeye terk edilecek. Ama benimle gelersen, seni kurtarabilirim. Seni bir kez daha kraliçe yapabilirim."

Kraliçe mi? Niyeti bu mu? Eğer doğruluk büyüğü olmasaydı, sözlerinden şüphe ederdim, özellikle de şimdi böğrüne bir hançer saplamışken.

Beni gücüm için istiyor olmalı. Bu gece beni kesin bir ölümden kurtaran iyiliğinin ona borçlu hissetmemi sağlayacağını düşünüyor olmalı. Sarmatyalı savaşçıların yöntemleri böyledir. Bu *benim* tarzım değil.

Zosines, "Bu yaşamak için tek şansınız," diye ekliyor.

Sözleri uzaktan gelen savaş çılgınlıklarıyla noktalanıyor. Askerler içeride. Gözlerini arıyorum. "Romalılardan korktuğumu mu sanıyorsun? Ölümden mi?

Ya da Memnon yanımda oturmasaydı tahtıma yapışacağını mı?" Başımı sallıyorum. "Onu dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdim. Onu takip ederdim

ölüme bile. Ama bence oraya önce sen gitmelisin."

Bileğimin bir hareketiyle, bizi çevreleyen güç şimdi onun kafasına doğru koşuyor.

Çabuk.

Boynu kırılıyor ve büyüm onu serbest bırakıyor, vücudu yere yığılıyor.

Mobilyaların kırılma ve tahtaların parçalanma seslerini duyunca başımı kaldırıyorum. Askerler kalenin alt katına baskın yapıyor olmalı. Yaklaşan lejyonun çılgınlıkları giderek yükseliyor.

Doğruluyorum. Çok geç olmadan Eislyn'i durdurmak istiyorsam gitmeliyim ama önce...

Koridordan Tamara ve Katiari'nin odasının olduğu yere bakıyorum. Portmantonun perdeleri kısmen yırtılmış. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Zaman kalmadı ama emin olmalıyım.

Ferox yaklaşıyor, başı elimi dürtüyor, böylece avucum o.

Burada seninleyim, der gibi bir jest. Derin bir nefes alıyorum sonra odalarına doğru gidiyorum. Yarı yolda bir şeyin yavaşça damladığını duyuyorum.

Tamara'nın cesedini odasının gölgelerinde gördüğümde daha kapıya bile varmamıştım, gövdesi duvara yaslanmıştı, göğsünün ortasında birinin onu kılıçla ezdiği kanlı, açık bir yara vardı.

Dizlerim neredeyse tutmuyor ve düşmemek için Tamara'ya giden yolun geri kalanında tökezlemek zorunda kalıyorum. Odayı koruyan hala sağlam olan koğuşlardan geçip yanına düşüyorum ve soğuk bedenini kucağıma alıyorum. Başı kayıtsızca bana yaslanıyor ve bağırışlar ve çığlıklar yaklaşıyor olsa da, bir an için onlarla uğraşamıyorum.

Bu bir Sarmatya *kraliçesi*, Memnon başa geçmeden önce yıllarca orduları savaşa götürmüş ve göçebe halkları adına ölüm kalım kararları vermiş bir kadın. Bir hainin göğsüne sapladığı kılıçtan daha fazlasını hak ediyordu.

Taş merdivenlerde bot sesleri duyarken bile bedenini kendime doğru tutmaya devam ediyorum. Gözlerim odayı tarıyor, Memnon'un küçük kız kardeşi Katiari'yi arıyor, karnıma korku doluyor. Odanın geri kalanını görebilmek için bir aydınlatma büyüsü yapmam gerekiyor.

Yumuşak turuncu ışığın altında Katiari'nin yığılmış bedenini görüyorum. Sırt üstü yatıyor, göğsünden dört ok fırlamış, altında bir kan gölü var.

Dikkatlice Tamara'yı bırakıyorum ve baldızımın yanına gidip hafifçe tenine dokunuyorum. Tamara'nınkiyle aynı ölümcül soğukluk yapışmış. Sarmatyalı prenses de gitmiş.

İnançsız bir nefes içimi ürpertiyor. O sadece evlilik yoluyla değil, sevgi ve seçim yoluyla da kız kardeşimdi.

Yeniden çocuk oldum. Askerler evimi işgal etti, ailemi öldürdü. Hıçkırıklarım ıstıraplı bir ağlamaya dönüşüyor.

Bunu Roma sempatizanları yaptı. Roma bir kez daha benden *aldı*.

Koridorun sonunda mangalları devirip asılı duvar halılarını parçaladıklarını duyabiliyorum.

Zehirli öfke damarlarımda birikiyor, kederimi yutuyor ve onu daha karanlık, daha ölümcül bir şeye dönüştürüyor.

Eski acıları yeniden yaşıyorum ama artık çocuk değilim ve bu adamlar **a c ı ç e k e c e k .**

Boğazımdan bir çığlık daha kopuyor ama bu seferki vahşi, *öfkeli* bir ses. Ayağa kalkıyorum, Ferox yanımda. Bir elimi başına koyuyorum.

Tanıdığımı yönelik bir büyü fısıldıyorum. "*Vücudun için aşılmaz bir zırh,*" diye fısıldıyorum.

Büyüm büyük kedinin üzerinde dalgalanıyor ve onu koruyucu bir kalkanla kaplıyor. Kalan birkaç saniyeme aldırmadan aynı büyüü kendime de yapıyorum, gücüm formumdan aşağı iniyor ve beni savaşa hazırlıyor. Sonsuza kadar dayanmaz, bu büyüler asla dayanmaz ama en azından şimdilik bizi koruyacaktır.

Muhtemelen çığlığımdan etkilenen bir düzine ya da daha fazla ayak grubu bulunduğumuz koridorun sonuna doğru koşuyor.

Hemen kayınvalidem ve baldızımın cesetleri üzerine bir lanet koyuyorum. "*Ölüm gibi bir deri, bu cesetlere dokunmaya cüret edenlerin iç organlarını sıvılaştır.*" Sesim son kelimedede kesiliyor. Zihnim bu kadınların öldüğünü biliyor ama kalbim bunu kavrayamıyor.

Cesetlere son bir kez acımasızca baktım. Askerler kalıntılarını kirletmeye çalışacaklar. Böyle aptalları bekleyen acılı ölüm düşüncesiyle kötü niyetle gülümsüyorum.

Gücüm derimin altında toplanıyor, kaslarım ve eklemlerim zonkluyor. Öfke bu acıyı bile iyi hissettiriyor.

Tanıdığımı bakıyorum. "Hazır ol Ferox. Bu odanın ötesindeki herkes düşman. Öldürebildiğin kadarını öldür."

Romalı askerlerden ilki bana doğru yaklaşıırken odadan çıkıyorum. Bu asker zengin, altın rengi teni ve ince, kıvrak bacaklarıyla genç bir adam.

Beni görünce gözleri biraz açılıyor ve biraz yavaşlıyor. Arkasında bir düzineden fazla kişi var. Bir elimi kaldırıyorum, büyüm toplanıyor.

"*Yok et.*"

BOOM! İçimden çıkan güç önümdeki askerleri havaya uçururken tüm kale titriyor. Kanlı uzuvlar uçuşuyor, daha gerideki diğer askerlere çarparak onları yere seriyor.

O altın tenli adamdan geriye kalan tek şey yerdeki kanlı bir sıçrama izi.

Merdivenlerden koridora daha fazla asker akın ederken ileriye doğru adım atıyorum.

Burayı terk etmek için çok bekledim ama artık umurumda değil. Öfkem içimde yanıyor, büyümü haşlıyor.

Ferox, düşen bir yoldaşının parçalanmış gövdesini itmeye çalışan bir askerin boğazını parçalarken ben koridorda hışım ile ilerliyorum.

Daha fazla büyü toplanıyor. "*Yok et!*"

Başka bir patlama. Daha fazla dağılmış ceset. O güzel Roma miğferleri askerlerinin kafalarından uçup gitmiş ya da sahiplerinin kopmuş kafaları hâlâ içlerindeyken havaya uçmuşlar.

Askerlerin dağılmış kalıntılarını görmek içimdeki ilkel bir şeyi rahatlatıyor. Kendimi hiçbir zaman kötü niyetli biri olarak görmedim ama görünüşe göre ruh eşim ve ailem için öyleyim. Hem de acımasızca.

Katliama o kadar odaklanmışım ki bana isabet eden ilk oku fark etmiyorum. Sağ omzuma isabet ediyor ve korumalı tünığimin kumaşını yırtmasa da, gücü neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor.

Okçular. Bu alanın yakınlığına rağmen sarayın içinde okçular var. Bu düşünce beni başka bir yok etme büyü yapmaya itti. Bedenler parçalanıyor, tavandan tozlar düşüyor ve duvarlar sallanıyor. Bu koca yer başımıza yıkılsa da umurumda değil, yeter ki bu adamları da beraberinde götürsün.

Bu akşam kaybettiklerim ve hâlâ kaybedebileceklerim karşısında boğazımı tırmalayan keder ve üzüntüyü düşünmemeye çalışıyorum.

Memnon'a gitmeliyim. Tanrım, ona ulaşmalıyım. Ondan hâlâ haber alamadım ve aramızdaki bağın zayıfladığını hissediyorum.

Eislyn'in Memnon'u götürebileceği pek çok yer var, çoğu da tamamen ulaşmaz. Ama eğer o ve eşim hâlâ bu diyardaysa, o zaman onu götürebileceği diğer yerlerin hepsinden daha önemli bir yer var.

Merdivenlere geldiğimde, başka bir asker kümesini havaya uçuruyorum, büyü taş basamakların büyük bir bölümünü de beraberinde götürüyor.

Yanımdan ayrılmayan Ferox'un üzerine yerleştirdiğim korumayı tekrar yerleştirerek kalıntılardan aşağı iniyorum.

O zaman saray tapınağı. Oraya gitmeliyim.

Birinci katta, savaş çılgınlıkları ve acı dolu çılgınlıklar daha yüksek sesle duyuluyor. Ve arbedeyi gördüğümde nefesim kesiliyor. Birkaç sadık Sarmatyalı askerlere karşı savaşır ama sayıca *çok* üstündürler. Romalılar masum saray halkını da kesiyor.

Savaş eğitimi almamış hizmetkârlar, çoğu bizden önce burada yaşamış hükümdarların yadigârı olan kraliyet eşyalarını parçalıyor ya da taşıyor.

Ben fark edilir edilmez, sarayın ana alanındaki atmosfer tamamen değişiyor.

"Kraliçe!" diye bağırıyor biri.

Sesi çıkaramıyorum ve dost mu düşman mı olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama sonra Memnon'un hainlerinden biri olan Rakas'ı görüyorum. Kılıcını bana doğrultmuş bağırarak emirler yağdırıyor.

Tüm öfkem, o hain Sarmatyalı adama yönelttiğim isimsiz bir lanete dönüşüyor. Ona doğru gelen soluk turuncu büyü, yağlı siyah lekelerle dolu. Rakas'a isabet ettiğinde onu havaya kaldırıyor, altından turuncu dumanlar yükseliyor. Daha önce hiç böyle bir büyü yapmamış ya da bir insanı havaya kaldırmak gibi bir başarıya imza atmamıştım. Bu öfke, acı ve gücümün kendi duyarlılığı tarafından besleniyor.

Dövüş yavaşlar ve Rakas üzerlerinde kıvranırken insanlar durup bakar, kılıcını ince havaya savurarak kendini kurtarmaya çalışır.

Lanetli büyü hala etrafını sarıyor, derisine yakın bir şekilde sarılıyor ve ancak bir kez içine girdiğinde etinin kaynamaya ve kabarmaya başladığını açıkça görüyorum, ta ki bir anda vücudu patlayana, lanetli et parçaları odaya yağana kadar. İnsanlar lanet üzerlerine inip kendi etlerini yakarken çığlık atmaya başlıyorlar.

Romalı askerler çığlık atıyor, dehşete düşüyorlar. Savaş için katılmışlardı, büyücülük için değil. Bazıları kaçtı, ama çoğu bana yeni ve daha ölümcül bakışlar fırlattı. İşte o zaman savaş ciddi bir şekilde başlıyor.

En yakınımıdakileri geri püskürtüyorum, sonra iki yok etme büyüğü daha yapıyorum. Birçok, birçok ceset uçar gider.

Coşkulu duygularımın altında, sihrimin tükendiğini hissetmeye başlıyorum. Tükeniyor; *tükenecek*. Böyle saldırmaya devam edersem çok yakında. Umursamak zor. Yanaklarım ıslanmışken ve içimde derin bir sızı kök salmışken olmaz.

Oda panikten kurtulur kurtulmaz bir düzine ok benim ve Ferox'un üzerine yağıyor. Oklardan biri böğrüne isabet ettiğinde tanıdığım feryat ediyor ve ben de saldırıyorum, büyüm en yakınımıdaki bir sıra askeri kesiyor.

Tapınak, kendime hatırlatıyorum. Memnon'a ulaşma umudum varsa oraya gitmeliyim.

Kollarımı odaya doğru kaldırıyorum. "*Yak*."

Avuçlarımdan ateş fışkırıyor, en yakınimdakilere doğru üflüyor. Askerler alev alıyor, duman ve yanan etin keskin kokusu odayı dolduruyor.

Geride bıraktıklarımı düşünemiyorum. Saray kan gölüne dönmüş durumda ve Memnon'un kuvvetleri ya katledildi ya da düşmanla işbirliği yaptı. Bu savaşı kazanma umudumuz ancak kocamın yanımda olmasıyla mümkün olacak.

Kendim ve Ferox için kanlı bir yol açarken kollarım titriyor. Panterim çok yaklaşan herkese saldırıyor, boğazlarını parçalıyor ve bacaklarını kesiyor. Gücümün ilk gerçek gerginliğini hissediyorum. Alnımdan ter damlıyor ve-

Bir ok sırtıma saplanıp beni öne fırlatınca boğuluyorum. Bir diğeri koltuk altıma isabet etti.

Yaptığım koruyucu kalkan dağılmış olmalı.

Bir asker bana saldırıyor, kılıç sallıyor. Yolundan çekiliyorum ama kılıcı karnıma saplanıyor.

Nefesim kesiliyor, sonra aceleyle "*Vücudum için aşılmaz zırh*" diyorum. Koğuş bir kez daha geri döndü.

Ama artık çok geç. Kan parmaklarımın arasından sızıyor ve sırtımdan aşağı damlıyor ve düzinelerce asker bana doğru yaklaşıyor.

Tapınak, kendime hatırlatıyorum. Sadece tapınağa gitmem gerek.

Gözlerimi kapatarak acımı ve kanımı, sonra da yakınimdaki herkesin kanını çekiyorum. Gücüm uzanıyor, acıyı çekiyor ve damarlarımda birikiyor. Sersemlemiş bir şekilde serbest bırakıyorum, sadece parçaladığı insanları yarı yarıya fark ediyorum.

Tapınak. Tapınak. Bu bir ilahiye dönüştü.

Ferox yanımda duruyor ve çift kapıdan geçip saraydan çıkmayı başardığımda meraklı, endişeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, gücüm düşmanı birçok kol boyu geriye savuruyor.

Birkaç ok daha vücuduma isabet ediyor, ancak derimden ve giysilerimden sekip işe yaramaz bir şekilde yere çarpıyor ve geride çirkin yaralar dışında hiçbir şey bırakmıyor. Taşıdığım diğer ikisinin aksine. İçimden neredeyse komik bir şekilde dışarı çıkıyorlar.

Sarayın dışında dünya, birkaç çatışma ve bir sandık dolusu bir şey taşıyan birkaç asker dışında rahatsız edici bir sessizlik içinde. Ama çok sayıda asker beni takip ediyor. Tek y a p a b i l d i ğ i m büyümü arkamda bırakıp onları ve silahlarını geri püskürtmek,

Sözsüz büyü hızla tükenmekte olan güç rezervlerimi tüketirken bile geri, geri.

Sol tarafımda, terk edilmiş tapınağın gölgeli silüetini görebiliyorum. Biz taşındıktan sonra rahipler burayı terk etti ve o zamandan beri saray hizmetkârları dışında kimse kullanmadı. Sarmatya tanrıları tapınaklarda yaşamaz ve benim de Roma tanrılarına ihtiyacım yok.

Cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ederek ve ardımda kan izleri bırakarak sendeleyerek ona doğru ilerliyorum. Yaralarımı, özellikle de karnımdaki yarayı iyileştirmem gerekiyor ama büyümü sırtımda, beni ve Ferox'u koruduğu yerde tutmaktan başka bir şeye odaklanamıyorum. Şu anda bile askerlerin ona doğru saldırdığını hissediyorum, bağırıışları ve ayak sesleri çok yakınımda.

Tapınağın merdivenlerine ulaşana kadar geçen süre bana acı verici bir sonsuzluk gibi geliyor. İçeri girer girmez, eşiğı davetsiz misafirlere karşı aceleyle koruyorum, büyülü tellerim biraz özensiz. Ellerim titriyor ve acım dikkatimi dağıtıyor. Korumaya bir katman daha ekliyorum, bu silahların alana girmesini engellemek için - Tamara ve Katari'nin odasına yerleştirmeyi unuttuğumuz bir korumaydı ve Zosines ve diğer hainler bunu aşmanın bir yolunu buldular.

Ben de tam zamanında heceledim. Askerlerden ilki bir dakika geçmeden koğuışa çarpıyor. Sesle irkiliyorum ve bedenim biraz sallanıyor. Ferox yanıma bastırıyor, belli ki dengemi sağlamama yardım etmeye çalışıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, parmaklarımı kürkünün içine sokarak. Ellerimden biri hâlâ karnımı kavırıyor. "*Yarayı onar, eti iyileştir,*" diye fısıldıyorum.

Kalın, şurup kıvamındaki büyü avucumun altından yayılarak derime batıyor. Yaramı çekiştirirken tıslıyorum ama yara kendini onardıkça acı da azalıyor. Gövdemden hâlâ iki ok çıkıntısı var ama şimdilik onları bırakıyorum.

"*Aydınlat.*" Yayıdığım ışık soluk, sulu. Büyüm zayıflıyor.

Yarı adımlarla, yarı tökezleyerek tapınağın arka tarafına, en içteki kutsal mekâna doğru ilerliyorum. Ley hattının girişinin olduğu yere.

Onu gördüğümde içimdeki rahatlama dizlerimin bağını çözüyor. Büyümün ışığı altında zar zor görülebiliyor ama ley hattı girişinin ışığı büktüğü yerde havada oluşan garip bozulmayı seçebiliyorum.

Tapınağın diğer tarafında, silahların ve yumrukların koğuışuma çarpışını duyuyorum, sonra da paramparça oluşunun unutulmaz sesini.

Elimi Ferox'un üzerine koyuyorum. "Aynı anda ley hattına adım atacağız. Hazır mısın?"

Panter başını eğiyor, bu da onaylamaya en yakın olduğum şey. Arkamızda, askerler bize doğru bağıyor. Saniyeler. Saniyelerimiz var.

Güçlendirici bir nefes alarak, Ferox ve ben ley hattına geçiyoruz.

Anında gürültü kesiliyor ve çevremiz -karanlıkta ne kadar azını seçebildiğim- dağılıyor. Büyülü olmayan insanlar bu yollardan geçemez, en azından yardım almadan. Bu da şimdilik Ferox ve benim güvende olduğumuz anlamına geliyor.

Ancak Memnon'a sadık kalan başka hiç kimse için bunu söyleyemem. Bana göre. Hâlâ savaşa kilitlenmiş durumdalar, geldiğini görmedikleri bir düşman tarafından katlediliyorlar.

Memnon'a ulaşmalıyım. Onu Eislyn'in tasarladığı kaderden kurtarmalıyım. Halkımızın intikamını almalıyım.

Bakışlarım ley hattının duvarlarına kayıyor. Bir tünele çok benziyor ama şu anda bunu anlayamazsınız. Karanlık, ötesindeki yıldız ışığının soluk lekeleri dışında her şeyi gizliyor.

Boştaki elimle uzanıp oku sırtımdan çıkarıyorum, dişlerimi birbirine geçirip bir çığlık atarak okun başını etimden ayırıyorum, kenarları daha fazla kasımı parçalıyor. Kanlı mermiyi dalgalanan tünel duvarlarına fırlatıyorum.

Sırtımdaki açık yara ciddi bir şekilde kanamaya başladığında, "Sana bir düşman tarafından vahşice dökülen kanımı sunuyorum," diye soluk soluğa haykırıyorum, "karşılığında beni ve tanıdıklarımı Khuno Nehri sarayına güvenli bir şekilde götürmeni istiyorum."

Duvarlardan görebildiğim kadarıyla önce dalgalanıyor, sonra düzleşiyor. Hay sikeyim. İşe yaramadı.

Ley hattının yardımı olmadan, bu hedefe giden yolu bulmam mümkün olmayacak. Bunun yerine, Ferox ve ben ya bir çıkış yolu bulana ya da yok olana kadar umutsuzca kaybolacağız.

Ferox'u tutuşumu ayarlayarak diğer oka uzanıyorum ve parmaklarımı etrafındaki deriye batırıyorum. İkinci okun ucunu çıkarıp duvara fırlatırken boğazımdan bir çığlık kopuyor. "Sana bir düşman tarafından vahşice dökülen kanımı sunuyorum," diye tekrarlıyorum, "karşılığında beni ve tanıdığımı Khuno Nehri sarayına güvenli bir şekilde ulaştıracaksın."

Bu sefer, duvarlar neredeyse hiç dalgalanmıyor bile.

"Sana bir anı sunuyorum," diyorum fae büyüüne, çaresizliğim artıyor. "Beni ve tanıdığımı Khuno'ya güvenli bir şekilde götürmen karşılığında

Nehir sarayı."

Ley hattının duvarları etrafımda dalgalanarak dışarıdaki manzarayı daha da gizliyor.

Ferox'u da yanıma alarak birkaç adım ileri gidiyorum ama sonra etrafımdaki duvarlar yumuşuyor ve bir kez daha geçmeme izin vermiyor.

Haykırıyorum. "Tanrı aşkına, ne istiyorsun? Gözyaşı mı?" diye soruyorum. Boşta elimle yanaklarımı işaret ediyorum. "Onları alabilirsin."

Ley hattının garip, yabancı büyüğü yüzüme sürtünerek sunulan gözyaşlarını alıyor.

Yine de duvar açılmıyor. Çığlık atmak istiyorum.

"Kanıma ve gözyaşlarıma zaten sahipsin. Daha ne istiyorsun?" Karanlığa soruyorum. Büyüm zayıflıyor, kanım sırtımdan aşağı akıyor ve bedenim yorgunluktan bitkin düşüyor. Verecek pek bir şeyim kalmadı.

Neden bu büyüğü yollarda kendimden küçük parçalar satmadan ilerlemeyi öğrenmemiştim? Cehaletim bana pahalıya patlıyor.

Aklıma bir düşünce geliyor, titreyen bir elimi mideme bastırmama neden olan bir düşünce. Yutkunuyorum. Bir şey daha var-

"Peki, sana bir sır vereceğim: Sanırım hamile olabilirim."

BÖLÜM 7

59 REKLAM, KUZEYBATI AMAZON HAVZASINDA BİR YERDE

ROXILANA

ISLAK TOPRAĞA TÜKÜRÜYORUZ, BOTLARIMIN ALTINDAN ÇAMUR SIZIYOR.

İşe yaradı. Vücudum rahatlayarak sarktı. İşe yaradı.

Ayağa kalkıp etrafıma bakıyorum. Burada güneş batıyor ve etrafımdaki orman birçok ses çıkarıyor olsa da, Boğaz'ın çığlık atan şiddetiyle karşılaştırıldığında buranın huzurlu, sessiz bir unsuru var.

Ferox'un hırıltısı beni uyarıyor.

Tam dönmek üzereydim ki sırtımdan içeri bir bıçak saplandı. O kadar hızlı oldu ki, bir kılıcın kanlı ucunun dışarı fırladığı karnıma bakarken kendi şaşkınlığımla boğulmaktan başka bir şey yapacak zamanım olmadı.

Kabaca geri çekildi ve çıkışıyla birlikte dizlerimin üzerine çöktüm, yaradan çağlayan gibi kan akıyordu. Tam şurada-

"Bunu yapmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin." Eislyn'in güzel, yumuşak sesi kötülükle doludur.

Ferox hırlayarak periye doğru hamle yapar. Ama adam boynuna yaklaşmadan Eislyn silahının kabzasını adamın kafasına indiriyor. Mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu ve tanıdığım

bir yığın halinde yanıma yığıldı. Birkaç dakika önce onu koruyan koğuş parçalanmış olmalı.

Fae kadın ön tarafıma doğru yürüyor ve beni değerlendirirken kanlı kılıcını yan tarafına vuruyor. "Saldırıdan buraya gelebilecek kadar uzun süre hayatta kalacağını umuyordum."

Başını eğip beni değerlendiriyor. Beni tekrar bıçaklayıp bıçaklamayacağını tartıştığını hayal ediyorum, ancak çok fazla fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda. Eşim kayıp, tanıdığım baygın ve karnımdan endişe verici bir hızla kan akıyor.

Karnımdaki acıdan dolayı zar zor düşünebiliyorum ama öfkem de dinmiyor. Vücudum titriyor. Büyülerimi toplayıp saldırmaya hazırlanıyorum.

"Ah, ah," diyor Eislyn, kanlı kılıcın ucunu çenemi yukarı kaldırmak için kullanarak. "Bana zarar vermeyi düşünürsen bu kılıcı önce senin, sonra da tanıdıklarının boğazına saplarım ve Memnon'a ne olduğunu asla öğrenmeden ölürsün."

Kıpırdamadan duruyorum, öfkenin yerini dehşet alıyor. "Nerede o?"

Gözleri bir anlığına sağ tarafımdaki saraya kayd ve sonra rahatça şöyle dedi: "Senin onun ruh eşi olduğunu sanıyordum. Sadece bağın sayesinde onu bulabileceğini." Başını tekrar eğiyor. "Anlaşılan öyle değilmiş."

O konuşurken ben de büyümü karnımdaki yaraya odaklıyorum. Bu ölümcül bir yara, ama sadece onarılamazsa. Ben *onarabilirim*. Zaten onu tutuyorum ve şimdi yavaşça gücümü içine akıtıyorum. Tek yapmam gereken yaşamak, sonra hem Memnon'u hem de Ferox'u kurtarabilirim.

"Eşıme ne yaptın?" diye sordum.

Eislyn metanetle bana bakıyor. "Bildiği ve sevdiği her şey ölene kadar, yüz yıl boyunca uyuyacak. Uyandığında, geriye kalan tek şey ben olacağım."

İçimdeki yaraların kendilerini mühürlemesinin mide bulandırıcı çekişini hissederken bile kaşlarım bir araya geliyor.

Devam ediyor. "Memnon'u hainlik edeceğin konusunda birkaç kez uyarıştım. Ona senin gibi uygar bir Romalı kızın Sarmatyalıların savaşçı yöntemlerini asla tam olarak kabul etmeyeceğini söyledim. Onun kana susamışlığının seni eninde sonunda onu öldürmekten ve fethetmekten alıkoymak için umutsuzca bir şeyler yapmaya iteceğini söyledim. O zaman bana inanmadı ama eminim uyandığında ve seni çoktan gitmiş bulduğunda uyarılarımı hatırlayacaktır."

Eislyn'in sözlerinin Memnon'un gözünde bir ağırlığı olacaktı. Memnon'un babasının yanı sıra ondan önce gelen birçok krala da danışmanlık yapmıştı.

"Ve" diye devam ediyor, "ona senin, sevgili eşinin Romalılarla barış için nasıl bir anlaşma yaptığını ve onu öldürmeye dayanamadığın için onu uyumaya bıraktığını anlatacağım. Uzun bir hayat yaşadığını, yeniden evlendiğini, çocukların olduğunu ve onu bir kez bile uyandırmaya çalışmadığını bilmesini sağlayacağım."

İnançsızlığımdan zar zor nefes alabiliyorum. Kim bu kadın?

"Kalbi kırılacak," diye devam ediyor, "ama zamanla iyileşecek." Yüz hatlarını inceliyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Gözleri parlıyor ve ağzının kenarları sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu bilmeden ölmek zorunda kalacağın bir sır."

Gözlerimden ziyade içgüdülerim Eislyn'in ağırlığındaki sonsuz küçük değişimi ve kılıcı tutuşundaki ayarı fark etmemi sağlıyor.

Öfkemi ve gücümü çağırıyorum. "*Yok et*," diye nefes alıyorum.

Büyü benden patlıyor, güç onun kılıç kolunu uçuruyor.

Eislyn çığlık atarak omzundaki açık yaraya uzanıyor. Kanatları açılıyor, ketenden daha ince ve çok daha narin. Onları kullanarak kendini ley hattı geçidine doğru fırlatıyor.

Şimdiden sihrimin kırıntılarını toplayıp elimde hazırlıyorum.

"*Yok et*."

Onun formu benim büyümden bir an önce yok oluyor, gerçi ley hattı onu da emiyor.

Nefesim kesildi. Eislyn gitti. Şimdilik.

Karnımdaki harabeye bakıyorum ve hıçkırıklarımı bastırıyorum. Eğer bir bebek varsa, böyle bir yaradan kurtulma ihtimali...

Çığlık atmamak için dişlerimi alt dudağıma gömmek zorunda kalıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. *Bunu düşünme*. Sonra Ferox var.

Elimi uzatıp panterimi okşuyorum. Dokunuşumun altında tanıdığım kıpırdanıyor, sonra başını çevirip zayıfça elimi yalıyor. Onu iyileştirmek için yeterli büyüü zorluyorum. Avucumu yavaşça terk ediyor ama büyüünün kök saldiğini hissediyorum ve yavaşça tanıdığımın yaralarını iyileştiriyor. İyi olacağından emin olduktan sonra elimi ondan çekiyorum.

Memnon. Memnon'a ihtiyacım var.

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum ve dünya bir anlığına kararıyor. Kan kaybı, bu kan kaybı olmalı. Daha fazla güç çekmek ve onu son yaralarımaya yönlendirmek fiziksel olarak acı veriyor. Büyüm yorgun ve isteksiz.

Ben ölüyorum.

Bana kopuk bir netlikle geliyor. Gücümün iyileştirebileceğinden daha hızlı ölüyorum. Ve Memnon yüz yıl boyunca uyumakla lanetlendi ve uyandığında, Eislyn'in hazırladığı daha büyük bir plan için piyon olacak. Belki de ondan istediği şey aşktır. Belki de güç. Her ne ise, ailesini öldürtmeye ve arkadaşlarını ona ihanet etmeye ikna etmeye istekliydi. Sebeplerimi ve ona olan sevgimi çarpıtmaya istekliydi, tüm bunları korkunç planını gerçekleştirebilmek için yaptı.

Memnon'u onun niyetlendiği kadere terk edemem.

Saraya doğru sendeleyerek ilerliyorum, Ferox'u olduğu yerde bırakıyorum ki yarasını uyuyarak atlatabilsin. Önümde, nehir sarayı ağaçların arasında parıldıyor; o kadar doğal olmayan bir güzelliği var ki dişlerimi sıkıyor. Her zaman öyledir.

Ağaç şeklindeki mermer sütunların ve duvarları süsleyen keskin kenarlı cam çiçekleriyle altın sarmaşıkların yanından geçerken ardımda kan izleri bırakıyorum.

Eislyn, Memnon'dan bahsederken buraya bakmıştı ve saray ne kadar korunaklı olursa olsun, birini yüz yıl boyunca rahatsız edilmeden saklamak için mükemmel bir yer olabilirdi.

Ama nerede?

Gözlerimi kapatıyorum ve Memnon'la olan bağlantıma odaklanıyorum. Eislyn birbirimizi bu yolla bulabilmemizle alay etmişti ama beni Roma'da ilk kez bu yolla bulmuştu. Ben de onu bu yolla bulabilirim. Sadece odaklanmam gerekiyor.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum, vücudumun çığlık çığlığa gelen ağrılarını ve kemiklerime yerleşen soğuk ürpertiye görmezden gelmeye çalışıyorum. Zihnimin büyümün yerini almasına izin veriyorum ve sonra yürümeye başlıyorum.

O kadar sersemlemiştim ki neredeyse yerdeki deliğe düşecektim. Sendeleyerek geri çekiliyorum ve yere açılmış kare şeklindeki açıklığı görünce irkilerek nefes alıyorum. Yanında kenara atılmış devasa bir taş levha var.

Açıklıktan inen meşaleli duvarlara bakıyorum. Memnon aşağıda. Kendi kalbimin atışları gibi hissedebiliyorum ve tekrar ortak bağımıza odaklanırsam, beni daha yakına, daha yakına çektiğini hissedebiliyorum...

Eislyn tüm bu durumu titizlikle planlamıştı ama Memnon'un nerede olduğunu bana söylememeye dikkat etmişti. İşinin bittiğini sanmıyorum.

Bu düşünce bana bir umut fısıltısı veriyor. İhtiyacım olan tek şey bu. Sadece bir fısıltı.

Merdivenleri dikkatle iniyorum, yorgun bedenimi sabit tutmak için kendimi duvara yaslıyorum.

Etrafımdaki süslü duvarları zar zor fark ediyorum, ama sonra parmaklarım kelimelerin kazındığı oyukları fark etmekten kendini alamıyor. Yazılara bakıyorum.

...İÇEREN VE OLABİLİR . VE TANRILAR İÇİNDE ONU,
MEMNON VE

INDOMITABLE, DACIANLARI TOPRAKLARINDAN SÜRDÜ.

...KANLI ATILILARINDAN BAŞKA BİR ŞEYİ OLMADAN AŞILMAZ ROMA'YA SALDIRDI
VE KRALIÇESİNİ ESİR ALDI...

Yazı bana benzemiyor ama ben sadece bu olayları değil aynı zamanda Sarmatça'yı Latince sözlükle okuyup yazmayı da bilen birkaç kişiden biriyim. Böyle bir kasanın gizlice yaptırılmasına yardım ettiğimi ve oluşturulmasını denetlediğimi varsaymak kolay olurdu.

Kan kaybından çok Eislyn'in planını gerçekleştirmek için başvurduğu rahatsız edici yöntemlerle ilgili olan bir ürperti bedenimi sarıyor.

Kocamdan ne istiyor?

Bu soru beni rahatsız edecek.

Mezar odasına adımımı attığım anda, onun nedenlerine dair tüm düşünceler yok oluyor. Ve bunun ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. Meşalelerle aydınlatılmış alanın ortasında, kapağı çıkarılmış beyaz mermer bir lahit yatıyor. Buradan sadece ölçekli zırhın bir anlık görüntüsünü seçebiliyorum ama bunun Memnon olduğunu biliyorum. Bağ bunu göstermese bile, sandığın eğimi ve bronz zırhın parlaklığı bunu gösterirdi.

Boğazımdan hırıltılı bir hıçkırık koptu. Şu ana kadar uyuduğuna inanmamıştım, gerçekten inanmamıştım.

Kendimi taş tabuta doğru sürüklüyorum, yaralarımın kabarcıklı acısı kalbimdeki daha derin ağrıyla köreliyor. Bakışlarım Memnon'un uykudan yumuşamış yüz hatlarına ancak değişiyor ki bacaklarım tutmuyor. Acı içinde kıvranıyorum - o kadar karanlık ve kasvetli bir acı ki nasıl yüzeye çıkacağımı bilmiyorum.

Çoktan ulaşamayacağım bir yerde. Yüz yıllık bir uykuyla büyülenmiş. Ölümlü büyüsü olsaydı belki büyüyü bozabilirdim ama Eislyn bir peri ve büyüler farklı, *uyumsuz*.

Büyü bozulabilse bile, ölüyorum. Bunun da ötesinde, Memnon'un imparatorluğu savaşa hazır Romalılar, hain savaşçıları ve entrikacı bir peri tarafından istila edilmiş durumda.

Çok fazla düşmanımız var ve yeterli zamanımız yok. Bir damla gözyaşı süzülüyor.

Bir elimi hafifçe karnımın harap olmuş etine koyuyorum. İntikam istiyorum ama her şeyden çok huzur istiyorum. Kendim için, ruh eşim için.

Düşmanlarımızın bizi öldürmesinden korkmadan birbirimizi sevebileceğimiz tek bir yaşam.

Acıya karşı dişlerimi gıcırdatarak kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum. Karanlık görüş alanımı daraltıyor ve bu noktada onu uzakta tutan tek şey muhtemelen büyüm ama bacaklarımı altıma kilitlemeyi başarıyorum. İçimde hâlâ hayat var.

Memnon'un ölüm gibi hareketsiz yattığı tabuta bir kez daha bakıyorum. Göğsü bile nefes alış verişiyle hareket etmiyor. Aramızdaki bağ sayesinde hâlâ yaşama tutunduğunu söyleyebilirim, ama buna dair çok az işaret veriyor.

Saçlarını geriye doğru okşuyorum, kanımın ve gözyaşlarımın damlaları zırhına çarpıyor. "Biz böyle bitmeyiz," diye fısıldıyorum. "Biz ebediyiz." İçimde karanlık ve kararlı bir şey dolaşıyor.

Biz ebediyiz.

Eğer bu yaşama sahip olamazsak, o zaman başka bir yaşama sahip olacağız. Olağanüstü önlemler alabilecek tek kişi Eislyn değil. Ben de öyleyim.

Memnon'a hangi büyüyü yaptıysa, daha güçlüsünü yapabilirim.

Üzerindeki büyüyü bozmayabilir ama onu gasp edebilir.

İçimde son bir ateş kıpırdıyor, beni uyandırıyor. Bunu yapabilirim, onun için, bizim için.

Yapmalıyım.

Sadece biraz yardıma ihtiyacım var.

Sihrimi bir araya getirirken lahit üzerindeki tutuşum sıkılaşıyor. İçimde çok az güç kaldı ve bedenim hiçbir şeyden vazgeçmek istemiyor. Ama başka büyü kaynakları da var; havada ve daha da önemlisi toprakta. Toprak çoktan bıraktığım kan izleriyle ziyafet çekmeye başladı. Altımdaki büyüün bunun için haykırdığını hissedebiliyorum. *Aç.*

Bu büyüyü yöneten şeyler var, bana sık sık fısıldayan şeyler. İhtiyacım olan büyüklükte bir büyü yapmama yardım etmeye istekli olabilirler... ama her zaman bir bedel isterler.

Başımı lahdin üzerine eğiyorum ve kelimeleri çıkarıyorum. "Cevap verecek herhangi bir tanrıyı çağırıyorum: Boyun Eğmez Memnon ölümsüzlerin uykusunu uyuyacak. Ve *sadece* benim elimle uyanacak. Ruhumu bu yemine bağlıyorum. Ölümde bile buna bağlı kalacağım. Bunun için ne gerekiyorsa yap."

Birkaç dakika boyunca tek duyduğum meşalelerin yumuşak, saygılı tıslaması. Tam büyüün işe yaramadığından neredeyse emin olduğum anda, alçak bir inilti başlıyor

uzakta, apliklerindeki meşaleleri tıkırdatıyor. Odanın içinde uğuldayan bir rüzgâra dönüşüyor ve saçlarını geriye savuruyor. İçimde hareket ederken, özümden parçalar kopardığını hissediyorum. Yanaklarımdaki gözyaşları gibi tenimdeki kan da yok oluyor. Karanlık ve aç bir şey yaralarımın *içime* süzülüyor ve bu sinsî saldırı karşısında nefesim kesiliyor.

Bu öz içime girdiğinde yayılmaya başlıyor. Kendi nefesimde boğuluyorum, elim karnıma gidiyor. Hangi tanrı yalvarışıma cevap verdiyse, bedelini belirledi. Hayatımdan geriye kalanlarla ziyafet çektiğini hissedebiliyorum.

Doğüstü rüzgâr odanın etrafında birkaç kez döndükten sonra geldiği gibi hızla uzaklaşıyor. Ancak beni içten içe kemiren acı hâlâ orada.

Sendeliyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Lahite yaslanıyorum, gözlerim Memnon'a dönüyor.

Her zaman Memnon.

Güzel, canavar Memnon.

Yanağına dokunuyorum, parmaklarım biraz kayıyor. "Başka bir hayatımız olacak. Daha iyi bir tane." Söz veriyorum.

Vücudumun protesto çığlıklarını duymazdan gelerek lahdin içine doğru eğiliyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Hâlâ sıcaklar.

Geri çekiliyorum, ağzım onunkinin tam üstünde kalıyor. "Sizi tekrar bulacağım kralım. Sonsuza dek seninim."

Doğrulduğumda gözlerimden sıcak yaşların süzüldüğünü hissedebiliyorum. Tek istediğim o tabutun içine girip son birkaç dakikamı onunla geçirmek. Ölmek için güzel bir yer olurdu.

Ne yazık ki, eğer bu işi sonuna kadar götürmek istiyorsam, bunu yapamam.

Titreyen bir elimi kaldırıyorum, isteksiz sihrimi tabutun kapağını havaya kaldırmaya zorlarken nefesim kesiliyor. Onu lahdin üzerine kaydırıyorum ve yavaşça yere bırakıyorum.

Bir damla gözyaşı daha damlıyor ve alt dudağımın üzüntü ve yorgunluktan titrediğini hissedebiliyorum. Yorgun gözlerim tepeye kazınmış yazıya takılıyor.

TANRILARINIZ AŞKINA, BENDEN SAKININ.

LANETLİ MEMNON

Onu bırakmak için korkunç bir mezar yazısı - yanlış olduğundan değil - ama okuyabilecek neredeyse herkesi korkutacaktır. Ama korkutmazsa, onu korumam gerekecek.

Bunu yapma düşüncesi bile ürkütücü. Elimi kapağın üzerine koyup daha fazla büyü yapmaya hazırlanıyorum. Yine de onu çağırdığımda, gücüm her zamankinden daha güçlü bir şekilde öne çıkıyor.

İsimsiz Tanrı'dan bir hediye.

Rahatladığımı haykırmamak için dudağımı ısırıyorum. Zihnim acı ve yaklaşan ölümle karışmış olsa da, yaptığım koğuş güçlü; birçok ipliği pürüzsüz bir parlaklığa sahip. Onu bitirir bitirmez bir başkası oluşuyor ve bir başkası, ta ki oda geneline odaklanana kadar. Bu da bir koruma gerektiriyor.

Bacaklarım beni dik tutacakmış gibi hissetmese de tabutun etrafında hareket ediyorum. O zararlı varlık yayılıyor, beni solduruyor. içten dışa.

Bir şey bacaklarıma baskı yapıyor ve aşağı baktığımda bunun Ferox olduğunu fark ediyorum. Bir noktada, tanıdığım kendini yerden kaldırmış ve beni bulmak için bu lanetli mezara girmeye cesaret etmiş. Şimdi bana yaslanmış, gözleri iri ve endişeli.

Elimi başına koyuyorum. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştım."

Burnunu avucumun içine sokuyor, sanki güvence istiyormuş gibi dürtüyor. Elimi siyah kürkünde gezdiriyorum.

"Seni serbest bırakıyorum Ferox," diyorum. "Benim lanetimle bağlı olmayacaksın," diyorum, büyümü çağırıp sözlerime dokuyorum. "Benim ölümümle bağımız kopacak ve sen özgür olacaksın."

Sanki büyük ve korkunç bir şey yapmışım gibi bana tıslıyor.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor. "Sen benim için her zaman çok iyiydin."

Sanki özrüm bile onu rahatsız etmiş gibi hırlıyor.

Sendeleyerek bir duvara yaklaşıyorum ve ağır bir şekilde duvara yaslanıyorum.

Avuçlarımdan daha fazla büyü sızıyor, odayı kalitesiz dokunmuş bir giysi gibi soluk ilmek ipliklerle kaplıyor.

Efor sarf etmekten kemiklerim ağrıyor, kırılmanlaşıyor. Çok yoruldum.

Şimdi pes edemem. En büyük büyü henüz gelmemişken olmaz. Bu içimdeki şeye karşı bir yarış. Tanrılar bazen iyiliksever olabilirler, ama neredeyse hiçbir zaman merhametli değildirler. Özellikle de kana susamış olanları. Bu tanrının hayatımı uygun gördüklerinden daha fazla uzatacağından şüpheliyim.

Merdivenleri zorlanarak çıkıyorum ve Ferox'un bana hâlâ kızgın olduğu belli olsa da düşmemem için bedenini bedenime bastırıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim zayıflıyor.

İkimiz dışarı çıkıyoruz, kapalı gökyüzü, içinde bulunduğumuz loş odadan çok daha aydınlık. Dışarı çıktığımızda arkamı dönüp kolumu kaldırıyorum, gözyaşlarım daha hızlı akıyor. Memnon'u orada bırakmak başlı başına bir ihanet gibi geliyor, etime bir bıçak daha batmış gibi.

İrademi kullanarak omurgamı dikleştiriyorum.

"*Açıklığı kapatın.*" Taş kaplama *mezarın...* girişinin üzerinde kayar, sonra bir gümbürtüyle yerine oturur.

Ferox alçak, uğursuz bir ses çıkarıyor, sanki taşı yerinden çıkarabilecekmış gibi tırmalıyor. Bir hıçkırığımı daha bastırmak zorunda kalıyorum, keder içinde boğuluyorum.

Kalbim bir atıyor, sonra duracak gibi oluyor. Korkunç birkaç dakikadan sonra tekrar çarpmaya başlıyor.

Son bir büyü yapmak için çok az zamanım kaldı. Eislyn'in büyüsunü kendi büyümlle gölgede bırakacak bir lanet.

Umutsuz planım gerçekten işe yarayacaksa, Memnon'un büyüden kurtulması yeterli değil. Eislyn'in bu ateşli saplantısını unutmaması gerek ki onun için asla geri gelmesin. Ve periye Memnon'un varlığını hatırlatabilecek kişilerin de hafızaları silinmeli.

Saraya akın eden askerleri ve Memnon'un şiddetle fethettiği birçok şehri düşünüyorum. Gerçeği öğrenseler uyuyan kocamı öldürmek isteyecek binlerce kişi var. Yanlış kulaklara fısıldanan bir kelime - Eislyn olması bile gerekmez. Diğer doğaüstü varlıklar ley hatlarına erişebilir ve kralı savunmasız yatarken öldürebilir.

Herkes büyücümü unutmalı ki kimse aramaya gelmesin. O güce sadece ben sahip olacağım.

O sinsî karanlık güç son parçama da yaklaşıyor ve kalbim yeniden sıkışıyor.

Bir... iki... üç...

Yavaşça atmaya devam eder.

Titreyerek nefes alıyorum ve elimdeki tüm gücü bir araya getiriyorum.

"*İçimde kalan her şeyle, bu dünyanın ve içindeki herkesin Uvagukis Memnon'u unutmamasını talep ediyorum. Eislyn'den başlayarak, onunla ilgili bir anısı olan herkes anısını kaybedecek.*"

Son parçamı da lanete teslim ediyorum.

İçimden saf, ham bir güç fışkırıyor ve artık onu göremeyene kadar ormanın her tarafına yayılıyor. İlk zihnini ne zaman vurulduğunu hissediyorum. Bu Eislyn'in olmalı. Onun anılarını soyduğumu bilmekten sapkın bir zevk alıyorum.

O ilk, ama bu sadece lanetin başlangıcı.

Dünyanın dört bir yanında, binlerce insan Memnon'a dair bir anı ya da farkındalık taşıyordu. Büyüm, ona dair son hatıraları da birer birer yok ediyor. Boyun Eğmez Memnon, gelip geçen lejyonların belirsiz, zalim bir komutanı haline geliyor.

Zihnimin gözünde, onun adını taşıyan petrogliflerin, kayıtlar yok olana kadar yontulduğunu görebiliyorum. Papirüslerin üzerindeki mürekkep Memnon'u ortadan kaldırmak için kendini yeniden düzenliyor; onun varlığının çok sık olduğu yerlerde papirüsler basitçe yanıyor.

Fethettiği her toprakta adı kaybolur, kayıtlardan silinir.

Memnon'un anısını her şeyden ve herkesten alıyorum. Büyüm ve o yabancı öz beni tüketirken çılgılık atıyorum. Hayatımın yılları, beni terk eden sihir bir tutam kadar azalırken, ateşli bir rüya gibi akıp gidiyor.

Büyünün son ipliği de kararırken kalbim tekliyor, sonra kendini ikiye katlayıp bana doğru geri dönüyor.

Lanet bitene kadar dayanmalı. Bunun işe yaraması için kimse onu hatırlamamalı.

Kimse...

Ben bile.

O zaman büyüm etime işliyor ve anılarımın üzerine kapanıyor. Son bir boğuk çılgılla kalbim duruyor ve son zihnim de siliniyor.

BÖLÜM 8

GÜNÜMÜZ, SAN FRANCISCO'NUN KUZEYİNDE BİR YER

SELENE

ÖNCEKİ HAYATIMA DAIR SON HATIRALARIM DA KAYBOLUP GIDIYOR. BİRKAÇ KEZ GÖZ KIRPIYORUM.

Memnon tekrar görüldüğünde. Geçmişin çoğunu yeniden yaşarken ağlıyormuş gibi yanakları sırlıslık ve elleri yanağımda titriyor.

"Hayır." Boğazından yırtık pırtık bir kelime döküldü. Gözleri benimkileri arıyor, yüz ifadesi ıssız. "Hayır," diyor tekrar, bu sefer daha kırgın.

Memnon'un bacakları tutmuyor ve dizleri yere çarparken elleri yüzümden düşüyor.

Birkaç uzun saniye boyunca tek duyduğum, başını eğip elini kalbine bastırırken aldığı ağır nefesin sesi oluyor. Aramızdaki bağ sayesinde kederinin keskin bıçağını hissedebiliyor ve bölük pörçük düşüncelerinden birkaçını yakalayabiliyorum.

...onun ölümünü izledim...yalnız...beni koruyan...güçsüz... Ben ne yaptım?

Hıçkırık ile inleme arasında bir ses çıkarır.

"Roxi," diyor sessizce, sesi ıstırapla kalınlaşmıştı. Sonra bana bakıyor, yüzünde dehşet okunuyor. "Ben ne yaptım?" diyor, önceki düşüncelerini yineleyerek.

Ona ilgisiz bir şekilde bakıyorum. "Çok şey, Memnon. Çok şey yaptın."

Titreyen bir nefes alır. "Sen *öldün*." "Öldüm."

"Geldiklerinde sarayda yalnızdın-" Sesi kesiliyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Annem, kız kardeşim-" Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ifadesi neredeyse yeniden parçalanıyor. "Sen ve Ferox dışarı çıkmak için tek başınıza savaşmak zorunda kaldınız."

Memnon tekrar başını öne eğer ve eliyle gözlerini kapatır; o kadar çok şey yapmış ve o kadar az şey hissetmiş olan adam şimdi duygularına yenik düşerek ağlamaktadır.

"Eislyn... beni onun hakkında uyarmıştın. Ama dinlemedim. Neredeyse... her şeyi mahvediyordu. Eğer yapmasaydın..." Titreyen bir nefes alır. "Eğer laneti koymamış olsaydın - eğer *hayatını* vermemiş olsaydın..." Sesi bu kelimeyle kesiliyor. "Kesinlikle korkunç bir kadere mahkûm olacaktım. Bunun yerine sen mucizevi bir şey yaptın. Bize birlikte başka bir hayat satın aldın."

Slain Maiden's Meadow'un etrafındaki gölgeler uzayıp koyulaşırken ona bakıyorum.

"Artık her şeyi görüyorum," diyor. "*Anlıyorum*. Benim sefil hayatımı kurtarmaya çalışan tek kişiyi cezalandırdım. En iyi arkadaşım ve ruh eşimi, hayatımın aşkını. Sana bir düşman gibi davrandım ve benden nefret etmeni sağladım ve tüm bunları intikam almak adına yaptım. Ama tüm bu zaman boyunca sen benim kurtarıcımdın." Yüzünü yukarı çeviriyor, ısıltılı gözleri benimkilere dikiliyor. "Özür dilerim, *est amage*. Bu yeterli değil ama üzgünüm."

Birkaç dakika onu inceledim ve sonra Memnon'un son zamanlarda bana yaptıklarını göz önünde bulundurarak yapabileceğimi düşünmediğim bir şey yaptım: Uzanıp gözyaşlarını sildim. Bu hareket onun gözlerini sıkıca kapatmasına neden oluyor ve birkaç damla gözyaşı daha akıyor.

Bu adamı sadece birkaç kez ağlarken gördüm ve onu kırılmış ve savunmasız görmek içimi burkuyor.

Memnon ellerimden birini yakalıyor ve kendi ellerinin arasına alıyor. "Sana karşı birkaç basit söz ya da eylemle onarılamayacak kadar çok kötülük yaptım. Sana olan borcumu ödemek için asla yeterli olmayacaklar. Sana sunabileceğim tek bir şey var."

Hâlâ diz çökmüş olan Memnon, altın saplı hançerini yanından çekip çıkarıyor. Hançeri görünce gerildim, dün gece bozulmaz yeminimi ettiğimde o hançerin etimi kesişinin anısı avuçlarımda hâlâ sızlıyordu.

Memnon kendi iyileşmiş avucunu uzatıyor ve benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde avucunu bir kez daha kesip açıyor.

"Ne yapıyorsun?" Telaşla sordum.

Dumanlı gözleri sabit bir şekilde benimkilere bakarken şöyle diyor:

"Kanla bağlarım, kemikle kırarım. Sonunda sadece ölümden vazgeçeceğim."

Sözlerini bitirirken *etrafımızdaki* ağaçlardan kuşlar havalanıyor: *"Ayın ve güneşin altında emrin yerine getirilecek. Kalbin kazanılana kadar benim iradem senindir."*

BÖLÜM 9

DEHŞET İÇİNDE UZATILAN ELE BAKIYORUM.

Bana basit bir özürden çok daha fazlasını veriyor. Bu onun sunduğu bir *bağ*.

Bazılarının kaderi, bazılarının da seçilmiş olması dışında bağlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ve Memnon'la ben birinci *bağ* paylaşıyoruz.

Ama eğer onu doğru duyduysam, şimdi bana onun özgür iradesi üzerinde kontrol sağlayacak bir teklif sunuyor.

Kalbim hızlı atıyor. Yardımını umuyordum ama bu ondan çok daha fazlası. Eğer büyücü bana *bağlı* olsaydı, tam anlamıyla benim emirlerime uymak zorunda kalırdı.

Memnon o kararlı, hesapçı gözleriyle bana bakıyor, kanı çimlere damlarken beni bekliyor. Bütün bunları bildiğini biliyorum. Büyüsüyle tüm orduları yok eden güçlü, intikamcı Memnon, tüm kontrolü bana devrediyor.

Sizi mümkün olduğunca kendine bağlamak istiyor. Bu sadece bir başka yol. Yenilgiyi bile kendi avantajına kullanır. Bir de *bağın* şartları var.

Kalbin kazanılana kadar benim iradem senindir.

Eğer ona aşık olursam aramızdaki *bağ* kopar. Eline bir süre daha baktım, düşündüm, düşündüm...

Memnon'un evcilleştirilebilir bir şey olduğunu düşünmek bir hata, ama ben de görüldüğüm gibi olmadığımı keşfediyorum.

Yardıma ve güce ihtiyacım var. Memnon'da ikisi de var.

Kararlılık sırtımı dikleştiriyor. Önünde diz çökerek diğer elinden kılıcını alıyorum. Kendi büyüm çoktan içimden çıkmaya başladı, dumanlı dalları Memnon'un damlayan kanına doğru süzülüyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra hareketlerimi yeniden gözden geçiremeden hançeri avucuma doğru çekiyorum ve iki gün içinde ikinci kez derimi keserken yüzümü buruşturuyorum.

Memnon'un eline uzanıyorum, kısa bir süre duraklıyorum. Bakışlarım büyücüye kayıyor.

"Bu seni affettiğim anlamına gelmiyor," diye uyarıyorum onu.

"Bir borcu ödüyorum. Affedilmeye ihtiyacım yok," diyor yumuşak bir sesle. Kaşlarımı çatarak sonunda elini kendi elimle kavırıyorum.

Kanlarımız birbirine değdiği anda güçlerimiz canlanıyor, kenetlenmiş ellerimizin arasından dışarı akıyor ve etrafımızda dönmeye başlıyor.

Büyüsü yaramdan girip koluma doğru ilerlerken Memnon'un kılıcını düşürüyorum. Göğsüme ulaşıyor ve gücü kaburgalarımın altına kök salarken bir nefes çekiyorum.

Büyü yerleşir yerleşmez Memnon bir güç dalgası daha salıyor ve avucumdaki kesiğin kendini mühürlediğini hissediyorum.

Elini bırakıyorum, parmaklarımı yeni onarılmış derimin üzerinde gezdiriyorum ve kalan kanı biraz bulaştırıyorum.

Memnon kalçalarının üzerine oturur ve ön kollarını dizlerine dayar. Birkaç saniye sessizce beni izliyor.

Ona bakamıyorum. Artık bir adamı kontrol ediyorum - kendi ruh eşimi. İçimde utanç çiçekleri açıyor. Bunu kabul etmemeliydim.

"Test edin İmparatoriçe," diyor usulca. "Emrinizi yerine getirmem için beni zorlayın."

Dehşetim artıyor. Daha iki hafta önce bu tür bir bağa karşı savaşmıştım. Şekil değiştiren kızı kurtardığım kader buydu.

Yine de Memnon'un özgürce sunduğu şey de buydu. Ve istediğim de buydu. Sonunda Memnon'a baktım, hüzünlü ve harikulade bir şekilde Ben.

"Bıçakla beni." Kelimeleri yumuşakça, gelişigüzel söylüyorum. Hiçbir sihir eşlik etmiyor

ve bir parçam komutun işe yaramayacağından emin.

Memnon'un yüzü kızarır. "*Selene*," diye itiraz eder. Ama eli çoktan atılmış hançerine uzanmıştır bile.

Belli belirsiz, büyümün onu hareketlere zorladığının farkındayım, ama büyüünün tüylerini göremiyorum. Her şey onun içinde oluyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Tam kalbinden."

"Hayır." Ama konuşurken bile eli bıçağın kabzasına dolanıyor ve vücudu bana doğru eğiliyor. Gözlerini panik kaplıyor ve aramızdaki bağlantıda bunun bir yankısını hissedebiliyorum.

Ellerinden biri ensemden tutarken diğer kolu geri çekiliyor.

Bir an için kolu titrer. "*Lütfen*," diye yalvarıyor.

Sonra bana doğru hamle yapıyor, kolu ileri doğru gidiyor, hançeri tam kalbime nişan alıyor.

"*Dur*."

Memnon'un kılıcı göğsümden birkaç santim ötede donuyor. Zor nefes alıyor ve kolları titriyor.

O ana kadar benim de titrediğimi fark etmemiştim. O ana kadar bağlama büyüünün işe yaradığına tam olarak inandığımı sanmıyorum.

"Bıçağı yerine koy," diyorum usulca. "Bu gece ya da başka bir gece beni bıçaklamayacaksın."

Oh Tanrıça, hafıza kaybımı yeni bir komplikasyonla takas ettim: kelimelerimde kesin olmam gerekiyor.

Memnon kılıcındaki kanı kovar, sonra onu kınına sokar, nefesi biraz kesik kesiktir.

"Seninle evlenmek istemiyorum," diyorum. Yerine getirilmeyen yemin yüzünden tüm vücudum hâlâ ağrıyor.

Büyücü tereddüt eder. Sonunda başını kaldırdığında gözlerinde çelişki vardır. "Bu bozulamaz bir yemin, *est amage*."

"Bana sürekli böyle seslenmene gerek yok."

Çenesi sıkılır. "O zaman durmamı emret." İkimiz de birbirimize bakıyoruz.

Bir nefes veriyorum. "Peki, eğer yemini geri alamıyorsam, o zaman yeminin diğer kısmı üzerinde çalışacağız."

Nasıl ifade etmişti?

Koşullar izin verir vermez, Memnon aramızdaki bağ aracılığıyla bana şöyle dedi.

Ona bir bakış attım. "Söz konusu 'koşulların' aşık olmamız gerektiği olmasını istiyorum." Bununla yaşayabilirim.

Gözleri parlıyor. Memnon'un dün çantada keklik sandığı şey buydu.

"Ya da," diye ekliyorum, "eğer istersen, evlenebiliriz-" Büyücüden anlık bir umut kıvılcımı hissediyorum. "O zaman hemen

iptal edildi."

Kıvılcım gitti.

Gülümsüyorum. Sanırım bundan kolayca zevk alabilirim.

İsteksizce başını sallıyor. "İşe yaraması için bir yemin daha etmemiz gerekebilir ama bakalım büyü bu maddenin ardındaki yeni anlama uyum sağlayacak mı?"

Gözlerini kapatıp yemine odaklanıyor ve bir süre sonra ben de gözlerimi kapatıp aynısını yapıyorum.

Evlenebilmemiz için gereken koşullar, önce aşık olmamız gerektiğidir. Buna inanana kadar tekrar tekrar söylüyorum. Bütün gün üzerime yapışan o halsizlik yavaş yavaş kalkıyor.

Gözlerimi açtığımda Memnon merakla beni inceliyor, başını eğmiş, küçük bir gülümseme ağzının bir kenarından yukarı doğru kıvrılıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, uzun otların arasında kalçalarımın üzerine oturuyorum. "Sanırım işe yaradı.

Yemin... seni de etkiledi mi?"

Memnon keskin bir şekilde başını sallar. "Ben de en az senin kadar onun etkisi altındaydım. Artık etkilerini hissetmiyorum ama geri gelirlerse, bir kez daha bozulmaz bir yemin etmemiz gerekecek."

Ya da evlenmeyi. Ama bunu teklif etmeyecek kadar akıllı.

Büyücü hala yüzünde yarı eğlence, yarı merak olan o tuhaf bakışla beni inceliyor. Yüzündeki kasvetli hava bunu yumuşatıyor ama bu beni garip bir şekilde utandırıyor.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Memnon'un bakışları sabit. "Uzun zaman önce kontrolü sana vermeliydim." Konuşmayı kesiyor ve ben de bu kadar olduğunu düşünüyorum. Ancak uzun bir süre sonra dudaklarından daha fazla kelime dökülünce kaşlarını çatıyor. "Roxilana olarak geçirdiğin son günü de zihnimin bir köşesinde tekrar tekrar canlandırıyorum," diye ekliyor isteksizce, "ama kendi acımla nasıl yavaş yavaş boğulduğumu görmene izin vermemeye çalışıyorum." Konuşmasını bitirdikten sonra yüzünü buruşturuyor. Her ne kadar birbirimize bağlı olsak da Memnon'un hâlâ sırları var.

Ya da şimdiye kadar öyleydi.

Dürüst olmak gerekirse ben de bunu duymak istemiyordum. Memnon kalpsiz ve zalimce sinsi olduğunda daha lezzetli oluyor. Şimdi bu anlaşılmayı yaptığımıza göre, onu orada tutmak istiyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, olayları geçiştirmeye çalışarak. "Ben hayattayım." Ama Memnon da annesini ve kız kardeşini vahşice kaybetti ve benim aksime onlar geri gelmeyecek. O da bunu kabullenmek zorunda.

Boğazımı temizliyorum, konuşmayı geçmişten uzaklaştırmaya hevesliyim. "Bir daha asla arkadaşlarımı incitmeni istemiyorum," diyorum.

Memnon'un gözleri keskinleşir. "Bu emri biraz daha ince ayarlayan gerekecek."

İlk tepkim onunla tartışmak oldu ama haklı olduğunu istemeyerek de olsa kabul edebilirim. Az önce ona sözde iki arkadaşının ona ihanet ettiği bir anıyı gösterdim. İkiisiyle de savaştım ve eğer onlara zarar veremeseydim, çoktan ölmüş olurdum.

"Makul bir neden olmadıkça arkadaşlarıma zarar vermeyeceksin," diye düzeltiyorum.

Kahretsin, Memnon'un bu kuralı kötüye kullanması için kesinlikle yer var. Her neyse. Daha sonra komuta ince ayar yapabilirim.

Bir nefes çekiyorum. "Artık uzun zaman önce aramızda neler olduğunu bildiğine göre, seni buraya ağırmamın diğer nedeni hakkında konuşmak istiyorum." Gerçek sebep.

Bekliyor, kollarını rahatça dizlerinin üzerine koymuş, alacakaranlık karanlığa karışırken gözlerindeki o bakışla yine beni izliyor.

"Kısa bir süre önce bana düşmanlarım olduğunu söylemiştiniz," diyorum. Memnon beni dikkatle izliyor.

"Söyledim."

Günlüğüme bırakılan tehdit notunu hatırlıyorum. "O cadılar, şekil değiştiren kızı kurtardığım gece peşimde olanlar - bana gücünü ödünç verdiğin zaman - hâlâ dışarıdalar."

Arkadaşımın ifadesi kararıyor. "Hepsi değil."

Haklısın. Çünkü ben, Nero ve Memnon arasında birkaçı o gece kesinlikle nalları dikti.

Tamam, en azından neden bahsettiğimi biliyor.

"Bir de öldürölen cadılar var," diyorum. "Ölümlerinden beni sorumlu tuttukların." Sesime acının karışmasını istememiştim, ama işte orada. Ve Memnon'un borcunu ödeme çabaları ne olursa olsun, uzun süre orada kalacak. "Ben bu iki ayrı konuyla bağlantılıyım. Ve cinayetler hakkında benden daha çok şey bildiğini biliyorum."

Sessizleşti ama gözleri hançer gibi kesiyor.

"Hem cinayetler hem de o büyü çemberleri hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeme yardım etmeni ve her ikisini de durdurmama yardım etmeni istiyorum."

Beni tüm bu talihsizliğe sürükleyen Memnon'un şimdi bunu çözmeme yardım etmesi fikrinde şiirsel bir adalet var.

Söyleyeceğimi söyledikten sonra beklerim. Memnon başka biri olsaydı, benimle alay ederdi. Ben dedektif değilim, olsaydım bile bunlar sıradan gizemler değil.

Ancak Memnon'a göre ben sadece Selene'den fazlasıyım, hafıza sorunları olan Henbane öğrencisiyim. Ben aynı zamanda Roxilana'yım, savaşçı bir ulusun kraliçesi, bir imparatorluğun eş hükümdarıyım. Kendimi ölümcül işlerin içine sokmak bana doğal geliyor. Neredeyse Memnon için olduğu kadar doğal.

Yüzüne kana susamış, memnun bir ifade yayılır. "Bunu yapabilirim kraliçem."

BÖLÜM 10

BANA YARDIM EDECEK. ONUNLA EVLENMEK ZORUNDA DEĞİLİM VE O ARTIK bana yardım edecek.

Uzun, rahatlamış bir nefes veriyorum.

Bana dokunmayı, sarılmayı çok istediğini söyleyebilirim. Gözlerinde bir çukurluk var ve pişmanlık yüz hatlarının geri kalanına sızmaya başlıyor.

Sonunda, sanırım anladı.

Her şeyi berbat etti.

Gerçekten, gerçekten sıçtı.

Memnon ayağa kalktı. Elini bana doğru uzattı. "Sana anlatacak çok şeyim var ve sanırım bunları dinlemek için odanı daha rahat bir yer olarak bulacaksın."

Elini tutup kalkmama yardım etmesine izin veriyorum, ayağa kalktığımda elimi gereğinden bir saniye daha uzun tuttuğunu fark ediyorum.

"Bu konuyu orada konuşmak güvenli mi?" Son birkaç haftada paranoyak olmamak için çok fazla oyuna getirildim.

"Hayır," diyor Memnon. *Ama neyse ki bizim için, bağımızı sürdürüyor, bu şekilde konuşabiliriz.*

Haklısın.

Ona bir süre daha bakıyorum, sonra isteksizce yurt binama doğru yürümeye başlıyorum. Ağaç sınırına geldiğimizde Memnon yanıma sokuldu.

"Sadece seninle bir daha hiçbir şey yapmak istemediğimi bilmeni istiyorum," diyorum, "ve bunu sadece şimdi yapıyorum-"

"Çünkü yardımımı istiyorsun," diye bitiriyor.

"Çünkü beni yalnız bırakmayacağını biliyorum," diye düzeltiyorum, "ve seni çalıştırmak, başıboş bırakmaktan daha iyi görünüyor." Bu tamamen bir yalan değil.

Memnon sessiz kalır.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?" Ağaçların arasından geçerken soruyorum, ayakkabılarımız çam iğnelerinin üzerinde çıtırdıyor.

"Oh, bende çok var," diyor.

"O zaman söyle."

Büyücü başını sallıyor, ama sözlerim kendi zorlayıcılığını taşıyor. Memnon itiraf etmeye zorluyor. "Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylemenden *nefret ediyorum*, ama kafanın içinde bulunduktan sonra her şeyi tamamen anlıyorum, bu yüzden bu konudaki hislerimi yemeliyim.

"Ama evet, gitmene izin vermek gibi bir niyetim yok. Hem de hiç. Bu yüzden bu gizemlerde sana yardım edeceğim, ancak ekstra inceleme seni daha fazla tehlikeye sokabilir ve bu da muhtemelen daha fazla insan öldürmek zorunda kalacağım anlamına geliyor ve bunu sana itiraf etmek istemiyorum çünkü kurtarmam gereken bir itibarım var. Ve bunu telafi etmem gerekiyor çünkü benim seni arzuladığım gibi senin de beni arzulamanı istiyorum. Sen benim ciğerlerimdeki hava ve damarlarımdaki kansın ve dünyadaki tüm güç ve ihtişam sensiz işe yaramaz-" Sesi kesiliyor.

Büyük Tanrıça'nın memeleri, bu... kaldırması zor

bir şey. Bir süre sonra, "*Siktir*." diye mırıldandı.

Sanırım bu durum onun da içine siniyor.

"Hayır, hayır, devam et ve bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diyorum alaycı bir şekilde, ancak sözlerim biraz boş geliyor.

Memnon acı dolu bir ses çıkarır. "Kaybettiğim her şey ve onu nasıl kaybettiğim için acı çekiyorum ve onu bir daha elde edebileceğime dair umutsuzluğa kapılıyorum. Şu anda kendimden nefret ederek boğuluyorum."

Memnon'a bakıyorum, gözlerim irileşiyor, sonra fark ediyorum ki ben şaka yapmış olsam da o emri harfi harfine almak zorunda kalmış.

Bir süre sonra büyücü inler. "Tanrılar, ben ne yaptım?"

Ağır kabullere rağmen gülümsüyorum, sadece biraz. Aslında Memnon'u bu haliyle sevebilirim. Nefret dolu olmaktan bir adım ötede silahsız.

Ondan hoşlanmaman gerekiyor.

"Benden hoşlanman gerekiyor," diye yanıtlar Memnon. "Ruh eşi olmanın amacı da bu zaten."

"Aklımdan çık."

"*Est amage*, aklımda olan sensin," diyor.

Yeni botlarıma bakıyorum. "Dün gece haklıydın," diye itiraf ediyorum usulca. "Senin hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki."

Birkaç saniye sessiz kalır. Sonra- "Lütfen bana bir itiraf daha yaptırmayın. Yüksek sesle söylediğimde düşüncelerime zor dayanıyorum."

Bir kahkaha attım.

"O evde yaşamaya nasıl başladın?" Yürürken soruyorum.

"Kiralık," diye cevaplıyor Memnon.

"Bunu ödeyecek parayı nereden buldun?" diye sordum.

"Gücümü hatırladığınızı biliyorum," diyor. "Bir dokunuş ve irademle herkesin aklına girebilirim. Hesap ve yönlendirme numaraları gibi sırlarını öğrenebilirim. Ve bunları kendi çıkarım için kullanabilirim."

Demek para çalışıyormuş. Bu işlediği en kötü suç değil, o yüzden sanırım korkumu frenlemeliyim.

"Peki banka hesaplarını, yönlendirme numaralarını, şifreleri nasıl öğrendiniz?"

"-ve ipotekler ve borsa?" Memnon sözlerini bitiriyor. "Bunların çoğunu hâlâ çözmeye çalışıyorum ama yeterince zihne dokunduğunuzda bilgi kendi kendini dolduruyor. Tabii zihinlerin kavramları doğru anladığınızı varsayarsak. Çoğu insanın borsanın gerçekte nasıl işlediğine dair hiçbir fikri olmadığından eminim - ben de dahil."

Önümüzde ağaçlar seyreliyor, konservatuvarı ve daha ileride yurt binamı seçebiliyorum.

"Yani ihtiyacın olanı almak için güçlerini mi kullanıyordun?" Bu Memnon'un İngilizceyi nasıl bu kadar hızlı öğrendiğini açıklıyor.

"Onaylamadığınızı duyabiliyorum, İmparatoriçe."

"Aslında onaylamıyorum," diyorum, kendimi bile şaşırtarak. Ama gerçek bu. "Uyumaya gittiğinden iki bin yıl sonra uyandın. Kendine iyi bakmana sevindim."

Ormanın karanlığında Memnon'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Hiçbir şey söylemiyor, ama aramızdaki bağda ondan gelen ballı bir yumuşaklık var. Bu bana gerçekten odaklanmak istemediğim tüm yönlerimizi düşündürüyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve dönüş yolunun geri kalanında başka bir şey söylemiyorum.

Memnon ve ben yurt binasına girer girmez evin havası değişti.

Ama evimin kütüphanesini sağımızdan geçerken birkaç cadı merakla büyücüye bakıyor. Yemek salonuna giden cadılardan ve merdivenlerden inen cadılar meclisindeki kız kardeşlerden birkaç bakış daha alıyor.

Memnon'a bakıyorum ve görünüşünden bir kez daha etkileniyorum. Bronz teni, siyah saçları ve o güzel, affetmeyen yüzüne bakmak çok etkileyici ve bu onun devasa boyu hakkında hiçbir şey söylemiyor. Bir zamanlar olduğu savaşçı gibi inşa edilmiş ve bu belli oluyor.

Bana bir kaşını çatıyor, ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. Dudakları ayrılıyor ve konuşmak için nefesini içine çekiyor.

"Her ne söyleyeceksen," diye uyarıyorum, "*sakın* söyleme."

Büyücü emrime uyarak ağzını kapattı. Bu, onun oldukça eğlenmiş görünmeye devam etmesini engellemiyor.

Odama gittiğimizde Memnon'un değerlendirici bakışları her yeri tarıyor.

Boş kedi yatağını görünce "Nero nerede?" diye soruyor.

"Ava çıkıyorum." Kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Nero'ya imparatorun adını vermedim," diye itiraf ediyorum. Memnon'la haftalar önce tartıştığımız konulardan biri de buydu. "Ona, onu ilk bulduğum dönemin adını verdim."

Romalılar tarihlerine hüküm süren imparatorun adını da eklerlerdi. Neron'un hükümdarlığı sırasında yaşadım ve öldüm ve tanıdıklarına onun adını verdiğimde bunu bilinçli olarak fark etmemiş olsam da, yine de farkında olmadan ona saygı göstermiş oluyordum.

"Anlıyorum." Memnon'un suçluluk duygusunun yıpranmış kenarlarını yeniden hissediyorum.

Tek söylediği bu.

Büyücü bilgisayarımın koltuğuna doğru ilerliyor ve bacaklarını açarak oturuyor. Gözleri hala biraz perili görünüyor ve kesinlikle her zamankinden daha çekingen davranıyor, ama Memnon'da asla tam olarak kurtulamadığı tehditkar bir enerji var. Sanki kendime bir canavar yakalamışım gibi hissediyorum. Bu daracık odada evindeymiş gibi görünen bir canavar.

Koltuğunda biraz dönerek masamın üzerindeki bibloları bakıyor. Bu hareket beni tedirgin ediyor ve kendime artık adamı kontrol edebileceğimi hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Gözleri klavyeme takıldı. Aniden hareket etmeyi bıraktı. "*Bunu kim yazdı?*" Sesi tamamen farklı, öfkeden kısılmış.

Tehdit mesajının yazılı olduğu yapışkan notu eline alır, gücünün ipleri kopar ve içinden yılanlar gibi kıvrılır. Gözleri

Benimkiyle tanış, birini öldürmeye hazır görünüyor. Muhtemelen birini öldürmeye hazırdır.

"Büyü çemberinden kurtulan insanlar sanırım."

Gözleri parlamaya başlar, sadece birazcık. Notu cebine atıyor. "Ne yapıyorsun?" Yatağımın kenarına oturarak söylüyorum. "Bu notu saklıyorum ki onları bulduğumda cesetlerine çivileyebileyim." Cehennem çanları. Memnon'u dahil etmek şimdiden kötü bir fikir olmaya başladı. Panterimden bile çok daha güçlü bir yaratığı evcilleştirmeye çalışıyorum.

"Yardıımı istemenin nedeni bu not mu?" diye soruyor, fazlasıyla anlayışlı bir şekilde. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok. Keskin bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Ruh eşim öne doğru eğiliyor, yüz hatlarındaki gerginlik yara izini daha da belirginleştiriyor. "Cinayetler ve büyü çemberi hakkında bildiğim her şeyi size anlatacağım ama *est amage*, bu bilginin bir bedeli var. Eğer seni de dahil edersem, düşmanlarımızın bağlantımızı keşfetme riskiyle karşı karşıya kalırız. -Sadece ruh eşi olduğumuzu değil, artık beni kontrol ettiğini de. Bu sahip olunması tehlikeli bir bilgi. Bize karşı kullanılabilir. Hâlâ yardıımı istiyor musun?"

"Ben zaten işin içindeyim. Bilmek istiyorum."

Memnon başını eğiyor ve onaylıyor. *İlk olarak hangisine odaklanmalıyız?* diyor, doğrudan bağlantımızın altından konuşarak.

Doğru. Bu tartışma yüksek sesle dile getirilemeyecek kadar hassas bir konu.

Çenemi tehdit notunun durduğu cebine doğru uzatıyorum. *Büyü çemberine dahil olan cadılar.* Onlar daha acil endişe kaynağı.

Memnon'un gözleri yeniden parlamaya başlar. Bu parlayan gözler, hışırdayan saçlarla birlikte, bir büyücünün gücüne teslim olduğunun işaretidir. Bu gerçekleştiğinde, insanlıklarını ve sahip oldukları güç üzerindeki kontrollerini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırlar. Bu, bir büyücünün büyüünün vicdanını gerçekten kemirdiği zamandır.

Ama eşimin gözleri aydınlanır aydınlanmaz normal renklerine dönüyorlar.

Korumalara rağmen odana mı girdiler? Memnon soruyor. Bakışları kapıma yöneliyor.

Başımı salladım.

Kabulümle birlikte Memnon'un büyüü daha da yayılıyor. Odanın içinde hareket ediyor ve kapının yüzeyine yayılıyor ve eminim ki büyücü başka bir koğuş daha kuruyor.

Büyü çemberi hakkında, aramızdaki bağdan bahsediyorum, bakışlarım boynundan görünen panter dövmesinde geziniyor. Bildiğim şu: çemberler bu evin altında her yeni ayda gerçekleşiyor ya da en azından eskiden gerçekleşiyordu. Geçen seferki boktan gösteriden sonra onları kaldırırlar mı bilmiyorum. Bu işe karıştığını bildiğim tek kadın Kasey'di. Büyü çemberine katılmam için beni işe alan cadıydı. Şimdi kayıp.

Memnon alt dudağını ovuşturuyor, beni izliyor. *Seni ormanda kovaladıkları gece kaç kişi yaralandı?*

Başımı sallıyorum. *Bilmiyorum, en az bir düzine.*

Kimse öldü mü?

Tereddüt ediyorum. *En azından bir tane. Nero... Nero bir kadının boğazını parçaladı. Başkaları da olabilirdi. Dikkat etmemiştim.*

Memnon başını sallıyor. *İntikam almak için geri döndüğümde, ölü ya da diri bütün kadınlar gitmişti. Ölülerini ve yaralıları ormandan çıkaran her kimse, bölgeyi kanlarından ve onları avlamak için kullanabileceğim diğer kanıtlardan temizlediğinden emin oldu. Karşı saldırıya hazır dılar. Her ne oluyorsa, bu sadece aylık bir toplantı değil. Organize olmuşlar, kaynakları var, cesetleri ve kanıtları nasıl ortadan kaldıracaklarını biliyorlar ve evin altındaki zulüm tünellerine erişimleri var.*

Artık bu insanların koşuşlarından geçip odama girdiklerini bildiğim için bu düşünce mide bulandırıcı. Bu binanın altından çıkan zulüm tüneli, geniş bir yeraltı tünelleri ağına bağlanıyor. Tüneller hain amaçlar için kullanılıyorsa bu evdeki hiç kimse tamamen güvende değil.

Memnon parmaklarını gevşekçe birbirine geçiriyor, ön kolları uyluklarına dayanıyor. *İyi organize olmuş bir grup doğüstü neden senin cadılar meclisinin altındaki tünellerde iş yapsın ki?*

Bunun cevabını bildiğini hissediyorum. İçime dönüp bunu düşünüyorum. Aklıma gelen tek şey en bariz cevap, zaten bildiğim cevap.

Üyelerin çoğu burada yaşıyor olmalı.

Memnon başını sallıyor. *Ya da senin evinden cadı toplamaya çalışıyorlar.*

Bana olan da buydu. Ben sadece buna uymadım.

Memnon'un gözleri üzerimde geziniyor ve konuşma biraz karanlık olsa da dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ne? Gözlerinden birinin önüne düşen saç tutamını fark etmemeye çalışarak bağlantımız aracılığıyla söylüyorum. Uzanıp kulağının arkasına sıkıştırmamak için kendimi fiziksel olarak dizginlemem gerekiyor.

Bunu sevdim, itiraf ediyor.

Neyi seviyorsun?

Biz, düşmanlarımızı inceliyor, sonraki hamlelerimizi planlıyoruz.

Kalbim hızlansa da kaşlarımı çatıyorum.

Büyücü ayağa kalkıyor, beni o andan kurtarıyor. Kapıma doğru ilerliyor ve başını eğerek koruyucu büyüleri inceliyor.

Tüm bu korumalar varken buraya girememeleri gerekirdi. Memnon bana dönüyor. Sana burada kalmanın güvenli olmadığını söyleseydim-

O yanmış ev parçasında seninle kalmamın imkanı yok, dedim.

Eğer yanmamış olsaydı?

Bu da bir hayır olurdu.

Büyücü uzun bir süre gözlerini kısmış bana bakıyor. Sonra gülümsüyor, sanki kızgınlığımdan hoşlanmış gibi. Kapıya dönerek Sarmatça mırıldanıyor: "*Selene'e zarar vermek isteyenlere karşı bu kapıyı koru.*"

Çivit rengi gücü içinden akarak kapıya yayılıyor ve büyüyen düğüme yeni bir koruma daha ekliyor. Büyüsünün tüyleri yazıya benzeyen çizgiler halinde yoğunlaşıyor. İşaretler kapının çerçevesine battıkça parlıyor, sonra geriye sadece büyüünün zar zor algılanabilen parlaklığı kalana kadar sönüyor.

Bu notun arkasındaki insanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, o zaman kesinlikle keşfetmemiz gereken bir yer var, diyor Memnon bağımızın aşağısında. Zulüm tünelleri.

BÖLÜM 11

"AKŞAMIMI BU ŞEKİLDE GEÇİRMİYİ PLANLAMAMIŞTİM," DIYORUM.
Ritüel Odası'na giriyoruz.

Duvarları ve tavanı siyaha boyanmış penceresiz oda, cadılar meclisi kız kardeşlerinin belirli törenler için toplandığı yerdı. Şu anda odanın ortasında kısmen yanmış beyaz mumlardan oluşan bir çember duruyor ve içinde geldikleri kutu kenara itilmiş durumda.

"Evet, benimki de tam olarak böyle görünmüyordu."

"Planlarınız nasıl görünüyordu?" Memnon'a merakla sordum.

"İntikamımın meyvelerinin tadını çıkarıyor olmayı bekliyordum. Yani, sizinle evleneceğimi ve amını yalamaya başlayacağımı sanıyordum."

Yazılı duvara doğru adım atarken yüzümü buruşturuyorum ve bu düşünceyle biraz titriyorum. Titremenin köklü bir korkudan kaynaklandığını söylemek isterdim ama bu doğru değil. Çoğunlukla, büyücüyle evli olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum, ki bu da çoğunlukla bolca aşk ve iyi seks içeriyordu.

"Görüyorum ki hâlâ kandırılıyorsun," diyorum.

"Şimdi öyle miyim?" diyor arkamdan ve sesindeki alaycı ton dişlerimi sıkıyor. O da ben de biliyoruz ki, ağzı bazı ağza alınmayacak yerlerimdeyken ona karşı bir zaafım var.

"Arkadaşlarımı ölümle tehdit ederek bana evlenme teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum. En romantik aşk ilanından bahsediyoruz."

Memnon önüme geliyor. "Dün intikam peşindeydim," diyor yavaşça, geriye, uzak duvara doğru yürürken. "Bugün ve hayatımın geri kalanında seni mutlu etmeye çalışacağım. Benden istediğin romantizmse," diyor, gözleri çok parlak, "o zaman sana vereceğim şey bu."

Kaşlarımı çattım. "Kastettiğim bu değildi."

"Öyle değil mi?" diyor. "Seni sevilme istediğin gibi sevebilecek bir ruh eşi istiyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum, bu sözlerin çekiciliğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bu senin için büyük bir şok olabilir," diyorum, "ama aslında kimseyle bir ilişki içinde olmamaktan memnunum. Özellikle de seninle."

"Mmm," diyor kayıtsızca.

Duyar duymaz sözlerimi önemsemediğini anlıyorum. Memnon duvara dönüyor ve bir elini duvara dayıyor. "*Ifakavek.*" *Göster.*

Kapı aralığı kayboluyor, gizli bir oda ve oradan aşağıya inen spiral bir merdiven ortaya çıkıyor. İkimiz bu büyüü bir ömür önce yapmışız gibi geliyor. Hâlâ işe yaradığını bilmek güzel.

Büyücü açıklıktan içeri adım atıyor, sonra bana bakıyor. "Geliyor musunuz, İmparatoriçe?"

Odayı geçiyorum ve spiral merdivenin beklediği küçük antreye adım atıyorum.

Açıktaki kalan duvara doğru dönüyorum. "*Buvekatapis,*" diye mırıldanıyorum.

Gizlemek.

Ve bizi içeri kapatıyorum.

Zulüm tünellerini son ziyaretimden farklı olarak, artık burada olanlardan korkmuyorum. Belki de o zaman bana zarar verenlerden kaçmakla ilgilendiğim içindir. Şimdi ise onları bulmakla ilgileniyorum.

Bakışlarım sadece iki hafta önce büyü çemberinin yapıldığı yeraltı odasının üzerinde geziniyor. Tıpkı son ziyaretimizde olduğu gibi görünüyor.

"Burada ne arıyoruz?" Ben soruyorum.

"Ne olursa olsun. Cadıların n e r e d e n girdiğini bulmakla başlayabiliriz," diyor Memnon. "O çemberin olduğu gece

Evinizde bizim üstümüzdeki odaya giden kimse var mı?"

"Ritüel Odası mı?" Söz konusu geceyi düşündüm. Kasey'yi kütüphanede beklemiştim. Ancak evin geri kalanı sessizdi. Başımı salladım. "Sanmıyorum..."

"Bekle," diyorum aklıma bir şey gelince. "Buradaki tünellerden bazıları aydınlatılmıştı."

Apliklerde duran meşalelerin karanlık olduğu şu anın aksine.

"O halde başka bir yerde buluşup bu tünellere o noktadan girmiş olmaları mümkün."

Sorun şu ki, her yöne açılan çok sayıda tünel var. "Hangi yöne gitmeliyiz?" diye sordum.

"Bunun önemli olduğunu sanmıyorum, küçük cadı."

Bu sevecenliğin uyandırdığı hoş ürpertiye tam olarak bastıramıyorum.

Bu odadan en son kaçtığımda kullandığım yoldan gitmeye karar veriyorum. Tünel ikiye ayrıldığında daha yüz metre bile gitmemiştik.

Geçen sefer sağa mı gittim sola mı? Adrenalinden o kadar uçmuştum ki hatırlamıyorum.

Bir hevesle sağa döndüm, Memnon arkamdaydı. Sonra sola döndüm. Sonra sağa. Biz ilerlerken meşaleler tıslıyor. Sonunda, Everwoods'a çıkan bir merdivene ulaştık.

Geri dönüp tekrar başladık. On dakika sonra başka bir çıkışa ulaştık, bu çıkış küf ve eski kemikler gibi kokan bir mahzene açılıyordu.

"Hey bakın," diyorum, kalın bir ağı sürüklerken taş tabutu başımla işaret ediyorum. "Bu benim ikinci sevgilim"-ismine bakarken gözlerimi kısıyorum-"Ephigenia. Bir yıl sonra senden bıktığımda onu uyandıracağım. Sevgililerimi gömmeyi çok severim."

Memnon'a dönüp baktığımda yüzü hoşnutsuzdu.

Anlaşılan şaka yapmak için çok erken.

Adımlarımızı geri çekip tekrar deniyoruz, fener ışığı gölgelerimizi dans ettiriyor. Yaptığımız şeyin anlamsızlığı ortaya çıkmaya başladı. Neye baktığımızı bile bilmiyorum-

Güm.

Ses, çok ilerimizde bir yerden duvarlarda yankılanıyor. Memnon ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra ikimiz de adımlarımızı hızlandırıyoruz. *Bu muhtemelen kötü bir fikir*, diyorum sessizce.

Sakın bana tüm cesaretini kaybettiğini söyleme, est amage.

Uzakta, tünel loŖ bir Ŗekilde parlıyor, yaklaŖtıkça ıŖık daha da parlaklaŖıyor. Ya eski izlerimizi tekrar geçiyoruz ya da aŖağıda baŖka biri var.

Eğer burada baŖka biri varsa, en kötüsünü dŖnmemeliyiz, uyarıyorum. Herhangi biri olabilir. Belki Henbane'in ekibi bu geçitleri kullanıyordu.

Ne için? Memnon bana meydan okuyor. Sıradan buluŖmalar mı? Bu tüneller yasadıŖı amaçlar için oluŖturuldu.

Ben yle olmadığını savunuyorum. *Yakalanmamak için yaratıldılar.*

Evet, Memnon da aynı fikirde. Bu yasadıŖı bir davranıŖ olarak kabul edilir.

Kahretsin, sanırım yle.

İkimiz sonunda önceden aydınlatılmıŖ koridora ulaŖtık. Biraz daha ilerleyince, ikamet salonunun altındakine benzer büyüklükte ve yapıda bir baŖka yeraltı odasına açılıyor. Ama nceki oda boŖken, bu oda dolu.

Her Ŗeyi anladığımda duraksıyorum. Neredeyse bir cadı kulübüne benziyor. Tavandan sarkan yanan bir Ŗamdan var. Sağ duvar boyunca bir dizi gömme dolap ve raf var. Birçoğunun üzerinde güve yemiŖ büyü kitapları duruyor, birbirleriyle arpıŖan büyüleri üstümüzdeki havada birikiyor. BaŖka bir rafta kristal bir küre, bir kehanet ksesi ve çok büyük burunlu ve kararlı bir havası olan bir kadın bst var.

Odanın karŖısında büyülü bir ormanı tasvir eden devasa bir duvar halısı var. Altında iekler ve yılanlarla boyanmıŖ birkaç sandık ve bir gardırop var. KŖede birkaç süpürge sopası birbirine yaslanmış.

YıpranmıŖ yeŖil kadife bir kanepede, erik rengi bir berjer koltuk ve aralarında kitaplarla dolu bir masa var. Memnon yanımdan geçip odanın içinden sarmal bir merdivenin bulunduğu baŖka bir odaya doğru ilerlerken yığına doğru srkleniyorum ve baŖlıklarını okuyarak onları karıŖtırıyorum.

Bir dakika içinde döneceğim, diyor merdivenlerden yukarı çıkarken, burada her kim varsa bulmaya kararlı olduğu belli.

"Mmm..." Kitap baŖlıklarına bakarken kayıtsızca söylüyorum. *Kız KardeŖlik: Cadıların Dinamikleri ve Kültürü; Kadim Semboller ve Anlamları; Karanlığa Doğru: Yasak Büyünün KeŖfi.*

Kitap baŖlıkları biraz ilginç ama hiç de açıklayıcı değil. Onları bırakıp odanın geri kalanında dolaŖarak eŖyalara bakıyorum. Raflardaki büyü kitapları eski ve bylerinde küflü, çürüyen bir koku var, sanki kendi kendini yaratıyormuŖ gibi. Gözlerim

büyü kitaplarından birinin üzerine düşer. Küçük, ince bir kitap, sırtının büyük kısmı yok olmuş. Üzerinden kara büyü iplikleri yayılıyor.

Daha iyi düşünmeden kitabı raftan çekiyorum. Büyü kitabına göz gezdiriyorum ama ne işaretli sayfalar ne de ilgi çekici büyüler var. Sadece parçalanmış parmak ve gözlerin rahatsız edici çizimleri var. Gerçekten rahat bir okuma.

Büyü kitabını yerine koydum ve büyüünün yağlı hissini üzerimden atmak için ellerimi kot pantolonuma sildim. Dikkatimi duvarın alt kısmı boyunca uzanan dolaplara verip çömeliyorum ve onları teker teker açıyorum.

Hepsinin içinde barlar ve atıştırmalık cips paketleri, iz karışımı ve mini şişe sularla dolu sepetler var.

Burası kesinlikle bir çeşit kulüp evi. Ve alışılmadık olsa da, burada açıkça kötü niyetli bir şey görmedim - karanlık büyü kitabı bir yana.

Dolapları kapatıp odanın diğer tarafına geçiyorum, gardırobun önündeki boyalı yılan ve çiçekler çok güzel olduğu için ona doğru çekiliyorum. Elimi yılan resminin üzerinde gezdiriyor, ayın evrelerinin vücudunda nasıl detaylandırıldığına dikkat ediyorum. Dokunuşumun altında bir an için canlanıyor gibi görünüyor, incelikle boyanmış pulları biraz kayarken dalgalanıyor. Bir tıkırtı duyuyorum ve sonra gardırobun kapılarından biri hafifçe açılıyor.

Bunu yapabileceğini fark etmemiştim
bile. Kapıyı daha geniş açtım.

Kaşlarım kalktı.

İçeride düzinelerce siyah cübbe asılı. Birine uzanıp kumaşı parmaklarımın arasında ovuşturuyorum ve malzemeyi içime çekiyorum. Büyü çemberinde bana verilen o iğrenç cereyanın kokusunu alıyorum. Daha da suçlayıcı olanı, içeride asılı duran neredeyse şeffaf birkaç beyaz vardiya da var. Şekil değiştiren Cara da çembere getirildiğinde benzer bir şey giymişti...

Dolaptan geri çekiliyorum, nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor. Yani, bu bir tesadüf *olabilir*. Muhtemelen yurttaki yerlerde benzer cüppeler ve vardiyalar da vardır. Bunlar oldukça basit tören kıyafetleri.

Dönüp odayı tekrar gözden geçiriyorum, bakışlarım sandıkları bulmadan önce etrafı tarıyor.

Bir tanesine yaklaşıp açmaya çalışıyorum. Kapak kımıldamıyor.
Acaba bunu okşamak işe yarar mı?

Tam da bunu yapmayı deniyorum. Kapak hâlâ kımıldamayınca ve kendimi sandığa karşı bir tür seks eylemi gerçekleştirmiş gibi hissedince, dikkatimi ortasındaki demir mandala veriyorum. Altında bir anahtar deliği var, muhtemelen demir oda anahtarımın sığabileceği bir delik; gerçi onu odamda bırakmıştım.

"Aç," diye Sarmatça emrediyorum.

Büyüm açılıyor, ince bir çizgi anahtar deliğinden içeri akıyor. Bir mandal sesi duyuyorum ve sonra gücüm kapağı duvara doğru itiyor.

Eğer bir büyü... Cehennem büyüleri.

Sandığın içinde, büyü çemberinde takılanlara benzeyen çok sayıda maske istiflenmiştir. Hepsinin üstünde baş rahibe maskesi var.

Bu artık bir tesadüf değil. Büyü çemberine kim dahil olduysa, bunun için gerekli eşyaları burada saklıyor.

BÖLÜM 12

SANDIĞIN İÇİNE UZANIYORUM VE BAŞ RAHİBE MASKESİNİ ÇIKARIYORUM.

"Memnon!" Sesleniyorum.

Onu duymadığımda maskeyi indiriyorum ve çıktığı odaya bakıyorum.

Merdivenlerden kaybolduğundan beri aramızdaki bağ çok sessizleşti.

Memnon mu? Bağlantımız sayesinde ona ulaştım.

Yakında orada olacağım, İmparatoriçe. Neredeyse bitirdim.

Bitti mi? Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Neyi?

Sorgulama.

Oh, lanet olsun.

Maskeyi bırakarak ferforje döner merdivene doğru atılıyorum. Yukarı bakıyorum, yukarıda bir yerden Memnon'un sesinin alçak notalarını duyuyorum.

Lanet olası çıbanlar. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, Memnon'a ulaşmak için aceleyle çıkarken yapı titriyor.

Merdivenler, açık bir kemerli dar bir ön odaya açılıyor. Diğer tarafta, bir tür öğretmen odası gibi görünen bir yer görüyorum ve odanın uzak tarafında, Memnon bir kadını boğazından tutuyor, büyücünün elini koparmaya çalışırken ayakları çırpınıyor. Kadının soluk yeşil büyüğü Memnon'a çarpıyor ama yaptığı büyü her neyse, dostumu en ufak bir şekilde caydırmıyor.

"Memnon!" Bu adamı beş saniye bile yalnız bırakamam. "*Kadını yere bırak,*" diyorum Sarmatça.

Memnon kadını isteksizce yere indirirken omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Merhaba kraliçem," diyor yumuşak bir sesle, sanki az önce bir cadıyı boğarak öldürmemiş gibi. *Hâlâ* boğazından tuttuğu bir cadıyı.

Adımlarımı ileri atıyorum. "İnsanlara saldıramaz ve onlara tehdit gibi davranamazsınız," diyorum.

Bunun doğrudan bir emir olduğunu kastetmiyorum, ancak buna yanıt olarak Memnon'un eli açılır ve cadıyı serbest bırakır, o da kaçmaya çalışır. Memnon kaçışını bedeniyle engeller.

"Bu komutu nitelemek isteyebilirsin," diyor ve büyüünü cadının aceleyle yaklaştığı kapıya gönderiyor. Kapıya ulaştığında kol dönmüyor. Memnon'un büyüyle mücadele etmek için kendi büyüü alevlenir. "Bir sürü kötü insana rastlıyor olabiliriz."

Bir şeyler biliyor, est amage, diye ekliyor sessizce.

Aman be. Şimdiden stresli bir baş ağrısı hissediyorum.

Tamam, son emrimi dikkate alma. Sadece ona karşı nazik ol.

Emri verdiğim anda Memnon'un büyüü cadının orta kısmını sarıyor ve onu yavaşça yakındaki bir kanepeye sürüklüyor.

"*Dur,*" diye emrediyor. Bu emir üzerine büyüü içinden akıyor ve onu koltuğa yashıyor.

Tanrıça, ama onun o büyüünden *nefret ediyorum*. Ayrıca Memnon'un benim adıma insanları idare etmesine izin verdiğim gerçeğinden dolayı hiperventilasyon geçirmemeye çalışıyorum. Henbane Cadılar Meclisi'nin ana binalarının içinde bir yerde olduğumuzu düşünürsek, bu cadı muhtemelen bir eğitmen.

Kuşkularım beni bunaltıyor. Büyücüyü çağırmak üzereydim ki tekrar konuştu.

"Sanırım Lauren'in söyleyeceklerini duymak çok ilginizi çekecek."

Otuzlu yaşlarının ortalarında görünen kadın, açık kahverengi saçları dağınık ve gözleri korkmuş bir şekilde her birimizin arasında dolaşıyor. Memnon'un tutuşuyla savaşıırken büyüünün daha fazlası içinden süzülüyor. Bu boşuna bir egzersiz.

"Bırak beni," diyor.

Memnon kollarını kavuşturuyor ve başını eğiyor. "Söyle ona" - başıyla beni işaret ediyor

-"Bana söylediklerinden sonra belki yaparım."

Bu çok yanlış. Memnon'dan yardım istediğimde kastettiğim bu değildi.

Öyle değil mi? Cevap veriyor. Sanırım serbest kalmak için bir bahaneye ihtiyacın vardı ve o da benim.

Önümüzdeki cadı sessiz sohbetimizi böldü. "Ben de tam tünellerde erzak stokluyordum."

Kaşlarım çatılıyor ve Memnon'dan ona bakıyorum. "O odanın neden yiyeceklerle dolu olması gerekiyor?"

Cadı Lauren dikkatini bana çeviriyor ve bir tanıma titreşimi oluyor. Ne yazık ki, anılarım geri gelse bile onu tanıyamadım.

"Biz her zaman tutmak ve TÜNELLER stoklanmış
ile f-food. İçinde c-case acil durumlar için."

Memnon alçak sesle güler. "Zihnine baktığımda söylediğin sebep bu değildi."

Ağzını açıyor ama konuşmaya çalıştığında ağzından hiçbir şey çıkmıyor. Omuzları biraz içe doğru kıvrılıyor. "Bu konuda

konuşamam." Kaşlarımı çattım. Bu bana pek de masumane gelmedi.

"Lütfen," diyor bana, gözleri yalvarırcasına, "bırak gideyim. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

Evet, bu kesinlikle yanlış, diyorum içimden. "Ona neden bu konuda konuşamayacağını söyle," diyor Memnon.

"Ben de bu konuda konuşamam."

Memnon bana bakıyor.

Bunun bir anlamı olmalı mı?

Kulağa büyüülü bir dürtü gibi gelmiyor mu? Çünkü öyle.

Memnon Lauren'a "Telefonun nerede?" diye sorduğunda kaşlarım kalktı.

Cadının gözleri kısa bir süreliğine yakınlarda duran bir çantaya kayar. Cadı bağlarıyla savaşıırken Memnon ona doğru yürür.

Telefonunu çıkarır ve ona doğru tutar. "Cihazın kilidini aç."

Karşı koyamadan telefonu yüzünü tanır ve kendi kendine açılır. Büyücü ona bakıyor, sonra birkaç tuşa dokunuyor. Bir şeyin fotoğrafını çekiyor, birkaç tuşa daha dokunuyor, sonra cebindeki telefonun cızırdadığını duyuyorum.

Memnon telefonunu çantasına geri koyarken kadının yanaklarından yaşlar süzölmeye başlıyor. Önce dostuma, sonra bana bakıyor. "Anlamıyorsun," diyor usulca. "Tanrıya şükür anlamıyorsun."

"Ama anlıyorum," diyor Memnon tehlikeli bir şekilde, tekrar ona doğru ilerleyerek. "Selene'nin saldırıya uğradığı gece sen de oradaydın, değil mi? Ona saldırılmasına yardım ettin."

Başını iki yana sallar. "Başka seçeneğim yoktu."

Büyücü ona acıyarak bakar. "Yaptığından şüpheliyim. Ve şimdi bana başka seçenek de bırakmıyorsun."

Memnon Lauren'in alanına girer ve başının yanlarını kavrar. Kadın yeniden mücadele etmeye başlar.

"Memnon," diyorum, sesimde bir endişe notasıyla, "ona zarar vermeyeceksin."

Başını bana doğru eğiyor ama bu, emrimi duyduğuna dair verdiği tek işaret.

Lauren'a şöyle der: "*Bizi hiç görmedin ve şu anda burada değiliz. Eşyalarını alıp eve gideceksin.*"

Cadıyı bırakır ve geri çekilir.

Lauren ayağa kalkıyor, kendini burada bulduğu için biraz şaşkın görünüyor. Gözleri odada geziniyor, bizi görmeden benim ve Memnon'un üzerinden geçiyor. Bakışları zulüm tünellerinin hala açıkta duran kapısına takılıyor ama sadece bir anlığına. Dönüyor, çantasını alıyor ve dakikalar önce kaçmaya çalıştığı kapıdan çıkıyor.

Ayak sesleri tamamen kaybolana kadar bekliyorum.

Boğazımın arkasında acı bir tat var. Bu işte bir terslik var - eşimin cadıların sırlarını ortaya çıkarmasından daha ters bir şey.

"Sana kötü haberlerim var, *est amage*," diyor Memnon, hâlâ kapıya bakarak.

Ona doğru baktım. "Ne oldu?"

"O kadın mı?" Başını Lauren'in gittiği yöne doğru salladı. "O bağlı."

BÖLÜM 13

BAŞIM HIZLA ONA DÖNDÜ. "Ne?" ONU YANLIŞ DUYMUŞ OLMALIYIM.

Memnon ve ben bir bağ kurduktan sadece saatler sonra, kendi bağı olan bir cadı ile karşılaşma olasılığımız...

"Lia adında bir kadına cevap veriyor. Bu Lia ile her hafta görüşüyor ve çeşitli cadılar hakkında sahip olduğu bilgileri ifşa etmeye zorlanıyor." Memnon'un gözleri soğudu. "Lauren bir işe alım görevlisi."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Buradaki eğitmenlik pozisyonunu Lia'nın hoşlanabileceği cadıları bulmak için kullanıyor." Bir süre sonra ekliyor: "Büyü çemberinin olduğu gece oradaydı. *İzledim*" -kelimeyi bir lanet gibi tükürürken sesi kesiliyor

-"Anılarında seni kovaladı. Seni birkaç kez öldürmeye çalıştı."

Nefes alamıyorum. Onu yanlışı duymuş olmalıyım. "O bir eğitmen," diye karşı çıkmaya çalışıyorum. Buradaki eğitmenlerin bu işin içinde olabileceğine inanmak istemiyorum.

Memnon devam ediyor. "Lauren gelecek vaat eden cadılar bulduğunda, onların bilgilerini Lia'ya aktarıyor ve bazı durumlarda onların bir büyü çemberine katılmalarını ya da buna maruz kalmalarını sağlıyor."

Memnon'un ağzına bakıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şu demek," diyor usulca, "o kadınlar bağlanıyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Yaklaşan yeni ay için şimdiden planlanmış bir büyü çemberi daha var" diyor. "Bir yere karar vermiş gibi görünmüyorlardı ama

hala bir tane tutmak istiyorum."

Birdenbire Memnon'un agresif taktikleri o kadar da abartılı görünmemeye başladı. Keşfettiği şeyin ışığında değil.

"Selene," diyor yüzüme bakarak, "en kötü kısmı bu değil." Dahası da mı var?

Bakışları benimkinde sabit. "Bu Lia denen kadın seni arıyor."

İkimiz öğretmenler odasından çıkıp Cauldron Hall'un koridorlarına adım atıyoruz. Şaşkınlıkla iki yanımızdaki çeşitli sınıfların ve fakülte ofislerinin kapılarına dikkat ediyorum ama aklım az önce öğrendiklerimizde.

Bu bağlar sistemik şeyler. Bunu tahmin etmiştim ama doğrulandığını ve Henbane Cadılar Meclisi'ndeki bir eğitmenin de bu işe karıştığını duymak? Birdenbire buradaki tüm cadılar işaretlenmiş gibi hissetti. Ben, Sybil, koridorun sonunda kardinal tanıdığıyla konuşan cadı, ana girişe hakim olan devasa fokurdayan kazanın önünde gizlenen bir grup kadın.

Memnon telefonunu çıkarıp birini arıyor. Telefonu kulağına götürüyor ama binadan çıkarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Otomatik bir sesin sakın bir şekilde Memnon'dan mesaj bırakmasını istediğini duyabiliyorum.

Büyücü küfreder ve telefonu kapatır. "Lia'nın numarasına kimse cevap vermedi," der telefonunu cebine sokarken. "Daha sonra tekrar aramaya çalışacağım."

Ama neden zahmet ediyorsunuz? Muhtemelen kimse cevap vermeyecek. Ya da belki biri cevap verir. O zaman ne yapacağız? Onları telefonda tehdit mi edeceğiz? Yaptıklarının kötü ve yanlış olduğunu mu söyleyeceğiz? Bizi engelleyene kadar onları aramaya devam mı edelim? Muhtemelen kullan at bir telefon ya da geçici bir numara ya da ... ya da ...

Kazan Salonu'nun dışındaki mermer basamakları yarılamıştım ki oturmaya karar verdim.

Memnon önümde duraklıyor, sonra arkasına bakıyor. "Selene?" diye soruyor, endişeyle.

Başımı sallıyorum, koşmadığım halde nefes almaya çalışıyorum. Neden bu kadar *soluk* soluğa olduğumu bilmiyorum.

Ağır, kasıtlı adımlarını merdivenlerden yukarı doğru duyuyorum. Benim yanıma geldiğinde duraklıyor. Sonra yanıma gelip ağır adımlarla oturuyor. Bacağı benimkine çarpıyor.

"Lütfen yapma."

Ne yapmayayım? Bağımızı soruyor.

Endişeli davranma. Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum.

Emre rağmen Memnon bir elini sırtıma koydu. Elini hemen çekmeyince beni yanına çekti.

Sanırım endişesi gerçek. Ona yaslanıp sıcak ve katı hissinden utanç verici bir rahatlık duyarken bile bu farkındalık midemi bulandırıyor.

Senin yüzünden bu pisliği temizlemek zorundayım. Bu çok bariz bir yalan; Memnon öldürülen cadıların cesetlerinin taşınmasında rol almış olabilir ama bu olayla hiçbir ilgisi yok.

Birlikte temizleyeceğiz, diyor, yalanımı yüzüme vurma zahmetine girmeden.

Kızgınlığım artıyor... göğsümdeki gerginliği gevşeten hain bir sıcaklıkla birlikte.

Memnon ana çimenlikten dışarıya, cadılar meclisinin ana girişine ve ötesindeki sık ormana doğru bakar.

Bana Lauren'a zarar vermememi söylemiştin, diyor. *Eğer emri kaldırırsan, yapabilirim- Eğer emri kaldırırsam, onun için bitiririm, onu öldüreceksin.*

Sessizdir. O da biliyor.

Bir süre sonra, *"Eğer onu durdurmazsam, daha fazla cadı kendi istekleri dışında bağlanacak."* diyor.

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. *Biliyorum.*

Onu öldürmek uygun olurdu ama ölüm emrini öylece veremem. Bu bende olmayan bir tür soğukluk gerektirir.

Başımı sallıyorum. *Bu Lia'yı bulup durdurmalıyız.*

Burada ipleri elinde tutan kukla ustası o. Görünüşe göre benimle yakından ilgileniyor.

Onu bulacağız, Memnon söz veriyor. *Lauren'ın telefonundan numarasını aldım. Ne yapabileceğime bakacağım.* Memnon'un bakışları bana doğru kayıyor. *Ama uyarayım, Lia her kimse, eğer gerçekten bu cadıları bağ kurmaya zorluyor ve daha fazla kurban toplamalarını sağlıyorsa, muhtemelen çok kötü ve çok tehlikelidir.*

Demek istediği, eninde sonunda onu öldürmek zorunda kalacağı. Bunu dile getirmediği için memnunum, çünkü onu durdurabileceğimi sanmıyorum ve her şeyin üzerine *bu* korkunç gerçekle uğraşmaya hazır değilim.

Onun yerine, *"Senden daha kötüsü yok."* diyorum.

Gözleri tehditkar bir şekilde parıldıyor.
Est amage, buna güveniyorum.

Sonunda odama dönmeyi başardık.

Nero da geri döndü ve kedi yatağını terk ederek yorganımın üzerinde yayılmış bir şekilde uyuyor ve kedi horlaması olduğunu düşündüğüm sevimli küçük huff'lar çıkarıyor.

En azından birimiz huzur içinde. Henbane'deki bir eğitmenin cadıları benim de çekildiğim aynı büyü çemberlerine çektiği gerçeğini hâlâ aklımdan çıkaramıyorum. Şekil değiştiren kız Cara ile kaçmaya çalışırken bu eğitmen benimle dövüştü.

Memnon'un gözlerini üzerimde hissediyorum ve dönüp ona bakıyorum. Kapının aralığında duruyor, siyah saçlarından bir tutam gözünün üzerinden sarkıyor. Son birkaç haftadır alıştığım saldırgan, öfkeli adam gitmiş. Şiddetini hâlâ hissedebiliyorum -bu da onun diğer her şey gibi bir parçası- ama şu anda bir kenara saklanmış durumda.

Onun yerine, aramızdaki bağ sayesinde aşkının keskin acısını hissediyorum. Akşamımız boyunca bir yerlerde, gözleri perili bakışlarını kaybetti. Ama şimdi boşluğu geri geldi.

Bir yanım ona uzanıp dokunmak ve yüzündeki o ifadeyi silmek istiyor.

Cinayetleri şimdi mi tartışmak istiyorsun? diye soruyor dostum. İliklerime kadar yorgunum. Ve açım.

"Başka bir gece." Doğru soruları soracak kadar keskinleştiğimde Memnon'un bu konudaki fikrini alacağım.

Memnon'un ifadesi biraz değişti. Şimdi bana kurtuluşu görmüş gibi bakıyor.

Çekingen bir şekilde elini uzatıyor, parmak eklemleri yanaklarımdan kıl payı uzakta. "Yapma," diyorum.

Yutkunuyor, elini hâlâ uzatıyor. "Özür dilerim," diyor, sesi sert.

Ona yardımının hiçbir şeyi değiştirmediğini söylemek istiyorum. Bana bağlı olmasının hiçbir şeyi değiştirmediğini. Pişmanlığının, hatta arkadaş canlısı olmasının ve diğer tüm sevimli yanlarının *hiçbir şeyi* değiştirmediğini.

Olsa bile.

Bunun yerine ondan uzaklaşıyorum. "Seninle eve dönmeyeceğim."

Onunla kalmanın daha güvenli bir seçenek olduğunu biliyorum ama Memnon hâlâ beni onunla evlenmeye zorlamak için bir oda dolusu arkadaşımı neredeyse öldüren adam ve hâlâ anılarımı isteğim dışında serbest bıraktıran adam ve hâlâ ona kudurmuşçasına kızgınım. Onunla kalmaktansa bir sürü aç kurtla kalmayı tercih ederim.

Memnon düşünceli bir şekilde başını sallıyor, bu konuda benimle mücadele etme zahmetine girmiyor. Bir gece önceki muzaffer adam gitmiş.

Gözleri karnıma düşüyor ve orada birkaç uzun saniye kalıyor. Oda o kadar sessiz ki aramızdaki bağda fısıldanan tek bir kelimeyi yakalıyorum.

Çocuk.

Elimi karnımın alt kısmına koyup yutkunuyorum. *Bu* konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. Aramızdaki trajedilerden biri daha.

"Bir çocuğun -bizim çocuğumuzun- var olduğuna inanamıyorum," diyor yumuşak bir sesle, "ve aynı anda hem kutlama hem de yas tutmam gerekiyor."

Titreyen bir nefes alıyorum. Bu çok çözümsüz hissettiriyor ve derin, kadim bir parçam aramızdaki mesafeyi kapatmak ve bu kaybın yasını birlikte tutmak istiyor. Ama Roxilana olarak yaşamış ve ölmüş olsam da artık öyle biri değilim ve Memnon da artık benim kocam değil. Bu yüzden o anın geçmesini ve büyücünün gözlerindeki acıyı gizlemesini bekliyorum.

Sonunda o an geçer ve Memnon gitmek için döner. Gözleri bir şeye takılınca duraklar.

Bakışlarını onun evinden aldığım fermuarı açık spor çantasına doğru takip ediyorum. İçinden defterlerim dökülüyor.

"Onları gerçekten yakmadın," diyorum. Bunun bir suçlama mı yoksa soru mu olduğuna karar veremiyorum.

Bakışları bana döndüğünde yumuşuyor. "Kalpsiz olabildiğimi biliyorum ama senin hakkında en kötü şeyleri düşündüğüm zamanlarda bile, istediğimi elde etmek için seni yok etmeye çalışmadım."

Odadaki sessizlik çok ama çok gürültülü.

"Beni kandırabilirdin," diyorum sonunda.

"Seni kandırdım," diye kabul ediyor. "Onların öldüğüne inandın."

"Bu seni daha az zalim yapmaz." Yine de istediğini aldı.

Şimdi Memnon uzanıp bana dokunuyor. Çenemi kavrayıp başımı kendisine doğru eğiyor. "Ya sana düşmanlarından birinin seni öldürmesinden korktuğumu söyleseydim?"

Buraya gelip -tıpkı onların yaptığı gibi- o günlüklere bakmak mı? Ya size karşı kullanabilecekleri bir bilgi bulabileceklerinden endişe ettiğimi söylesem?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Politia'nın onları okumasını ve beni şüpheli olmaktan çıkaracak bir şey bulmasını engellemek için yaptın," diye itiraz ediyorum.

"Evet," diye kabul ediyor. Gözlerimi arıyor, neredeyse anlamamı istiyor. "Ayrıca günlüklerini okumalarını *da* istemedim."

"Çünkü bu benim masumiyetimi kanıtlar."

"Çünkü bu şehirdeki yolsuzluk çok derinlere iniyor."

Uzun bir süre onu inceledim. "Politia'nın bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenemi serbest bırakıyor. "Bilgi herkesten satın alınabilir, Selene.

Yetkililer bile."

Sanırım ona inanıyorum.

"Eğer bu doğruysa, neden bana söylemedin?" Defterlerimi kolayca saklayabilirdim.

"Çünkü ben de senden intikam almak istiyordum," diyor Memnon.

"Tanrılar intikamımı korumaya benzetmesin."

Kaşlarımı çatıyorum, yüzüne bakıyorum.

Söylediklerinin mantıklı olmasından nefret ediyorum.

"Bana dürüstçe cevap ver," diye emrediyorum. "Söylediklerinden herhangi biri yalan mıydı?"

Bakışlarımı tutuyor. "*Hayır.*" Buna cevap vermeye fırsat bulamadan Memnon'un bakışları defter yığınımına dönüyor. "Onları yak ya da sakla, ama hiçbirini başkalarının karıştırması için burada açıkta bırakma. Çünkü sizi temin ederim ki, fırsat verilirse *karıştıracaklardır.*"

Spor çantasına doğru yürüyorum. Kitapları yerine koyup çantayı elime aldığımda ve Memnon'a taşıdığımda ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum. Bir hobgoblin kadar güvenilir biri - hobgoblinler alınmasın - ama... Bilmiyorum. Belki akşam beni etkiliyor, belki de bu yeni bağımız konusunda kendime aşırı güveniyorum. Ya da belki sadece bana karşı intikam peşinde koşarken bile beni ve benim için en kutsal olan şeyleri korumaya çalıştığı gerçeğidir. Sebep her ne olursa olsun, aramızdaki tüm husumete rağmen içgüdülerime güvenmeye karar veriyorum.

"Affımı geri kazanmak mı istiyorsun?" diye sordum. "O zaman bunları yanına alarak ve istediğin gibi koruyarak başlayabilirsin." Defterleri uzattım.

Memnon benden günlüklerin olduğu çantayı alırken o dumanlı, hesapçı gözleriyle beni dikkatle izliyor ve ben de kendi uyku düzeninin nasıl olduğunu d   nmemeye çalışıyorum. Evini son g rd ğ  mde yanıyordu. Evin durumunu ya da onun iyi olup olmayacağını sormamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Büyücü acımasızca etkili değilse hiçbir şeydir. Eğer ev iyi değilse, başka bir ev bulur. Asıl endi elenmesi gereken etrafındaki diğer herkes.

Memnon kapıya doğru geri çekilmeden önce dudaklarıma uzun uzun bakıyor. "Güvende kalın, *est amage*. Güçlü ve yeteneklisiniz, ama bu bile ihanetle alt edilebilir."

 kimizin de Eislyn ve Zosines'i d   nd ğ  m z  biliyorum. Başımı sallıyorum. "Dikkatli olacağım."

"Cinayetler hakkında konuşmak istediğinde ya da herhangi bir şeye ihtiya ın olduğunda bana ula ," diyor, gözleri benimkilerde. "Emrinize amadeyim."

Ka larını  atıyorum, her şeyin birdenbire bu kadar ciddile mesinden ya da onun gidi iyle kalbimin rahatsız edici bir şekilde eksik hissetmesinden ho lanmıyorum. Saçma, aptal kalp.

Bir an için bir şey söylememi bekliyor -herhangi bir şey- ama ben kendi karışık duygularıma kapılmış durumdayım.

"Tamam... Sonra g r   r z o zaman." Bunu daha garip hale getirebilir miydim emin değilim ama olsun.

Memnon bana son bir kez delici bir bakış atıyor ve bu bir söz gibi geliyor. Parmaklarını kapımın e iğine vuruyor. "G r   r z, küçük cadı." Başını eğip gidiyor, çivit mavisini büyüsünün izi dağılmadan önce havada kalıyor.

BÖLÜM 14

MEMNON'UN KOĞUŞLARI İŞE YARIYOR GIBİ GÖRÜNÜYOR. BENDEN BAŞKA KİMSE GİREMEZ YA
DA

Odamdan çıkıyor ve iki gün sonra, Sihre Giriş dersimde otururken, belki de şimdilik güvende olduğumu düşünmeye başlıyorum.

Profesör Huang'ın içeri girmesini beklerken kalemimi defterime vuruyorum. Odamdan ayrıldığından beri Memnon'a ulaşamadım. Hâlâ cinayetleri tartışmak ve rastladığımız tuhaf kulüp binası olayını takip etmek niyetindeyim... ama dün korktum ve bugün... şey-

Üzerimdeki iskelet kostümüne bakıyorum. Bu kostümü yıllardır bugün için saklıyordum.

Cadılar Bayramı Arifesi. Samhain. Cadılar Bayramı, bilmeyenler için.

Dünyalar arasındaki bariyerlerin en ince olduğu gece. Üç gün önceki Samhain Balosu bu bayramın şerefine düzenlenmişti ama asıl kutlama bu gece gerçekleşecek.

Konferans salonunun dışında, kostümlü cadılar balkabaklarını ve yanmayan fenerleri arka çimenlikten Everwoods'a doğru taşıyorlar. Eğer o gölgeli ormana girmekten korkuyorlarsa bile bunu belli etmiyorlar. Ama meclisin üzerinde asılı duran bu baskıcı gerilimi hissediyor olmalılar.

Herkes cinayetlerin ağırlığını hissediyor. Son iki gündür duyduğum söylentilere göre, Henbane yönetimi kampüs genelinde sokağa çıkma yasağı koymayı düşünüyor. Ve eğer işler daha da kötüye giderse... Henbane'in ya geçici olarak ya da tamamen kapanma ihtimali var.

Şimdiden okulun, kurbanların aileleri tarafından dava edileceği konuşuluyor. Bu an tehlikeli.

Sınıf arkadaşlarımdan bazılarının bakışları beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Daha üç gün önce aranan bir cinayet zanlısı olduğumu tekrar hatırladığımda rahatsız bir şekilde yerimde kayıyorum.

Senden hâlâ nefret ediyorum, dedim Memnon'a. Günlerdir konuşmadığınız birine ulaşmak için çok boktan bir yol, ama sanırım Memnon bu tür bir selamlamayı hak etti.

Aramızdaki bağdan dolayı bir eğlence hissediyorum.

Bu konuda rastgele mi düşünüyorsun yoksa-

Etrafımdaki herkes hâlâ suçlu olduğumu düşünüyor, diyorum.

Bu teknik olarak doğru değil. Adımın temize çıktığının farkında olabilirler ve sadece merak ediyorlardır. Her iki şekilde de, bu berbat.

Oraya gelip herkesin bu olaylarla ilgili hafızasını silmemi ister misiniz?

Ciddi olduğuna inanmasaydım bu çok komik bir teklif olurdu.

Tanrıça, Memnon. Beş dakikalığına çıldırmasan olmaz mı?

Aramızdaki bağ sayesinde sırtışını hissediyorum, bu his beni içten dışa ısıtıyor.

Gülümsemeyi kes. Sinir bozucu.

Memnon gülümsemeyi kesiyor ve ben nedense bundan daha da nefret ediyorum. Kendimi büyük bir zalim gibi hissederek emri geri çekmek üzereydim ki Memnon, *"Bırak o cadılar senden korksun"* dedi. *Korkmalılar. Sen güçlü ve korkutucusun ve kendini zorlu bir rakip haline getirdin. Belki o zaman insanlar sana bulaşmadan önce iki kez düşünürler, tıpkı benim yaptığım gibi.*

Ben daha cevap veremeden Profesör Huang içeri girdi, uzun siyah saçları arkalarında bir perde gibi dalgalanıyordu.

Profesörüm notlarını kürsüye diziıyor, sınıfa bakmadan önce biraz şüpheyile bakıyor. *"Hepinize mutlu Samhain'ler."*

Birkaç kişi alkışlayarak karşılık verir.

Profesör çeşitli sıralarda oturan birkaç cadıyı başıyla selamlıyor. *"Görüyorum ki birçoğunuz kostümlerinizi çoktan giymişsiniz. Hepinizi kutlama havasında gördüğüme sevindim. Bu gece sizin doğuştan hakkınız, ancak bu akşamki kutlamalar sırasında güvende olmanız için hepinizi uyarmak istiyorum. Yarın, 1 Kasım'dan itibaren kampüs genelinde saat 18:00'de sokağa çıkma yasağı yürürlüğe girecektir. Cadıların gün batımına kadar içeride olmaları ve*

güneş doğana kadar içeride kalacaktır. Gece büyüsü gerektiren tüm görevler, bu sokağa çıkma yasağı yürürlükteyken buna uyacak şekilde değiştirilecektir."

Oda ölümcül bir sessizliğe bürünmüş durumda ama gerilim de artmış durumda.

"Güvenliğiniz Henbane'deki biz eğitmenler için en yüksek önceliğe sahiptir."

Lauren'ı ve iki hafta önce beni ormanda nasıl kovalamış olabileceğini ve bağlama törenleri için öğrencileri nasıl izlediğini düşünüyorum. Midem bulanıyor. Buradaki tüm eğitmenler bizim güvenliğimizi gözetmiyor.

Profesör Huang notlarına bakar ve boğazını temizler. "Bugünün sıradan bir ders olmasını isterdim," der, "ancak son ölümler ışığında, planlanan tartışmaya sadık kalabileceğimi düşünmüyorum. Bunun yerine, bugünkü dersi kara büyüye odaklanmak için kullanmak istiyorum - ne olduğu, nasıl kullanıldığı ve neden yasak kabul edildiği."

Oda rahatsız edici bir şekilde sessizleşiyor. Bu, cadılığın konuşmadığımız kısmı, her zaman orada olmasına rağmen hiç yokmuş gibi davranmamız gereken kısmı, dünyamızın çevresinde gizleniyor. Bu, çağlar boyunca cadıların başını belaya sokan gücümüzün bir yönüdür.

"Bununla birlikte," diye devam ediyor profesör, "hepinize sormak istiyorum: Tüm cadıların öğrenmesi gereken ilk ders nedir?"

"Primum non nocere," diye sesleniyorum.

İlk olarak, zarar vermeyin.

Hipokrat yemini. Buna uyanlar sadece doktorlar değil; cadılar da uyuyor.

Profesör Huang parmaklarını kürsüye dikeyiyor ve onlar da başlarını sallıyorlar. "Zarar vermeyin," diye tekrarlıyorlar, her kelimeyi telaffuz ederek.

Yani, teoride cadılar için iyi bir fikir. Pratikte, bu gerçekten ne anlama geliyor? Birisi başarı için bir tentür yaparsa, belki ona yardımcı olur, ama ya bu süreçte bir meslektaşını mahvederse? Ya da birisi bir aşk iksiri hazırlar ve işe yarar ama belki de sevgilisini başka biriyle yaşaması gereken bir deneyimden mahrum bırakır. Karışmak adil midir? Çizgiyi nereye çekiyorsunuz?

"En iyi bilinen kara büyü kullanıcılarından biri, gençliğini ve güzelliğini korumak için işkence ettiği ve öldürdüğü yüzlerce insanın kanından büyüler yapan Elizabeth Bathory'dir. Daha az tanınan Gretta Gimbley ise kurbanlarının büyülü etlerini yamyamlaştırarak kendi ömrünü uzatmıştır.

Tüketmediklerini ise derin lanetli iksirler hazırlamak için kullandı ve bunları tıbbi tonik olarak sattı."

Gretta kesinlikle çok eğlenceli bir insana benziyor.

Bilgileri not almaya gidiyorum ama... aynı acil ihtiyacı hissetmiyorum. Artık anılarım geri geldiğine göre, not tutarken bu kadar özenli olmam gerekmiyor. Bir anlık tereddütten sonra yine de hepsini yazıyorum. Bu eski alışkanlıklara geri dönmenin dayanılmaz derecede rahatlatıcı bir yanı var. Henüz yeni alışkanlıklar edinmeye hazır değilim.

Profesör Huang şöyle devam ediyor: "Kara büyü'nün ne olduğunu sezgisel olarak hissediyoruz - bu hikayeleri duyuyoruz ve bu cadıların bunu kullandığını biliyoruz - ama gerçekte kara büyü *nedir*? Kan büyü'sü nedir? Lanetler ve büyüler bununla nasıl bağlantılıdır?"

Herkes sessiz ve gergin.

"İlk soruya cevap vermek gerekirse, kara büyü kasıtlı olarak bir başkasının acı ve ıstırapından yararlanan veya buna neden olan herhangi bir güçtür. Bu, sonucu bir başkasının acı ve talihsizlik hissetmesi olan bir büyü olabilir - lanet veya büyü gibi, ikincisi daha küçük bir talihsizliktir. Bir de gücün *nereden alındığı* var. Eğer güç isteksiz bir kaynaktan alınıyorsa ya da gereksiz zulüm ve güç kullanılarak elde ediliyorsa, bu kara büyüü ortaya çıkaracaktır."

Son iki hafta boyunca yaptığım bazı kavgaların acı verdiğini ya da acıya neden olduğunu hatırladığımda nabzım yükseliyor. Koltuğumda biraz daha alçalıyorum.

Profesör devam ediyor. "Kara büyü evrenin doğal akışının saptırılmasıdır ve bunu düzeltmek için büyü, onu kullanan kişiden bir bedel talep eder. Üç Yasası bu yüzden vardır. İyi iyiyi doğurur, kötü de kötüyü. Hepinize kara büyü'nün bazı açık, temel örneklerini verdim, ancak bunun başka, daha karanlık yönleri de var. Zaten ölmüş ve çürümekte olan şeylerden güç toplamak da, o şeyi öldürmemiş olsanız bile, kara büyüü ortaya çıkarabilir." Konuşurlarken Profesör Huang'ın gözleri odada geziniyor. "Tüm bunlar, bazen daha büyük bir acıyı durdurmak için acıya neden olmanız gerekebileceği gerçeğiyle daha da karmaşık hale geliyor - başkasına zarar veren birini etkisiz hale getirmek gibi. Bu kara büyü sayılır mı?"

Kimse cevap vermiyor ama hepimiz Profesör Huang'ın ne diyeceğini duymak için nefesimizi tutmuş bekliyoruz.

Odaya alaycı bir gülümseme verirler. "İşte büyü'nün baş ağrısına neden olan nüansları burada yatıyor. Buna verilecek yararsız cevap şu olabilir

kara büyü olarak kabul edilebilir ve edilmeyebilir. Ancak sonuçta, büyüünüzün karanlık olup olmadığını belirleyen en büyük faktör kendi niyetinizdir. Bunun büyük bir kısmı niyetle ilgilidir."

Sınıf arkadaşlarımdan biri elini kaldırdı. "Bir insan neden kara büyüyü aydınlığa tercih eder ki?"

Eğitmenimizin bakışları sabit bir şekilde sınıf arkadaşımın üzerinde, yüz ifadesi acımasız. "Güç, canım. Kara büyü tehlikeli olabilir ama beraberinde çok ama çok fazla güç getirir."

Ders biter bitmez not defterimi çantama atıyorum ve birkaç cadının daha Profesör Huang ile konuşmakta olduğu kürsüye doğru ilerliyorum.

Önümdeki öğrencilerin işi bittiğinde, çantamın askısıyla oynayarak eğitmenimin yanına gidiyorum.

Profesör Huang gözlerini kaldırır. "Evet?"

"Tahvillerle ilgili bir sorum var."

Eğer eğitmenim konuya şaşırdıysa, bunu belli etmiyor.

"Farklı türler konusunda kafam karışık," diye açıklıyorum. "Kader bağları olduğunu biliyorum..."

Profesörüm söze giriyor. "Yani," diyor, "bu konuda çok fazla nüans var çünkü kadersel bağlar -ruh eşleri ve tanıdıklar gibi- bağlayıcı *büyüler* gerektirmez. Kader bağları içsel, büyülü bağlantılardır. İsim olarak bir araya getirilirler ama aslında çoğu açıdan kendi başlarına bir şeydirler. Bağlama *büyülerine* gelince, bunlar cadılar ve büyücüler arasında her zaman görülür. O kadar normaldirler ki gözden kaçarlardı. Örneğin bozulmaz yeminler bir tür bağlama büyüsidir. Birbirine bağlanabilen başka, daha doğal olmayan şeyler de vardır. Örneğin aşk büyülerini ele alalım. Bir aşk büyüünün hedefi, kendisini arzulayan kişiye başlangıçta hiç ilgi duymayabilir. Bir aşk büyüü ikisini bir süreliğine birbirine bağlar. Gerçek bir kimya için fırsat yaratacak kadar uzun bir süre."

Tamam, bu ihtiyacım olandan çok daha fazla bilgi içeriyor ve sorumun özünü tam olarak yanıtlamadı.

"Peki ya insanların birbirleri arasında kurdukları bağlar?" diye sordum.

Profesörüm tereddüt etti, sonra iç geçirdi. "Sahte bağlar ve zoraki bağlar hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz."

Başımı sallıyorum, yanağımın içini çiğniyorum.

"Doğaüstü varlıklar, doğuştan gelen kader bağları dışında da birbirleriyle büyümlü bağlar kurabilirler. Bu iki türe sahte bağlar ve zorunlu bağlar denir. Kulağa benzer geliyorlar ama oldukça farklılar. Sahte bağlar kötünün iyisidir. Bu tür bağlarda, ilgili tüm taraflar kurulan bağa açık rızalarını verirler. Bu, sahte bağların şartlarını mutlaka *eşit* kılmaz. Ruhunuzu bir kalbin arzusu için satmak teknik olarak sahte bir bağdır, ancak bunun eşit bir değişim olmadığı yaygın olarak anlaşılmaktadır. Bu nedenle, aile üyeleri veya romantik partnerler arasında bile sahte bağlar kesinlikle tavsiye edilmez."

Profesör Huang bana anlamlı bir bakış atıyor, sanki içimi görebiliyorlarmış gibi.

Ağırlığımı değiştiriyorum. "Neden?" diye soruyorum, endişem artıyor.

Memnon'un kendi bağlama büyüsunü kabul etmeden önce bunu düşünmeliydim.

"İnsanlar değişir. Kalpler değişir. Değişken şeylerle değişmez bağlar kurmak zor ve mutsuz hayatlar yaratabilir."

"Ve diğer bağ türü," diyorum kısık sesle, bu ayıltıcı uyarıyı çok derinlemesine incelemek istemiyorum. "Bana bundan bahsedebilir misin?"

Profesörüm yüzünü buruşturuyor. "Kötücül doğaları nedeniyle zorla bağlanma hakkında pek konuşmuyoruz. Zorla bağlanma, adından da anlaşılacağı gibi, *zorlamadır*. Sadece ilgili kişilerden birinin rızasını gerektirir ve herhangi bir doğaüstü kişiye uygulanabilir. Bu bağların kurtarıcı hiçbir yanı yoktur. Kurbanlarını tamamen bir başkasının kontrolüne tabi tutmak için yapılırlar. Neyse ki, tamamlamak için daha fazla güç gerektiriyorlar, bu yüzden bunların gerçekten gerçekleşebileceği tek zaman bir büyü çemberi."

Sanırım bunun güven verici olması gerekiyor, ama beni soğuk bırakıyor. Zaten büyü çemberleri var ve bu zoraki bağlar rutin olarak gerçekleşiyor.

Profesör Huang, "Söylemeye gerek yok," diye ekliyor, "bu suçlar cinayetle birlikte en üst sınıf suçlardır."

Ne yazık ki bu da beni rahatlatmıyor. "Zorla bağlanırsanız ne olur?" diye sordum. "Nasıl geri alırsın?"

"Bu şartlara bağlı. Ama zorla bağlama büyüsunün tehlikeli ve yasak olmasının bir nedeni var. Çünkü eğer size böyle bir büyü yapılırsa

ölüm, o zaman sadece ölüm bağı koparacaktır."

Henbane'in ana çimenlik alanını boydan boya geçip bir cadılar meclisi üyesinin kargaları beslemesinin yanından geçiyorum. Diğer birkaç cadı, üzerlerinde cadı balonları gibi havada sallanan devasa, hecelenmiş balkabaklarıyla çimenlerin üzerinde ilerliyor; balkabakları birbirlerine çarptıkça donuk gümbürtü sesleri çıkarıyor.

Sevimli bir gösteri ama aklım hâlâ sınıfımda, Profesör Huang'ın söyledikleri üzerinde düşünüyor. Büyü çemberinden aceleyle uzaklaştırdığım şekil değiştiren kız Cara, gerçekten de çemberi yöneten kadının sonsuza dek kontrolü altında olmaya bu kadar yaklaşmış mıydı? O eğitmen, Lauren, şu anda böyle bir bağın altında mı? Tüm bunların arkasında sadece Lia mı var? Baş rahibe o muydu? Sorular içimi kemirmeye devam edecek.

Sırtımda sinir bozucu bir karıncalanma hissettiğimde, sanki bir parmak omurgamı okşuyormuş gibi, gözlerim hâlâ dalgın dalgın sallanan balkabaklarına takılıyor.

Hemen Everwoods'a doğru bakıyorum ve ağaçların arasında bu hissin kaynağını arıyorum. Kostümlü cadıların arasında, kampüsün kenarında gölgede kalmış birini görüyorum. Soluk gri bir deri parçası gördüğüme yemin edebilirim ama gözümü kırpmamla o kişinin kaybolması bir oluyor.

Kendimi izlenmediğime ikna etmeye çalışarak yolun geri kalanını yurt binasına doğru aceleyle kat ediyorum.

Zihnim Cara'ya ve ait olduğu kurtadam sürüsüne geri dönüyor. Kane'le son konuşmamdan bu yana birkaç gün geçti. Onu daha önce aramak istedim ama o hâlâ dolunayı çevreleyen hafta olan Kutsal Yedi'nin kurallarına uyuyor. Bir kurt adamın güçlerinin en güçlü ve en öngörülemez olduğu zamandır. Sürü, kendilerinin ve diğer herkesin güvenliği için bu hafta boyunca kendilerini tecrit eder.

Fuayeyi geçip merdivenlerden odama çıkarken telefonumu elime alıyorum ve Kane'in numarasına ilerliyorum.

Konuşmamızın zamanı geldi.

BÖLÜM 15

"SELENE?"

"Kane, merhaba," diyorum odamın kapısını kapatırken, alçak, çakıllı sesine hazırlıksız yakalandım. Bugünün Kutsal Yedili'nin son günü olduğunu düşününce büyük bir parçam onun telefona cevap vermesini beklemiyordu. Hayvan formunda ormanda olacağını hayal etmiştim.

"Nasılsın?" diye soruyor. "Sana ulaşmak istedim. Geçen geceki tutuklamayı duydum." Beni uyardığı tutuklama. "Özür dilerim."

O görmese de başımı sallıyorum. "Sorun yok. Beni serbest bıraktılar ve adımı temize çıkardılar."

"Evet, bunu ben de duydum. Bunu duyunca rahatladım."

Tanrıça, ama eski-şimdiki-aşkınızla cinayet zanlısı olmak hakkında gelişigüzel konuşmak kadar işleri garipleştiren bir şey yoktur.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse," diyorum, "o gece, sürünün Cara'yı bulduğum gece hakkında benimle konuşmak istediğinden bahsetmiştin."

"Evet, bu konuda sizinle konuşmak isteriz. Sürümün alfasına danışmam gerek ama sizin için uygunsa yarın bir toplantı düzenleyebilirim. Samhain'in ardından bazen şenlikler olduğunu biliyorum, bu yüzden her zaman erteleyebiliriz-"

"Yarın olur," diyorum. Kutlamalara başka bir yıl, doğaüstü varlıkların etrafımda bağlanıp öldürülmediği bir zamanda öncelik verebilirim.

"Harika," diyor, sesi biraz daha az çakıllı hale geliyor. "O zaman sürünün toplantıyı onayladığını varsayarsak, seni sınırdaki bekleyeceğim."

yarın saat 17:00'de mülklerimiz arasındaki hat."

"Pekala. O zaman görüşürüz."

Kane tereddüt ediyor, sonra itiraf ediyor: "Ve o gece konuştuklarımızdan bazılarını unuttuysan, seni yine de görmek isterim."

Nefesim kesildi. Unutmuştum ama onun varsaydığı şekilde değil. Anı, son üç gün içinde uğraşmak zorunda kaldığım diğer her şeyin altına gömüldü.

"Hâlâ sana geldiğim o geceyi düşünüyorum," diye devam ediyor Kane, sesi itirafla birlikte derinleşiyor.

Memnon'un onu yatak odamın penceresinden attığı geceye atıfta bulunuyor olamaz.

"Bunun için hala çok üzgünüm-"

"Memurlar geldikten sonra seni bırakmamalıydım," diye sözümü kesiyor şekil değiştiren. "Kalmalıydım."

Bu düşünce kalbimi güm güm attırıyor ama başımı sallıyorum. "Sana izin vermezdim." Memnon, Kane'e zarar vermek için çok istekliydi.

Muhtemelen *hâlâ* çok istekli. "O pislik beni korkutmuyor."

Uzun zaman önce buğday tarlalarında katledilen lejyonlarca askeri düşünüyorum, hepsi Memnon'un gücü tarafından öldürülmüştü. Eski kocamın bir sarayı -ve onunla birlikte gelen krallığı- tek başına nasıl ele geçirdiğini düşünüyorum. Ve beni taleplerine boyun eğmeye zorlamasının ne kadar baş döndürücü derecede kolay olduğunu. Bir savaşçı olarak yetiştirildi ve büyüü onu sadece daha ölümcül yaptı.

"Seni korkutmalı, Kane. Gerçekten korkutmalı."

Öğleden sonrayı Everwoods'ta Sybil ve diğer cadılar meclisi kardeşlerimle birlikte bu akşamki şenlikler için süslemeler hazırlayarak geçiriyorum. Hepimiz derme çatma bir patikanın kenarları boyunca yüzlerce balkabağı yetiştiriyor ya da taşıyoruz. Çıplak gözle görülemese de, bu yol boyunca bir ley hattı uzanıyor. Periler ve ruhlar sık sık bu büyüü yollarda seyahat ederler ve bu gece onları onur konukları olarak cadılar meclisi topraklarına davet ediyoruz.

Balkabaklarıyla işimiz bittiğinde, fenerleri yolun üzerinde havada süzölmeleri için heceliyoruz, her birinin içindeki mumlar hala yanmıyor.

Son eşyalar da yerleştirildikten sonra ellerimin tozunu alıp geri çekiliyorum.

Sybil bana doğru zıplıyor, kelebek kanatları arkasında çırpınıyor.

"Peki daha sonra ne olacağını bana tekrar hatırlatır mısın?" Kolunu benimkine bağlarken söylüyorum.

Başını iki yana sallar. "Bu geceki sürprizi mahvetmemin imkanı yok. Sadece ilk elden görmeniz gerekecek." Sybil büyüyen gölgelere bakıyor. "Hadi," diyor ve kolumdan çekştirerek evimize doğru götürüyor. "Yemek yemeli ve üstünü değiştirmeliyiz."

"Üstümü mü değiştireyim?" Kararsızca söylüyorum.

"Bebeğim," diyor iskelet takımımı çekştirerek, "bunu giymek istemeyeceksin."

"Kostümümün nesi var?" Biraz savunmaya geçerek söylüyorum. "Hiçbir sorunu yok ama çok daraltıcı olacak. daha sonra cadı içkisi içmeye başladığında. Ben olsam bilirdim. Geçen yıl bundan kurtulmak için benimkini resmen parçaladım."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Cadı mayasının içinde ne var?" Kendi kıyafetlerimi parçalamama neden olacak bir şey hayal edemiyorum.

Bana gizemli bir gülümseme gönderiyor. "Sana söyleyemem ama bunun kutlamanın bir parçası olduğuna dair bana güvenmelisin."

Serbest kalmak kulağa eğlenceli geliyor.

Elimi tayt kostümümün üzerinde gezdiriyorum. "Sahip olduğum tek kostüm bu," diyorum.

Kolumu sıkıyor. "Neyse ki en iyi arkadaş olarak bana sahipsin."

BÖLÜM 16

"NE OLMAM GEREKİYOR?" YANSIMAMA BAKARAK SORUYORUM. BAKIYORUM Biraz ışıltılı makyaj ve örtünmekten çok açıkta hissettiren beyaz saten bir elbise dışında tamamen aynı.

"Sen seksi bir hayaletsin ya da ölü bir gelin. Hangisini tercih edersen."

Biraz gülmek istiyorum. Samhain'de giyinmenin tüm amacı, kötü ruhların sizi tanımaması için gerçek kimliğinizi maskelemektir. Ama bu kıyafetle kendim gibi görünüyorum, sadece beyazlar içinde.

"Vay canına, gerçekten harikalar yaratıyorsun," diyorum alaycı bir şekilde.

Şaka tamamen kafasının üzerinden geçiyor; Sybil heyecanlanmış görünüyor. Gözlerim göğsümde oyalanıyor.

"Meme uçlarımı görebilirsin," diyorum.

"Bebeğim, gecenin sonuna kadar *herkesin* meme uçlarını göreceğiz. Ama senin için çok önemliyse, bende meme uçları var. *Sihir* de kullanabiliriz." Demek istediğini vurgulamak için parmaklarını dramatik bir şekilde oynatıyor.

Başımı öne arkaya eğiyorum, beyaz bir elbise giyip giymeyeceğime karar vermeye çalışıyorum - görünüşe göre daha sonra soyunmanın kolaylığı için - ya da iskelet kostümümü geri giyip Sybil'den bir kulak alacağım.

"Sence hayaletler onlar gibi giyindiğimizde rahatsız olurlar mı?" diye sordum. "Bugün ruhların karşı tarafa geçtiği gün olduğuna göre?"

Sybil, "İskelet gibi giyinecektin," diyor. Evet, ama demek istediğim hala geçerli.

Sybil bir omzunu kaldırıyor. "Ruhların umurunda olduğunu sanmıyorum ama işi sağlama a l m a k istiyorsan, her zaman yaşayan bir gelin olabilirsin."

Onun önerisiyle aklım Memnon'a ve onun evlenme planlarına gitti.
Ben.

Aynaya tekrar bakıyorum, kalbim bu düşünceyle hızla çarpıyor.
"Gelin olabilirim." Bu daha saygılı bir seçenek gibi görünüyor.
Sybil ellerini çırpıyor. "Yaşasın! O zaman sana bir duvak bulalım!"

Sonunda alt katta unutulmuş bir sandıkta eski, güve yeniği bir duvak bulduk, ancak yerde iz bırakan uzun kuyruğunun yeni olduğu zamanlarda çok güzel olduğu belliydi. Birkaç sterilize edici büyüyle ıslattıktan sonra taktım.

Gün batımından hemen önce Nero'yu bu gece içeride kalması talimatıyla odamda bırakıyorum çünkü birkaç saat içinde orman sarhoş cadılarla dolacak. Sybil ve ben diğer ev arkadaşlarımızın toplandığı alt kata iniyoruz. Cadılar meclisindeki düzinelerce kız kardeşim çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarıp her türlü kostümle ön kapıya doğru ilerliyor. Goblinler, leoparlar, periler, mummyalar, vampirler; zaten büyülu olan bu topluluk kostümler içinde daha da doğaüstü görünüyor.

"Ayakkabılarınızı çıkarın!" diye sesleniyor kız kardeşlerimden biri odaya.
"Büyü çemberi sırasında kendimizi topraklamamız gerekecek."

"Büyü çemberi mi?" İçimde bir huzursuzluk filizlenirken Sybil'e bakıyorum.
Gizlice gülümsüyor. "Bu kadar gergin görünme, Bowers. Bu işin eğlenceli kısmı."

Muhtemelen öyledir. Son büyü çemberi tarafından yakıldım, bu yüzden şimdi en kötüsünü varsayıyorum.

İsteksizce ayakkabılarımı çıkarıp bir köşeye sıkıştırıyorum, zemin çıplak ayaklarıma soğuk geliyor.

Cadılardan biri kapıyı açar ve bir diğeri "Haydi parti yapalım, sürtükler!" diye bağırır.

Sonra alkışlar ve kahkahalar yükseliyor ve hepimiz yurttan dışarı çıkmaya başlıyoruz. Bu sırada birkaç cadı peçeme basıyor, başımı geriye atmama neden oluyor ve incecik kumaş neredeyse yırtılıyordu. Sonunda, o şeyin arkamda sis gibi süzülmesini sağlamak için bir büyü mırıldanmak zorunda kalıyorum.

Evimizin arkasındaki çimenlikte ilerledikten sonra Everwoods'a dalıyoruz. Burada, ağaçların kalın gölgeleri altında, sanki gece çoktan çökmüş gibi hissediyorum. Havada, kopmak üzere olan bir fırtına bulutu gibi elektriksel bir ağırlık var.

Kabaklarla kaplı patikaya ulaşıyoruz, üzerimizdeki yanmayan fenerler akşam esintisinde sallanıyor. Uzaktan bir baykuş ötüyor, ama bunun dışında ormanın üzerine ciddi bir sessizlik çökmüş durumda.

Katledilmiş Bakire'nin Çayırı'na açılana kadar patika boyunca yürüyoruz. Daha birkaç gün önce Memnon burada bana söz vermişti. Şimdi, alan sayısız kostümlü cadıyla dolu. Açıklığın ortasında büyük bir odun ve çıra yığını var.

Güneş ufkun altına indiği anda, güçlü bir rüzgâr açıklığı yararak saçlarımızı ve kıyafetlerimizi karıştırıyor.

"Çember olun!" diye sesleniyor yaşlı bir ses. "Cadılar, birbirinizin ellerini tutun ve pozisyon alın. Vakit geldi!"

Neyin zamanı olduğu hâlâ belirsiz, ama yine de emirlere uyuyorum, uzun, dalgalı siyah örgüleri olan bir cadının ve kırpılmış sarı saçlı bir diğerrinin ellerini tutuyorum.

Kendimize çeki düzen verdikten sonra, o ağır sessizlik tekrar hakim oluyor. Rüzgârda savrulan kıyafetlerimizin yumuşak çıtırtılarını duyabiliyorum ama herkes çok sessiz ve çok hareketsiz. Sihrimiz bile bastırılmış görünüyor, hava neredeyse tamamen ondan arınmış.

"Yüz seksen yedinci yıllık Samhain törenimize hoş geldiniz, saygıdeğer kardeşlerim!" diye bağılıyor yaşlı bir kadın sesi. Kime ait olduğunu söyleyemiyorum, sadece büyü'nün sesi güçlendirdiğini söyleyebilirim. "Samhain, dünyalar arasındaki perdenin inceldiği kutsal gecedir. Bu gece, diğer diyarlardan gelip bir akşamlığına Dünya'yı ziyaret etmek isteyen misafirlerimizi ağırlamak için toplandık. Onları buradaki kapıdan davet edeceğiz, ancak bunu yapabilmek için ortak gücümüzden yardım isteyerek kapıyı bu akşam için açmalıyız."

İşte büyü çemberinin sebebi. Dünyalar arasındaki yarığı genişletmek için büyülerimizi birleştiriyoruz. Kulağa tamamen güvenli geliyor.

"Sonra," diye devam ediyor cadı, "Son Ayin Mezarlığı'na doğru yol alacağız, orada bizi ve onur konuklarımızı bir ziyafet bekliyor.

"Dikkatli olun," diye uyarıyor. "Tüm ruhlar iyi niyetli değildir ve tüm konuklar ölü değildir-"

Yedi cehennemde tüm *bunlar* ne anlama geliyor?

"-bu yüzden bu geceki eğlencenin tadını çıkarırken bile dikkatli olun. Bunun dışında, dans edin, için, şarkı söyleyin, onur konuklarımızla kaynaşın ve kendi doğuştan gelen vahşiliğinize teslim olun."

Uzaklarda kurtlar ulumaya başlıyor, sanki bizim vahşiliğimizi kendi vahşilikleriyle onaylıyorlarmış gibi.

Şimdi başka bir cadı konuşuyor. "Kutlamalara aşağıdakileri söyleyerek başlayalım: *Üstte hava, altta toprak, işte sonunda dünyalarımız buluştu,*" diyor. *"İyi dostlar ve merhumlar, gelin ve kutsal şölenimize katılın."*

Ellerimizin hizasında, gücünün akımının sağ kolumdan yukarı ve sol kolumdan aşağı aktığını hissediyorum ve büyüün yaratım için saat yönünde ve yıkım için saat yönünün tersinde hareket ettiğini dalgınlıkla hatırlıyorum.

Tekrar büyüye başlıyor, ancak bu sefer geri kalanımız da katılıyor. *"Üstte hava, altta toprak, işte sonunda dünyalarımız buluştu. İyi dostlar ve merhumlar, gelin ve kutsal ziyafetimize katılın."*

Küçük bir akım olarak başlayan şey şimdi güçlendiğinde sarsılıyorum. Normalde üzerimizden dalga dalga yayılan büyü, cadıların sırası boyunca kendini akıtıyor, içimden geçerken çarpıntısı ürkütücü ve çökertici.

Cümleyi tekrarlıyoruz. Ve tekrar ve tekrar, hava elektriklenene ve bedenim canlı bir tel olana kadar.

Est amage, neler oluyor? Memnon zihnimdeki büyü kaynaklı bulanıklığı yarıp geçerek şöyle diyor.

Cadı işi, Memnon.

Ondan sonra bir şey söyledi mi bilmiyorum. Sihir düşüncelerimin olduğu boşluğu dolduruyor. Sadece bu an ve kız kardeşlerimin ellerinin dokunuşu var ve dünya sihirli, hepsi sihirli, diye düşünüyorum uzuvlarım güçten titrerken ve sıcaklık beni sararken. *Biz sihirliyiz.*

"...gelin ve kutsal ziyafetimize katılın-"

Bir anda, içimden akan neredeyse dayanılmaz güç çemberin merkezine doğru çekiliyor.

Gök gürültüsü gibi bir çatırtıyla hava parçalanır. İçinden yarı saydam bir madde dalgası yayılıyor. Gözlerimin bunun bir madde değil de ruhlar olduğunu anlaması bir an alıyor. Onlardan düzinelerce var. Çemberimizi yararak fenerle aydınlatılmış patikaya doğru ilerliyorlar.

"Hoş geldiniz!" diye bağıyor cadılardan biri, daha fazla hayalet geçerken selamlaması bir kıkırdamaya dönüşüyor, geçici formları açıklık boyunca uzanıyor. Etrafımda kahkahalar yükseliyor ve ben bunu hissediyorum

benim de boğazımda fokurduyor. Ortak büyü'nün etkileri bende sersemlik ve coşku yarattı.

Açıklığın ortasındaki yanmayan şenlik ateşi şimdi yanıyor, alevler yükselirken odunlar çatırdıyor ve tütüyor.

Biz cadıların hiçbiri ellerini bırakmadı ve bir daire çizerek sallanmaya ve dans etmeye başladık. Buna kimin karar verdiğini bilmiyorum. Belki de bendim? Düşüncelerim bana mı ait yoksa *bizimkiler* mi, meclisimizin kolektif bütünü mü bilemiyorum.

Biri mırıldanmaya başlar ve melodi birbirini yakalar, ta ki hepimiz aynı sözsüz melodiyi mırıldanana kadar.

Şarkı daha da yükselir ve dans düzensizleşir, ta ki biri -ya da belki hepimiz- ellerimizi bırakmaya karar veriyoruz. Büyülü akım aniden kesiliyor ve bedenimde kalan şey beni karıncalanmaya ve güçten uçmaya bırakıyor.

"Ziyafete! Ziyafete!" diye bağıyor bir cadı ve grubun büyü'sü artık bizi birbirimize bağlamıyor olsa da, hala o ortak birlikteliği hissediyorum ve umursamazca gülüyorum.

Bu sesle birlikte, yakınlardaki bir cadı bir wraith gibi giyinerek yanıma yaklaşıyor ve bana sarılıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Mutlu Samhain'ler," diye fısıldıyor uzaklaşmadan önce.

Kız kardeşler dans edip kucaklaşırken daha fazla kahkaha alanı dolduruyor, gözleri ve saçları biraz vahşi. Eminim ben de aynı görünüyordum.

Bu büyü çemberi hakkında endişelenmekle hata etmişim. Böyle olması gerekiyordu. Cadılar arasında bir birleşme anı ve hepimizin bir olduğunu hatırlatan bir şey.

Sybil kalabalığın arasından belirdi. "Haydi, benim genç gelinim!" diye bağırarak elimi tutuyor. Şenlik ateşinin alevleri gözlerinde dans ediyor ve onlara mehtaplı bir bakış veriyor.

Parmaklarım onunkilere dolanır dolanmaz kıkırdıyor. Bu ses bulaşıcı ve ben de onunla birlikte gülmeye başlıyorum, kendimi havadan daha hafif hissediyorum. Ve sonra koşmaya başlıyoruz, düzinelerce diğer vahşi gözlü cadı ve hevesli ruhla birlikte yarışıyoruz, hepimiz büyü'yu yolu takip ediyoruz.

Balkabağıyla kaplı patikadan aşağı doğru kayarken, içimi ölümcül bir ürperti kaplıyor. Karnımdan bir ruh çıkıyor ve şeffaf formunu görünce irkilerek bir çığlık atıyorum.

Üç parçalı takım elbise giymiş, saçları arkaya taranmış genç bir adam olan ruh, yankılanan bir kahkaha atıyor ve önümüze geçiyor.

Sybil tepkime gülüyor ve kahkahalar atıyor, hecelenmiş kelebek kanatları arkasında çırpınıyor. Hortlak süpürgeli bir cadı bedeninden uçup önümüzdeki cadı grubunun arasından geçerken kahkahası boğuk bir çığlığa dönüşüyor. Şimdi ben kıkırdıyorum ve Sybil isteksizce kıkırdıyor ve çıplak ayaklarımız sopalara ve kayalara basıyor ve çizildiğimi biliyorum ama rüzgar saten elbisemi bir sevgilinin dokunuşu gibi vücudumun üzerinde yumuşatıyor ve parmaklarını saçlarımın ve arkamda süzülen peçenin arasından geçiriyor ve ben anın büyüüne kapılıyorum.

Tüm bunlar arkamızdan gelen toynak sesleri ve ardından çığlıklarla sona eriyor. Sybil omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kocaman açılıyor.

"Yedi cehennem!" Beni de peşinden sürükleyerek yoldan sapıyor. Yeterince hızlı değil.

Birisi arkamdan peçemi kapıp beni geriye doğru savurmadan bir an önce toynak seslerini duyuyorum. Tökezliyorum, tam arkamı dönecekken bir el beni belimden yakalıyor ve yerden kaldırıp bir ata bindiriyor.

Kıçım yağlanmış deri eyerin üzerine inerken haykırıyorum. Keskin, koyu renk gözleri ve kuzgun tüyleriyle süslenmiş gibi görünen mürekkep rengi saçları olan bir adama bakıyorum. Bakışlarım sivri kulaklarına takılıyor.

Bir Fae.

Açtığımız portaldan mı geldi?

"Bir yanlışlık oldu," diyorum adamın göğsüne doğru bastırarak, elbisem bacaklarımı yukarı kaldırıyor.

Kolları beni sıkıca kavıyor. "Hiç sanmıyorum. Gelin gibi giyinmişsin."

Gözlerim büyüdü. "Gelin mi?" Yankılandı. Sybil uzun zaman önce ne demişti?

Bu ormandan cadıları gelinleri olarak kaçıran fae hikayeleriyle ilgili bir şey mi? "Hayır, hayır. Bu *gerçek* bir gelinlik değil ve kesinlikle bir damat aramıyorum. Aslında onlardan birine zaten sahibim. Bu bir kostüm." Atı düzinelerce cadıyı neredeyse ezerek patikadan aşağı inerken kollarında biraz daha kıvranıyorum. "Cidden, bırak gideyim."

"Hayır."

Bakışlarım ona kayıyor. Fae çenesini kaldırıyor, sanki benim gibi bir cadının bir şey yapmayacağını düşünüyormuş gibi.

Belki de tüm o ortak büyüün yan etkileridir. Belki de sadece otoriter erkeklerden bıktığım içindir. Belki de yolumun kesiştiği son peri

beni öldürmeye çalışması. Ya da belki de bu güzel pisliğin beni açıkça kaçırmaya çalıştığı gerçeğidir.

Biraz geri çekildim ve herifin suratına bir yumruk indirdim. Perinin kafası geriye savruluyor ve tüm vücudu geri çekilerek benden uzaklaşıyor. Vuruşa biraz güç katmış olmalıyım. Hoppala. Peri atından kayarak donuk bir gümbürtüyle yere düşerken zonklayan elimi silkeliyorum.

Cadılar onun etrafında zıplıyor, birkaçı irkilerek çığlık atıyor.

Neler oluyor, est amage?

Neden benimle sadece bir sorun olduğunda konuşuyorsun? Seni rahat bırakmaya çalışıyorum. Şimdi, sorun ne?

Peri kendine gelirken ben de atından atlayıp mezarlığa doğru koşmaya başladım; korkum o yumruktan duyduğum gururu gölgede bırakıyordu.

Bir adamı kendi atından attım.

İşte benim kraliçem, diyor Memnon, son derece memnun ve birine saldırmış olmamdan hiç rahatsız değil.

Koşarken peçemi yırtıp bir kenara atıyorum ki kimse gerçekten piyasada olduğumu düşünmesin. *Hay sikeyim.* Zaten sahip olduğum nişanı atmaya çalışıyorum. Bana zorla ikinci bir nişana ihtiyacım yok.

"Selene!" Sybil arkamdan bağılıyor. "Selene!" İçimdeki her şey kaçmaya devam etmemi istiyor-

Kaçmak mı? Memnon'un sesi artık şakacı değil. Kimden kaçıyorsun?

Ben iyiyim Memnon, diye ısrar ediyorum, arkadaşımın yanından geçip arkamdaki siyah saçlı fae binicisine bakarken bile. Atına yeniden biniyor ve cadı kalabalığını tarıyor.

Bir ağacın arkasına daldım. Tanrıça, ama beni tekrar yakalamaya çalışırsa.

Seni kim yakalamaya çalıştı? Memnon talep ediyor.

Düşüncelerime kulak misafiri olmayı bırak, diye karşılık veriyorum, nefesim hızlı hızlı kesiliyor.

"Selene!" Sybil hâlâ bağılıyor. "Bu tarafa!" Sesleniyorum.

Düşmanlarını göbeğinden boğazına kadar deşeceğim. Yapmayacaksın, onu düzeltiyorum, çünkü dediğim gibi-

Ağacın gövdesine bakmak için duraklıyorum. Sybil'le göz göze geldiğimde ona el sallıyorum.

-Ben iyiyim.

Memnon sözlerime cevap vermiyor ama şüphecililiğini hissediyorum.

Tam perinin atının kişnemesini duyarken Sybil koşarak geliyor.

"Neden beni *bu* konuda uyarmadın?" Fısıldıyorum. Etrafımızdaki diğer cadılar hâlâ mezarlığa doğru ilerliyor, birçoğu atlıya dönüp bakıyor.

"Çünkü bu geçen yıl olmadı!" diyor, gözleri kocaman. "Tanrıça," diyor, ağrıyan elimi tutuyor ve ben bir irkilmeyi bastırmak zorunda kalıyorum. "Sen iyi misin?"

Memnon'un hâlâ kulak misafiri olduğunu hissediyorum. "Ben *iyiyim*," diyorum, ondan çok ona.

Yüz hatlarımı inceliyor, sonra tekrar periye bakıyor. "Kahretsin!" diye küfrediyor toynak sesleri yeniden başladığında. "Eğil!"

Eğilmenin ne işe yarayacağını bilmiyorum ama yine de yere düşüyorum.

Fae binicisi ve atı yanımdan geçip gidiyor, benim yüzen peçem **o n u n** ellerinde. Ormanın içine doğru giderken beni hiç fark etmedi.

Ağır ağır nefes alıyorum. "Onu içeri almanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?" "Şafak vakti yola çıkacak," diyor yanlarından geçen yaşlı bir cadı. "Gelini

gitmeyi kabul etmiş olacak."

Gerçekten mi? Çünkü ben onun pençesindeyken rızaya çok düşkün görünmüyordum.

Yaşlı cadı bizden uzaklaşırken, "Meclis arazisinde avlanmanın kuralları bunlar," diye sözlerini bitirdi.

"*Avlanmak* mı?" Sybil ve ben tekrar yürümeye başladığımızda dehşetle yankılanıyorum. Onu en son gördüğüm ormanı taramaya devam ediyorum. "Biz yakalanacak geyik değiliz."

Yaşlı cadı başını iki yana sallar. "Bazıları için öylesin." Bakire, Anne ve Kocakarı.

"Onunla birlikte giden cadıya ne olacak?" Ben soruyorum.

Cadı, "Fae'lerin çaldığı tüm gelinlerin başına gelenle aynı şey," diyor. "Öteki Dünya'ya geri götürülürler ve birliktelik resmiyet kazanır."

Kastettiği şey *seks*. Seks ve ardından... Fae'ler ölümlülerle ne yapıyorsa.

"Kulağa seksi geliyor," diyor Sybil.

Ona haince bir bakış attım.

"*Teoride*," diye ekliyor kostümünü düzeltirken. "Her neyse, kıcı yere çarptığında o fae'nin yüzünü görmeliydin. Saf inançsızlık ve öfke. Hayatından *yıllar çaldın*. Böyle vurmayı nereden öğrendin?"

Memnon.

Atın üzerinde olmak, vuruşu yapmak kas hafızası gibi geliyordu. O anıları bu akşamdan ayıran binlerce yılın bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

"Bu sadece anılarımla birlikte geri gelen şeylerden biri," diyorum kaçamak bir şekilde.

Dikkatimi önümüze çevirmeden önce karanlık ormana son bir kez bakıyorum. Patika yolun sonunu ve onun ötesindeki mezar taşları ile mahzenleri seçebiliyorum, taş işaretler daha fazla fenerle aydınlatılmış.

Mezarlığa girdiğimizde, partinin burada yapıldığını anlıyoruz. Mezar taşlarının etrafına mumlar ve kadife çiçekleriyle birlikte daha fazla balkabağı dizilmiş. Mezarlığın uzak tarafında bir kemancı melodiler çalıyor ve mezar taşlarının arasında büyük masalar duruyor, hepsinin üzerinde şamdanlar var ve hem ruhların hem de ölümlülerin erişebileceği şekilde yazılmış yiyeceklerle dolu. Mezarlığın bir tarafında büyük bir kazan fokurduyor. Sybil'i de peşimden sürükleyerek oraya doğru yöneldim.

"Birileri çok hevesli," diye mırıldanıyor.

"Birkaç saniye önce kaçırılmaktan kıl payı kurtulmuş olsaydın sen de öyle olurdu." Yosunlarla kaplı mezar taşlarının yanından geçerek mezarlığa doğru ilerliyoruz.

"Evet, bir ölümsüzün gelini olarak seçilmek kulağa çok korkunç geliyor. Gerçekten zor bir hayatınız var."

Kazanın yanında duruyorum, ona bakmak için döndüğümde tabanındaki kadife çiçeği çiçeklerinden bazılarını deviriyorum. "Beni seçti çünkü beyaz giyiyordum ve yakalanması kolaydım! Hepsi bu! Bu, bir kızı elde etmenin en romantik olmayan yolu." Ben bir bardak alıp kazanın kepçesine uzanırken Sybil ikna olmamış görünüyor.

el.

"Adamın bir kadın arkadaşına o kadar ihtiyacı varsa, onu tanımadan kapmak için bambaşka bir diyara gitmesi gerekir," diyorum bardağı doldurup arkadaşşıma uzatırken, "muhtemelen berbat biridir."

Sybil fincanı benden alırken başını öne eğiyor. "Haklı *olabilirsin*."

"Teşekkür ederim," diyorum, kendimi haklı hissederek. Kendi kadehimi cadı demiyle dolduruyorum, birkaç uzun yudumda içiyorum, sonra bir kez daha dolduruyorum.

Uzaktan kurtların çığlıklarını duyuyorum.

Sybil çok heyecanlanmış görünüyor. "Görünüşe göre seni kaçıran kişi şakil değıştirenlerin bölgesine ulaşmış olabilir."

Bu düşünce beni iki nokta beş saniyeliğine memnun ediyor, sonra hatırlıyorum ki eğer likantroplar periyi korkutmayı başarırssa, peri geri dönecektir.

İkinci içkimi yudumlarken, cadı deminin bu versiyonunun güçlü bir yıldız anasonu ve karanfil tadı olduğunu belli belirsiz fark ediyorum.

Bardağımı tekrar doldururken Sybil, "Bunu ne kadar hızlı içersen o kadar iyi olur," diye uyarıyor.

"Ya da benimle birlikte kötü kararlar verebilirsin," diyorum, kendi bardağına dikkatle bakarak.

Kıkırdıyor, sonra içkisini geri deviriyor.

"Peki," diyor fincanını uzatarak. "Seninle birlikte kötü karar trenine katılacağım, seni ucube. Şimdi bardaklarımızı yeniden doldurun ve biraz yemek yiyelim!"

Sybil'in ihtiyatını ancak iş işten geçtikten sonra anlıyorum.

Sonunda bir bardak daha cadı içkisi içiyor ve bu açık hava ziyafeti için hazırlanan yiyeceklerle karnımızı doyuruyoruz.

Ancak Sybil ve diğer birkaç ev arkadaşımızla birlikte bir mahzende oturup dördüncü kadeh biramı yudumlarken arzusun ilk kıpırtılarını hissediyorum.

Hissi hafifletmek için biraz yer değıştiriyorum, ancak şimdi cadı deminin etken maddesi olan *espiritusun* cadıları daha şehvetli yaptığını hatırlıyorum. Şimdilik sadece bir rahatsızlık, dikkat dağıtacak bir şey değil.

Etrafımızda, hayaletler ve diğer cadılar mahzenlerde ve mezar taşlarında oturup birbirleriyle eğleniyorlar. Birçoğu da mezarların etrafında dans etmeye başladı.

"Şenlik ateşine gitmeyi düşünüyor musunuz?" diye soruyor Yasmin, kahverengi tenli ve kıvrıcık saçları küt kesilmiş minyon bir cadı. Bir elinde karamele batırılmış elmasını yerken diğer eliyle de birasını yudumluyor, memelerinden birinin giydiği keten bandajlı mumya elbisesinin arasından sıyrıldığından tamamen habersiz.

Onun yanında, Olga Viktorya dönemine ait bir elbiseyle duruyor; bir zamanlar dağınık olan saçları şimdi büyük ölçüde dökülmüş ve elbisesinin yüksek yakalı yakası açık, birkaç düğmesi eksik. Eksik olan tek şey bu değil. Son Defteri

Ölenlerin son sözlerini toplamaya adanmış bir kitap olan Words de bu gece yok. Olga'nın gözleri cadı ilacı yüzünden biraz buğulu ve sanki bağcıkları gevşetebilecekmış gibi dalgın dalgın korsesinin arkasını çekiştiriyor.

İçime bir arzu dalgası çarpıyor, bu daha önce gelen her şeyden çok daha ısrarlı ve bardağımı beyaz boğumluyorum, neredeyse bacaklarımın arasındaki zonklama hissiyle inliyordum.

Mai, soluk tenli ve geniş, yüksek elmacık kemikli bir cadı, Olga'ya bakıyor. "Siz hanımlar istediğinizi yapabilirsiniz," diyor, "ama ben kurt avlamaya gidiyorum. Lanet olası Kırmızı Başlıklı Kız'mışım gibi yenmek istiyorum."

"Ben de varım," diyor Sybil mahzende yanımda oturduğu yerden.

"Seni ne için sayayım?" Şaşkınlıkla, konuşmayı sadece yarım yamalak takip ettiğimi söylüyorum.

Saten elbisenin düşük yakasını çekiştiriyorum. İki saat önce bu kıyafet bir parça gibi gelmişti ama şimdi tenim sıcak ve aşırı hassas ve elbise aniden dayanamayacağım bir şekilde sürtünüyor.

Etrafımızdaki diğer cadılar da soyunmaya başlamış, kostümlerinin dış katmanlarını gelişigüzel bir şekilde mezar taşlarının üzerine atmışlardı.

Sybil dalgınca boynunu ovuşturuyor, kanatları arkasında çırpınıyor. "Bir Lycan tarafından becerilmek."

Vücudum bu kelimeyle içgüdüsel olarak geriliyor. *Sikildim*. Tanrıça, bu sefer demliğe ne kadar *espiritus* koymuşlar? Bu yanlış giden bir şehvet iksiri gibi.

Düşüncelerimin bulanıklığı içinde yüzüyorum ve sonunda konuşmaya yeniden odaklanıyorum.

"Bekle, *ne*?" Planı bu mu? "Ama şekil değiştirenler... hâlâ inzivadalar."

Sybil baş ve işaret parmaklarını birbirine yakın tutuyor. "Onlar sadece ufacak bir yabanıl. Hepsi bu. Dolunayda değiliz ki." Kelimeleri biraz birbirine karıştırıyor.

Tenim sıcak, çok sıcak ve rüzgârın serinliği bile onu serinletemiyor. "Kötü kararlar vermek istediğimi söylediğimde *bunu* kastetmemiştim!" Diyorum, tekrar kayıyor. Lanet olsun bu zonklamaya. İçimde büyüyen ve her türlü sürtünmeyi talep eden sarmal his karşısında hıçkırmak istiyorum.

Sybil bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, kendi yanakları da kızarmış. "Bence senin de kurt avına çıkman gerek Selene. Ya da kendine güzel bir cadı bul. Bir içki içtin

bir sürü bira."

Yutkunuyorum ve başımı sallayarak mahzenden aşağı atlıyorum. Ancak ayağa kalkar kalkmaz içtiğim bira bir anda beni çarpıyor. Biraz sallanıyorum.

"Kutsal Yedi," diyorum, sesim normalden daha nefes nefese çıkıyor. "Lycanlar hâlâ orayı gözlemliyor. Bir de şu *Fae* var." Şekil değiştirenler onu kovalamadıysa, muhtemelen hâlâ Everwood'larda geziniyordur.

"Oh!" diye ciyaklıyor Yasmin. "Sence yakınlarda mıdır? Onu görmek istiyorum.

Periler çok güzel."

Sybil müstehcen bir şekilde gülümseyerek, "Onu sadece onunla evlenmek ve bir sürü sapıkça fae seksi yapmak istiyorsan ara," diyor. "Görünüşe göre beyaz giyen kızlardan hoşlanıyor, bu yüzden mumya kostümün muhtemelen işe yarayacaktır," diyor Yasmin'in göğsünü keten sargılarının içine geri sokarak.

Sybil ve Yasmin kaçırılmış bir gelin olmanın inceliklerini tartışırken gözlerimi birbirine bastırıyorum, ihtiyacım artıyor. Tanrıça, ama çok fazla içmişim. Ne düşünüyordum ki? Şehvet artık kontrol edilebilir değil. Yakınında bile değil. Aksini düşünmekle aptallık etmişim. Arzum acı verici bir ihtiyaca dönüştü.

Est amage, acını hissediyorum.

Memnon, aramızdaki bağdan dolayı neredeyse nefesim kesiliyordu. Onun sesinden rahatsız olmalıyım. Bunun yerine, şehvetim hedefini bulmuş gibi görünüyor.

Benim kralım. Ruh eşim.

Kendimi kurtlara ya da *Fae*'lere atmak istemiyorum. *Onu* istiyorum.

Daha önce hatalıydım, bağımız koptu diyorum. İç sesim bile nefes nefese, ahlaksızca geliyor. En azından biraz daha net düşünüyorum. *Ben iyi değilim. İhtiyacım var... İstiyorum...*

Lanet olsun, söylemekte zorlanıyorum. Onu istiyorum ama yalvarmak istemiyorum. Tövbekar olması gerekirken değil.

Sen iyi misin?

Hayır, içimden bir arzu dalgası geçerken neredeyse inliyordum.

Bağlantımızın diğer ucu rahatsız edici derecede sessiz. Sonra-

Tanrım, küçük cadı. O da neydi öyle? Ses tonu tamamen yanlış. Daha derin ve- ve şaşkın.

İçime bir dalga daha çarpıyor ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum, ama bu hareket çok fazla. Amımın kendine ait bir nabız noktası var gibi görünüyor ve kalbimin her atışında onu hissedebiliyorum.

Etrafımdaki cadı grubu parçalara ayrılıyor. Sybil'in eli benimkini kavırıyor ve ben kendi arzusun içinde boğulurken o da beni kendisiyle birlikte çekiyor.

Yürümeye başladığım anda yumuşak bir nefes alıyorum. Bu küçük hareket bile kalçalarımın birleştiği yerdeki zonklamayı artırıyor.

Neredeyse ağlayacaktım. Bu kadar acımasız olduğu için bu gece demlemeyi kim yaptıysa onu lanetleyeceğim. Ben ezilmek istiyordum, birini ezmek değil.

Memnon! Tekrar sesleniyorum. Nereye gitti?

Ben buradayım, est amage, bana güven veriyor. Tanrıçaya şükürler olsun.

Neye ihtiyacın var? diye soruyor. Söyleyemez mi?

Sen. Bu kelimeyi neredeyse ağlayarak söyleyecektim. Lanetli demleme. Birkaç acı dolu saniye boyunca sessiz kaldı.

Eğer bana ihtiyacın varsa, küçük cadı, dedi sonunda, *o zaman bana emret.* Ona emretmek mi? Ne oluyor lan?

Göbeğimde büyüyen sızı son duygularımı ve gururumu da bastırıyor. Utanç duygumu bir kenara iterek sırtımı dikleştiriyor ve kararlılığımı pekiştiriyorum.

Bana gel, Memnon. Sesim Selene'den çok sert ve iradeli Roxilana'ya benziyor.

Büyücünün ruh halinin değiştiğini hissediyorum, sıcaklık bağın onun ucundan yayılıyor. *Siz nasıl isterseniz, İmparatoriçe. Sizin için her zaman geleceğim.*

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. Kahretsin, asil davranıyor - bir ganimet çağrısı hakkında daha az değil. Gülmeye başlıyorum ama sonunda inliyorum.

"Bebeğim, başaracak mısın?" Sybil soruyor.

Beni çekiştiren arkadaşşıma bakıyorum. Onun yanında Mai ve Olga var. Bakışlarım ağaçlara ve etrafımızdaki karanlık ormana kayıyor. Memnon'la konuşmaya o kadar odaklanmışım ki arkadaşlarımla neler olup bittiğine dikkat etmemiştim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Everwoods'un tam olarak neresinde olduğumuzu söyleyemem, sadece bir fae sürücüsünün buralarda bir yerde olabileceğini söyleyebilirim ve bu noktada, onunla savaşmaktansa bir ağaç gibi ona tırmanmayı tercih ederim.

"Sevişmek için!" Mai kadeh kaldırır gibi elindeki cadı birası bardağını havaya kaldırıyor.

Dalgınca kendi elime bakıyorum ve benim de hâlâ içkimi taşıdığımı fark ediyorum. Sybil de öyle. Ve artık elbisesini kaybetmiş, sadece bir korse ve şeffaf bir etek giymiş olan Olga. Saçları büyük ölçüde bağlanmamış.

"Whoo!" Sybil kadehini kaldırarak alkışlıyor.

Olga da katılıyor ve tamam, sanırım kadeh kaldırıyoruz. Kendi fincanımı kaldırıyorum ve diğerleriyle tokuşturuyorum, biramız etrafa saçılıyor. Bir yudum daha almadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Bu sorumsuzluk mu? Evet.

Samhain cadıların sefahat içinde eğlendiği bir kutlama mı?

Ayrıca evet.

Görünüşe göre, yanından geçtiğimiz bazı cadılara bakılırsa, bu aynı zamanda gösterişsiz bir seks partisi. Orman inleme sesleri ve zevk çığlıklarıyla canlanıyor. Her biri içime uzanıyor ve beni daha sıkı ve daha sıkı büküyor gibi görünüyor.

İhtiyaçlarımı karşılamaya gelen iki bin yaşında bir ruh eşim var, tüm bunların acısından patlayacakmış gibi hissettiğimde kendime hatırlatıyorum. Muhtemelen ona sapıkça şeyler yapmasını emredebilirim. Bahse girerim kabul eder.

"Dip yukarı, kızlar!" Mai bağılıyor.

Bir şehvet acısı daha çarpıyor içime ve gizlice içimi boşaltıyorum. Sorumsuz olmaya varım ama kendimden geçmeye hiç niyetim yok. Bu hikâye, sarhoş kızları kaçırma konusunda iyi olduğu için beni karısı sanan dangalak bir fae lordunun yatağında uyanmamla sona eriyor.

Teşekkür ederim, hayır.

"Bardaklarımızı buraya bırakabiliriz," diyor Mai, bardaklarımızı bizden alıp yakındaki bir köknar ağacının dibine yerleştirirken. "Eninde sonunda mezarlığa dönecekleri söyleniyor."

Bardakları geride bırakıp sarhoş yürüyüşümüze devam ediyoruz. Grubun geri kalanına bakıyorum - kızarmış yanakları ve sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi çılgınca çırpınan kanatlarıyla Sybil, şövalye gibi giyinmiş ama şimdi üstsüz bir şövalye gibi giyinmiş Mai ve zıplayarak cesetlerle ilgili ürkütücü bir şarkı söyleyen Olga.

Oof, biz ayak takımı bir grubuz.

"Yine nereye gidiyorduk?" Sybil'e soruyorum. "Hmm?" diyor, biraz sallanarak.

"Neredeyiz-"

Ormanın derinliklerinde uğursuz bir uluma yükseliyor, ardından bir başkası ve bir başkası geliyor, ses ön kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Olga şimdi ürkütücü şarkılar söylemeyi bırakıp kaçık bir kurt gibi ulumak için harika bir zaman olduğuna karar verir.

"Şimdiden unuttun mu?" Mai yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark ederek, "Unuttun mu?" diyor. "Kurt avına çıkmıştık."

Tenim hâlâ zonklasa da arkadaşımın elini bırakıyorum. Lanet olsun, *her* yerim zonkluyor. Aşırı uyarılmış sinir uçlarından oluşan bir kütleyim. "Kutsal Yedili sırasında lycanthrope bölgesinde olamayız," diyorum kararlılıkla. Bunu yapmak aslında ısırılmaya ve dönüşmeye razı olmak demektir. Bu da olabilir, özellikle de bir şekil değiştirenin hayvani içgüdülerinin insani güdülerini bastırdığı Kutsal Yedi sırasında.

Gruptan geri çekiliyorum. "Eğer herhangi birimiz ısırılırsa-"

Başka bir uluma sözümü kesiyor, bu seferki çok ama *çok* daha yakın. "Kimse kurda dönüşmüyor," diyor Sybil.

Henbane Coven ile Marin Sürüsü arasındaki sınırı belirleyen soluk, parlak mavi çizgiyi boş yere arayarak bir daire çiziyorum. Çoktan geçtik mi? Elimi başımın üzerine koyuyorum, sıkıntıyla.

Sybil yanıma geldi ve endişeli görünmüyordu. Neden endişeli değil?

Arkadaşım ellerini omuzlarıma koyuyor. "Kutsal Yedili'nin yedinci gecesini. Bu son inziva gecesini Lycanlar için bir formalite."

Başımı sallıyorum. Kane'in sertleşmiş sesini daha birkaç saat önce duymuştum; insanlığına kısmen tutunmuş gibiydi. "Bu bir formalite değil," diye ısrar ediyorum. "Onların da bu geceye ihtiyacı var."

İçimden bir arzu şimşeği daha geçiyor. Külotum sıırıslıklam oldu ve bir grup hayalet ve cadılar meclisi kız kardeşinin yanında şehvetle doluyken bu yeterince rahatsız edici bir durumdu. Ama seks ve büyü gibi kokuyor olmalıyız ve bu gece dışarıdaki herhangi bir şekil değiştiren bunu fark *edecektir*. Burada yem gibi oyalanıyoruz.

Lycanlar bana koruma sağladılar ama onların topraklarında ısırılmaya karşı bir koruma yok.

Siktir, siktir, siktir. "Burada olmak istemiyorum." Tekrar etrafa bakıyorum. Ev ne tarafta? Bilemiyorum.

Grubun ilerisinde bir dal kırılıyor ve gözlerim sese doğru kayıyor. Karanlığın içinde üç çift parlak göz görüyorum.

Donup kaldım.

Şehvetimin sisini geçici olarak kesmeye yetiyor.

Sybil bakışlarımı takip ediyor, birkaç gölgemsi form ilerlerken elleri omuzlarımdan düşüyor. Olga bir ışık küresi gönderiyor ve onun kırmızımsı tonunun altında *beş* kurt görebiliyorum.

"Sawyer?" Sybil diyor.

Kurtlardan biri kulaklarını oynatıyor. İri hayvan formları bu kadar yakındayken şekil değiştirenlerle oynamaya pek de hevesli görünmeyen Olga ve Mai'nin yanından geçerek ilerliyor.

Ancak sarhoş Sybil böyle bir çekince göstermiyor. İleri atılarak diğer kurtlardan bazılarının hırlamasına neden oluyor. Tehlikeye aldırmadan kollarını Sawyer olduğunu düşündüğü kurda doluyor.

En iyi arkadaşımın parçalandığı görüntüler zihnimi doldururken bir an için taş kesiliyorum. Ama şaşırtıcı bir şekilde, kurt Sybil'in kolundan yalayabildiği kadarını yalamaya başlıyor. Başını eğiyor, burnuyla onu dürtüyor ve formu gözlerimizin önünde değişiyor. Tüyler deriye dönüşüyor, pençeler tırnaklara dönüşüyor, pençeler ellere ve ayaklara doğru uzuyor. Kurdun sırtı genişliyor ve yüzü yuvarlaklaşıyor.

Bittiğinde, çıplak bir adam Sybil'in kollarında diz çökmüş, teni ter içinde kalmış, nefes almakta zorlanıyor.

Yukarı bakar ve evet, bu Sawyer'dır. Sybil ciyaklar ve ona daha sıkı sarılır, onun kokusunu içine çekerken ona doğru döner.

Sawyer'ı neredeyse unutuyordum-Sybil birkaç hafta önce bir araya geldiklerinden beri şekil değiştiren hakkında pek konuşmadı, ama artık ona karşı bir şeyler hissettiği çok açık... ve onun da Sawyer'a karşı bir şeyler hissettiği.

Boğazını hafifçe ısıyor ve ben gerginleşiyorum, büyüm içimden akmaya başlıyor.

Aşık olsun ya da olmasın, cesaret ederse onu soyarım-

Bir hırıltı düşüncelerimi bölüp dikkatimi başka yöne çekiyor.

Sürünün en iri kurdu öne doğru süzülüyor, yavaş ve belirsiz adımlar atarken bakışları bana sabitleniyor. Bakışlarında gücü hissedebiliyorum - diz çökmek, boynumu açmak, boyun *eğmek* istememe neden oluyor. Şekil değiştiren, sürü arkadaşına bulaşmamam gerektiğini açıkça belirtiyor.

Bu dürtüyle savaşıyorum - istediğim son şey kendimi bir kurt sürüsünün önünde daha da savunmasız hale getirmek - ama büyümü tekrar içime çekiyorum. Bunu yaptığımda hırıltı kesiliyor.

Ancak vites değiştirici öne doğru kaymaya devam ediyor ve istemediğim de olsa yeniden geriliyorum.

Sawyer, Sybil'i tuttuğu yerden usulca, "Kaçma," diyor. "Eğer geri çekilmen gerekiyorsa, bunu yavaşça yap."

Titreyerek nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Lanet olası bir kurdun dikkatini çektiğim için derim kesinlikle istenmeyen bir şekilde karıncalanıyor.

Sıradan bir kurt değil, gözlerini incelerken fark ediyorum. O acı bakla gözlerine sadece birkaç hafta önce baktığımı hatırlıyorum.

"Kane," diye fısıldıyorum.

İsmi söylendiğinde, çok ama çok hareketsizleşiyor. Boğazından alçak bir ses geliyor. Sızlanmaya yakın bir ses.

Kahretsin, bu o.

Sawyer Sybil'a dönüyor ve onun koyu renkli, ipeksi buklelerinden birini kenara itiyor. "Geldiğinize inanamıyorum," diyor sessizce, ama hepimiz onu duyabiliyoruz. "Hiçbirinizin burada olmaması gerekiyordu." Bu konuda kızgın görünmüyor.

Sybil, "Arkadaşlarım... bu gece arkadaşlarınızı tanımakla ilgileniyorlardı," diyor.

Onun sözlerine karşılık olarak Kane'in kulakları titrer.

Kulağa neredeyse mutlu gibi gelen bir mızızlanma daha çıkarıyor. Kuyruğunu bir kez sallıyor ve sanırım bununla kendimi güvende hissetmem gerekiyor?

Göz ucuyla diğer kurtların, göğüsleri çıplak Mai'ye ve korsesi artık gevşemiş ve kısmen üzerinden kayan Olga'ya yaklaştıklarını fark ediyorum. Geri çekiliyor olmalılar -hepimiz geri çekiliyor olmalıyız- ama bunun yerine Mai göğüslerinin arasındaki vadiyi okşamaya başlıyor ve Olga kollarını kıyafetinden geriye kalanlardan kurtarıyor.

Havadaki seks kokusunu alabiliyorum.

Bu çok kötü bir fikir. Sarhoşum ve amım ihtiyaçtan çatlıyor, ama bunu ben bile görebiliyorum.

Ne yazık ki başka kimse öyle düşünmüyor. Sawyer, Sybil'i kollarının arasına almış, Sybil'in bacaklarını beline dolamış, Sybil'in o lanet kanatları çırpınırken ikisi öpüşmektedir. Onu kollarına aldıktan kısa bir süre sonra karanlığa doğru uzaklaşır.

Diğer kurtlardan biri şekil değiştiriyor ve artık üstsüz olan Olga, hayvan formunda kalan lycanlardan birini okşuyor.

Yaklaşmış olan Kane'e bakıyorum, gözleri bana sabitlenmiş ve burnu havayı koklarken kalkmış.

Yutkunuyorum, beni kokladığından eminim. Kokumu ve külotumu ısılatan ıslaklığı.

"Kane." Kuru dudaklarımı yalıyorum "Ben..."

Mümkün olan en kötü anda, başka bir arzu dalgası bedenimi dolduruyor ve nefes nefese kalıyorum, kendimi dik tutmak için dizlerimi kilitliyorum.

Kane'in lupin formu sanki bana neler olduğunun tam olarak farkındaymış gibi hareketsiz kalıyor. Aniden grubun geri kalanına dönüyor ve hırlıyor

tehditkâr bir şekilde onlara baktı, tüyleri diken diken olmuştu.

Bu sesle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve geri geri gitmeye başlıyorum. Belki de o garip bir şekilde bölgesel davranmakla meşgulken, ben de ortadan kaybolabilirim.

Kane'in hırlama sesiyle birlikte yeni vites değiştirmiş bir lycan Olga'nın önüne geçerek onu bedeniyle koruyor ve yavaşça ikisini de destekliyor.

"Sakin ol Holloway, gidiyoruz."

Gidiyor musunuz?

"Durun! Kimsenin gitmesine gerek yok!" Ama ben konuşurken bile, meclis kardeşlerim ve onların gözlerine takılan şekil değiştirenler karanlığın içinde kayboluyor. Birkaç nefesli kahkaha, bir avuç fısıltı, bir inilti ve sonra hiçbir şey duymuyorum.

İnanılır gibi değil.

Dikkatimi tekrar, parıldayan mavi gözleriyle beni inceleyen Kane'e çeviriyorum. Nefesim kesiliyor, bu sefer tamamen cinsellik dışı nedenlerden dolayı. Yaralıyken aşkımın kurduyla yüzleşmek yeterince üzücüydü, ama şimdi, ikimiz ormanda yalnızken ve Kane ayın ve canavar içgüdülerinin etkisi altındayken, bu bir şekilde daha da kötü.

Çok sarhoş olmamın ve daha da tahrik olmamın bir faydası yok.

Kane bana yaklaşıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor. Cadı içkisi hâlâ sistemime etki ediyor ve kanımda dolaşan ısı, ihtiyaç ve büyüyü hissedebiliyorum. Endişelerimi bastırıyor.

Yatıştırıcı bir hareketle ellerimi uzattım. "Ne kadar anlayabilirsin bilmiyorum Kane ama biz arkadaşız ve garip koktuğumu biliyorum." Okuyun: azgın bir porsuk gibi. "Dürüst olmak gerekirse sadece meclisimin şenliklerine geri dönmek istiyorum," diyorum, geri çekilme dürtüsüne karşı koyarak. "Eğer izin verirsen, gideceğim-"

Bunun üzerine Kane kısık bir hırıltı çıkarıyor. "Ya da kalabilirim," diye ekliyorum.

Hırıltısı azalıyor.

Sanırım arkadaş istiyor.

Tekrar deniyorum, arzumun zonklamasıyla nefes alıyorum. "Kane, anımızı yaşayamadığımızı biliyorum," diyorum, şimdi biraz geri çekilerek.

Araya mesafe koymaya çalıştığımın farkında, sinsice ilerliyor. Hiçbir şey yapmıyor.

"Ve," diye devam ediyorum, "senden hoşlanıyorum-çok ama..." Uyarılmışlığım bir kez daha artarken kelimelerim iniltiye dönüşüyor. Göğüslerim çok ağırlaşıyor ve göbeğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenip duruyor. "Ama bu hâlâ Kutsal Yedili ve ben başka birini bekliyorum-"

Başka birinden bahsedilince Kane tekrar hırlamaya başlar.

Eğer cadı içkisiyle bu kadar sarhoş olmasaydım ve Kane şu anda gerçek bir kurt olmasaydı, ne yapacağımı bilirdim. Bunun yerine biraz daha geri çekiliyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Amımın da aynı anda çarptığını hissedince irkiliyorum.

Lycan tekrar ilerliyor, aramızdaki mesafeyi biraz daha açıyor. Çok yakın, dokunacak kadar yakın. Bu düşünce beni daha hızlı geri itiyor.

Vites değiştiricinin boğazından alçak, uyarıcı bir ses yükseliyor.

"Kane, senin bölgede olduğumu biliyorum ama beni ger i y o r s u n .
Yapabilir misin-"

Ayağımın arkası bir ağaç köküne takılınca irkiliyorum ve yere yuvarlanıyorum. Kalçam sertçe toprağa çarpıyor ve nefes alıyorum.

Bir an yerde yatarken, bir an sonra devasa bir kurt üzerimde beliriyor.

Bakire, Anne ve Kocakarı.

Kane beni merakla koklarken tamamen hareketsiz kalıyorum. Burnu boynuma doğru ilerliyor ve dişlerinin tenimi sıyırdığını hissediyorum. Çok ama çok hareketsizim.

"Lütfen beni ısırma," diye fısıldıyorum.

Sybil bu konuda umursamaz davranmış olabilir ama benim kurt adam olmaya hiç ilğim yok.

Kane duraksıyor, sonra kokumu bir kez daha içine çekiyor, dili etimi yalıyor, sonra dişleri tekrar etimi sıyrıyor, bu sefer daha bilinçli bir şekilde, sanki bu fikri düşünüyormuş gibi.

Elimi kaldırıp onu uzaklaştırmak için bir büyü yapmaya hazırlanırken postunun dalgalandığını görüyorum. Bir sonraki anda formu değişiyor, gövdesi genişlerken kürkü derisinin içine doğru çekiliyor. Dönüşürken yarı saydam büyüsu etrafını sarıyor.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde değişim tamamlandı ve kurt gitti. Yerinde çok terli, çok çıplak bir adam var, ağır kaslı vücudu benimkine bastırılmış, yüzü boynuma gömülmüş.

Vardıyanın etkisinden kurtulurken derin nefesler alıyor.

Ne yazık ki, tek fark ettiğim bana karşı ne kadar iyi hissettirdiği. Çok iyi. Ona uzanıyorum, daha fazla temasa ihtiyaç duyuyorum. Önceki endişelerim uzak şeylerdi. Önemsiz, gerçekten. Bu Kane. Kane'den hoşlanıyorum. Kane'i öpmek umurumda değil.

Onu kendime doğru çekiyorum ve o karşı koymuyor. Kalçaları benimkilerin arasına yerleşecek şekilde kendini kaydırıyor, beni yerimde sabitliyor ve eli

Saten elbiseme takılarak gövdem yanlarından aşağı yukarı süzülüyordu.

Lycan derin bir nefes alıyor, sonra alnını boynuma yaslayarak inliyor. "Lanet olsun. Cadı içkisi içtin, değil mi?" Kane'in sesi her zamankinden daha derin, sanki kurdu zar zor yatışmış gibi.

"Mmm." Kane'e karşı biraz kıvranıyordum. Vücudu beklediğimden farklı geliyor -saçları daha az kaba, terden kayganlaşmış teni daha az yaralı. Bu beni bir an için şaşırtıyor.

"Lycanthrope bölgesinde olmamalısın," diyor.

"Gitmeye çalıştım. Bana izin vermedin."

Zoraki bir kahkaha atıyor. "Evet, kurdum senden hoşlanıyor ve bunu açıkça belirtmek konusunda daha az çekincesi var." Tekrar gülüyor, sonra yüzümün yan tarafına dokunuyor. "Senin için endişelendim. İyi misin?"

Başımı sallıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." Zar zor

bu sürüş ihtiyacı üzerinde *düşünün*.

Kane'in sikiinin aramızda sıkıştığını hissediyorum ve nazik ve ilgili davranıyor olsa da vücudu uyarılmışlıktan gergin. Ona sürtünüyorum ve şekil değiştirenin inlemesine neden oluyorum.

"Kahretsin Selene," diye tıslıyor, kalçalarını ulaşamayacağı bir yere doğru sallayarak. "Lütfen beni bulmak istediğini söyle."

"Hayır," diyorum, çenesinin altını öpüyorum ve kendimi ona sürtmeye devam ediyorum. "Planlarım vardı."

Bunun üzerine hırlıyor ve "Bana öyle geliyor ki kendine yenilerini yapıyorsun" derken sesinde tamamen kurt var.

Bununla birlikte dudaklarımı bulup beni öpüyor.

Tıpkı Kane'i son öptüğümde olduğu gibi, yanlış hissediyorum. Tamamen yanlış. Çünkü başka bir adama seslendim, çünkü istemedim bu duruma düştüm, çünkü bu Kutsal Yedili ve Kane büyüsünü tam olarak kontrol edemiyor ve ben ısırılmak istemiyorum. Ama en önemlisi, *Kane Memnon olmadığı için*.

Farkına varınca inledim.

"İhtiyacının kokusunu alıyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor Kane, bu sesi daha cinsel bir şey sanarak. Ağzı benimkine geri dönüyor ve öpücüğü derinleştiriyor, kendini bana doğru sürtüyor, sert aleti elbisemin ince kumaşından bana sürtünüyor. Duygu seliyle ağzının içine doğru nefes alıyorum, ellerim kalçalarını kavramak için hareket ediyor. Ve henüz-

Yanlış, yanlış, yanlış.

Yanlışlık bana bağırıyor ve uyarılmışlığımı kesiyor.

"Bekle," diyorum, öpüşmeyi kesiyorum, sesime bir panik notası giriyor. Bedenim durduğum için bana ağlıyor ve tekrar teslim olma dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Bir elimi Kane'in göğsüne koyuyorum. "Dur." Hain kalçalarım onunkilere sürtünürken bile kelimeyi zorla çıkarıyorum.

Kane'in boğazından bir hırıltı daha yükseliyor, içgüdülerinin sözlerimi beğermediği belli. "Durmak mı?" diyor. Burnunu boynuma dayıyor ve nefes alıyor. "Vücudun, kokunun kendisi bana seni becermemi söylüyor. Tahrik oluyorsun."

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. "Biliyorum, ama..." Bir ciğer dolusu hava çekiyorum ve uzuvlarımı onunkilerden ayırmak için zorluyorum. "Bunu yapamam."

Yapamam. Burada ne kadar uzun süre yatarsam, bu o kadar belli oluyor.

Kane biraz geri çekiliyor ama üzerimden kalkmıyor. Onun yerine yüz hatlarımı inceliyor. "Yapamaz mısın, yoksa yapmak istemiyor musun?"

Ağzımı açıyorum-

"Eşimin ne demek istediği önemli değil," diye cevap veriyor derin bir ses. "O hayır dedi. şimdi nişanlımın yakasından düş."

BÖLÜM 17

MEMNON ARKAMDA BİR TANRI GIBİ BELİRİYOR, BÜYÜSÜ SIRTINA BASTIRIYOR
bir fırtına bulutu gibi şekil değiştirene bakıyor.

"Nişanlısı mı?" Kane bana bakarak yankılanıyor. Yüz hatlarını iyi göremiyorum ama çıkarabildiğim kadarıyla hem kafası karışmış hem de kalbi kırılmış görünüyor. "*Eşin* mi?"

Yutkunuyorum, bakışlarımı kaçırıyorum.

Ona tutuklandığım geceyle ilgili her şeyi anlatmadım, Memnon'la ruh ikizi olduğumuzdan da bahsetmedim.

Memnon'un büyüü Kane'in bedenini sarıyor ve şekil değiştireni benden koparıp yakındaki bir ağaca fırlatıyor. Kane homurdanarak ağaca çarptı. Ağaç gövdesinden uzaklaşmadan, büyücünün gücü onu ağaca sabitliyor.

Memnon gözlerinde cinayetle ilerliyor. Şekil değiştirenin omurgasını göğsünden sökecekmiş gibi görünüyor. "Bu benim olana dokunmayı düşünen lycanthrope değil mi?"

Memnon, ben uğruna kavga edilecek bir et parçası değilim.

Tabii ki değilsin, diyor bağımızı yumuşatarak. *Sen benim varoluş sebebimsin. Ama senin için savaşacağım.*

"Seni son gördüğümde ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Memnon bağlı lycanthrope'a yaklaşarak şöyle der.

O konuşurken Memnon'un gücü bana sürtünüyor, göbeğimi sarıyor ve sırtımın altından kayıyor. Sanırım bunun

Güven verici bir okşama olması gerekiyordu ama büyüünün aşırı uyarılmış tenimde yarattığı his nefesimi kesti.

Bu demliği kim yaptıysa tutuklanmalı. Bu kadar uyarılma suç gibi geliyor.

Memnon devam eder, "Eğer bir daha Selene'ye dokunursan, aletini kesip sana yedireceğimi söylemiştim. Peki burada ne buldum? *İsteksiz* nişanlıma dokunuyorsun."

Şekil değiştirenin boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor. "İsteksiz mi? İsteksizlik hakkında mı konuşmak istiyorsun? Selene'i takip ettin ve odasına zorla girdin. Ona istediğini yaptırmak için beni incitmekle tehdit ettin. Şimdi de seninle *nişanlı* olduğuna inanmamı mı istiyorsun?" Memnon'un yüzüne gülüyor. Kane'in gözleri benimkilere kayıyor. "Bana *bunu* isteyerek kabul ettiğini söyle."

Kane'in bu nişan saçmalığını nasıl bu kadar kolay anladığını anlamıyorum.

Büyücünün büyüü toplanıyor; büyüünün tedirgin uçlarının kırbaç gibi etrafını sardığını görebiliyorum ve korkunç bir şey yapmak üzere olduğunu biliyorum.

"Memnon, ona zarar verme," diye haykırıyorum.

Dostum bu emir karşısında irkilmiyor bile, ama büyüü gece havası tamamen temizlenene kadar hızla bedenine geri iniyor. Tüm o şiddetli büyüünün artık büyücünün içinde saklı olduğunu bilmek beni çok tedirgin ediyor.

Memnon omzunun üzerinden bana baktığında, ağzının köşesi yukarı kıvrıldığında, siparişimin önemli olmadığını söyleyebilirim. Elinde başka bir şey var.

"Sanırım Selene sana geçmişimizden bahsetmedi?" Büyücü tekrar Kane'e bakar. "Aşkımız iki bin yıl öncesine dayanıyor. Ruh eşim ve ben bu ana ulaşmak için hayal bile edemeyeceğin dehşetlere katlandık. Bununla yarışmak mı istiyorsun kurt?"

Kane, "Bence senin gibi bir aletten çok daha fazla şansım var," diyor.

Memnon yaklaşıyor, formu şekil değiştireninkinin üzerinde yükseliyor. "Bu doğru mu? Çünkü teklifine *hayır* dediğini duyduğumu *sandım* ama belki de kulaklarım ağır işitiyordur-"

Kane'in yumruğu Memnon'un yanağına çarpar ve büyücünün kafası yana savrulur.

Siktir.

Memnon bir an daha o pozisyonda kalır. Doğrulduğunda ağzının kenarından küçük bir kan çizgisi damlar. Büyücü gülümser, yüzündeki ifade yara izini çekiştirir ve onu kötü niyetli gösterir.

"Aptal küçük yavru. İnsanların eşlerini çalmayı düşünüyorsun." Kane ona tekrar vurur.

Memnon inliyor, tökezleyerek geri çekiliyor. Şekil değiştiren ona doğru hamle yaparak büyücüyü yere serer. Kane'in yumruğu büyücünün yüzüne tekrar tekrar çarpıyor. Ve Memnon kendini darbelerden koruma zahmetine bile katlanmadan sadece alıyor.

"Kane, dur!"

Kane başını kaldırıyor ve hırlayarak karşılık veriyor, içindeki alfa emirlerine karşı koyuyor. Yine de yumruğunu indiriyor, göğsü eforuyla yükselip alçalıyor.

Altında Memnon'un yüzü kanlar içindeydi. Bu manzara içimde bir dehşet dalgası yaratıyor.

Ben iyiyim, küçük cadı, diyor. Şimdiden iyileşiyor.

"Neden karşılık vermiyor?" Kane, gözleri Memnon'a odaklanmış bir halde, "Neden karşılık vermiyor?" diyor. "Bu orospu çocuğunun sevdiğini biliyorum."

Gerçekten istiyorum, diyor Memnon aramızdaki bağdan bahsederken. Ruh eşimin sesi, az önce dayak yemiş olmasına rağmen, biraz kendinden memnun gibi geliyor.

Çekingen bir şekilde ikisine doğru ilerliyorum. Uyarılma hala külotumu ıslatıyor ve dürüst olmak gerekirse, kavga ağrısı derinleştirmekten başka bir şey yapmadı.

"Çünkü ona yapmamasını söyledim," diyorum şekil değiştirene. Büyüm kendiliğinden ilerliyor ve Memnon'un yaralarına baskı yapıyor. Kane'in kanlı eklemlerini tamamen görmezden geliyor. "Ama ona vurmaya devam edersen, sana saldırmasına izin veririm ve Kane," diyorum usulca, "bunu istemezsin."

Lycan aramıza bakıyor. "Yani şimdi seni dinliyor mu?" diye soruyor Memnon'dan inerken.

Büyücü ayağa kalkıyor ve büyümün yüzünden temizlemediği kanı siliyor, sonra da kolunu eğilmiş dizinin üzerine koyuyor.

Memnon biraz geriye yaslanıyor, gözlerinde muzip bir pırıltı. "Ona sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi söyleyeyim?" diye soruyor, yüzüne birkaç darbe almış bir adam için garip bir şekilde neşeli.

"*Memnon,*" diye uyarıyorum. Neden tüm bu konuşma ben zil zurna sarhoşken ve *umutsuzca* orgazma ihtiyaç duyarken gerçekleşmek zorunda?

"Neden bahsediyor, Selene?" Kane soruyor. Gözlerinin arkasından bana bakan kurdunu görebiliyorum.

Cehennem büyüler.

"Memnon bana bağlı," diye itiraf ederken midem bulanıyor.

Gözlerinde belirsizlik titreşiyor. "Yani senin... bağınla mı?"

"Ruh eşi bağı beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyor," diyor Memnon.

"Ancak birkaç gece önce yaptığımız..."

Sonunda fark ettim. "Onu *bağladın* mı?" Kane dehşete düşmüş bir halde bana söylüyor.

Midem bulanıyor. En başta sürünün bir arkadaşı oldum *çünkü* bir bağlama büyüsünün gerçekleşmesini engelledim. Birdenbire kendimde de bir bağlama büyüsü olması hiç iyi görünmüyor.

Kane beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Sanki kötü adam benmişim gibi.

Memnon ayağa kalkıp önüme geçti. "Ona öyle bakma," diyor, sesinde yine tehdit var.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Kane, Memnon'u tamamen görmezden gelerek şöyle der.

Memnon yine de cevap verir. "Bunu ondan ben istedim. Kırdığım güveni geri kazanıyorum."

Kane dehşet içinde Memnon'dan bana bakıyor. Lycan'ın aklından neler geçtiğini anlayamıyorum, ama Tanrıça, zaten bu konuya yeterince değinemeyecek kadar sarhoşum.

Başka bir arzu dalgası beni yıkıyor ve yumuşak bir inilti çıkıyor.

Ugh. Ve azgın. Crone'un bastonu, ama bu konuşmayı yapmak için çok ama çok azgınlığım.

Kane'in burun delikleri açılıyor ve gözleri tamamen kayıyor ve Memnon kemerli bir kaşla bana bakıyor ve lanet olsun, herkes benim zonklayan erojen bir bölge olduğumun farkında.

"Şey," diyorum başımı hafifçe eğerek. "Çok güzeldi, Kane. Yakında tekrar sohbet ederiz. Memnon ve ben şimdi gidiyoruz," diyorum, bu son kısmı büyücüye yönlendirerek.

Memnon gözlerinde sahiplenici bir parıltıyla hemen bana doğru ilerliyor.

Kane'in bakışları benimkileri arıyor. "Selene..."

Sesindeki acıyı duyuyorum ve içim parçalanıyor.

Bunların hiçbirini istememiştim. Ne yüzleşme, ne Kane'le buluşma, ne de uyarılma. Yine de benim hatam, ama tüm bunları ben istememiştim.

bu kadar dağınık oynamasını istemezdim.

Şekil değiştirenin dikkati ruh eşime kayıyor ve acısı öfkeye dönüşüyor. "Bir başkasının emrini yerine getirmeye zorlanmak nasıl bir duygu?" Kane sesleniyor.

Memnon yanıma geliyor ve dönüp likantropa bakıyor. Şekil değiştiren kasıtlı olarak onu yemliyor olsa da, Memnon'un gözlerinde artık öfke yok. Onun yerine şekil değiştirene eğleneni bir bakış fırlatıyor.

"Ön sevişme gibi, yavrum."

BÖLÜM 18

BİRKAÇ DAKIKA SESSİZLİK İÇİNDE YÜRÜDÜK, TEK SES ÇITIRTILARDI. ayaklarımızın yapraklar üzerindeki sesi ve nefesimin sert sesi.

Arkamızdan bir uluma yükseliyor, sesi kederli. Gözlerimi ovuşturuyorum, boğazıma bir hıçkırık takılıyor.

Onu incitmek istemedim. Aşk berbat. Cadı mayası berbat. Bu durum berbat.

Hâlâ sarhoşum ve çok ama çok tahrik oldum ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Ben ve Kane'in ne kadarını gördün?" Ben sordum.

Memnon'un bana baktığını hissediyorum, burbon rengi gözleri ağzıma kayıyor. "Yeter."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Tanrıça, ama bu akşam çok kötü geçti.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor Memnon.

"Ne yapacağım?" Parmaklarım elbisemin düşük yakasına doğru ilerliyor. Dalgınca çekiştirmeye başlıyorum.

"Sizin olma hakkı için savaşın."

Tam örtülü gökyüzüne doğru bakarken ona bakıyorum ve gözlerim çenesinin çizgisini takip ediyor.

"Önceden, sen Roxi'yken, sadece ve sadece benimdi. Sana değerimi kanıtlamama hiç gerek yoktu." Durdu ve bana baktı. "Ve şimdi buna mecbur olduğum için, kendi yetersizliklerimin yüzeye çıktığını hissediyorum. Savaşabilir ve öldürebilirim

ama o adam her neyse ben olamam." Kane'i en son gördüğümüz yönü işaret ediyor.

Karanlıkta bile Memnon'un yüzünde hâlâ biraz şişlik olduğunu görebiliyorum. İkimizin de gücü onu tamamen iyileştirmede.

Dostuma yaklaşıp elimi yanağına koyuyorum ve büyümün tenine işlemesine izin veriyorum. Bir büyü söylemiyorum ama gücüm niyetimi anlıyor ve kalan yaralarını iyileştirmeye başlıyor.

"Sana hâlâ çok kızgıyım," diye itiraf ediyorum. "O kadar kızgıyım ki nefes almakta zorlanıyorum." Bu sözleri günler önce söylemiş olsaydım, doğru olabilirlerdi. Ancak şu anda, nefretim sıcaklığı birikmiş durumda. "Ama bu gece seni çağırdım. *Seni istedim.*"

Seni hala istiyorum.

Başka bir arzu dalgası itirafımı noktılıyor ve onun gücüyle aramızdaki son boşluğu da kapatıyorum. Bu akşam ilk kez, arzum düşman gibi, bana karşı çalışan bir şey gibi hissettirmiyor. Doğal değilse bile en azından büyülü hissettiriyor. Harikulade. Kutlanması gereken bir şey.

Elim Memnon'un yanağından kayıyor ve göğsüne gidiyor, parmaklarım avucumun altındaki katı hissi kazıyor. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ben sizin emrinizdeyim kraliçem," diyor Sarmatça. "Eğer sizi memnun etmemi istiyorsanız, *emredin.*"

İkimiz birbirimize bakıyoruz, gergin bir an yaşıyoruz.

Bakışlarımı göğsüne indiriyorum ve iki elimi bilinçli bir şekilde göğüs kaslarının üzerine koyuyorum. Nabzım kulaklarımın arasında atıyor, kanım damarlarımda kükrüyor ve bir akşamın arzusu içimde toplanıyor.

Onu nazikçe itiyorum. Memnon bir dağ kadar hareketsiz, ama bir ağaç gövdesine çarpana kadar onu geri, geri, geri itmeme izin veriyor.

Gözlerim gömleğinin yakasından görünen panter dövmesini seçebildiğim boğazına doğru yükseliyor.

Parmak uçlarımda yükselip bir elimle boynuna sarılıyorum ve onu kendime çekiyorum. Yavaşça dudaklarımı dövmeli hayvanın üzerinde gezdiriyorum. Bu dövmeyi uzun zaman önce, tanıdığım Ferox'un şerefine yaptırmıştı. Hatırladıkça kalbim sıkışıyor.

Memnon'un eli kalkıyor, yüzümü tenine bastırıyor, sanki beni sonsuza dek orada tutmak istiyor.

"*Est amage,*" diyor usulca, saygıyla, boştaki eli çıplak kolumu hafifçe aşağı yukarı okşuyor.

"Sana emretmek istemiyorum," diye fısıldıyorum kulağına. *O da öyle dedi.* istiyor. Onun tamamen farklı bir şekilde benim merhametime kalmasını istiyorum.

Geri çekildiğimde ellerim pantolonuna kayıyor ve üstteki düğmeyi açıyorum.

"*Selene*," diyor, sesi şaşkınlıktan sertleşmiş. Bileklerimi tutuyor, beni durdurmaya çalışıyor. Bileklerimi alabilir. Yapmak üzere olduğum şey için onlara ihtiyacım yok.

Sihrim içimden çıkıyor, pantolonunun fermuarını açıyor ve onu ve altında giydiklerini bacaklarından aşağı çekiyor.

"En son ne zaman biri senin önünde eğildi, *est xsaya*?" *Kralım.*

Memnon olağanüstü bir şekilde hareketsizleşiyor ve gözleriyle karşılaştığımda yüzünde vahşi bir ifade belirliyor.

"*Selene*," diyor tekrar ve sesi tehlikeli bir ton taşıyor.

Kontrol mü istiyor? Strateji mi istiyor? Şu anda bunların hiçbirini alamayacak.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bileklerim hâlâ onun pençesinde. İçimdeki zonklama ateş gibi bir noktaya ulaştı. Sadece uyarılmayla boşalmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama görünüşe göre bunu öğrenmek istiyorum.

Büyücünün ereksiyonu gururla dışarı fırlıyor, karanlıkta bir damla prekum parlıyor. Onu ağzıma aldığıma dair sayısız anım var, ancak teknik olarak bu hayatta bunu hiç deneyimlemedim. Bu garip tezat arzumu daha da keskinleştiriyor.

Öne doğru eğilip dudaklarımı sikinin başına doluyorum. Memnon bir nefesle tıslıyor. Dilimi yarığından yukarı çekiyorum, onun tadı neredeyse beni gönderiyor. Kahretsin, bu şekilde gerçekten boşalabilirim.

"*Selene*," diye inliyor, kalçaları kendiliğinden öne doğru sarsılıyor.

Onu ağzımın daha derinlerine alıyorum.

Hafızadan daha iyi. Çok daha iyi.

Hâlâ kollarımı tutuyor ve dürüst olmak gerekirse, bu benim tahrik olmamı artırmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Eğer bunu istemiyorsan, beni serbest bırak" diyecek kadar uzun süre sikinden uzaklaştım.

Ona bakıyorum, bekliyorum. Elleri bileklerimde esniyor ama bırakmıyor.

"*Selene*, ihtiyacı olan sensin-"

"*Buna* ihtiyacım var," diye araya giriyorum. "Sana ihtiyacım var."

Bununla birlikte, Memnon'un sikini ağzıma alabildiğim kadar derin alarak eğildim.

Kalçaları ağızımla birlikte hareket etmeye başladığında, "*Tanrılar, İmparatoriçe,*" diye küfrediyor, "Cennet gibi hissettiriyor. Neredeyse unutuyordum."

Ona gülümsüyorum, tepkisinden memnunum, ondan memnunum.

Yavaşça, ağızımda sadece başı kalana kadar sikinden çekiliyorum. Sonra tekrar şaftına doğru ilerliyorum, dilime karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Bir ritmin içine düşüyorum, kendi çekirdeğimin daha sert ve daha sert zonklamasına neden olan bir ritim. Onunla ne kadar uzun süre uğraşırsam, çenem o kadar çok yanıyor. Bu acı bile tanıdık geliyor. Ve her nasılsa, anısı kalbimi kırıyor ve aynı anda dolduruyor.

Aramızdaki bağ sayesinde dizlerinin zayıfladığını hissediyorum. Arzum damarlarımda kükrüyor, ama bağlantımız sayesinde ona verdiğim zevkin kırıntılarını da yakalıyorum. Göğüslerim çok ağır geliyor ve kalçalarımın arasındaki sızı her zamankinden daha fazla bastırıyor.

Memnon sonunda parmaklarını saçlarıma geçirebilmek için bileklerimi serbest bırakıyor. "Kraliçem, eşim, bu mest olmak... Daha fazla süremez."

Ben de hissedebiliyorum. Tanrıça, hissedebiliyorum. İçimdeki ateşi körüklüyor, gittikçe yükseltiyor.

Seni böyle yarım bırakmalıyım, diyorum ona, ellerimi kalın kalçalarında gezdirirken. Çok iyi hissettiriyor. *Tıpkı beni birçok gece bıraktığın gibi.*

Bana o kadar çok seks rüyası gönderdi ki, geceler boyunca beni serbest bırakmadı.

Bunu yapmakta haklı olursun. Memnon inliyor, ağızıma biraz daha sokuluyor. *Seni acımasızca kızdırmaktan zevk alıyordum.*

Baştan çıktım, diyorum, onu ağızımdan çıkarırken kendi çekirdeğim hâlâ zonkluyor. *Ama gerçekten istediğim şey, est xsaya, içimde kontrolünü kaybettiğini görmek.*

Memnon ağır ağır nefes alıyor, eğildiği yerden bana bakıyor. Ay ışığında gözleri bozuk para gibi parlıyor, yara izi diğerlerinden daha koyu bir gölge. Sanki karanlıktan doğmuş gibi görünüyor, yüz hatlarının açıları keskin ve hınzır.

"Benden bu kadar nefret etmeye ne kadar beklemek istedim," diyor usulca.

Bu yüzden mi benimle seks yapmaktan hep kaçındı? Eğer öyleyse, bu... sinir bozucu derecede asilce.

Başımı sallıyorum. "Seni bu gece buraya hızlı ve anlamsız bir seks için çağırdım," diyorum. "Eğer buna hazır değilsen, gidebilirsin." Bu son kısmı söylemek canımı acıtıyor ama uyarılmışlığım geçecek. Eğer istemiyorsa, aramızdaki bağ onu kalmaya zorlamak için kullanmayacağım.

Memnon önümde çömelıyor, pantolonunu yukarı çekip üstünü örtme zahmetine katlanmıyor.

"*Est amage*, ikimiz de biliyoruz ki ben hızlı sevişmem ve kesinlikle anlamsız sevişmem." Uzun bir süre bana baktı. "Seni gün doğumuna kadar yiyip bitirebilirim, ama beni içinde istiyorsan, şartlarım bunlar."

Bakışlarımı ona dikiyorum, nefesim kesiliyor. "Sana hükmedebileceğimi biliyorsun." Sanırım burada üstünlüğün kimde olduğunu unuttu.

Çenemi eğiyor. "O zaman emret bana," diye meydan okuyor. "Üzerimdeki bu gücü sana isteyerek verdim." Memnon bana bir süre daha bakıyor. "Aksi takdirde, *bunlar benim şartlarım*." Ben bir şey söylemeyince eğiliyor. "Bence, her ne iksir içmiş olursan ol, hâlâ derin bir bağ istiyorsun ve her şey kontrolden çıktığında kendini güvende hissetmek istiyorsun." Bir an duraksıyor. "Tek istediğim bu, İmparatoriçe."

Taleplerinde çok fazla nüans var; Memnon'u göndersem ya da sözlü olarak kalsam muhtemelen daha basit olurdu. Ben bunu istemiyorum.

Gözlerim dudaklarına düşüyor. "Öp beni," diye nefes alıyorum.

Bir anda, ağzı benimkinin üzerinde. Dudakları bir anı ve her dokunuşunda uyanıyorum. Ben Roxilana'yım ve ben Selene'yim.

"Beni hâlâ istiyor musun?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Başımı sallayarak kollarımı boynuna doluyorum.

Bana karşı sırtlıyor, memnun, çok memnun. Sanki istediği her şeyi elde etmiş gibi. Elleri kollarımın altından geçiyor ve beni yukarı kaldırıyor, sırtımı ağaca vuracak şekilde döndürüyor. Büyücü beni yukarıya, onun üzerine kaldırıyor, büyüsü beni orada sabit tutmak için belimin etrafını ve uyluklarımın altını sarıyor. Yüzüne bakıyorum, neden ondan bile bu kadar yüksekte olduğuma şaşıyorum.

Ta ki amımın onun göz hizasında olduğunu fark edene kadar.

"Güzel külot," diyor külotu çıkarmadan bir süre önce. "Şimdi bacaklarını omuzlarıma at," diye emrediyor.

"Bekle, ne?" Şaşkınca söyledim. "Beni becermeni istiyorum."

Öne doğru eğilip elbisemi ve amımı ısırtıyor, ben de inleyerek ona karşı koyuyorum.

"Eninde sonunda ona da geleceğiz." Kıçımı sıkıyor. "Omuzlarımdan üzerinden, alıngan cadı," diyor tekrar.

Daha iyi düşünmeden dediğini yapıyorum, sadece bana patronluk taslayan kişi olduğu için biraz sinirleniyorum.

Yaklaşarak bacaklarımı birbirinden ayırmaya zorluyor. Büyüsü beni yerimde tutarken, elleri kalçalarımın dış kısımlarını okşuyor ve elbisemi belime kadar itiyor.

Soğuk hava amıma çarpıyor.

"*Memnon*," diye soluk soluğa ona bakıyorum.

"Saçıma tutun, *est amage*. Amının yüzüme süründüğünü hissetmek istiyorum."

Tanrıça, ama o çok edepsiz bir konuşmacı. Göğsüm uyarılmamla birlikte gittikçe daha hızlı kabarıyor. Beklenti beni tam sınıra götürdü. Bana zar zor dokunabilirdi ve bu beni harekete geçirirdi.

Ellerim saçlarında dolaşıyor. Bana aç bir bakış fırlatarak öne doğru eğildi.

Göbeğime sadece birkaç santim kala saçlarını çekiştirerek onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Merhamet et, küçük cadı, iyi hissetmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Büyücüye bakıyorum ve onun vahşi, vahşi güzelliğine bakıyorum.

Kalbim çok hızlı atıyor ve kendimi savunmasız hissediyorum.

"Bu sadece bu gece için," diyorum onu dikkatle izleyerek. "Düzenli bir şey olmayacak."

"Elbette," diyor Memnon yumuşak bir sesle, bakışları hiç değişmeden. Daha önceki tüm taleplerinden sonra bu kadar kolay kabul etmesine şüpheyle yaklaşmalıyım ama dürüst olmak gerekirse, bunu nedenlerine yakından bakamayacak kadar çok istiyorum.

Sadece bu gece için, kendime sessizce tekrarlıyorum. *Sadece bira yüzünden*.

"Şimdi," diyor Memnon, elini dış uyluğumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek, "seni tatmama izin verecek misin?"

"Evet."

Memnon'un ağzı üzerimdeyken kelimeyi zar zor söyleyebildim.

Dudakları bana doğru hareket ederken nefesim kesiliyor, ona sıkıca sarılıyorum ve yükseliyorum, yükseliyorum, yükseliyorum-

"*Memnon!*" Boşalırken haykırıyorum.

Ben boşalırken beni yemeye devam ediyor ve kutsal Tanrıça, bu çok fazla. Acı dolu, çaresiz sesler çıkarıyorum.

"Çabuk geldin diye duracağımı sanıyorsan," diyor bana karşı, "haberin olsun, *durmayacağım*."

Ona lanet mi etsem yoksa teşekkür mü etsem bilemiyorum, çünkü orgazmım azalmaya başlar başlamaz uyarılmışlığım geri geliyor.

Memnon dilini içime sokmadan önce tüm hassas noktalarıma dokunuyor. İnliyorum, göbeğimi ağzına yaklaştırıyorum. Benim dünyam

Memnon'un ağzının amımla buluştuğu temas noktası.

"Tadı ambrosia gibi, dostum," diyor ağzıyla beni işlerken. Adam beni açlıktan ölmek üzere olan erkeklere özgü bir açlıkla yiyor, elleri kalçalarımı yoğuruyor.

Ağzı klitorisime doğru hareket ediyor ve *acımasızca* davranıyor. Yüzüne karşı hareket ediyorum, benden istediği gibi ona sürtünüyorum, vücudum daha fazlası için çaresiz. Gözlerimi kıştırıp kapatıyorum, başımı sert ağaç kabuğuna yaslıyorum, içimdeki his hızla yeniden oluşurken ona karşı kıvraniyorum.

Beni uçurumun kenarına atmadan önce Memnon amımdan uzaklaşıp beni indiriyor.

Dokunuşunu kaybettiğimde haykırıyorum, gözlerim açılıyor.

Büyücünün gözleri yüzümün her santimini hafızasına kazırcasına inceliyor. "Beni hâlâ istiyor musun, *est amage?*" diye soruyor göz hizasına geldiğimizde.

Başımı sallıyorum, içim acı verici bir şekilde boş hissediyorum. "O zaman bana emret," diyor.

"Seni içimde istiyorum."

Başını iki yana sallar. "*Emret.*"

Tereddüt ediyorum, bakışlarını inceliyorum. Büyücünün vekâletini ondan almak istemiyorum ve emirlerim tam da bunu yapıyor. Yine de emirlerimin ona baskı yapmasını *istiyor* sanırım. Sanırım bunları talep *etmesi* onun rızası.

Elim boynuna gidiyor, hırıltılı tanıdığımın derisine kazındığı yere. Çizgilerini takip ediyorum. "Yapmanı emrettiğim herhangi bir şeyi beğenmezsen, 'Ferox' de," diye fısıldıyorum.

Güvenli kelimeler gerektiren türden bir seks yapmak üzere olduğumuza inanamıyorum.

Memnon'un gözleri parlar. "Pekala, İmparatoriçe, bunu yapabilirim. Şimdi, bana *emret.*"

Dudaklarımı ıslattım, sonra çenemi kaldırdım. "Becer beni, Memnon." "O benim kraliçem."

Kalçalarımı açıyor, bizi hizaya sokuyor. Ağır, zonklayan sikini giriş yerimde hissedebiliyorum.

Memnon duraklar. "Bu her şeyi değiştirir."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmiyor - bu sadece seks, basit, fiziksel bir eylem. Ama tek kelime edemedi Memnon bana çarptı.

Nefesim kesiliyor, ruh eşimin kocaman siki tamamen içime yerleşirken boynunu sıkıca kavıyorum. O şeyin üzerinde mızraklanıyorum ve damlayan amıma ve tüm ön sevişmeye rağmen, neredeyse sınırlarımın ötesinde gerildim.

Memnon sertçe nefes veriyor, içinden bir ürperti geçiyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, gerginliğimi hissederek.

Biraz yutkunarak başımı sallıyorum. "Bana bir dakika ver." Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum.

Birkaç saniye boyunca tek duyabildiğim bizim hırıltılı nefeslerimiz ve diğer cadıların uzaktan gelen zevk çığlıkları. Büyücü öne doğru eğilip önce çenemin alt tarafına, sonra yanaklarıma, sonra burnuma, sonra da göz kapaklarıma bir öpücük konduruyor. Dudaklarının her nazik dokunuşunda bedenim gevşiyor ve göbeğim gerilerek ona uyum sağlıyor.

"Tanrılar," diye mırıldanıyor Sarmatça. "İki bin yıl ve sonunda evimdeyim."

Kabul etmek istemiyorum ama ben de hissediyorum. O nazik, saygılı öpücükler, içimdeki dolgunluk - bu doğru hissettiriyor, çok doğru. Bu planladığımdan daha samimi, ama yine de sapkın bir yanımdan hoşlanıyor.

"Kımıldama," diye fısıldadım. "Henüz değil."

Dudakları ağızma değiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyor.

Vücudum zaten onun için gerilmişti, ama sadece biraz daha zevk almak için birkaç dakika daha orada kalıyorum. Sonunda, uyarılmışlığım beni ele geçiriyor ve şimdi onun itişlerinin sürtünmesine ihtiyaç duyarak ona doğru kayıyorum. Sadece... gelmiyorlar.

Memnon alnını alnıma bastırıyor ve boğuk bir kahkaha atıyor. "Bu ne kadar şaşırtıcı bir his olsa da, *est amage*, devam etmemi istiyorsanız beni son emrinizden kurtarmanız gerekecek."

Doğru ya.

"Hareket edebilirsin," diye fısıldıyorum, onu hissetmekten utanamayacak kadar etkilenmişim.

Beni çenemin altından öpmek için geri çekiliyor. Memnon tekrar sokmadan önce sikini neredeyse tamamen içimden çıkarıyor.

Nefesim kesildi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor, ellerimi boynunun arkasından tutuyor ve kalçaları bana doğru sallanmaya devam ederken parmaklarını parmaklarımdan arasından geçiriyor. "Benim vahşi küçük *nişanlım*."

Bu hatırlatma, içinde bulunduğum şehvet kaynaklı bulanıklığı biraz olsun dağıtıyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye ısrar ediyorum.

"Bu *her şey* demek," diyor Memnon ellerimi sıkarak. Bir sonraki hamlesi cezalandırıcı derecede derin ve içimdeki her sinir ucuna çarptığında inliyorum.

Büyücü burada hâlâ yumuşak bir şeyler istiyor; bunu kendi lehine çevirmeye çalışıyor.

Ama kontrol onda değil.

Gözleriyle buluşuyorum. "Daha sert," diyorum çenemi kaldırarak. Bir zamanlar evli olduğumuzun ya da bir gün tekrar evli olabileceğimizin hatırlatılmasını istemiyorum. Şartlar lanet olsun, şu anda ondan istediğim tek şey sadece duyum. "Beni olabildiğince çabuk boşaltmaya kararlıymışsın gibi sik."

Memnon kendi hızı arttıkça inliyor. Bana bakarken alt dudağını ısıyor. Bu hareketin farkında olduğunu sanmıyorum ama beni büyülüyor. Bu hisle inliyorum, bir kez daha tırmanmaya başlarken başımı arkaya yatırıyorum.

Büyücü eğildi. "Açıklığa kavuşturulım Selene, sana ruhunu yiyip bitiren bir seks sunmak istiyorum," diyor içime girerken, kalçaları daha hızlı ve daha hızlı pompalanıyor. Beni sanki bunun için yaratılmış tek şeymiş gibi beceriyor. "Bu aceleci bok değil." Sikin her cezalandırıcı darbesi beni sınıra daha da yaklaştırıyor. "Bir zamanlar paylaştığımız hayatı görmeni istiyorum - sana hâlâ vermek istediğim hayatı," diyor ellerimi sıkarak.

"Ne istersem vereceksin," diyorum ona. "Kraliçenden istediğin bu değil mi?"

Memnon bakışlarımı tutuyor, acımasızca itiyor. "Size hizmet etmek için yaşıyorum, İmparatoriçe."

Karanlıkta yüz ifadesini okuyamıyorum ama sesinde alay ya da hayal kırıklığından eser yok. Bence tamamen samimi davranıyor. Ama bu bir hatırlatma: Aramızdaki bağ devam ettiği ve ona aşık olmadığım sürece istediğimi elde edemeyeceğim.

Büyücü elbisemin askılarından birini aşağı çekerek altındaki göğsümü ortaya çıkarıyor. Eğilerek meme ucumu emiyor ve dişlerinin arasında gezdiriyor.

Tek gereken bu.

Doruk noktam içimde patlayıp görüşümü bulanıklaştırırken haykırıyorum. Dalga dalga yükselirken ellerini sıkıyorum.

Memnon tenime karşı inliyor. "Etrafımda dolaşma hissini özledim." Nefes nefese tıslıyor. "Sikimi çok iyi sıkıyorsun," diyor

Acımasızca içime girmeye devam ederken.

Memnon, onun kalınlaştığını hissettiğimde kelimeleri zar zor söylemişti. Ekstra basınç doruk noktamı genişletirken tekrar haykırıyorum.

"*Tanrılar, Selene.*" Göğsümü bırakıp dudaklarımı tercih ederek sertçe içime giriyor.

Ve sonra o geliyor.

Kendi orgazmının dalgaları arasında beni öpüyor. Aramızdaki bağın yankısını hissedebiliyorum, benimkinin uzaklaşan kenarını güçlendiriyor. Ağzımın içinde, amımın içinde ve etrafıma sarılmış, bana olabildiğince yakın bir şekilde bastırıyor. Yapabilseydi, içimde eriyip gideceğini hissediyorum.

Bu düşünceyi sevdim. Şu anda, demleme hala damarlarımda ateş gibi yanarken, Memnon'un içime batmasına ve asla ayrılmamasına aldırılmazdım.

Sonunda itiş gücü azalıyor ve içimden çıkarken ağzıma son bir öpücük konduruyor. Beni yere indirirken bedenimi kendine yapıştırıyor.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye soruyor beni ayağa

kaldırırken. Dengesiz bacaklarım hemen katlanıyor.

Beni yakalıyor. "Tamam, bu bir *hayır*," diyor ve beni tekrar kollarının arasına alıyor.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum ama Memnon çoktan bacaklarımı beline dolamış ve beni göğüs göğüse gelecek şekilde tutuyor.

İkimiz birbirimize bakıyoruz. Ayak **b i l e k l e r i m i** birbirine kilitliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Bu da güzel," diye itiraf ediyorum.

Memnon'un gözleri parıldıyor. "Güzel, *est amage*, çünkü seni tekrar yere sermeye hiç niyetim yok."

Kot pantolonunun hıştırtısını ve büyüsu onu yeniden giydiren fermuarının kapatılma sesini duyuyorum. Ve sonra yürümeye başlıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Odana dön. Tabii burada kalmayı tercih etmezsen?"

Benimle dalga mı geçiyor yoksa haklı bir soru mu anlayamıyorum ama başımı sallıyorum. "Benim yerim iyi."

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve başını sallıyor. "Güzel."

Memnon daha yirmi adım atmamıştı ki acı dolu bir ses çıkarıp aramıza baktı.

Neyi fark ettiğini anladığımda yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Memnon'un boşalması içimden sızıyor ve gömleğinin her yerine bulaşıyor.

"Kıyafetlerini mahvedeceğim," diyorum usulca.

"Eğer memnun *olmadığımı* düşünüyorsanız," diyor, "yanılıyorsunuz."

Tutuşumu sıkılaştırırken bile yanaklarım daha çok yanıyor. Bu pozisyonda ikimiz acı verecek kadar yakınız. Birlikte ata bindiğimiz zamanlardaki kadar yakınız - teknik olarak daha yakınız, çünkü o zamanlar yüzüm hep ona dönüktü.

Bir hevesle yüzümü boynuna bastırıp nefes alıyorum. Bu hareket onun beni daha sıkı tutmasına neden oluyor.

"Artık ot ya da at gibi kokmuyorsun," diyorum şaşırarak ve belki biraz da dehşete düşerek. Ter gibi bile kokmuyor. Eskiden öyleydi. Gözlerimi kapatıyorum ve onun o diğer halini çarpıcı bir netlikle hatırlayabiliyorum. Düşük askılı pantolonu ve kurtası, antrenmandan gövdesi çok terlediği anda soyunurdu. Kılıçlarına ek olarak taktığı yay ve gorytos. Bozkırda geçen uzun bir günün ardından teninin sıcak, güneşten kavrulmuş hissi.

"Bu hoş bir rahatlama olmalı." Memnon'un sesinde boğuk, samimi bir kalite var.

Başımı ona doğru sallıyorum, ensesindeki birkaç tutam saçıyla oynuyorum. "Hayır, değil." Kaşlarımı çatıyorum, sonra onu tekrar içime çekiyorum.

Memnon hala en doğuştan gelen şekilde kendisi gibi kokuyor. Ve bu koku başımı ona yaslamama neden oluyor.

Eski dostum. En azılı düşmanım. En yeni sevgilim.

Bir süre sonra, "Geçmişimizden... bizim geçmişimiz olarak söz etmene alışık değilim" dedi. Beni boynundan çekip bana bakıyor. "Bu beni hiç de azımsanmayacak bir sevinçle dolduruyor."

Ona kararsızca bakıyorum, duygularım birbirine karışıyor, o tanrıça lanet olası cadı demi damarlarımda kıpırdanıyor ve içim yeniden sızlamaya başlıyor.

Hayır, hayır, hayır. Lütfen, bir daha olmaz.

Bir iniltiyi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama kalçalarımın ona sürtünmesini engelleyemiyorum.

"Yine mi?" Memnon şaşırmış bir halde.

Başımı eğiyorum, biraz utanıyorum. Cevap vermek yerine eğilip boynuna bir öpücük konduruyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Memnon keskin bir nefes alıyor, elleri beni daha sıkı kavıyor.

Ruh eşimle ilgili kendi şüphelerime rağmen, bu gece benimle birlikte olanın o olması beni saçma bir şekilde rahatlatıyor. Büyücü benim için kendi tenim kadar doğal ve tanıdık. Belki de tüm ruh eşleri böyledir, ama ben

Bunun uzun zaman önce birlikte yaşadığımız hayatla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. O ilk önce dostluk üzerine kurulmuştu.

Göğsünün derinliklerinden bir ses çıkarıyor. "Ne aldın?"

"Ne demek istiyorsun?" Öpücüklerimi teninde gezdirmeye devam ederken bile ona soruyorum.

"Seks için sağlıklı bir iştahın var, küçük cadı, ama bu başka bir şey," diyor ben kendimi ona sürtmeye devam ederken. "Aramızdaki bağ sayesinde ihtiyacının beni tırmaladığını hissedebiliyorum."

"Cadı mayası" dedim. Antik dünyada böyle bir muadili yoktu. "Büyümüzü ortaya çıkarıyor ama bazı yan etkileri var." Gerçi bu yan etkiler genellikle bu kadar güçlü değildir.

Ağaç sınırını aştığımızda, inleme sesleri daha da artıyor.

"Burası bizim kutlama sonrası kampımıza benziyor," diyerek halkını anımsıyor.

Yurt binama yaklaştıkça gürültü daha da artıyor. Evimin kapısına geldiğimizde, kapının diğer tarafında bir seks partisi varmış gibi sesler geliyor.

İçeri girdiğimizde, kütüphanede bir seks partisi olduğu açık - yakındaki tüm kitaplara RIP. Diğer birkaç çift evin çalışma odasına dağılmış durumda ve daha fazlasını büyü mutfağından ve yemek odasından duyabiliyorum.

Her nasılsa, külotsuz kıyafetlerim ve Memnon'un her tarafına bulaşan am sularıyla bile, buradaki en mütevazı çift gibi görünüyoruz.

Sesler bizi merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı takip ediyor.

Ancak odama girdiğimizde ve Memnon kapıyı tekmeleyerek kapattığında sesler boğuklaşıyor. Sayılır. Hâlâ yakındaki bir odadan gelen ritmik gümbürtüleri duyabiliyorum.

Memnon'un büyüü ondan dışarı akıyor ve duvarları kaplıyor, sadece biz kalana kadar sesi boğuyor. Yani, biz ve Nero.

Büyük kedi yatağında kıvrılmış, tüm b u kargaşadan dolayı perişan görünüyor. Memnon sonunda beni yere bırakırken bana ihanet etmiş gibi bakıyor. "Özür dilerim," diyorum savunmaya geçerek. "Böyle olacağını bilmiyordum.

Bu."

Kuyruğu sıkıntıyla seğiriyor.

Görünüşe göre özrü kabul edilmedi.

"Orman aynı şeylerle dolu. Oraya gidebilirsiniz ama yine de rahatsız olacaksınız."

İhtiyacı olan tek izin bu. Tanıdığım yatağından kalkıyor ve pencere pervazına atlıyor.

"Sadece dikkatli olun. Dışarıda hayaletler, kurt adamlar ve en az bir tane de dangalak peri var. Eğer biri yaklaştırmaya çalışırsa, kendini koru."

Nero bana bakıyor ve kehribar yeşili gözlerini kırıştırıyor. Sözlerimi duyduğunun tek göstergesi bu. Sonra kuyruğunun son bir hareketiyle dışarıdaki meşe ağacına sıçradı ve gitti.

Dikkatimi tekrar Memnon'a veriyorum, gözlerinde çıplak bir özlemle bana bakmaya başlamıştı bile. Tenim yeniden rahatsız edici derecede ısınmaya başlıyor. Demin ne zaman dineceğini bilmiyorum ve şimdi Memnon'la bu odada kapana kısılmışken, geçmişimiz mezardan bana uzanıyor.

"Bu gece benimle kal," diye tekrarladım. "Bu... bir emirdir."

Emir yanlışı gibi geliyor ama Memnon bana hayatta ikinci bir şans verilmiş bir adam gibi bakıyor.

"Bunu çok derinlemesine okuma," diye uyarıyorum. "Bu gece bunların hepsi boş bir seks," diye ısrar ediyorum, daha önce söylediklerimi tekrarlayarak.

Memnon aramızdaki boşluğu kapatırken bana boğuk bir kahkaha atıyor. Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum, ne kadar büyük olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Eğiliyor ve çenemin kulağımla birleştiği noktaya bir öpücük konduruyor. "Gerçek olmasını istediğin bir yalan," diye nefes alıyor tenime karşı. Büyüsü kıyafetlerimizi çekiştiriyor, elbisemi yukarı ve başımın üzerine çekiyor. Elbise çıkarken benden uzaklaşıyor, çivit mavisini büyüsü kendi kıyafetini de çıkarıyor.

Derimin altında bir ateş var, cadı mayasının tutuşturduğu ve Memnon'un sadece körüklediği bir ateş ve onu sadece dövmeleriyle süslenmiş görünce, arzum neredeyse acı verecek kadar keskin bir şekilde yükseliyor.

Bir kolunu belime dolayıp ikimizi yatağıma sürüklemeyi önce onu tüm görkemli çıplaklığıyla hayranlıkla seyretmek için sadece bir anım var.

Memnon beni çekip kığım havaya kalkacak şekilde çevirdiğinde yatağa daha yeni varmıştık.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök" diye emrediyor.

Patronluk taslayan erkeklerden nefret ederim, onun dediklerini yaparken düşünüyorum.

Yine yalan söylüyorsun, der Memnon, kendisine yönelik olmayan düşüncelere kulak misafiri olduğu bellidir.

Elleri kalçalarımın gidiyor, beni hızla kavırıyor. Acımasız bir hamleyle bir kez daha içime girdi.

Neredeyse sadece bu temastan dolayı haykırıyorum.

Ne kadar yaklaştığımı hissetmiş olmalı ki eğilip, "Henüz değil, küçük cadı. Daha yeni eğlenmeye başladık."

Daha sonra beni yavaşça becermeye devam ediyor, orgazmım ulaşamaz hale gelene kadar bana sadece bu sığ, alaycı itişler veriyor.

"Seni piç," diye mırıldandım.

Şeytan arkamdan gülüyor. "Hiçbir fikrin yok."

Hemen orgazm olmayacağımdan emin olunca göğsünü sırtıma yaslıyor ve bir elini boynuma dolayarak hızını biraz daha artırıyor. "Seninle ilgileneceğim, *est amage*," diye yemin ediyor, "her ihtiyacın karşılanana kadar. Ama karşılığında sen de beni dinleyeceksin. Eğer iyi bir cadı olursan, bunun için seni ödüllendireceğim."

Büyüsünün ağır fırçasını klitorisimde hissediyorum, beni hızla orgazma doğru sürüklüyor. Ama büyünün geldiği gibi gittiği de oluyor.

"Ve eğer küçük kötü bir cadıysan, bu güzel boynunu sıkacağım."

Hafifçe nefesimi daraltıyor ve tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı bu da beni orgazma yaklaştırıyor.

"*Memnon*," diye inliyorum.

Boynumu tekrar sıkıyor. "Yaramaz cadı. Beni arayacaksın *koca* ya da *ruh eşi*. Başka her şey cezalandırılır."

Onun üzerinde gücü olan benim. Bunu her an durdurabilirim ama yine de durdurmuyorum. Geçici bir düşünceden fazlasını bile vermiyorum.

Büyücünün boynumdaki tutuşu gevşiyor, ama itişleri yine yavaşlıyor. Neden yavaşlıyor?

"Daha sert," diye ısrar ediyorum.

Hızlanmaya başlar. "Daha fazlasını istiyorsan, bana doğru dürüst hitap et."

İnliyorum, amım zonkluyor.

"Zalim olma-" Sakın söyleme, Selene. Sakın söyleme. Yapma- "*Koca*."

Klitorisime bir büyü hücumu geliyor ve bu his karşısında neredeyse yere yığılıyorum. Sadece Memnon'un boynumdaki destekleyici eli beni yerimde tutuyor.

"Hoşuna gitti mi?" diyor. "Bana kocanın senin ihtiyaçlarını başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anladığını söyle, ben de boşalana kadar sana bunu vereyim."

"Bu çok manipülatif," diyorum, o bana vururken bile.

Boynumu sıkıyor, muhtemelen onunla aynı fikirde olmadığım için. Belki de küfrettiğim için.

Refleks olarak nefes alıyorum, amım onun etrafında sıkışıyor.

"Eğer beğenmezseniz, her zaman eski usulle gelebilirsiniz" diyor.

Başımı öne eğiyorum, hıçkırır hıçkırır ağlamak istiyorum çünkü çok tahrik oldum ve o çok lanet bir şeytan.

"İhtiyaçlarımı başka hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyorsun." Bu cümleyi soluk soluğa söylüyorum. Kulağa yalan gibi gelmiyor çünkü Memnon gerçekten de vücudumun her numarasını biliyor gibi görünüyor.

Kulağımın yanına eğiliyor. "İhtiyaçlarımı *kim* anlıyor?" diye usulca soruyor.

Bu canavar.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı çeviriyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Sen, *kocam*," diye tükürdüm.

Kendini hatırlamadan önce bakışlarımı bir saniye daha tutuyor. "İyi kadın," diye beni övüyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Ve sonra Büyüsü klitorisimi ovuyor, karnımdan yukarı ve göğüslerimin üzerinden kayıyor, meme uçlarımla da alay ediyor.

Kollarım bükülüyor ve Memnon boğazımı serbest bırakıyor, böylece üst bedenim şiltenin üzerine yığılabiliyor.

Büyücü ensemdeki saçlarımı tarıyor ve oraya bir öpücük konduruyor. Bu ve büyüsünün amansız sürtünmesi arasında paramparça oluyorum, boşalırken ve boşalırken ona karşı geri çekiliyorum.

Kalçaları bana çarpıyor, daha sert ve daha hızlı pompalıyor, bana istediğim her şeyi aynı anda vermeye çalışıyor.

"*Siktir*," diye kendi nefesinin altında küfrettiğini duyuyorum, sikiğin içimde zonkladığını hissettiğimde bile. Sonra bir kükremeye boşalıyor, kendi doruk noktası benimkini uzatıyor.

Alnımı ellerimin üzerine koyarken bile kıcımlı Memnon'a bastırıyorum. Orgazmım henüz sona ermemişti ama lanetli cadı içkisinin zonklayan ağrısı geri gelmişti.

Sinirli bir ses çıkarıyorum, ağlamak istiyorum. Vücudum yorgun, ama önemli değil gibi görünüyor; yine serbest bırakılmayı talep ediyor.

"Memnon, sanırım..." *Sanırım daha fazlasına ihtiyacım var.*

Büyücü bir elini terli omurgamda gezdiriyor. "Biliyorum, *est amage*. Aramızdaki bağ sayesinde bunu hissedebiliyorum. Bana ihtiyacın olduğu sürece seninle ilgileneceğim."

Ve yapıyor da. Hem de defalarca.

BÖLÜM 19

DAHA GÖZLERİMİ AÇMADAN KÖTÜ BİR ŞEY YAPTIĞIMI BİLİYORUM.

Memnon adında çok ama çok kötü bir şey.

Oda seks kokuyor ve vücudumun her yeri ağrıyor. Kötü ruhlu ruh eşim yatağında uyuyor, bana kendi kişisel oyuncak ayısıymışım gibi sarılıyor. Bacaklarını benimkilerin üzerine atmış, kollarını da göğsüme dolamış, sanki uykusunda ondan kaçmamdan korkuyor.

Sarhoş Selene'e bağırabilseydim, bağırırdım. Amım şişmiş ve morarmış hissediyorum ve vücudum ter ve boşalmayla yapış yapış. Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, her şeyin gitmesini istiyorum. Özellikle de seks nöbetleri arasında söylediği o güzel şeyler. Bunlar şimdi bile aklımdan çıkmıyor.

Bu adam öfkemi hak ediyor, ilgimi *değil*.

Ona bakabilmek için kollarında dönüyorum. Memnon göğsünün altından bir ses çıkarıyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor.

"Yine mi?" diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ kapalı ve sesi uykudan kalın.

Yerin beni yutmasını istiyorum. "Hayır," diyorum kısık sesle, boynuma doğru bir kızarıklık yayılıyor.

"Tanrılara şükürler olsun." Sesi gerçekten rahatlamış gibi geliyor, bu da yüzümün daha da kızarmasına neden oluyor. "Her ne kadar o güzel küçük amcığımı sikmek istesem de, sanırım geçen gece sikimi kırdın-"

Cümlesini tamamlayamadan ağzını kapatıyorum.

Memnon'un gözleri uykulu bir şekilde kırpışarak açılıyor ve elimin altında tembel, baygın sırtışını hissedebiliyorum.

Uzanıp yanağımı okşuyor. *Arkadaşım utandı mı?*

"Dün gece hiç olmadı" diyorum. Sadece seks. Sadece sıradan, son derece erotik bir seksti. Hepsi bu.

Kesinlikle *oldu. Bu anı, seni ilk bulduğumda ve seninle ilk kez evlendiğimde yaşadığım anıların arasında yer alıyor.*

Gözlerimi kapatıyorum ve içten içe irkiliyorum. Dün geceyi tamamen başka bir yöne çektiğini görüyorum.

Parmak eklemlerini çıplak bedenimde gezdiriyor. "Ağrın var mı?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

Uyluklarımın arasındaki zonklamayı hissederken bile gözlerimi açıp başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Memnon kaşlarını çatıyor, yüz hatlarımı inceliyor. "İyi," diye yineliyor, kelimeyi test ediyor. Sanırım büyücü bu ifadeyle ilk kez yüz yüze geliyor. "Sana inanmıyorum. Çok seviştik, nazik değildim."

Hatırlıyorum. Olmamasını istemiştım.

İnledim ve yüzümü göğsüne gömdüm. Söylediğim şeyler, yaptığımız şeyler.

O cadı karışımını kim yaptıysa kesinlikle onu lanetliyorum.

Memnon usulca gülüyor, sırtımı okşuyor ve beni kendine doğru bastırıyor. Bu tür dokunuşların yeni ama aynı zamanda eski ve tanıdık olması garip.

"Benim küçük cadım utanıyor," diyor Memnon, sesi hem şaşırmış hem de sevinmiş gibi çıkıyor. Başımın tepesini öpüyor, bu hareket tuhaf bir şekilde sevimli. "İyi olduğuna da inanmıyorum."

O konuşurken, avucunun altında ve tenim boyunca yayılan bir sıcaklık hissediyorum. Tenime nüfuz ediyor ve çeşitli ağrılarım ve sızılarım yok oluyor.

Başımı kaldırıyorum ve ona minnettar bir bakış atıyorum. Şimdi onu iteceğim. Ama istemiyorum. Memnon söz konusu olduğunda tüm kötü fikirlerin böyle başladığını biliyorum - adama bir şans vermek - ama şu anda, büyücünün yaralı, mürekkepli gövdesine bakarken, geçmiş sanki derinliklerden yükseliyor gibi geliyor.

Bir hevesle elimi teninde gezdiriyor, çeşitli dövmelelerinin izini sürüyorum. Kısa bir süre önce bana hepsinin ne anlama geldiğini söylemesini istemiştım.

Artık ihtiyacım yok.

"İlk avın," diyorum usulca, kolunda gövdesi bükülmüş bir koçun izini sürerek. "Ve ilk hayvan avın," diyorum parmaklarımı yere düşmüş bir geyiğin üzerinde gezdirerek. Elim, vücudu girdaplar ve çizgilerle süslü bir ata gidiyor. "İlk savaşın," diyorum. Parmaklarım, vücudunda desenler olan başka bir düşmüş koça gidiyor. Üzerinde dişli bir yırtıcı beliriyor. "İlk insan avın," diyorum. "Ve ölümle ilk karşılaşman." Dokunuşum boynuna doğru ilerliyor. "İşte benim tanıdığım, ve-" Parmaklarım diğer omzuna kayıyor. "Bunlar birleştirdiğiniz çeşitli kabileler ve burada da yendikleriniz var."

Elim kalbinin üstündeki deriye gidiyor. "İşte senin aile arman," diyorum ejderhanın izini sürerek, "ve..." Beni ve bizi birbirimize bağlayan bağı temsil etmesi için ejderhanın etrafına hayat ağacını eklemeyi planlıyordu ama buna fırsat bulamadan lanetlendi.

Memnon her sözüme asılmış gibi beni izliyor. Kimsenin kim olduğunu, nereden geldiğini ya da hayatının nasıl olduğunu anlamadığı bu modern dünyada yaşamının onun için ne kadar yalnız olduğunu fark ediyorum. Halkı tarih kitaplarında gölgeli bir lekeden öteye geçemiyor.

"Bütün bir hayatı birlikte geçirmiş olmamız hâlâ gerçeküstü," diye mırıldanıyorum.

Memnon'un gözleri kederleniyor ve eli gövdemden aşağı kayıyor, işaret parmağı karnımın üzerinde bir desen çiziyor, tam da uzun zaman önce onun çocuğunu taşıdığım yerde ve tam da uzun zaman önce Eislyn'in bana bir bıçak saplayıp bu olasılığı sona erdirdiği yerde.

"Ama bütün bir hayatımız birlikte geçmedi, küçük cadı," diyor usulca. "Bana bir bak. Eski standartlara göre yaşımın başındaydım belki ama sizinkilere göre gencim. Her şey sona erdiğinde gençtik. Sen ve ben hayatımızı tam olarak yaşayamadan hayatımız elimizden alındı."

Göğsümdeki ani sıkışıklığı hafifletmek için burnumdan nefes almam gerekiyor. His azalınca nefesimi veriyorum. O zaman öyleydi. Şimdi ise bu. O ve ben bir zamanlar gerçek ve şaşırtıcı bir şeyi paylaşmış olabiliriz ama artık her şey farklı. *Ben* farklıyım. Ve Memnon bana affedilmeyecek kadar acımasız davrandı.

Biraz uzaklaşıyorum, battaniyelerimi bir kalkan gibi göğsümde topluyorum. Boğazımı temizliyorum. "Öldürülen cadılar hakkında konuşmalıyız," diyorum, odağı ilişkimizden uzaklaştırıp başka bir şeye çevirmeye çalışarak.

Memnon bir kaşını kaldırır. "Şimdi mi? Bunu şimdi mi tartışmak istiyorsun? Aminin tadı hala dilimi kaplarken ve kalçaların hala benimkilerle kayganlaşırken-"

Cümlesini tamamlayamadan ağzını tekrar kapatıyorum, yanaklarım kızarıyor. Gözleri doğrudan allığıma gidiyor ve avucumun altında güldüğünü hissediyorum.

"Bana cinayetleri anlatacaksın," diye emrediyorum ona, titreyen elimi çekerek. Bu konuda ısrar ederken ne düşündüğümü bilmiyorum. Hiçbir şeyi çözecek durumda değilim - sorun yaratma çağımdayken değil, yatağımdaki adam da bunun bir örneği. Ama dün gece zihnimde dönüp duruyor ve aklıma gelen en ayıltıcı konuya odaklanmazsak, bu adam tarafından tekrar tekrar becerilmenin ne kadar iyi hissettirdiğine takılıp kalabilirim.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Memnon büyümenin etkisini hissetmiş olmalı, çünkü boğazının hemen çalıştığını görüyorum.

Pekala, est amage. Tamamdır.

Kendini yatağımda yukarı itiyor, yatak başlığına yaslanıyor. *Geldiğimden beri bu şehirde kendimi kabul ettirmeye çalışıyorum.*

Bu itirafla birlikte aramızdaki bağda başka bir şey daha ortaya çıkıyor, belki de arzu gibi hissettiren bir şey, sadece bu ete duyulan bir arzu değil, *güce* duyulan bir arzu. Bu beni tedirgin ediyor, özellikle de Roxilana olduğum zamanlarda ondan bu hissi daha önce hissettiğim için.

Burada başka doğüstü var, benim gibi büyücüler, diyor.

Tamam, cevap veriyorum, bunun nereye gittiğinden emin değilim.

Bir aile - Fortunalar - bu bölgedeki gücün çoğunu elinde tutuyor. Ensanguine Enterprises adlı şirketleri kâğıt üzerinde bir yatırım şirketi, ama gerçekte... paravan bir şirket mi? Memnon'un bu konuda kafası karışmış gibi görünüyor, sanki hâlâ bu kavramları ve terimleri çözmeye çalışıyor. Kurumsal bir varlık olarak maskelenmiş bir suç örgütü. Bay Area'ya geldikten kısa bir süre sonra Ensanguine Enterprises için çalışmaya başladım. İş arayan herkese böyle mi yaklaşıyorlar bilmiyorum ama beni doğrudan Fortunalar ile çalışan Patrick adında bir büyücüye götürdüler. Beni bağlamaya çalıştı.

Kalbim hızla atmaya başladı. *Seni bağlamaya mı çalıştı?*

Herkesin başkalarını bağlamaya çalışması da neyin nesi?

Beni bağladığına inanıyor, diyor Memnon, alt dudağını ovuşturarak, gözleri uzakta. Odadaki diğer doğüstü varlıklar gibi. Zihinlerine dokundum, birkaç anıyı değiştirdim ve şimdi Patrick bir emir verdiğinde yerine getiriyorum.

İçten içe yaltaklanıyorum. Memnon'a emir veren tek kişinin ben olmam yeterince kötüydü. Bir başkasının bir şeyler talep ettiğini bilmek

İçimde kızgın, hasta bir his uyanıyor.

Bu Patrick bir bağ olmadığını söyleyemez mi? Yeterince odaklanırsam, Memnon'la kurduğum sahte bağı hissedebiliyorum.

Henüz sorgulamadı.

Bir gün bu büyücünün, Patrick'in, bize zarar verebileceği ihtimali aramızdaki havada dolaşıyor. Memnon'a duyduğum tüm kızgınlığa rağmen göğsümde bir korku kıvılcımı filizleniyor.

Sadece... dikkatli ol diyorum.

Memnon'un gözleri parılıyor. *Kraliçem, sağlığım için endişeleniyor musunuz?*

Evet. Kaşlarımı çatıyorum, kendi endişemden rahatsız oluyorum. Hikayenin geri kalanını bitir,

Emrediyorum.

Memnon, *Patrick'in Fortuna ailesinin güvenlik şefi olduğunu* söylüyor. *Fortuna imparatorluğu ailenin reisi Luca tarafından yönetiliyor ve Patrick doğrudan ondan emir alıyor. Ancak Patrick'in ekibi Luca Fortuna'nın yanı sıra karısı Annalee, birkaç metresi ve Luca'nın üç çocuğu-Leonard, Juliana ve Sophia- için de güvenlik işlerini yürütüyor. Birkaç uzak akraba da var, ancak Luca'nın kardeşleri ve çocukları ya ölmüş ya da dünyanın öbür ucunda gibi görünüyor.*

Memnon'un büyüünün onun etrafında açıldığını zar zor fark ediyorum. Varlığı anılarımda -tıpkı şu anda yaptığımız gibi yatakta konuştuğumuz anılarda- o kadar yaygın ki, tenime sürtünen ve saçlarımın arasından geçen dallara gözümü bile kırpmıyorum.

Patrick bu bağ sayesinde üzerimde tam bir kontrol kurduğuna inandığı için, diye devam ediyor Memnon, *Luca Fortuna ve oğlu Leonard'ın yasadışı işler çevirdiği binaların ve sütlerin önünde beni nöbetçi bıraktı. Bunlar normal toplantılar değil,* diyor Memnon. *İnsanlar oradan kanlar içinde çıkıyorlar, tabii çıkabilirlerse.*

Kendimi solgun hissediyorum. *Öldürülen cadıları orada mı buldunuz?* diye soruyorum. Memnon başını sallar. *O cesetler Ekinoks'tan çıktı.*

San Francisco'daki bina. Ensanguine Enterprises'in mülklerinden biri ve Fortunalar kimin girip kimin çıkacağını sıkı bir şekilde kontrol ediyor. Patrick cesetlerden kurtulmak için çağrılıyor, o da bana ve birkaç adama bu işi yaptırıyor. Öldürülen cadılara bu şekilde ulaştım.

O cadıların orada ne işi vardı?

Yani cadıları kimin öldürdüğünü ya da bunun nasıl yapıldığını görmediniz mi? Ben sordum.

Memnon başını sallıyor. *Cesetler genellikle kapalı otoparkta bir arabanın içinde bizi bekliyor.*

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Daha fazlasını umuyordum. Güçlü Memnon'un daha fazlasını bileceğini düşünmüştüm.

En azından artık cesetlerin Fortunas ailesiyle bağlantılı olduğunu biliyorum. Bu hiçbir şey değil, özellikle de onları daha önce duyduğumdan beri. Fortunalar eski bir San Francisco doğaüstü ailesi. Onlar hakkında bildiğim tek şey hayır kurumları ve sivil amaçlar için çok para topladıkları.

Cinayetler hakkında bildiğin başka bir şey var mı? Ben soruyorum.

Sadece sonuçta Fortuna ailesinin arkalarında olduğunu söylüyor Memnon.

Her nasılsa, sohbetimiz sırasında ya Memnon bana doğru kaydı ya da ben ona yaklaştım.

Ve şimdi Memnon konuşurken, eli omurgamı aşağı yukarı okşuyor ve kendimi bu dokunuşa birazcık eğildiğimi hissediyorum ve meme uçlarım çakıllaştı ve canavara bir kez ve sonsuza dek teslim olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Ve tüm bunlar son derece berbat çünkü *cinayetleri* tartışıyoruz.

Equinox Binası'nda büyük bir şeyler oluyor, Memnon devam ediyor, ama ne olduğunu anlayamadım. Patrick de bilmiyor, ekibinin diğer üyeleri de. Fortuna'ların kendilerine de yeterince yaklaşmadım. Özellikle Luca kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyor, kendi güvenlik ekibinin bile.

Arkadaşımmın eli hâlâ sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor. Dokunduğum anda şehvetin kalıntıları kabarıyor. O eller dün gece her yerimdeydi, sanki bir sihirli gibi zevkimi ortaya çıkarıyordu.

Boğazımı temizliyorum. "Başka bir şey çıkarsa bana söyler misin?"

Memnon boştaki eliyle uzanıp alt dudağımı hafifçe okşuyor. "Bana emret ve ben de yapacağım."

"Peki ya yapmazsam?" Elini görmezden gelmek için elimden geleni yaparak soruyorum.

Elini bırakır. "O zaman bana güvenmek zorunda kalacaksın. Buna hazır mısın?"

İkimiz birbirimize bakıyoruz ve nabzım hızlanmaya başlıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Kesin bir *hayır cevabından* başka bir şey alması çok naziksiz.

Memnon sessiz ve küçük cinayet sohbetimizin bittiğini fark ediyorum.

Artık ikimizin de dikkatini dağıtacak kasvetli bir konu olmadığına göre, küçük bir yatakta çıplak olduğumuzu, etrafımızı saran seks kokusunu ve Memnon'un ellerinin beni bir kediymişim gibi okşadığını bir kez daha acı bir şekilde fark ediyorum.

Ne yapacağımı ya da bununla nasıl başa çıkacağımı bilemediğimden kaskatı kesildim.

Ondan uzaklaşmalıyım. Aramıza biraz mesafe koymalıyım. O bu kadar yakinken zar zor düşünebiliyorum.

Memnon öne eğildi ve kulağıma bir öpücük kondurdu. Ben ürkek bir geyik gibi kaçamadan, kollarını bana doluyor ve beni yatağa sürüklüyor, kollarının arasında kafeslenmem için bizi biraz yuvarlıyor.

"Bazı yüksek sesli düşüncelerini duyabiliyorum, küçük cadı," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Bunu garip bir hale getirmeyelim. Eğer beni burada, bu odada hapsedmek istiyorsan, böylece göğüslerini emebilir ve çok istismar edilmiş aminla biraz daha oynayabilirim, bunu *memnuniyetle* yaparım. Hatta hâlâ içtiğin iksirin etkisindeymişsin gibi davranabiliriz."

Kulağıma ısırıyor ve hem sözlerinden hem de ısırmasından dolayı öfkeli bir ses çıkarıyorum.

"Ya da gününe devam edebilmek için beni göndereceksin. Ama bunu tuhaflaştırmayacağız, tamam mı?" diyor gözlerimi yakalayarak. "Dün gece hayvanlar gibi sevişmedik ki bugün yabancılar gibi davranalım."

Gözlerimi kapatıyorum. "*Memnon*," diyorum, yeniden utanarak.

"Tanrılar da biliyor ki çağlar boyunca birbirimizin varlığından rahatsız olmak için hayatta kalmadık."

"Demek istediğin anlaşıldı," diyorum gözlerimi açarak.

"Güzel." Burnumun ucuna hızlı bir öpücük konduruyor, sonra beni bırakıp yataktan kalkıyor.

Ayağa kalkıyorum, ona büyük bir yırtıcı hayvanmış gibi bakıyorum. "Gitmeni istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Eğer kalırsa, muhtemelen o meme öpücüklerinden para kazanacağım, ya da daha kötüsü, onu yatağımda tutacağım ve beni affedinceye kadar onunla birlikte olacağım.

Memnon yatağımdan kalkıyor, görkemli bir şekilde çıplak. Örtülü sabah ışığı onun güçlü fiziğini sevgiyle sergiliyor.

O benim. İlk defa bu düşüncenin tadı bu kadar acı gelmiyor. Aksine, nefesimi kesiyor.

Büyücünün saçları uyku ve seks yüzünden dağılmış, bu da ona korunmasız bir görünüm veriyor. Parmaklarım o saça geri dönmek için kaşınıyor.

başını geriye çekip boynunu öpebilir.

Hayır, hayır, hayır, Selene. Bu düşünceleri kilitle. Dün gece tek seferlik bir şeydi. Hepsi bu kadar.

Yataktan kalkıp bir çift esnek şort ve bir tişört giyiyorum. Karşımda Memnon kendi tişörtünü giyiyor ve altındaki kocaman lekeyi görünce biraz irkiliyorum.

Bir kerelik bir şey, bir mantra gibi tekrarlıyorum. Belki yeterince söylersem, onunla birlikte gelen tüm erotik yükselişler ve utanç verici düşüşler yumuşayacak ve her şey hakkında gerçekten kayıtsız hissedeceğim.

Memnon giyinmeyi bitirdikten sonra bana doğru yaklaştı ve çenemi yukarı kaldırdı. O dokunuş ve gözlerindeki bakışla tüm kayıtsızlık düşünceleri yok olur.

Memnon'a kayıtsız kalmak mümkün değil. "Son bir şey, İmparatoriçe."

"Ne?" Dikkatimi tekrar gözlerine vermeden önce bakışlarım dudaklarına doğru kayıyor.

"Konuştuklarımızı başka kimseyle paylaşma," diyor ciddiyle.

Sanırım sadece cinayetlerden değil, büyü çemberlerinden de bahsediyor.

Sertleştim. "Yapmak zorundayım. Bildiklerimi tartışmak için bu gece lycanthrope'larla buluşacağım."

Kaşları kalkıyor, bu hareket yara izini çekiştiriyor. "Onlarla bir toplantın mı var?"

Sen beni cinayetle suçladıktan sonra yerel sürü bana dostluklarını ve korumalarını teklif etti.

Ah. Memnon biraz rahatsız görünme nezaketini gösterdi.

Sadece dikkatli ol, diye uyarıyor, ifadesi sertleşiyor. *Fortuna'ların pek çok yerde gözü var. Eğer içlerinden biri sırlarını açığa çıkarmaya çalıştığınızı fark ederse, peşinize düşmelerini engellemek için çok daha fazla insanı katletmek zorunda kalırım. Tüm bu gereksiz ölümleri istemediğinize inanıyorum.*

Zar zor nefes alıyorum. Büyücü de bunu yapardı - zaten bütün orduları öldürdü. Birkaç casus ve suçlu onun için bir şey ifade etmese de benim için bir şey ifade eder. O ölümler benim başıma kalacak.

Sana kimseyi öldürmemeni emredebilirim, dedim.

Memnon'un gözleri parlamaya başladı, bu da sinirlerime dokunduğumun kesin bir işareti. *Bunu yaparsan seni güvende tutmam için beni çaresiz bırakırsın. Ve, est amage, çaresiz kalmamı istemezsin*, diye uyarıyor.

Bir ürpertiği bastırıyorum. Ruh eşimin yüzeyinin altında bir canavar yaşıyor, beni ve başka pek az şeyi seven biri. Memnon bana tehdit oluşturanları öldüremeyeceğine inanırsa, onlara sonsuza kadar işkence edebilir ya da zihinlerini veya bedenlerini tamamen ölümün bir önemi kalmayacak şekilde kırabilir. Ya da beni bir şekilde zorlayacak başka bir taktik seçebilir.

Seni savunmasız bırakmayacağım, diyor Memnon, sadece amacını daha da ileri götürerek. *Başka bir Boğaziçi'ne katlanamam.*

O son savaştan bahsediyor. En eski arkadaşı ve en yakın yardımcısı tarafından ihanete uğramasıyla başlayan savaş.

Büyücü eğiliyor, sonra duraksıyor, ona durmasını emretmemi bekliyor. Emretmediğimde, dudakları dudaklarıma değmeden bir saniye önce bir gülümseme gölgesi görüyorum.

Dün gece tekrar olacak, diye yemin ediyor. Sözler Sarmatça söyleniyor ve benim için söylendiklerini sanmıyorum. Kasıtlı olamayacak kadar uzak ve sessiz geliyorlar. *Sadece bir dahaki sefere, gerçekten benim olacaksın.*

Sonra öpücüğü derinleşiyor, eylemi sessiz duygusunu yankılıyor.

Memnon uzaklaştığında gözleri yüzümü arıyor. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa çağır İmparatoriçe," diyor. "Ben buralarda olacağım."

Dudaklarıma son bir öpücük konduruyor ve odadan çıkıyor.

Yatağıma sertçe oturuyorum, tam o sırada dışarıdaki ağaç hışırdıyor. Bir sonraki an, Nero pencereden içeri atladı, tamamen hoşnutsuz görünüyordu.

"Hey, bunca zamandır orada mıydın?" Kahretsin, şimdi biraz kötü hissediyorum.

Yatağıma atlarken kuyruğu seğiriyor.

"Yerinde olsam orada yatmazdım." O çarşafklar bu noktada biyolojik tehlike oluşturuyor.

Tanıdığım onları bir kez kokladı ve yatağa geri daldı. Kendi yatağına doğru yürüyor ve bana kötü kötü bakarak yere çöküyor.

"Ne?" Savunmaya geçer gibi söyledim. "Seni uyarmıştım, çocuklar gelecek diye." Kuyruğu tedirgin bir şekilde gümbürdüyor.

Ağzımı açtığımda -neden kendimi aşırı büyümüş bir kediye karşı savunuyorum ki- telefonum dün gece bir ara yere düşmüş olmalı ki vızıldıyor.

Kaptım, sonra arayanın kimliğini görünce inledim - *Anne*.

Öldüresiye dövüldükten kısa bir süre sonra onunla konuşmak konusunda oldukça tedirginim.

Yine de cevap veriyorum. "Merhaba Mo-"

"Selene Imogen Bowers," diyor annem, sesi tizleşerek, "ne cüretle bana neler olduğunu anlatmazsın! Tutuklandığını duydum-" Sesi kesiliyor. Arka planda babamın onu yatıştırdığını duyuyorum.

İkisi de aylar süren Avrupa turları için hâlâ yurtdışındalar. Aradaki mesafenin bu konuşmadan tamamen kaçınmak için yeterli olmasını umuyordum ama görünüşe göre değilmiş.

"Anne, bu bir hataydı," diyorum, onu yatıştırmaya çalışarak. "Tam olarak saatler sonra serbest bırakıldım. Arayıp seni endişelendirmek istemedim."

"Endişelenmek mi? Endişelendir beni!" diyor ve öfkeli mi yoksa paniklemiş mi olduğunu anlayamıyorum. "Ben *senin annemim*, seni dokuz ay içimde taşıdım, sonra on sekiz yıl boyunca sevgiyle büyüttüm. Senin için endişelenmeye hakkım var." Daha yumuşak, daha incinmiş bir sesle, "Bana her şeyi söyleyebileceğini bildiğini sanıyordum" diyor.

"Anne, kafam karışmıştı. Ve biri cinayeti üzerime yıktı."

Hattın diğer tarafında mide bulandırıcı bir sessizlik var. Sonra, "Ben, bize bir sonraki müsait uçuşu ayarla."

"Anne, ben iyiyim." Gerçekten iyiyim. Sadece onu buna nasıl inandıracağımı bilmiyorum.

"İyi mi?" İnançsızca gülüyor. "Bana *yalan söylemeyi* bırak," diyor, sesi rahatsız edici bir şekilde Memnon'a benziyor. "Önce lanet olası uçak kazası, şimdi de cinayetten tutuklanmak? Bunların hiçbirisi *iyi* değil. Orada ne haltlar dönüyor? Sanki biri seni lanetlemiş gibi konuşuyorsun."

Bu konuda.

"Anne, *siktir* deyip durma," diyorum.

"Bana ne yapacağımı söyleme. Burada anne olan benim." Birkaç saniye ağır ağır nefes alıyor, sonra boğazını temizliyor. "Tutuklandığın haberini Donna'dan, o çekilmez cadıdan duymak zorunda kaldım. Beni kontrol etmek ve kızım artık bir mahkûm olduğuna göre nasıl olduğumu öğrenmek için aradı."

Bu terim karşısında yüzümü buruşturdum. "Hükümlü mü?" Yankıladım. "Bu biraz dramatik oldu."

"Ben de dramatik olabilirim! Ve endişelenmeliyim!"

Arka planda, "Liv, lütfen, her şey yolunda." "Beni sakinleştirmeye çalışma, Ben!"

Annem nefesini tutarken birkaç saniye sessizlik oluyor. Onun eflatun renkli büyüünün, bazen üzgün olduğunda yaptığı gibi etrafındaki boşluğu doldurduğunu hayal edebiliyorum.

"Anne..." Birden boğazım düğümleniyor ve geçmişte olduğu gibi başıma gelen her şeyi ona anlatmak istiyorum. Ona telefonda anlatamayacağımı düşündüğüm o kadar çok şey var ki - Memnon'la olan tuhaf ilişkim, iyileşen anılarım, eski geçmişim ve kampüsteki cadılara neler olduğunu anlamaya çalıştığım gerçeği.

Ama devam eden cinayetler ve benim yanlışlıkla dahil olmam hakkında konuşabilirim, bu yüzden biraz isteksizce konuşuyorum. Gerçeğin içimden dökülmesine izin veriyorum.

İşim bittiğinde annem artık paniklemiş değildi. Onun yerine sıkıntılı bir sessizlik uzayıp gidiyor.

"Selene," diyor sonunda, "kampüs güvenli değil. Eve gel. Baban ve ben ilk müsait uçakta yer ayırtacağız ve mümkün olan en kısa sürede oraya varacağız."

Ailemin yanına geri dönmek Memnon'la yaşamaktan daha da kötü bir seçenek. Onları seviyorum, gerçekten, ama katılmak için çok çalıştığım meclisten, herhangi bir gelecek planı olmadan ailemin evine geri dönmek kulağa cehennem gibi geliyor.

"Anne, eve gitmiyorum. Seyahatini kısa kesip iyi olduğumu görebilirsin ya da kalıp babamla yıllardır planladığınız seyahatin geri kalanının tadını çıkarabilir ve iyi olacağıma güveneblirsin. Ama ne olursa olsun, gitmiyorum. Burada olmak için çok çalıştım."

Sessizlik uzun sürdü. Sanırım annem beni Henbane'den ayrılmaya zorlayamayacağını anlıyor.

"Bana mesaj at-her gün," diyor sonunda, kelimeleri sert. "Sadece 'hayattayım' olsa bile. Eğer bunu yapabilirsen... Sözüne güveneceğim."

"Bunu yapabilirim," diyorum ciddiyetle.

Yutkunduğunu duydum. "Tamam, tamam. Tamam." Kendi kendine başını salladığını, elini alnına bastırdığını hayal edebiliyorum. "O zaman güveneceğim-" Sesi kırılıyor. "Güvende olman için sana güveneceğim, ama kendin için değilse bile benim için güvende olmalısın. Lütfen."

"Güvende olacağım," diye söz veriyorum, boğazım duygularla dolup taşıyor.

"Ve eğer bir şey olursa, herhangi bir şey, bana haber ver, anında orada olacağım."

Beni göremese de başımı sallıyorum.

"İçgüdülerinize güvenin" diye devam ediyor. "Eğer bir şey doğru gelmiyorsa, muhtemelen doğru *değildir*. Seni seviyorum, tatlı kız."

"Ben de seni seviyorum anne," diyorum.

"Seni seviyorum, Booger!" diye bağılıyor babam arka plandan.

"Ah, *baba*." Uzaktan güldüğünü duyuyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum. "Şimdi ikiniz de gidip eğlenceli bir şeyler yapın, mesela yüzyıllar önce birilerinin bir araya yığıldığı taş yığınlarına bakın."

"Tamam, ama dikkatli ol," diye tekrar uyarıyor annem. "Dikkat edeceğim," diye söz veriyorum.

"Tamam," diyor, sesi sadece yarı ikna olmuş gibi çıkıyor. "Seni seviyorum, hoşça kal!" "Güle güle." İçimi çekiyorum ve telefonumu bir kenara atıp sırt üstü uzanıyorum.

Son yirmi dört saat ne lanet bir gündü.

Orada yatmaya devam ediyorum, bedenim ve zihnim bitkin. Duş almam lazım. Ve yemek ve...

Dün gece ve bu sabah Memnon'un içime girdiğini fark ettiğimde midem bulanıyor. Şimdi bile bunun kanıtını hissedebiliyorum.

Bir an için kafam çığlık atıyor.

Selene? Memnon paniğimi fark ederek bağımızın koptuğunu söylüyor. Nefes alışımı yavaşlatıyorum.

Ne oldu? Bastırıyor.

Her şey yolunda Memnon, cevap veriyorum.

Bunu sadece işler yolunda gitmediğinde söylüyor gibisiniz.

Kendimi yerden kaldırıyorum. *Olacaklar,* diyorum ve sonra onunla iletişimi kapatıyorum.

Gıcırdayan bedenimi aşağıya sürüklüyorum, mutfakta bir doğum kontrol büyüğü hazırlamaya kararlıyım. Birinin o iksiri oradaki duvarlardan birine ilaştirdiğinden eminim.

Yanlarından geçtiğim cadılar da aynı derecede bitkin görünüyor, bazıları hâlâ dün gecenin kostümlerini giyiyor - en azından onlardan geriye kalanları. Diğerleri ortak salonlarda sızmış yatıyor - kütüphanede bir arada yatan bir grup çıplak cadı var, dün geceki seks partisinin kalıntıları.

Büyü mutfağına daldığım anda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Birisi küçük mantar şişeler içinde koyu mavi iksirlerden oluşan bir tepsi hazırlamış, her birinin üzerinde düzgünce KONTRAKEPTİF İKSİR yazıyor.

Her şişeye ilaştırılmış bir etikette şöyle yazıyor: *Cinsel ilişkiden sonra alınmalıdır.*

Bir tanesinin tıpasını açıyorum ve hemen orada içiyorum. *İşimi şansa bırakmam.* Çocuklarla bir sorunum yok, Roxilana'yken neredeyse bir çocuğum oluyordu. Ama *Selene* olarak, öngörülebilir gelecekte hiç çocuk istemiyorum.

Sybil için bir iksir şişesi daha alıp büyü mutfağından çıkıyorum ve odasına gidiyorum. İçeri girip yatağının yapıldığını gördüğümde

Benim için hazırladığı kostüm seçeneklerinin üstüne bir de geri dönmediğini fark ettim.

Hâlâ Sawyer'la birlikte.

Onu, Mai'yi ve Olga'yı hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Hepsi şekil değiştirenlerle gitti. Ve eğer onların geceleri de benimki gibiyse.

Doğum kontrol iksirini Sybil'in masasına bırakıp aceleyle odama dönüyorum ve telefonumu elime alıyorum. Sybil'in numarasına ilerliyorum, kalbim dakikada bir mil atıyor ve en iyi arkadaşımı arıyorum.

Bir kez çalıyor... iki kez...

Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol-

"Ah, seni dınsız," diye mırıldanıyor Sybil hattın diğır ucundan. "Beni neden arıyorsun? Ve saat kaç?"

Nefes veriyorum, tüm vücudum onun sesiyle rahatlıyor. Sesi huysuz ama onun dışında iyi.

"Sanırım öğlen oldu," dedim, "Neredesin?" "Um-"

Arka planda bir erkek sesinin alçak tonlarını duyuyorum.

"Sawyer mı o?" diye soruyorum.

"N'aber Selene?" diye seslendiğini duydum.

"Adımı bildiğini bilmiyordum."

"Sen benim en iyi arkadaşımısın," diyor Sybil. "Tabii ki senin adını biliyor." Esniyor. "Ve ben onun evindeyim. Tanrım, o cadı içkisinde ne vardı? Yük treni gibi çarptı beni." Benden çok kendi kendine, "Sanırım vajinamı buzlamam gerek." diye ekliyor.

Kötü bir adamla pek çok kötü şey yaptığımı ve pişmanlığın vücut bulmuş hali olduğumu hatırlatarak küçük, yarı histerik bir kahkaha attım.

Bir kerelik bir şeydi, kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum.

"Bunun cadı mayasıyla olacağını biliyor muydun?" Tam olarak suçlamadan soruyorum. Sybil son kostümünün yırtıldığından bahsederken kutlamaların çılgınca geçtiğini ima etmişti.

Korkunç bir kahkaha atıyor. "*O kadar* da değil." Bir süre sonra Sybil ekliyor: "Dün gece için özür dilerim. Bana şekil değiştirenlerin bölgesinde olmak istemediğini söylemeye çalışıyordun, ben de dinlemedim ve sonra..."

Ve artık çok geçti.

"Hepimiz çok sarhoştuk," diyorum. Özrü kabul etmeye en çok bu kadar yaklaşabiliyorum.

Bir süre sonra, "Sen ve Kane..." dedi.

Tanrıça, gecenin o kısmını kaçırmıştı.

"Hayır. Hayır, ben... uh... başka biriyle birlikte oldum."

Bacaklarını omuzlarıma at.

"Kim?" diye soruyor.

Ayaklarıma bakıyorum, yanağımın içini ısıyorum.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde.

"Kim?" diye soruyor.

Bana kocam ya da ruh eşim diyeceksin. Başka her şey cezalandırılır.

"Sence kim?" Kısık sesle söylüyorum.

Şimdi sessiz olma sırası Sybil'de.

Benimle Memnon arasında yapılan bağlayıcı büyüden haberi olmadığını fark ettim. Ya da büyücünün kampüsteki açık gizemleri çözmememe nasıl yardım ettiğini. Tek bildiği bana kazık attığı ve ondan nefret ettiğim.

"Beni yargılıyor musun?"

diye sordum. Bir duraklama

daha. "Hayır."

"Beni yargılıyorsun," diyorum.

Bunun beni neden biraz incittiğini bilmiyorum. Sybil'e benim adıma Memnon'dan nefret etmesi için her türlü sebebi verdim. O sadece sadık bir arkadaş.

"Hayır. Tamam, belki biraz," diye itiraf ediyor. "Ama Selene, Kane kelimenin tam anlamıyla oradaydı. O şerefsiz için bunu nasıl beceremedin?"

Boğazım çalışıyor. "Kutsal Yedili'ydi ve ısırılmaktan korkuyordum."

"Onun yerine evini yaktığın adamla birlikte oldun." Artık yargısını gizlemeye çalışmıyor.

Çekiniyorum.

"Bana sadece seksin buna değdiğini söyle."

Hıçkırık olabilecek bir kahkaha attım. "Buna değdi."

Sybil ıslık çalar. "Kahretsin, bu kadar iyi mi? Düşmanımla sevişmeyi düşünmeliyim..."

Arka planda, "Hayır, duymuyorsun," dediğini duyuyorum, ardından öpüşme sesleri ve Sybil'in kahkahaları geliyor.

"Nasılsın?" Elimden geldiğince nazikçe

soruyorum. "Yani ben bir kurt cadı mıyım?" diye

soruyor.

Uzaktan Sawyer'ın bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

"Nefes alabilirsin, Selene. Ben ısırılmadım." Sawyer'a hitap ediyormuş gibi ağzını telefondan uzaklaştırıyor. "*Henüz.*"

Kaşlarımı çatıyorum. Arkadaşım dönüştürülmek *mi istiyor?* Aslında bu konuda hiç ciddi bir konuşma yapmamıştık ve ben sadece eğlendiğini ve hiçbir şeyi ciddiye almadığını düşünmüştüm. Ama belki de her şeyi yanlış değerlendirmişimdir.

Sybil'in sesi telefona geri döner. "Sokağa çıkma yasağından önce dönmem gerek." Oh, kahretsin, bu doğru.

"Bu arada," diye devam ediyor Sybil, "Olga kesinlikle en az iki şekil değiştirenle birlikte oldu..."

Konuşmaya devam ediyor, ama ben hâlâ sokağa çıkma yasağından bahsederken oyalanıyorum, çünkü bu gece bunu bozmak zorunda kalabilirim. Lycanthrope'larla yapmam gereken bir toplantı var.

BÖLÜM 20

BUNU YAPMAK İSTEMİYORUM, DIYE DÜŞÜNÜYORUM.

Yurtta, Nero yanımda. *Bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyorum.*

Kane'le ayrıldıktan sonra, tekrar bir araya gelmekten korkuyorum. Ancak, kimse bana sadakat göstermezken likantroplar gösterdi. Eski aşkımla aramızdaki karışıklığa rağmen, ortaya çıkmayı onlara borçluyum.

Yine de cesaretimi desteklemesi için duygusal destek panterimi getiriyorum.

Kendimi Everwoods'a doğru gitmeye zorluyorum. Sokağa çıkma yasağına hâlâ bir saatten fazla zaman olmasına rağmen, ağaç sınırında nöbet tutan birkaç yaşlı cadı görüyorum.

Ormanın kenarına vardığımda, demir grisi saçlarını ensesinde topuz yapmış olan cadılardan biri sesleniyor. "Bu korumalar saat tam altıda yürürlüğe girecek. O saate kadar döndüğünüzden emin olun."

Duraksadım. "Altıdan sonra geçersen ne olur?" Bu toplantının ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Cadı bana ters bir bakış atıyor. "Vahşi bir ölüm tehdidi senin için yeterince ikna edici değil mi?" diye soruyor alaycı bir tavırla.

"Um..."

"Her izinsiz girenin kimliğini not etmek için yazılmıştır" diye ekliyor.

Oh. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Muhtemelen bu şekilde adım tekrar Politia'nın şüpheli listesine girecek.

Bir vites değiştiriciden beni evime bırakmasını istemek zorunda kalacağım. En azından beni bıraktığında Henbane'de başka bir koğuşa sinyal verirse

Ana giriş, Everwoods'un kenarındakine göre daha az incelemeye neden olacaktır.

Nero ve ben ormana girdiğimizde, çevremiz rahatsız edici bir şekilde sessizleşiyor.

Ağaçların arasında, atılmış kostüm parçalarının üzerinden geçerek ilerliyorum. Gün ışığında, özellikle kasvetli görünüyor.

Kabaklarla kaplı patikadan geçiyorum. Bugün fenerler havada biraz daha alçakta asılı duruyor; birkaç tanesi tamamen yere düşmüş, büyüleri bozulmuş. Hepsinde tatil sonrası melankolisi var. Eğlence bitmiştir ve şimdi hayatın normale dönmesi beklenmektedir. Kampüs genelindeki sokağa çıkma yasağı yardımcı olmuyor ve bunun bugün gerçekleşecek Ölüler Günü kutlamalarını nasıl etkilediğini merak ediyorum.

Sonunda cadı ve şekil değiştiren bölgesi arasındaki sınırı belirleyen ince, parlak mavi çizgiye ulaştığımda sınırlarımı neredeyse kontrol altına almıştım. Onu gördüğümde, korkum anında yeniden canlanıyor.

Bir elimi Nero'nun başına koyuyorum. "Yolun geri kalanında benimle gelmek ister misin, yoksa avlanmaya mı gitmek istersin?" diye soruyorum.

Nero bana öyle bir bakıyor ki, *"Senin lanet bir tavuk olduğunu biliyorum, bayan."* diyor. Ama belki de sadece bir şeyler okuyorumdur.

Nero kararını netleştirmek için kendini yanıma daha sıkı bastırıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok tatlısın."

Kendimi sıraya girmeye zorluyorum. Oraya vardığımda beklemeye başlıyorum. Orman tamamen terk edilmiş gibi. Bir dakika geçiyor. Sonra iki. Üç, dört...

Ağırlığımı değiştiriyorum.

Kane onunla sınır işaretinde buluşmamı söyledi ama belki de sınırın farklı bir bölümüne gitmem gerekiyordu. Ya da belki dün gecedten sonra Kane beni ekmeye karar verdi.

Odama çekilme ve kendimi yeni yıkanmış battaniyelerimin altına gömme fikri beni korkakça heyecanlandırıyor.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez çam iğnelerinin çıtırtısını duyuyorum. İlerideki ormanın gölgeli derinliklerinden büyük bir şekil seçiyorum.

Kumlu sarı saçlarını ve adamın yüzünün köşeli kesimini görüyorum. Bu Kane.

Midem düğümleniyor.

Yüz hatlarının sertliğine bakılırsa, burada olmaktan benden bile daha az heyecan duyuyor gibi görünüyor.

Ve şimdi dün gecenin en can sıkıcı kısımlarını canlı bir şekilde hatırlıyor ve bu tür anıları hala unutabilme yeteneğine sahip olmayı diliyorum.

"Selam, Kane." Ona aptalca bir el sallıyorum.

O da el sallamıyor.

Nero tekrar bana doğru eğiliyor ve ben de kalbim küt küt atarken elimi başına götürüyorum.

Kane neredeyse bana yaklaşıyor, gözleri kısa bir süreliğine benim tanıdıklarına kayıyor ve sonra tekrar benimkilere geliyor.

Dün gece için özür dilemeli miyim? Bundan hiç bahsetmeli miyim? Yoksa ben-

Kane'in burun delikleri alevlenir. "Onun gibi kokuyorsun," diyor selamlarken. Açıkça iğrenmiş görünüyor.

Pekala, sanırım bu konuda konuşuyoruz.

"Bu bir sorun mu?" Yanaklarımın ısınmasına aldırmadan soruyorum.

"*Seni takip eden adam o. Beni evinin üçüncü katından attığından bahsetmiyorum bile. Neden o canavarı bana tercih ettin?*"

Çünkü...

Saçlarını geriye doğru okşuyorum, kanımın ve gözyaşlarımın damlaları zırhına çarpıyor. "Biz böyle bitmeyeceğiz," diye fısıldıyorum. "Biz ebediyiz."

İçimde karanlık ve kararlı bir şey dolaşıyor. Biz ebediyiz.

Eğer bu yaşama sahip olamazsak, o zaman başka bir yaşama sahip olacağız.

"Dinle Kane, dün gece sana başka biriyle buluşacağımı söylemiştim. Sen ve sürün hâlâ Kutsal Yedili'yi gözlemliyordunuz ve ben orada olmak istemedim."

"O zaman neden oradaydın?"

"Arkadaşlarımla sarhoş bir şekilde dolaşıyordum. Çok geç olana kadar sizin sürünüzün bölgesine girdiğimizi fark etmedim."

Kane hâlâ kızgın görünüyor ve gözleri biraz kırgın.

Yüz hatlarını inceliyorum. "Neden sana bir şey borçluymuşum gibi davranıyorsun?"

"Çünkü senden *hoşlanıyorum*, Selene. Hem de çok. Ve senin de benden hoşlandığını sanıyordum."

Sesinde bir hırıltı duyuyorum.

Bu ses üzerine Nero hırlamaya başlıyor ve elimi sırtında gezdirdiğimde tüyleri diken diken oluyor.

Kane'e sert bir bakış atarken bile Nero'ya "Sorun yok," diye mırıldanıyorum. "Kane, biz çıkmıyoruz ve iyi ya da kötü, birlikte olduğum o canavar benim ruh eşim."

"Bu konuda - bana bir eşin olduğunu ne zaman söyleyecektin?" Kane talep ediyor. "Yoksa büyün o anıyı da mı sildi?"

Suçlama karşısında irkildim.

İçimde öfke yükseliyor. "Aslında Kane, ruh eşi olduğumu unutmuştum ve hatırlamamın tek nedeni dolunay gecesi tutuklanmadan hemen önce Memnon'un anılarımı engelleyen büyüyü bozmasıydı." Bunu itiraf etmeyi planlamıyordum ama boş ver. "Bunu benim isteğim dışında yaptı ve evet, nişanımız da zorla oldu." Şekil değiştirene ters ters baktım. "Sana karşı asla kasten hilekâr olmadım."

Kane'in öfkesi biraz yatıştı ve gözlerinde incinmişliğinin yıpranmış kenarlarını görebiliyorum. "O zaman neden onunla birliktesin?" diye soruyor usulca.

"Onunla birlikte olduğumu kim söyledi?" Talep ediyorum. "Seks eşittir aşk ya da ilişki değildir. Arkadaşlığımızın nasıl başladığını düşününce bunun farkında olduğunu varsaymıştım."

Kane'in çenesi sıkılır ama bir şey söylemez. Bunun yerine sözsüzce dönüp ormana doğru ilerlemeye başladı. Üzerinden saldırganlık akmaya devam ediyor ve yemin ederim kolları bir dakika öncesine göre biraz daha tüylü görünüyor.

"Hadi," diyor omzunun üzerinden. "Geç kalacağız."

Tanıdığım la sinirli bir bakış paylaşıyorum - en azından bir an için karşılıklı sinirlendiğimizi düşünmek istiyorum. Nero sıkıldığı için bana bakıyor olabilir ama ben bunun Kane'in sinirli olmasından kaynaklandığını varsayacağım.

Üçümüz birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra Kane, "Artık geçmişini hatırlayabiliyor musun?" diye sordu.

Ona kaşlarımı
çatıyorum. "Evet."

"Bu nasıl bir şey?"

"Acı verecek kadar normal," diyorum, "geçmiş yaşam anıları hariç." Onlar başka bir şey.

Şimdi Kane tamamen arkasını dönmüş, beni inceliyor. "Memnon dün gece doğruyu mu söylüyordu? Siz ikiniz kadim bir çift misiniz?" Şekil değiştiren çoğu kişi gibi şüpheli görünmüyor ama doğaüstü dünya her türlü imkânsız şeyle dolu. Geçmiş yaşam romantizmi fikri akla aykırı değil.

"Evet," diyorum usulca. "Öyleydi."

Kane bir kez daha arkasını dönmeden önce tek söylediği "Hmm," oldu.

Lycan önümde yürümeye devam ediyor ve duygularının biraz çalkantılı olduğunu hissediyorum, bu yüzden ağaçlar ayrıldığında ve kısa bir süre önce içinde parti yaptığım büyük kulübeyi gördüğümde rahatlıyorum. Kane ile ilk kez bir araya geldiğim yer.

Ancak şimdi, önündeki çakıllı yola park etmiş arabalar ve verandada dolaşan birkaç insan var.

Kane sonunda durdu ve benimle Nero'nun yetişmesini bekledi.

Yanına vardığımızda şekil değiştiren boğazını temizliyor. "Akşam şöyle olacak," diyor usulca, "Sürüyle tanışacaksın, sana birkaç soru soracaklar ve hepsinin sonunda sürünün bir dostu olarak resmen tanınacaksın." Kane'in bana karşı kişisel olarak beslediği kin her ne ise, konuşurken sesinden silinip gidiyor.

"İçeride kaç kişi var?" Tekrar kulübeye bakarak soruyorum. Ön taraftaki şekil değiştirenler şimdi bizi fark etmiş ve Kane'le olan konuşmamı dikkatle izliyorlar.

"Toplantıya gelebilen hemen herkes içeride olacak" diyor. "Bu büyük bir olay" diye ekliyor.

Sinirlerim tepeme çıksa da başımı eğiyorum. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Bu korkunç bir şey ve şimdiden en yakın olduğum şekil değiştireni kızdırdım. Sürünün *büyük bir mesele* olarak gördüğü hiçbir şeyin merkezinde olmak istemiyorum.

Kane'in bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Kalp atışlarını duyabiliyorum," diyor sessizce. "Gergin olmana gerek yok. Aramızdaki şeyleri unut. Sürü arkadaşlarımdan birini kurtardın. Ben ve o binadaki herkes sana minnettar."

Yutkunup başımı sallıyorum ve sonra neredeyse utangaç bir şekilde ona bakıp gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkürler," diyorum usulca. Tanıdığımın koyu renkli kürkünü okşuyor, dengeleyici birkaç nefes çekiyorum. "Nero bir sorun yaratacak mı?" Hazırlıksızca soruyorum.

Kane yaratığa spekülatif bir bakış atıyor. "Sanırım öğreneceğiz." Ve bu son derece güven vermeyen cevapla kulübeye doğru yola çıkıyoruz.

Nero aslında bir sorun.

Üçümüz eve girdikten birkaç saniye sonra bu durum çok net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Geniş oturma odası yüzlerce olmasa da düzinelerce şekil değiştirenle dolu. Çoğu içeri getirilmiş katlanabilir koltuklarda oturuyor, diğerleri ise odanın kenarlarında ayakta duruyor ve olabildiğince yakın duruyorlar. Giriş sesimizle birlikte bana, Kane'e ve Nero'ya bakıyorlar.

Bir ya da iki saniyeliğine her şey yolundaydı. Ama sonra, etrafımdan, en yakınımızdaki şekil değiştirenlerden alçak sesler yükseliyor.

"Her şey yolunda," diye kalabalığı rahatlatıyor Kane. "Panter onun tanıdığı. Adı Nero."

Kane sanki konuşmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Peki, tamam. Topluluk önünde konuşma. Ben burada olmak için ölüme meydan okuyan belalı bir cadıyım. Kalabalığa konuşmak beni hiç korkutmuyor.

"Evet, Nero. Adı Nero," diye yankılanıyorum tahta gibi. Ellerim titremeye başlıyor. "O gerçekten çok tatlı bir kedi."

Nero sabit, kırışmayan gözleriyle odayı içine alıyor. Pek de tatlı bir kediye benzemiyor. Vücudu gergin ve kaskatı ve avcılıkla ilişkilendirdiğim o durgunluk etrafına çökmüş durumda.

Şekil değiştirenler de bunu hissetmiş olmalı çünkü odadaki hırıltılar daha da yükseliyor.

Şu anda panterimin yanımda olmasını gerçekten çok istiyorum. Beni güvende ve istikrarlı hissettiriyor. Ama şekil değiştirenlerin içgüdülerini ortaya çıkarıyor gibi görünüyor.

Nero'nun önünde çömeliyorum ve etrafımızdaki insanları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Benim için burada olmak istediğini biliyorum," diyorum usulca, "ama senin güvenliğinin benim için daha önemli. Bu evdeki herkes benim arkadaşım," diyerek onu rahatlatıyorum. "Ben iyi olacağım," diye söz veriyorum.

İfadesini okuyamıyorum ama sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi kuyruğu titriyor.

"Odamıza geri dönebilir ya da Henbane yakınlarındaki ormanda kalabilirsiniz. Ben iyi olacağım ve bir değişiklik olursa sizi arayacağım."

Nero başını omzuma yaslıyor ve yan tarafıma sürtünüyor. Sevecen mi davranıyor yoksa nerede durduğumuzu açıkça belirtmek için beni mi işaret ediyor bilmiyorum ama ellerimi yanlarından aşağı indirip altına bir öpücük konduruyorum.

Ayağa kalkarak kapıyı açtım ve tanıdığımı dışarı çıkardım.

"Dikkatli ol," diye arkasından sesleniyorum.

Tek tepkisi, sanki endişem can sıkıcıymış gibi kuyruğunu sallamak. Sanırım bir yırtıcı olsaydım, cılız bir insan benim için endişelendiğinde ben de rahatsız olabilirdim.

Kapıyı arkasından kapattım ve odaya döndüm.

Ve... herkes bana bakıyor. Kahretsin, muhtemelen konuştuğum her kelimeyi de duydular.

Ben paniğe kapılmadan önce Kane elini belime koyuyor ve beni odanın ortasındaki derme çatma koridorun en ucundaki sandalyeye doğru yönlendiriyor. Diğer katlanabilir sandalyelerin aksine, bu sandalye seyirciye bakıyor.

Nefesim kesiliyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyor Kane bana. "Nero'ya söylediğin gibi, biz burada arkadaşız."

Derin bir nefes alıyorum, artan mide bulantımı görmezden geliyorum. Koltuğuma yaklaştığımızda, ergen bir kız yakındaki duvardan uzaklaşıp bana yaklaşıyor.

Tanıdık yüz hatlarına bakarken kaşlarım bir araya geliyor, sonra tanıdık geliyor.

"Cara?" Geçici olarak söylüyorum.

Başını sallıyor ve aniden sarılıyoruz ve bana karşı biraz hıçkırırken kollarımda titrediğini hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Teşekkür ederim."

Ona daha sıkı sarılıyorum ve başımı sallıyorum. "Seni bırakamazdım" demekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum. O doğüstü yaratıklara değil.

Sonunda beni içine almak için geri çekildi.

"Seni bir daha görebileceğimden emin değildim," diye itiraf ediyorum, gözlerim yüzünde geziniyor.

Onu en son gördüğümde çoğunlukla bilinci yerinde değildi. Onu şimdi sağlıklı ve bütün olarak görmek... tarif edilemez.

Uzanıp yanağımdaki ıslaklığı siliyor. İşte o zaman ağladığımı fark ediyorum. Dokunuşu tanıdık bir jest, yakın olduğunuz birine yapacağınız türden bir jest. O zaman sürü olmanın ne demek olduğuna dair en ufak bir ipucu hissediyorum. Şefkat, özen, üyeler arasındaki bağlar, büyülerle ilgisi olmayan, bunun yerine sevgi ve sadakatle ilgili olan bağlar.

"Seninle tanışmak zorundaydım," diyor. "Ben..." Boğazı çalışıyor. "O geceden pek bir şey hatırlamıyorum. Seni rüyamda gördüm sandım." O benim

ön kollarını sıkarak, sonra geri çekilir. Cara son bir gülümsemeyle yakındaki duvara doğru çekiliyor.

Kane hâlâ orada, kısa bir mesafe ötede bekliyor. Onunla göz göze geldiğinde, benim için ayrılan koltuğa başıyla işaret ediyor. Koltuğa bir göz attıktan sonra kalbim tekrar hızlanmaya başladığında nefesimi dışarı veriyorum. Herkesin duyabiliyor olması sinirlerime iyi gelmiyor.

İsteksizce oturuyorum ve gözlerimin tüm odada gezinmesine izin veriyorum. Lycanların etrafındaki hava bir ısı dalgası gibi hafifçe parıldıyor ve kendi içgüdülerimin bana yırtıcıların ininde olduğumu haykırdığını hissediyorum.

Kane karşımdaki ilk sırada, birkaç yaşlı erkek ve kadının yanındaki boş bir sandalyeye oturuyor.

Bu yaşlı kişilerden biri - kırklı yaşlarının sonlarında görünen, karamel renkli tenli, oldukça yakışıklı bir adam - şimdi konuşuyor.

"Selene Bowers, Marin Sürüsü'ne hoş geldiniz."

Başımı salladım, sıkıca gülümsedim.

"Ben Vincent Vilanova, Marin Sürüsü'nün alfası ve lideriyim ve birkaç hafta önce Cara'yı kurtardığınızdan beri hakkınızda çok şey duydum."

Hâlâ etrafımın insanlarla değil kurtlarla çevrili olduğuna inanan içgüdülerimi bastırmaya çalışarak sıkı bir gülümseme daha veriyorum.

"Sanırım Kane sana neden burada olduğunu anlatmıştır." Bakışlarım eski aşkıma yöneliyor ve tekrar başımı sallıyorum.

Vincent kalabalığa bakarak, "Güzel, güzel," dedi. "Grubumla uzun uzun konuştum, ama hepimizin aynı sayfada olması için herkesi tekrar bilgilendireceğim," dedi ve odaya dönerek daha dikkatli baktı. "Selene Bowers Henbane Cadılar Meclisi'ne katılan bir cadı. Kane Holloway birkaç yıl önce onunla birlikte Peel Akademisi'ne katılmıştı ve ikisi arkadaşı."

Daha çok, varlığımdan haberi yokken (varsaydığım) tüm gençlik fantezilerimde rol aldı.

Ama her neyse. Biz *arkadaştık*.

"Birkaç hafta önce Selene, Cara Gutierrez'i, başka bir doğaüstünün Cara'nın özgür iradesi üzerinde tam güç sahibi olmasını sağlayacak bir bağlama töreninden kurtardı. Böyle şeylere zorla bağlama denir."

Kız başını eğip ayaklarına bakarken bakışlarım Cara'ya kayıyor.

"Selene ve Cara'yı sınır çizgimizin hemen içinde bulan Kamal, Cara'nın bilincinin yerinde olmadığını ve toksin koktuğunu, Selene'nin ise kanlar içinde olduğunu söyledi."

ve ağır yaralı."

Dudağımın içini çiğniyorum ve odadakilerin topluca beni incelediğini hissederken kıpırdamamaya çalışıyorum. O geceyi yaşamış olmak başka bir şey, bir seyircinin önünde tüm çıplaklığıyla duymak başka bir şey.

"Hepimiz cadılar meclisi topraklarında uğursuz bir şeyler olduğuna dair başka işaretler gördük. Gece geç saatlerde bir sürü hareketlilik, nabızı atmayan ya da koku taşımayan, görünüşte canlı bir yaratığın görülmesi."

Bu tanımla başladım. O gece yok ettiğim kil yaratıktan bahsediyor olabilir mi?

"Ve tabii ki Selene'in birkaç gün öncesine kadar baş şüpheli olarak görüldüğü cinayetler."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kalabalığın önünde övülmenin rahatsız edici olduğunu sanıyordum; meğer bu, kirli çamaşırlarım hevesli bir izleyici kitlesine gösterilirken burada oturmak zorunda kalmanın yanında hiçbir şeymiş.

Vincent devam ediyor. "Kanıtlar Selene'e komplo kurulduğunu gösteriyor, bu da gerçek katilin hala dışarıda olduğu ve muhtemelen hala cadı avladığı anlamına geliyor. Tüm bunlar bizim arka bahçemizde oluyor. Sürü arkadaşlarımızı korumak için hayatlarını riske atan bu doğaüstü varlıkların, özellikle de kendi türlerinin tehdit altında olduğu böyle bir zamanda, bizim korumamız altına girmeleri benim için -çoğumuz için- çok önemli."

Marin Sürüsü alfası bana dönüyor ve bunun olabileceğini düşünüyorum - Vincent sürünün dostluğunu ilan edecek ve toplantı sona erecek. Hatta sokağa çıkma yasağından önce Henbane'e geri dönebilirim.

Bunun yerine, "Selene, Cara'yı kurtardığın gece hakkında paylaşacaklarını duymayı çok isteriz. Bize neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Doğru. Kahretsin. Burada oturup kalabalığa bakarken, benden duymak istedikleri asıl şeyin bu olduğunu neredeyse unutuyordum.

"Tabii ki." Düşüncelerimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum ama Vincent parmağını kaldırıyor.

"Bir dakika, Selene." Arkamdaki devasa, yanmayan şömineye doğru ilerliyor ve şöminenin üzerinde duran bir şişeyi alıyor. Bir dakika sonra bana gösteriyor.

Parıltılı yeşil sıvıyı gördüğüm an midem bulanıyor.

"Bu bir doğruluk iksiri," diyor Vincent, bana zaten bildiğim şeyi söylüyor. "Sorularımızı yanıtlamadan önce bunu içmek ister misin?"

Tereddüt ediyorum.

Cadılara güvenmiyorlar, diyorum kendime ama bana sadakat yemini etmek istiyorlar. Sadece buna layık olduğumu kanıtlamam gerekiyor. Ama iksiri içersen, gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Çok fazla sırrım yok ama Memnon'un uyarısı hâlâ kafamın içinde yankılanıyor.

Konuştuklarımızı başkalarıyla paylaşma.

İç yanağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum. "İçeceğim," diyerek iksiri sürü alfasından alıyorum.

Ne söylediğime dikkat etmem gerekecek.

Mantarı çıkarıp şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve geri itiyorum.

Tadı bok gibi. Yani, bok ve çürük elma. Sanırım birileri sonradan tatlandırmaya çalışmış ama belli ki berbat etmişler.

Neredeyse anında büyüünün baskısını hissediyorum; dilimi şurup gibi kaplıyor ve boğazımdan aşağı doğru ilerlerken ses tellerimi çektiğini hissediyorum. Ağızda kalan tat dilime yapıştığında yüzümü buruşturuyorum.

Vincent öne çıkıyor ve boş kabı benden alıyor. Malı koklayınca biraz irkildiğini görüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce. Daha yüksek sesle, "Cara'yı kurtardığın gece hakkında hatırladığın her şeyi bize anlatabilir misin?" der.

Ellerimi birbirine kenetleyip derin bir nefes alıyorum. "Başladı çünkü bir işe ihtiyacım vardı..."

Lycanthrope'lara tüm hikâyeyi elimden geldiğince anlatıyorum. Doğruluk serumu güçlü olmalı, çünkü sadece gecenin kendisini sormuş olmalarına rağmen, onlara her şeyi anlatıyorum - hafıza kaybımı, Kasey'nin bana nasıl yaklaştığını ve paraya neden bu kadar çok ihtiyacım olduğunu.

Cara'yı getiren kil yaratıktan ve çemberi kırıp şekil değiştireni kaçırdığımda yarıda kestiğim karanlık ayinlerden bahsediyorum. Zulüm tünellerinden ve ormandan kaçışımızın ayrıntılarına giriyorum. Çapraz ateşte birini öldürdüğüm için endişelendiğimi bile itiraf ediyorum.

Bu utanç verici bir itiraf ama odadaki hiç kimse dehşete düşmüş gibi görünmüyor. Aksine, baktığım yüzlerde belli bir saygı görüyorum. Sanırım sürü sadakatine önem veren ve kurtları onları sürekli yaratık öldürmeye iten Lycanlar için bir başkasını korumak için can almak bağlılığın nihai göstergesidir.

Bilincim gidip gelirken Cara'yı benden alan lycanthrope'un silik hatırasıyla bitiriyorum.

Konuşmamı bitirdiğimde oda sessizleşiyor. Kendi sihrim avuçlarımın arasından süzülüyor, koruyucu bir şekilde göbeğimin etrafında ve omuzlarımın üzerinde kıvrılıyor. Kendimi en kötü şekilde yarılmış hissediyorum.

Sonunda yumuşak, kadınsı bir ses "Teşekkür ederiz" der. Daha sert bir başka ses ekliyor: "Teşekkür ederiz."

Sonra başka bir ses ve bir başkası ve bir başkası, ta ki tüm oda bana teşekkür edene kadar.

Yanakları ıslak olan Cara'ya bakıyorum. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve dudaklarının kıpırdadığını görüyorum. *Teşekkür ederiz.*

Kendi gözlerim dikilirken başımı öne eğiyorum. Yol boyunca o kadar çok şeyi yanlış yaptım ve o kadar çok öfke kazandım ki, bu iltifatlar beklenmedik ve derinden etkiliyor.

Ortalık yeniden sessizleştiğinde, başka biri konuşur.

"Yol boyunca Cara'yı taşıdın," diyor dişi bir şekil değiştiren, etkilenmiş gibi bir sesle. Gözleri üzerimde geziniyor. "Ve bunu bir şekil değiştirenin gücü olmadan yaptın."

"Büyü kullandım," diyorum.

"Çok güçlü olmalısınız."

Bu kelimeyi duyunca irkildim. "Yardım aldım," diye geçiştiriyorum.

"Yardım?" diyor kalabalıktan başka biri. Orada bir şüphecilik notu var.

Kahretsin.

Konuşmam sırasında bahsetmediğim tek bir şey vardı. *Memnon*. Antik savaş lordunu açıklamaya çalışmak işleri daha da karmaşık hale getirecekti, bu yüzden onu atladım.

Ya da en azından denedim.

"Benim... bir ruh eşim var," diye itiraf ediyorum. "Doğuştan sahip olduğumuz bir bağ sayesinde güçlerimizi paylaşabiliyoruz. Cara ile kaçtığım gece tehlikede olduğumu hissetti ve bana büyüsünün bir kısmını verdi."

Oda ölüm sessizliğinde.

"Kim bu adam?" diye soruyor derin, gürleyen bir ses ve sesi güvensiz.

Sanırım anlıyorum. Marin Sürüsü bana dostluk elini uzattı, ama eğer bir ruh eşim varsa, bu ilişki bu dostluk anlaşmasını etkileyebilir.

"O..." Ah. Bunu herkesi korkutmadan nasıl söyleyebilirim? "Bir büyücü."

Bir anda mırıldanmalar başladı. Büyücüler pek de parlak şöhretleriyle tanınmazlar. Dünyanın dört bir yanına dağılmış hanedanları vardır ve ne kadar güçlü olurlarsa o kadar tehlikeli olma eğilimindedirler.

"Cara'yı sürünüze teslim ettikten sonra gelip benimle ilgilenen kişi o." Adamı neden savunmaya çalıştığımı bilmiyorum. Kendi adını lekeledi. Ama aynı zamanda onu diğer büyücülerle aynı şekilde düşünmüyorum.

Belki de kötü adam olsun olmasın, o benim. Ve belki de bir zamanlar bana tüm dünyayı verdiği için.

"Ona güveniyor musun?" diye soruyor bir başkası.

Roxilana'yken ona mutlak sadakatim vardı ama Selene olarak beni birkaç kez mahvetti.

Ben konuşana kadar doğruluk iksirinin dudaklarımdan ne çekeceğini bilmiyorum. "Benden başka kimseye sadık değil."

Kane'in sesi odayı kesiyor. "Onlara nasıl olduğunu anlat." Şekil değiştirene sertçe bakıyorum. *Arkadaşıma.*

Yüz ifadesi sert ve bükülmez. "Onu sana nasıl sadık hale getirdiğini anlat onlara. Dün gece bana ne itiraf ettiğini bilmeyi hak ediyorlar."

Yine, odanın etrafından dağınık birkaç mırıltı geliyor. Kane beni buna hazırladı.

Doğruluk serumu nefes borumu çekiştirip kendi cevabını hazırlarken kalbim daha çok çarpıyor.

Memnon ve benim aramdaki sahte bağ, gerçekten ama gerçekten paylaşmak istemediğim tek şey. Ne kadar çok insan bunu bilirse, o kadar çok insan bunu istismar edebilir.

Senin peşinden gelmelerini engellemek için daha çok insan kesmem gerekecek.

Ellerim titremeye başladı. "Bana hizmet etmek için büyüyle bağlandı."

Dağınık birkaç soluk sesi duyuyorum ve alçak bir hırıltının başladığını duyuyorum, bu ses yakalanıyor ve odaya yayılıyor gibi görünüyor.

"Cara'nın neredeyse bir başkasına bağlı olduğu gibi mi?" diye soruyor birisi.

"Hayır." Serum cevaba izin verir çünkü bağlam önemlidir. "Memnon güvenimi geri kazanmak için kendini bana bağlamayı teklif etti. Bu bir

Aramızda zoraki *bir* bağ var ama *sahte* bir bağ."

"Zaten senin eşin olan bir adam neden böyle bir şey yapsın ki?"

Eş kelimesini duyunca Kane'in yere baktığını görüyorum.

Doğruluk serumunun bir sonraki sözlerime inanmaları için yeterli olup olmayacağını merak ederek odanın geri kalanını değerlendiriyorum.

"Memnon sıradan bir büyücü değil." Sözcükler çekingen bir şekilde ortaya çıktı. "O benim uzun zamandır kayıp olan ruh eşim olan kadim bir büyücü. Bu durumla ilgili paylaşabileceğim pek çok karmaşık detay var ama temelde son birkaç aydır ona ihanet ettiğime inanıyordu, bu yüzden intikam almak için Henbane kampüsünde bulunan cadıların cinayetlerini benim üzerime yıktı. Ona ihanet etmediğimi anladığında, kefaleti bir tür "-doğru kelimeyi arıyorum-" "tazminat" olarak teklif etti.

Sessizlik. Tam bir sessizlik.

"Eğer eşiniz gerçekten söylediğiniz şeyi yaptıysa," diye soruyor bir şekil değiştiren sonunda, "o kadınları öldürmediğini nereden bileceğiz?"

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Kendi doğruluk büyüsü altındayken bana masum olduğunu itiraf etti."

Daha fazla mırıldanma.

"O neden burada değil?" diye sesleniyor bir kadın. "Bunu ondan da duymalıyız."

Bu akşam çılgınca rotasından çıkmış gibi hissediyorum. Cara ile yaşadığım olayları yeniden anlatacağımı biliyordum ama doğruluk iksirini ya da şu anda yaşadığım gayri resmi sorgulamayı beklemiyordum. Ve kesinlikle Memnon'un bu işe karışmasını beklemiyordum. Onun bu odada Lycan'ların sorularını kibarca yanıtlayacağını düşünmek bile gülünç. Hepsinin bağırsaklarını deşerdi.

"Onu burada isteseniz bile," diyorum, "kimseye hesap vermez."

Vincent bana sert bir bakış attı. "Sen hariç hiç kimse."

BÖLÜM 21

OTUZ DAKIKAMI DAHA TAKIP EDEN SORULARA CEVAP VEREREK GEÇİRDİM. sorular soruyor ve aynı birkaç konunun -büyü çemberi gecesi, cadı cinayetleri ve Memnon- çeşitli yönlerini açıklamaya çalışırken dilim sürçüyor.

Sonunda sorular hiç kalmayana kadar azalıyor. Birkaç uzun saniye geçerken odaya bakıyorum.

Vincent ayağa kalkar. "Buraya gelip bizimle tüm bunları konuştuğun için teşekkür ederim, Selene." Sürüsüyle yüzleşmek için döner. "Şimdi oyluyoruz."

Bekle, bunun için bir *oylama* mı var? Benim de katılmam gereken bir oylama mı? Kane'e paniklemiş bir bakış atıyorum ama gözleri alfasında.

"Selene'in sürünün dostu olup olmayacağını basit bir çoğunluk belirleyecek. Ellerinizi kaldırın, kimler onu destekliyor?"

Salondakilerin çoğu ellerini kaldırırken kalbim hızla çarpıyor. Nefes veriyorum. "Peki ya karşı olanlar?"

Sadece birkaç el havaya kalkıyor.

Vincent bana döndü. "Lycan ve insan kanunlarına göre, Marin Sürüsü'nün bir dostu olarak sana resmen hoş geldin diyorum, Selene Bowers."

Ulumalar boşlukta yükseliyor, ses tüylerimi diken diken ediyor. İçgüdülerim bana kaçmam için bağılıyor ama büyüm bu sesle canlanıyor. İçimden taşıyor, odada dolaşüyor ve şekil değiştirenlerin arasına giriyor.

Kane'in lupin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Çenesi sertleşmiş olsa da bana gülümsüyor ve sonra diğerleriyle birlikte uluyor.

Lycanlar ancak gürültü kesildikten sonra ayağa kalkıyor. Teker teker gelip beni selamlıyorlar, bana sarılıyorlar ve yanaklarını yanaklarıma sürüyorlar. Bu tekrar tekrar oluyor, tüm sürü beni kendilerinden biri olarak tanıdıkça kokularıyla beni işaretliyor.

Yaşadığım en tuhaf şey değil ama kesinlikle normal bir Çarşamba da değil.

Son şekil değiştiren beni kucaklayıp işaretledikten sonra, içecekler ve yiyecekler getiriliyor ve kurtlar kaynaşmaya başlıyor. Daha kaçmaya teşebbüs edemedim, tıgla eşarp ve örtü örmeyi seven yaşlı bir likantrop kadınla sohbet ediyordum, ardından Nero'nun topraklarında avlanabileceği konusunda ısrar eden, gür, çilek sarısı sakallı ve nazik gözlü bir adamla konuşuyordum.

Sonra bana yuvarlak, hayran gözlerle bakan genç kadın şekil değiştirenlerle sohbet ediyordum ve kendimi tamamen bir sahtekâr gibi hissediyordum.

Kane serbest elimi tutup beni fiziksel olarak sürü arkadaşlarından uzaklaştıran kadar konuşmalar devam ediyor. Beni evin arkasından çıkarıp تنها bir arka verandaya götürüne kadar elini bırakmıyor.

Burada gece çoktan çöktü. Karanlıktan kurbağalar ve böcekler sesleniyor ve içerideki yüksek enerjili konuşmalardan öyle farklı ki bedenim rahatlıyor.

Kane kapıyı arkamızdan kapatıyor ve içerideki gürültü donuk bir arka plan mırıltısına dönüşüyor.

"Bir molaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyor açıklama olarak. Titrek bir kahkaha atıyorum, nefesim buğulanıyor. "Evet. Teşekkür ederim."

Kane sıkıca gülümsüyor. "Sürü arkadaşlarımı seviyorum, onlar için hayatımı veririm ama çok fazla olabiliyorlar." Çam korkuluğa doğru ilerliyor ve ona yaslanıyor.

Bir an için nefesim kesilerek ona bakıyorum. İkimizin nerede olduğundan ya da ilişkimizin bundan sonra nereye gideceğinden emin değilim.

"Sakin ol Selene," diyor arkasını dönme zahmetine girmeden. "Seni ısırmayacağım. Endişelendiğin şey buydu, değil mi?"

Belki de Kane'e çok erken teşekkür ettim. Bu konuşma şimdiden içeride yaptığım tüm konuşmalardan daha zor.

"Onu seviyor musun?" diye soruyor.

Memnon'u kastediyor.

Yanındaki parmaklığa yaklaşıp ona yaslanıyorum. "Bir kere yaptım."

"Bir kez," diye yineliyor. Bakışları bana dönüyor. "Ama artık değil."

Bir omzumu kaldırıyorum. "O benim ruh eşim ama hayır, istemiyorum." Eğer yapsaydım, Memnon'un yaptığı bağlama büyüü bozulurdu.

Kane, "Sırf sihrin birleşti diye bir pislikle birlikte olmak zorunda değilsin," diyor.

"Onunla birlikte değilim," diye hatırlatıyorum Kane'e. "Dün gece... sadece seksti." Bu hayatta yaşadığım en yakıcı, en erotik seks olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Sadece seks," diye yineliyor Kane, sesi acı. "Söyle bana, eğer o gelmeseydi, geceyi benimle geçirir miydin? Benimle *sadece seks* yapar mıydın?"

Ağzımı açıyorum ama gerçekten de ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Seni ısırmamdan endişeleniyordun," diye devam ediyor. Gözleri benimkilere dönmeden önce boynuma düşüyor. "Bu muydu yani?"

Dün gece onu öpmenin nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. *Yanlış, yanlış, yanlış.*

"Kısmen öyleydi," diyorum, Memnon dışındaki insanlarla birlikteyken bağlarımın bana nasıl ihanet ettiğini tartışmaktan kaçınmayı umarak.

"Bu gerçekten o kadar kötü olur muydu? O kadar kötü olabilir *miydin*?"

Kaşlarımı çatıyorum, tüm bu konuşma beni telaşlandırıyor. "Kane, gizli bir güvensizliğin kilidini açıysam özür dilerim-"

Buna boş boş gülüyor. "Güvensizlik mi? Selene, senin kendisine ait olduğunu düşünen o tehditkâr adam yerine beni düşünmen için sana *yalvarıyorum*. Bu benim güvensizliğim değil. Seni istiyorum ve birkaç hafta önce yaptığın gibi beni geri istemeni istiyorum."

Ben de o halimi geri istiyorum. Karanlık gökyüzüne bakıyorum. "Kane, hayatım darmadağın. *Ben berbatım*. Bende ne bulduğunu bilmiyorum ama yanlış kızı seçtin."

"Sende ne görüyorum?" Yine gülüyor ama bu sefer sesinde acı bir ton var. "Sürü arkadaşımı kurtardın - bunu yaparken neredeyse ölüyordun. Çok komiksin ve gevşediğinde çok iyi vakit geçiriyorsun. Onurlu, güzel ve güçlüsün." Gözleri tekrar boynuma düşüyor.

Zar zor nefes alıyorum. Sezgilerim bana şekil değiştirenden uzaklaşmamı söylüyor ama aynı zamanda onun sözlerine de kapılıyorum.

Uzaniyor ve boğazımdaki nabza dokunuyor. "Gerçekten o kadar kötü mü olurdu?" diyor tekrar. Bakışları bana kayıyor ve kurdu gözlerinin içinde. Aç görünüyor.

Yaban tavşanlarının yırtıcı bir hayvanla karşılaştıklarında yaptıklarını hayal ettiğim gibi hareketsiz kalıyorum.

"Ciddi değilsin, değil mi?" Nefes alıyorum. Anlayamıyorum ama sezgilerim hâlâ geri çekilmem için ısrar ediyor.

"Sana sahip çıkabilirim. Tam burada, hemen şimdi," diyor, gözleri boğazımda sabitlenmiş. "Acımadığından emin olurdum."

Kutsal Tanrıça.

Bu teklif karşısında irkilerek yüzümü ona dönmek için kendimi zorluyorum. Yüz hatlarını inceliyorum. "Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun."

Dikkatini gözlerime çekiyor. "Şekil değiştirenlerin kurtlarıyla aralarında, eşleşmenin içgüdüsel bir mesele olduğuna dair bir anlayış vardır. Benim kurdum senden hoşlanıyor, onu iyileştirdiğin andan beri hoşlanıyor."

"Ben zaten başka biriyle arkadaş oldum," diyorum.

"Bir canavarla birliktesin," diyor Kane. "İşine geldiğinde senin hayatını mahvedecek kadar mutlu olan bir canavarla."

Sayılr. Yani, Uno'yu çok çabuk tersine çevirdi.

"Eğer seni sahiplenseydim," diye devam ediyor, "o zaman senin eşin olmaya eşit hakkım olurdu."

Bir elimi boynumla omzumun birleştiği yere koyup başımı sallıyorum. "Kane, bunu istemiyorum."

Bana doğru bir adım attığında gözleri lupin rengindeydi. Daha önce aramızda neredeyse hiç mesafe yoktu; şimdi tamamen benim alanımda.

"Emin misin?" diyor, sesi doğal olmayan bir şekilde alçak. "Seni isteyen, seni seven birine bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal et."

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu hiçbir zaman sorun olmadı. Memnon'un tüm kusurlarına rağmen beni hep sevdi.

Bu...çok fazla. Ve eğer hayatım farklı olsaydı -daha basit- Kane için boynumu seve seve açabilir ve buna razı olabilirdim.

Ama işler o kadar basit değil.

"Sanırım," diyorum, kelimelerimi dikkatle seçerek, "eğer bu sürünüzün büyük saygı duyduğu bir sadakat ise, o zaman seninle bu şekilde birlikte *olamayacağımı* anlayacaksın."

Kane ona vurmuşum gibi görünüyor ve ben de kör bir mutfak bıçağıyla kendi kalbimi oyuyormuşum gibi hissediyorum.

"Bir ruh eşim var," diye devam ediyorum. "Gerçekten korkunç biri ama o... *benim*." Bugün erken saatlerde onu zihnimde sahiplenmişim, ama şimdi yüksek sesle söylediğimde bu duygu daha da doğru geliyor. "Uzun zaman önce, onunla tekrar birlikte olabilecek kadar güçlü bir büyü için hayatımı verdim. Burada, bu hayatta olmak, onunla birlikte bunu çözmeye çalışmak ve bunu kim olduğuma borçluyum-"

Yanımdan keskin, yakıcı bir acı fişkirirken kelimelerimin geri kalanı boğazımda düğümleniyor.

"Selene?" Kane telaşla "Selene" der.

Cızırdayan acıya karşı göğüs kafesimi sıkıyor, çığlık atmamak için dişlerimi birbirine geçiriyorum.

"Sorun ne?" diyor şekil değiştiren, bana doğru uzanarak. "Benim tarafım," diye nefes nefese kaldım.

Kane ellerimi nazikçe çekip gömleğimi kaldırıyor. Altındaki deri pürüzsüz ve lekesiz. Kötü niyetli bir büyü ne hissediyorum ne de görüyorum ama sanki biri sıcak bir şiş sokmuş gibi acıyor.

Yedi cehennemde neler oluyor?

"Orada hiçbir şey yok," diyor Kane.

O konuşurken, başka bir acı dalgası geliyor. Sırtım kamburlaşıyor ve vites değiştircinin içine düşüyorum.

"Selene!" Kane kollarını bana doluyor, sesinde bir panik notası var. "Bana sorunun ne olduğunu söyle." İçine kurt girince sesi derinleşiyor. "Bu bir lanet mi?"

Selene! Memnon bağımızı koparıyor. *Neredesin?*

Bağ, bağ tabii ki. Acı bana ait değil; bağdan geliyor.

Kane hâlâ benimle konuşuyor ama ben artık dinlemiyorum.

Memnon! Bağırıyorum. *Memnon!* Ona ne oluyor? Acı dayanılmaz ve ben sadece onun bir yankısını hissediyorum.

Ne oluyor? Memnon talep ediyor, düşüncelerimi yankılıyor. *Sen iyi misin?*

Ben iyi miyim? Yaralanan o ise Memnon bunu neden sorsun ki? Aslında kimi hissettiğimi anladığımda keskin bir nefes çekiyorum.

"Nero."

Tanıdığım saldırıya uğradı.

BÖLÜM 22

PANTERIMLE OLAN BAĞLANTIMI KESİP ONUN ZİHNİNE GİRİYORUM.
hırlarken.

Birinin üzerine atlıyor, bu hareket yan tarafının çığlık atmasına neden oluyor. Dişlerini boynuna geçirip boğazını parçaladığında kanın metalik tadı *ağzımı* -onun ağzını- kaplıyor.

Hayal meyal, gerçek dizlerimin büküldüğünün ve Kane'in beni tamamen ayakta tuttuğunun farkındayım. Şiddet karşısında şok oldum ama yakın zamanda Nero'ya ona zarar vermeye çalışan herkesi sakatlama ve öldürme izni verdim.

Kurbanı altına çökerken bile diğerleri yaklaşıyor. Bir, iki, üç, dört, beş-
Bir küfür böğrüme çarparak saldırganları saymamı yarıda kesiyor ve kabaran acıya bağıyorum.

Keskin bir nefesle kendi kafamın içine geri dönüyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Kane'in kollarından sıyrıldım.

"Selene, neler oluyor?"

"Tanıdığım saldırıya uğradı."

Akıcı bir hareketle tahta parmaklıkların üzerinden atlıyorum, büyüm bana sorunsuzca yardım ediyor ve ağaçlara doğru koşuyorum.

"Selene!" Kane arkamdan sesleniyor. "Siktir."

Kulübenin kapısının arkamdan açıldığını ve Kane'in sürü arkadaşlarına bağırdığını duyuyorum ama bana kalırsa bunların hepsi arka plandaki parazitlerden ibaret. Hatta

Gövdemde yayılan patlayıcı ağrı beni caydırmaya yetmiyor.

Dehşet, Nero'yu kurtarma ihtiyacım dışında her şeyi gölgede bırakıyor.

SELENE, SORUN NE? Memnon'un sesi aramızdaki bağda yankılanıyor.

Nero, ağlıyorum. Doğaüstü varlıklar Nero'yu köşeye sıkıştırdı ve ona zarar veriyorlar.

Beni büyücüye bağlayan kablonun diğer ucunda, onun çok sessiz ve çok soğuk olduğunu hissediyorum.

Nerede o?

Everwood'lar.

Geliyorum. Bu bir yemin ve tehdit.

Ancak bu bile yeterli olmayabilir.

O zamana kadar çok geç olabilir. Çok geç kalmış olabilirim. Oh Tanrıça, oh Tanrıça.

Nero'yla olan bağlantımı mümkün olduğunca çok güçle dolduruyorum. Bunun benim için olduğu gibi onun için de bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama panik içindeki zihnimin bulabildiği en iyi çözüm bu.

"Panterimi *bulun*," diye Sarmatça büyümü emrediyorum.

İçimden çıkan bir şerit, sezgilerimin beni yönlendirdiği yöne doğru ağaçların arasından kıvrılarak ilerliyor. Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşuyorum, düzensiz nefes alış verişimi umursamıyorum. Gücüm bile bir kez olsun iyi bilenmiş, devrilen bir dala takıldığımda beni akıcı bir şekilde yakalıyor ve toprağa çarpmadan önce kendimi düzeltmeme yardım ediyor.

Familiar'lar doğaüstü varlıklarına bağlıdır, bu büyülü bağ onların yaşamlarını uzatır ve güçlendirir. Ama öldürülebilirler. Bunun olduğu biliniyor.

Bu dehşet verici düşünceyle, Nero'yla olan bağımı daha fazla büyüyle güçlendiriyor ve ciğerlerim çığlık atarken ve vücudum kendini içten dışa doğru yakıyormuş gibi hissederken bile bacaklarımı daha hızlı zorluyorum.

Uzaklarda bir uluma korusu gece havasını dolduruyor. Daha öncekilerin aksine, bu sesleri karıştırmak mümkün değil. Bunlar savaş çığlıkları.

Neredeyse ayağımı kaybediyordum. Lycanthrope'lar yardımına geliyor.

Kane'i geri çevirmesine rağmen onları çağırdı. Koşarken biraz hıçkırıyorum.

Karnımda keskin, kesici bir ağrı oluşuyor, bu seferki diğerlerinden çok daha derin ve saldırısı karşısında neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

Bir anlığına Nero'nun aklına giriyorum ama bu, ölümcül şekilde yaralandığını anlamama yetecek kadar uzun bir süre.

Çığlık atarken boğuluyorum.

Hayır.

Nero olmadan önce Ferox'tu. Aynı ruh, farklı bedenler. Onu Roma'da bulduğumda, panteri hayatımın sonuna kadar besleyip koruyacağıma yemin ettim.

Bu sözü tutmaya niyetliydim. Bu sözü *tutacağım*.

Bekle, Nero, ona söyledim. *Birazdan orada olacağım*.

Kafam süslü bir büyü için çok paniklemiş durumda. Tek yapabildiğim basit bir-

Beni rüzgar gibi hızlı yap, sessizce sihriime hükmediyorum.

Koşuyordum ama şimdi hızım artıyor, kaslarımı ve tendonlarımı kapasitelerinin sınırına kadar zorluyorum. Rüzgârı sırtımda ve yüzümde hissediyorum ve sanki onun içinde eriyebilirmişim gibi geliyor, sanki tekmişiz gibi. Büyümün şeridini takip ederek, şekil değiştirenlerin bölgesini cadılardan ayıran sınır çizgisini geçiyorum.

Yaklaşıyor olmalıyım.

Nero'nun gözlerine bir kez daha bakıyorum, tanıdığımın vücudunu dolduran zayıflatıcı acıya ve soğuğa odaklanmaya çalışıyorum.

Tahmin etmem gerekirse en az beş doğaüstü var, cadılar. İkisi belli belirsiz tanıdık geliyor ama söylemek zor. Kedi gözleri her şeyi farklı görüyor ve gece çok fazla şeyi gizliyor. Ama yerde yatan iki kişi daha olduğunu hissediyorum. Kanlarının kokusu havaya karışıyor.

Doğaüstü varlıklardan birkaçı Nero'nun ötesine bakıp beni arıyor.

"Cadıdan bir iz var mı?"

"Hayır, ama geliyor. Büyüsünün çizgisini görebiliyorsun. Tanıdığının yaralandığını biliyor."

"Siktir et onu, yaralandım."

Onlar kavga ederken ben kendi zihnime dönüyorum ve bağım daha fazla güç aktarıyorum. Muhtemelen beni dışarı çekmek için tanıdıklarına zarar verdiler.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından süzülüyor ama kederimin ve korkumun altında, içimde kadim ve istekli bir şiddet yükseliyor. Sihrim avuçlarımda toplanırken gücümü lekelediğini hissedebiliyorum. O cadılar lanet olası *işaretlenmişler*.

İleride, büyümün izi aniden sona eriyor. Tanıdığımı göremiyorum ama etrafındaki cadıları fark ediyorum. Birkaç büyülü küre gökyüzünde onların üzerinde geziniyor ve formlarını aydınlatıyor.

"İşte orada."

Hangi kişinin anons ettiğini bilmiyorum ama kolumu geri çekiyorum, gücüm avucumda birleşiyor.

"Patla" diye
emrediyorum. Ve sonra
fırlatıyorum.
BOOM!

Büyü ve ateş havada patlayarak cadı çemberini geri püskürtüyor ve tanıdığımın çökmüş şeklini ortaya çıkarıyor.

Onu gördüğümde içime yayılan acı beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Onlara ödet. Memnon'un sesi buz gibi, öfkeli.

Kolumdan aşağıya ve avucuma daha fazla büyü akıyor.

"Patla." Cadılara doğru fırlatıyorum, uzuvları parçalayabileceğini umursamadan.

Gücüm tam üstlerinde patlıyor ve cadıları tanıdıklarımın uzağa fırlatıyor. Birkaçı çığlık atıyor ve içlerinden birinde yangın çıkıyor. Kadının çılgınca söndürmeye çalıştığını görüyorum.

Kanıma karışan öfke başka bir dünyaya ait. Her birini yavaşça bitirmek isteyen aç ve uğursuz bir yanımda var, ama gözlerim Nero'ya döndüğü anda bu yanımda yok oluyor.

Tanıdığım yerde kıpırdamadan yatıyor. Karanlıkta, kürkünü kaplayan kanın parlaklığını seçebiliyorum.

Hem fiziksel hem de duygusal acılar yüzünden nefes alamıyorum.

Aramızdaki son mesafeyi de kapatıyorum ve Nero'nun yanına düşüyorum, dizlerim soğumuş kan havuzuna iniyor. İlk bakışta panterim ölü gibi görünüyor. Çok hareketsiz. Ama aramızdaki bağdan sıyrılıp kafasının içine girdiğimde onu hâlâ orada hissedebiliyorum. Ancak içim bu kadar rahatlamıyor çünkü bir an sonra acısının tüm ağırlığını hissediyorum. Bu acıdan da öte, ölüm sancıları.

Hıçkırıklarımı bastırıyorum.

"Benim yüzümden ölmeyeceksin. *Vekahi.*" *İyileştir.* Sarmatça bir kelime fısıldayıp elimi kanla kaplı kürküne bastırıyorum. Büyüm vücuduna süzülüyor, bal gibi yoğun.

Neyi onardığını hissetmek zor, ama sanırım... Sanırım o kötü yara, onu öldürmesi gereken yara iyileşiyor. Belki de fazla umutluyum.

Elimi yanağında gezdiriyorum ve yumuşak bir oflama sesi çıkarıyor.

"Sorun yok koca adam," diye onu rahatlatıyorum. "Ben yanımdayım. Ölmeyeceksin."

Elim sırtından aşağı inmeye devam ediyor, ancak parmaklarım bir kâğıt parçasına takılınca duruyor... ve onu tanıdık gelen bir çivi ucuna.

Resmen Neron'un derisine bir not çakmışlar.

Gücüm içimde titreşirken ellerim titremeye başlıyor. Kırmızı görüyorum.

-Kan gibi kırmızı, acı gibi kırmızı, *gazap gibi kırmızı*.

Daha harekete geçmeden bir fısıltı duyuyorum. Saniyeler sonra bir büyü sırtıma çarpıyor, kumaşı yakıyor ve tenimi cızırdatıyor. Hemen ardından başka bir lanet geliyor ve omzumu kesiyor.

Homurdanarak Nero'nun üzerine yığılıyorum, büyüm hâlâ onu iyileştiriyor.

Saldırganım tekrar mırıldanıyor, büyülü sözleri duyamayacak kadar alçak sesle ve ben vücudumu kalkan olarak kullanarak kendimi destekliyorum. Lanet şakağımın yan tarafını sıyrıyor. Gözlerimin arkasından acı fışkırıyor ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey göremiyorum.

-Kırmızı görüş yok, sakatlanmış bir tanıdık yok, hiçbir şey yok.

Yavaş yavaş görüşüm geri geliyor ama darbeler devam ettiğinde gerçek bir rahatlama olmuyor. Çoğu sırtıma iniyor, derimi oyuyor ve etimi haşlıyor.

Selene! Memnon körüklüyor.

Ben iyiyim.

Bu kelimeden nefret ediyorum, büyücü tükürüyor. Sıkı tutun, vahşi kraliçe. Neredeyse geldim.

Birçok yaramdan kan damlıyor. Bir an için nerede olduğumu, *ne zaman* olduğumu bilmiyorum. Bu eski savaşlar ve acımasız düşmanlar gibi hissettiriyor.

Kararsız bir nefes alıyorum, ellerim Nero'dan kayıyor, parmaklarım kanla ıslanmış toprağı kazıyor, darbeler üzerime yağmaya devam ediyor.

İntikam. Kelime kulağıma fısıldıyor -şimdi İngilizce, şimdi Latince, şimdi Sarmatça.

Yerin altında ilkel şeyler var. Kana ve kaosa aç şeyler. Bir zamanlar anlaşma yaptığım şeyler.

Tekrar yardımımı alabilirsin, diye fısıldıyor derin toprak.

Bu, cadılar meclisinde konuşulmayan lanet işi ve kan büyüsünün bir parçası - eğer onu uyandırırsanız karanlığın bazen sizinle nasıl konuştuğu. Eğer onu çağırırsanız.

"Wi'manvus sisapsa bowad bodit, dubtup san est iv'tav'ap," diyorum yavaşça. *Dökülen kanımı yut, acımla ziyafet çek.* Ellerim ıslak toprağı sıkıca kavriyor. *"Do ligohutnutsa batwad wuvknusava xu onut*

pesasava va'ukudapsa kav sanvasa." Bu cadıları parçala ve gazabımı hissetmelerine izin ver.

Derim boyunca kaynayan kanın tıslamasını duyuyorum ve yanık kokusunu alıyorum.

Yalvarışımı dinleyen her kimse, cevap verdi. Güç yeryüzünden avuçlarıma doğru akıyor. Ancak sistemime girer girmez, benden geri döküldü ve laneti saldırganlarıma doğru aktı.

Büyüm onlara o kadar sert vuruyor ki, büyünün gücüyle geri savruluyorlar. Saniyeler sonra, acı ve dehşet içinde çığlıkları yükselmeye başlar.

Ayağa kalkıyorum, bedenim açık, iltihaplı bir yara gibi hissediyor. Acıyı bir kenara itip cadılara bakıyorum. İçlerinden biri çoktan ayağa kalktı. Diğer ikisi de ayağa kalkıyor. Diğerleri hâlâ yerde çığlık atıyor, kendi içlerine doğru kıvrılıyorlar.

Onlara bakıyorum, bu büyüyen, kaynayan öfke kalpleri durdurmamı ve boyunları kırmamı talep ediyor.

"Kaçın!" diye bağırır cadılardan biri.

Koşabilenler ormana doğru kaçmaya başlar, ancak üzerlerindeki ışık küreleri artık kendi kişisel spot ışıkları gibi tepelerinde sallanmaktadır. Bu da onları kolay hedef haline getiriyor.

Kalan kadınlardan birinin kanı akıyor. Hiç düşünmeden gücümün o kana ulaşmasına izin verdim. Bunu geçmişte o kadar çok kez yaptım ki artık ikinci doğam haline geldi. Güç damarlarımda kükrüyor. Kendi karanlığım ile lekelenmiş gibi hissediyorum.

Şu anda umurumda değil.

Konuşmuyorum. Bir büyü oluşturmuyorum. Sadece parmaklarımı havada sürüklüyorum, niyetim kendini büyümün içinde oluşturuyor. Lanetler ormanı boydan boya geçip kaçan cadılara çarparken, soluk turuncu büyünün içinde yağlı siyah çizgiler görebiliyorum. Her birinin yere düştüğünü, çığlıklarının gece havasında yankılandığını görüyorum.

Yakınlarda hâlâ iki cadı yatıyor.

Tanıdığımı saldırdılar. Hayatına son vermeye çalıştılar.

En yakınımıdaki cadıya doğru ilerleyerek botumu boynuna yerleştiriyorum.

Memnon'un gücünden mi yoksa kendi gücünden mi bilmiyorum ama büyüm toplanırken saçlarım dalgalanıyor. Topraktaki eski, karanlık şeyleri hissedebiliyorum, yüzeye uzanan ve pençeleyen şeyleri.

Üzerimizdeki mavi cadı küresinin aydınlattığı çilli yüzüyle cadıya bakarken bile çenemi kaldırıyorum.

Birden *onu tanıdığımı* fark ettim. Benim katımda oturuyor. Onunla yemek yedim, ortak tuvaletlerde yanından geçtim. O bir tanıdık. Bu durumu çok daha kötüleştiriyor.

"Dünya senin canına susamış," diyorum usulca, neredeyse trans halinde. "Seni canlı canlı yemesine izin vermemem için bana tek bir neden söyle."

Ben konuşurken toprak cadının altından kayıyor, sanki tadına bakmak için sabırsızlanıyor.

Kadın ellerini kaldırıyor ve soluk turkuaz büyüünün orada toplandığını görebiliyorum. Tek yapmam gereken sihrimi birazcık itmek ve yer kayarak cadının kollarını karanlık kucağına çekiyor.

Cadı haykırıyor, şimdi hem bana hem de toprağa karşı mücadele ediyor. Ama elleri sıkışmış durumda ve çırpındıkça toprağın daha da derinlerine batıyor.

Topuğumu boğazına sapladım. "Neden tanıdığımı saldırıyordun?"

Bana karşı savaşarak bir çığlık attı.

"Neden?" Bastırıyorum.

Yine bir şey söylemeyince, sihrimi toprağa akıtıyorum ve onu biraz daha yutmasına izin veriyorum.

Cadı nefes nefese kalmadan önce boğuk bir ses çıkarıyor, "Ben... bunun hakkında... konuşamam."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Eğitimci Lauren, Memnon onu sorguladığında benzer bir şey söyledi.

"Seni istiyor," diye ekliyor, ki bu bana verebileceği en az yararlı bilgi. Bunu zaten biliyorum - insanlar bana tehdit notları bırakıyor ve tanıdıklarına saldırıyor. Bilmek istediğim şey-

"Kim?"

"*Lia*," dedi sonunda boğuk bir sesle.

BÖLÜM 23

LIA. BU ISMI HATIRLIYORUM. BU AYNI KADIN

büyü çemberlerini koordine etmek ve cadıları zorla bağlamak.

Havada bir büyü patlaması tıslıyor. Yere çarptığı anda patlıyor ve beni cadıdan fırlatıp yakındaki bir ağaç gövdesine çarpıyor. Lanetli yaralarım çığlık atarken homurdanıyorum.

Başka bir büyü bana çarpıyor, bu seferki göğsümü oyarak açıyor. Benden kan akarken nefes nefese kalıyorum.

"Siktir git." Bana doğru yürüyen cadı minyon tipli, kırpılmış, kıvrıcık siyah saçlı.

"Yasmin?" Yumuşakça söylüyorum.

Daha dün gece birlikte içip sohbet etmiştik. Onu bir arkadaş olarak görüyordum. Ve onu son gördüğümde, Fae sürücüsünü avlamak için planlar yapmıştı.

O kadınla, bir hayvana işkence edilmesine yardım eden bu kadını bağdaştıramıyorum.

"Yardım edin!" diye sesleniyor yarı gömülü cadı.

Ben kan kaybından ölürken Yasmin benden uzaklaşıyor ve diğer cadıyı yerden kaldırıyor.

Ayağa kalkmaya başlıyorum, büyülerim toplanıyor. Yasmin diğer cadının ayağa kalkmasına yardım ederken bana ters ters bakıyor, sonra bana bir lanet daha savuruyor. Yeterince hızlı kaçamıyorum ve büyü alnıma çarparak beni bayıltıyor.

Kraliçem. Kraliçem, uyanmalısınız.

Memnon'un panik dolu sesiyle kendime geldim.

Gözümü kırıyorum ve Memnon'un karanlık formu önümde şekilleniyor. Bir an için ona bakıyorum, bakışlarını araştırıyorum. Acı düşüncelerimi bulandırıyor. Üşüyorum. Yorgunum.

Elleri yanaklarımı kavıyor ve gözleri parlıyor.

Titriyorum. Gecenin soğuğu sanki kemiklerime işlemiş gibi hissediyorum.

Birden etrafımdaki hava ısınıyor ve bundan Memnon'un sorumlu olduğuna eminim. Avuçlarının altında, büyü içime sızıyor, vücudumda sürükleniyor ve soğuğu dışarı atıyor. İçimde hareket ettikçe, yırtılmış etleri birbirine dikeyor.

Şaşkınca etrafıma bakıyorum.

Nero. Nero nerede?

Yaşıyor kraliçem, diyor Memnon. O yanan gözlerde kalp kırıklığı var. *Ama sen savaşta yaralanmışsın.* Bunu hafifçe, ağır yaralı askerlere kullandığı tonla söylüyor.

İyiyim, diye ısrar ediyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ancak artık adrenalin ve öfke beni beslemiyor, vücudum neredeyse tamamen pes etti.

Memnon'un başparmağı yanağımı kavradığı yerden okşuyor. *Çok kan kaybetmişsin. Çok fazla. Dinlenmen gerek.*

Yapamam. Gözlerim cadıların kaçtığı karanlık ormana kayıyor.

Yasmin nerede-

Bakışları benimkileri takip ediyor.

Memnon bana döndü. "Neredeler?" Sesi karanlık ve ölümcül bir nota taşıyor.

Cadıları kastediyor.

"Kaçtılar," diyorum kısık sesle.

"Onları bulacağım," diyor tehditkâr bir şekilde. O tehdidi tüm korkunç ihtişamıyla hatırlıyorum. Ölü asker tarlaları, bazen ikinci bir deri gibi giydiğı kan.

Memnon yükseliyor, gölgeler yarasına vuruyor. Ama en uğursuz olan gözleri. Hâlâ sönmekte olan korlar gibi parlıyorlar ve gözlerinin böyle yanmasını sağlayanın sadece büyü olduğunu bilsem de, bu etki düpedüz kötücül.

"Burada kal," diyor. Bununla birlikte döner ve Everwoods'un içinde kaybolur.

Birkaç saniye boyunca tek duyduğum kendi hırıltılı nefeslerim. Nero'nun yığılmış halini görene kadar gözlerim karanlığı tarıyor.

Kendimi zorlayarak küçük bir ses çıkarıyorum. Her kasım protesto ediyor.

Sana kıpırdama demiştin, Memnon bağımızı kopardı. Acımı hissetmiş olmalı.

Patronluk taslayan benim, diyorum ve kendimi tanıdıklarına sürüklüyorum.

İçinde bulunduğu durumu görünce titrek bir hıçkırık tutturuyorum. Daha önce yaptığım büyüye rağmen panterimin yaraları hâlâ açık ve ağır ağır kanıyor. İçinde çalkalanan yağlı büyüü hissedebiliyorum. Üzerine her ne lanet koymuşlarsa, henüz buharlaşıp gitmemişler.

Memnon! Bağımız koptu diye haykırıyorum. *Geri gel. Sanırım Nero'yu kaybediyorum.*

"Bedeni bağla. Yırtılmış ve kırılmış olanı onarın. İçindeki yaraları iyileştir. Nero'yu bir kez daha bütün yap." Tanıdığımın yanına düştüğümünden beri üçüncü kez büyüü yapıyorum, kalbimi ve büyümden geriye kalanları büyüünün içine akıtıyorum. Gücümün soluk turuncu tüyleri tıpkı son iki seferde olduğu gibi onun bedenine batıyor.

Büyüm daha fazla ilerlemeden önce yaraları birkaç dakikalığına iyileşiyor. Çılgılık atmak istiyorum ama sesim boğazımdaki korku düğümünün altında sıkışıp kalıyor.

Orman endişe verici bir şekilde sessizleşti. Sadece ben ve çaresiz kederim var. Tanıdığımı kaybediyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

Nero'yu usulca okşuyorum, dokunuşum hafif. *"Acı var olsa da, artık onu hissetmeyeceksin,"* diye fısıldıyorum.

Panterim elimi dürtüyor, vücudu bir parça gevşiyor. O zaman hıçkırmaya başlıyorum, başımı onun üzerine eğiyorum.

"Özür dilerim, çok özür dilerim, Nero. Bunun olmasını hiç istememiştim." Ona karşı daha temkinli davranmalıydım. Tehditler karşısında cesur olmak benim için yeterince kolay, ama tanıdığım tamamen başka bir mesele. O benim gerçek bir zayıflığım ve ona saldıran cadılar da bunu biliyor.

Yasmin bunu biliyor. Görüşümün kenarları kararırken ve bedenimi bir ürperti sararken bile biraz daha sert ağlıyorum.

Memnon'un güçlü, sıcak eli omzuma düşüyor. "Gözyaşlarını kendine sakla, küçük cadı. Bu gece kimseyi kaybetmiyorsun."

Büyücü baygın haldeki Nero'yu kucağına alıp koca kediye omzuna yerleştirirken, kalbim umut dolu bir tekleme atarak ona bakıyorum.

Tam ayağa kalkacaktım ki Memnon eğildi ve beni diğer koluna aldı.

"İçinde bulunduğun durumda yürümene izin vereceğimi sanıyorsan, o eski anılarımızı yeniden gözden geçirmeye başlasan iyi edersin," diyor ormana doğru adım atarken.

Başımı yorgun bir şekilde omzuna yaslıyorum, onunla kavga etmeye ya da o eski anıları yeniden hatırlamaya zahmet etmiyorum.

Geldiğin için teşekkür ederim, diyorum bağımızın altında. Uzaktan, Memnon'a *teşekkür* ettiğime göre kötü durumda olmam gerektiğinin farkındayım.

Memnon'un ruh hali kararıyor. *Buraya çok geç geldim*.

Belki savaş için, diyorum, *ama ben ve Nero için değil*.

Bakışlarım panterimin karanlık formuna kayıyor. En azından öyle umuyorum.

İyi olacak mı? diye soruyorum. Nefesimi tutuyorum, Memnon'un cevabından korkuyorum.

Büyücü bana bakıyor, gözleri artık parlamıyor. "Ferox, Roma arenasında ve bozkırdaki pek çok savaşta sadece birkaç aceleci lanetle öldürülmek için hayatta kalmadı. Damarlarında senin büyüün dolaşıyor ve kendi bedeni dayanamazken onu ayakta tutuyor. O iyi olacak, küçük cadı. Yemin ederim."

Son gerginliğim de beni terk ediyor.

Seni buna bağlıyorum, est xsaya, *diye* fısıldıyorum bağımıza.

Memnon başlık karşısında kaskatı kesiliyor, sonra bana olan bağını sıkılaştırıyor.

Hem beni hem de Nero'yu taşımak inanılmaz zor olmalı, ama Memnon şikayet etmiyor ve ormanda ilerlerken yavaşlamıyor.

Tanıdığımı saldıran cadıları merak ederek karanlığa bakıyorum. Sokağa çıkma yasağı sırasında devreye giren koğuşlar onların kimliklerini tespit etmiş olmalı.

Birkaç saniyeliğine, cadılar meclisinin bu tehditlerle kendi başına başa çıkabileceği konusunda umutlanıyorum. Ama sonra kampüsün altından geçen zulüm tünellerini hatırlıyorum. Korunmuş olduklarından şüpheliyim ve Nero'ya saldıran cadıların fark edilmeden ormana ulaşmak için bunları kullanmış olmaları muhtemel.

Uzaklardan hüznü bir feryat yükseliyor ve gecenin nasıl başladığını tekrar hatırlıyorum.

Kurtlar hiç gelmedi. Daha önceki ulumaları duyduktan sonra gelebileceklerini düşünmüştüm. Bunun yerine, kurtlar sadakat yemini ettikten sadece birkaç saat sonra Nero'nun saldırganlarını tek başıma savuşturmak zorunda kaldım. Bunun beni neden yaraladığını bilmiyorum. Gerçekten yaralamamalı. Günün sonunda ben bir şekil değiştiren değilim, ben bir cadıyım ve hiçbir dostluk bunu değiştiremez.

Memnon Son Ayin'e, Henbane'in mezarlığına giriyor. Hâlâ Samhain toplantımızın birkaç kalıntısını taşıyor - orada burada erimiş mumlar, mezar taşlarının üzerine sevgiyle bırakılmış birkaç çiçek, birinin geride bıraktığı boş bir iksir şişesi.

Büyücü mezar taşları arasında ilerleyerek, dış cephesine ayın evrelerinin oyulduğu özellikle büyük bir mahzene doğru ilerliyor.

"Burada ne işimiz var?" Ben soruyorum.

Memnon bana meraklı bir bakış attı. "Eskiden nasıl seyahat ettiğimizi hatırlarsın sanmıştım, *est amage*."

"Atla mı?" Şaşkınlıkla söylüyorum.

Bana gizemli bir gülümseme veriyor. "*Ley hattı* ile." Korkunç ley hattı. Neredeyse unuttuyordum.

Memnon devasa mahzene doğru adım atar ve gücünü serbest bırakarak taş kapıyı açılmaya zorlar. Döşeme içeri doğru sallanır, ilerlerken yere sürtünür.

Elbette bir ley hattına açılan portal girişi açıkta olamazdı.

Tabii ki ona erişmek için bir *mezarın* içine girmemiz gerekiyor.

Ley hatları tüm dünyaya yayılmış olsa da, bu büyülü yolları her yerde açamazsınız. Üzerlerinde portallar vardır ve bu portalların neredeyse tamamı tapınaklar ve kiliseler, taş çemberler ve mezarlıklar gibi kutsal yerlerde bulunur.

Memnon mahzene girmek için harekete geçti.

"*Bekle*," diye uyarıyorum. "Korunmuş olabilir." Yine de, Memnon buraya gelmek için onu bir kez geçtiyse çok geç olabilir.

"Geldiğimde kısmen parçalanmış bir koğuştaydım," diyor büyücü, "ama ondan geriye kalanları kırdım. Yolumuzu kesen başka bir şey yok." Memnon

beni ve Nero'yu içeri taşıdı. İçeri girdiğimizde mumlar yanıyor ve tabutlar, v a z o l a r , kemikler ve plaketlerden oluşan çıplak bir odayı ortaya çıkarıyorlar. Mumlar dışında içeride hiçbir şey yok.

Işığ1 biraz farklı büküyor gibi görünen ince bir boşluk sütunu dışında. Ley hattı girişı.

"Bu hayatta bunlardan biriyle yolculuk yaptın mı?" Memnon soruyor. Ona karşı başımı sallıyorum.

"O zaman sıkı tutun."

I sarın benim kollar etrafında Memnon'un Boyun,
görmezden gelmek ve yol Hareket yaralarımı
deşıyor.

"Hazır mısın?" diye
soruyor. "Evet," diye
nefes alıyorum.

Bununla birlikte, içeri giriyor.

Etrafım birbirine karışırken neredeyse kusacaktım. Tünel etrafımızdaki karanlık ormanı büküyor ve çarpıtıyor, Memnon ley hattı boyunca yürürken dış dünya hızla geçip gidiyor. Bu büyülü yollar gerçeklikteki küçük kırışıklıklar, uzay ve zamanın normal kurallara uymadığı alanlar. Bu, saniyeler içinde dünyayı geçebileceğiniz, hatta *başka* dünyalara geçebileceğiniz anlamına geliyor. Ne yazık ki bu yollarda kaybolabilirsiniz de.

Fae'ler onları geçmekte ustadır, insanlarsa pek değil. Roxilana olarak onları nasıl geçeceğimi hiç öğrenemedim. Bunun yerine, bu ley hatlarının büyüyle pazarlık ettim, yardımı karşılığında ona hediyeler verdim. Öte yandan Memnon öğrendi. Eislyn ona öğretti.

Memnon'a sıkıca tutunuyorum, öğürmemek için yavaşça nefes alıyorum.

Ley hattından çıkmadan önce sadece birkaç adım atıyor. Bulanık çevremiz, Everwoods'a benzeyen daha gölgeli bir ormana dönüşüyor.

"Neredeyiz biz?"

"Neredeyse eve geldik," diyor Memnon, ormanda ilerlerken.

"Evinize demek istiyorsun," diye düzeltiyorum onu yorgunca.

Sessiz, düşünceli bir hali var ve ben bu ruh halinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Memnon'un ısrarcı, işbirlikçi ve bana kızgın olmasına o kadar alışmışım ki, onun bu yönünü görmek rahatsız edici. Uzun zaman öncesinden hatırladığım yönü bu, ama o zaman bile savaşa olan susamışlığıyla dengelenmişti.

Ormandan çıkıp bir sokağa giriyoruz ve Memnon bizi aşağıya götürüyor.

o.

İleride, elektrik direkleri devasa bir evi kısmen aydınlatıyor. Çatıda muşambalar var gibi görünüyor ve evin tüm bölümleri açıkta duran ahşap veya çıplak alçıpandan başka bir şey değil. Yarım kalmış olmasına rağmen içeriden sıcak ve davetkâr bir ısıltı geliyor.

"Yaktığım ev bu mu?" Yaklaşırken soruyorum. Karanlık ve yangın hasarı arasında, onu zorlukla tanıyorum.

"Öyle." Sesinden eğlence damlıyor.

Biraz uzaklaşıyorum ve onu içime çekiyorum. "Bu gerçekle gurur duyuyor gibisin."

"Öyleyim." Memnon bana bakıyor. O sırada büyüünün bir teli dışarı kayıyor ve yanağıma doğru kıvrılıyor. "Vahşiliğiniz çekici İmparatoriçe, bana odaklandığında bile."

"Aklını kaçırmışsın," diyorum ama sözlerim pek inandırıcı değil.

Memnon kendinden emin bir kahkaha atıyor. "Özellikle korkunç bir çift olduk," diye itiraf ediyor ve evin garaj yoluna doğru ilerliyor.

Birlik olduğumuz fikri midemi bulandırıyor, sonra bu düşüncüyü bir kenara itiyorum. Bakışlarım Nero'ya gidiyor; yaralı, acı çeken Nero'ya. Panterimin gözleri kapalı ve vücudu hâlâ gevşek. Zihnine bir bakış attığımda geçici olarak bilinçsiz olduğu anlaşıyor.

Memnon Nero'nun iyi olacağına dair o kadar güvence verdi ki gardımı düşürdüm. Ama şimdi gardımı tekrar aldım ve önceki paniğim geri döndü.

Büyücünün sihri önümüzde açılıyor, ön kapı açılıyor ve içerideki ışıklar yanıyor. Memnon doğruca eve giriyor, kapı arkamızdan kapanırken oturma odasına doğru ilerliyor.

Merakla evine bakıyorum. Duvarlar kısa bir süre önce yakıldıklarına dair hiçbir iz taşımıyor, ancak sanki bu yapının iliklerine kadar işlemiş gibi mekâna sinmiş hafif bir duman kokusu var. Duvarlardan birkaçı çıplak alçıpan panellerden oluşuyor ve üzerimizdeki tavan kısmen yok olmuş, ahşap kirişler ve bazı elektrik kabloları açığa çıkmış. Yine de her şey çok daha kötü olabilirdi.

"Burayı nasıl bu kadar çabuk tamir ettiniz?" diye sordum. Kalan duvarlarda ya da zeminde yanık izleri bile görmüyorum.

"Sihir ve para," diye itiraf ediyor Memnon. "Hâlâ devam etmekte olan bir çalışma."

Oturma odasında, yeni gibi görünen bir kanepenin yanında pelüş bir köpek yatağı duruyor. Memnon beni kanepeye oturtuyor, sonra da Nero'yu dikkatlice köpek yatağının üzerine yatırıyor.

Tanıdıklarım kıpırdamıyor bile.

Bu tepkisizlik beni bir arada tutan her şeyi kırdı. Kanepeden kalkıp tanıdığımı doğru ilerledim. Hemen görüşüm kararıyor ve bacaklarım katlanıyor.

En azından birkaç dakikalığına bayılmış olmalıyım, çünkü gözlerimi kırıştırdığımda Memnon beni dik tutuyor.

"Ani hareketler yapma, tatlı dostum," diyor. "Hâlâ ağır yaralısın." Yavaşça beni Nero'nun yanına yere indiriyor, sonra önüme çömeliyor. Bana sert bir bakış attı. "Önce Nero'yla ilgileneceğim çünkü ısrarını hissedebiliyorum ama *kıpırdamayacaksın*. Onunla işim bittiğinde, sen de yaralarını tedavi etmeme izin vereceksin. Anlaştık mı?"

Eğer Nero'yu iyileştirebilecekse, her şeyi kabul edebilirim.

"Anlaştık," diyorum usulca.

Memnon başını sallıyor, sonra benden uzaklaşıp Nero'nun önüne yerleşiyor.

Gece, büyük kedinin yaralarının çoğunu benden gizledi, ancak Memnon'un oturma odasının parlak ışıkları altında, hasarın boyutunu görmek kolay. Karnı ve böğrü defalarca kesilmiş ve kesiklerin etrafındaki etler kabarmış ve parçalanmış görünüyor. Daha önce yaptığım tüm büyülere rağmen, yaralardan hâlâ kan ve kara büyü olduğunu anladığım katran karası bir madde akıyor. Tanıdığımın acısının bir yankısını hissedebiliyorum ve bu acı göğsümü sıkıştırarak sığ nefesler almama neden oluyor.

Memnon, Nero'ya bakarken onu sevdi ve büyük kedi büyücünün kolunu yalayabildiği kadar yaladı. Bu manzara beni hıçkırıklara boğdu.

Memnon sonunda, "Vurulduğu lanetler hâlâ içinde ve iyileşmesini engelliyor," dedi.

Lanet işi karmaşık bir sanattır. Romalılar onları çok severdi ama Memnon'un baba tarafı olan Güney Amerika'daki Moche halkı bu konuda gerçekten yetenekliydi. Özellikle de kraliyet ailesi. Memnon'un babası ona öğretmişti ve şimdi ruh eşim gözlerini kapatıp alçak sesle konuştuğunda, çok azını anlasam da eski Mochica dili bir ninni gibi üzerime yuvarlanıyor.

Memnon'un ellerinden çıkıp Nero'nun içine giren çivit rengi büyü ışıltı ışıltı. Nero'nun keçeleşmiş kürkünün altında kaybolmasını izliyorum, sonra bekliyorum.

Saniyeler içinde, Memnon'un büyüsü onu tanıdığımın bedeninden temizlerken, Nero'nun iltihaplı yaralarından yağlı büyü akmaya başlıyor. Ç ı k a r k e n d e

cızırdamaya başlar. İşlem dakikalar sürüyor, ancak küçük bir sonsuzluk gibi hissettiriyor.

Kara büyüünün sonuncusu da Nero'nun bedenini terk ettiğinde Memnon koca panteri iyileştirmek için birkaç dakika daha harcıyor. Kesilen kas ve sinirler yeniden şekillenir, kabarmış et pürüzsüzleşir ve deri Nero yeniden bütün olana kadar kendini kapatır.

Kısa bir süreliğine panterin zihnine giriyorum ve onun yenilenmiş canlılığını hissedebiliyorum. Vücudu hâlâ ağrıyor ve çok zayıf ama iyileşecek.

Nefesimi keserek kendi kafamın içine geri çekiliyorum.

"Başardın," diyorum Memnon'a. "Onu kurtardın." Sözlerimi inançsızlık kaplıyor.

Dostumun bunu yapabileceğini biliyordum, ancak bu gece erken saatlerde tanıdığımı kaybetmek üzere olduğumdan emin olduğum bir an olmuştu.

Memnon bana dönüyor, gözleri yanaklarıma düşüyor. Elini uzatıyor ve döktüğümü fark etmediğim birkaç damla gözyaşımı siliyor. "Sen de anlardın, *est amage*," diyor sessizce.

Bileğini yakalıyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum, sonra elini yanağıma bastırıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle.

Memnon'un bakışları başını eğmeden önce yüzümde geziniyor. "Nero çok kan kaybetti, bu yüzden normalden daha uzun süre uyursa ya da bir gün kadar daha yorgun olursa endişelenme. Uyandığında yiyecek bir şeyler bulabilmesi için birazdan ona kuzu eti ve biraz su hazırlayacağım.

Memnon bana döndü. "Şimdi," dedi ve sesi değişti. "Yaralarına bakmama izin ver."

Parçalanmış gömleğime bakıyorum. Yırtık malzemenin altından kabuk çizgilerini seçebiliyorum. Tuhaf bir görüntü, sanki kaplan çizgilerim varmış gibi, ama bunlar büyüyle yapılmış, sonra da kanımı toprağın altındaki varlığa sunduğumda dağlanmış. Karnımda daha derin bir kesik var ve sırtımın berbat durumda olduğunu biliyorum; darbelerin en ağırını o aldı. Yasmin'in bana attığı son lanetten dolayı yüzümde ve saç çizgimde daha fazla kurumuş kan hissedebiliyorum.

Memnon parmaklarını hafifçe tenimde gezdiriyor. Yine Mochica dilinde mırıldandığını duyuyorum.

Büyüsü bedenimde bir aşık gibi hareket ediyor ve şu anda dalgalanma şekli okyanusun yüzeyine benziyor. Bedenime batıyor ve

Dokunduğu her yara ısınıyor. Şok ve dehşet içinde, siyah, yağlı büyü boncukları yaralarımından içeri giriyor.

Daha önce beni etkileyen bazı lanetlerin hâlâ içimde olduğunu fark etmemiştim.

Yağlı büyüünün buhar olup uçmasını izliyorum, sonra hiçbir şey olmuyor.

"Kara büyü kullandım," diye itiraf ediyorum usulca. Yanağımın içini çiğniyorum. Bunu ilk kez de yapmıyorum. Dans gecesi Memnon'la dövüşürken de kullanmıştım, büyü çemberinin olduğu gece de. Fark etmemiştim ve kesinlikle böyle bir niyetim yoktu ama alışkanlık haline gelmişti.

Kahretsin, bu hayattan *öncesinden* beri bir alışkanlık.

Memnon tenimden başını kaldırıp bakıyor. "Tanıdığına zarar verenlere misilleme yapmak için tanrı vergisi gücünü kullandın. Haklıydın."

Haklı görünüyordu ama bu beni onu kullanma konusunda daha iyi hissettirmiyor.

Büyücü süregelen tedirginliğimi hissetmiş olmalı ki ekliyor: "İkimiz de bu büyüü defalarca kullandık. Lekeli ama güçlüdür."

Memnon'a bakıyorum, gözlerim yara izine takılıyor. "Sence ne ile lekelenmiş olabilir?" Cevaptan korkarak soruyorum. Kara büyüyle ilgili tüm hikâyeleri duydum, en meşhuru Üç Yasası'dır; bu yasayı kullanmak sizi asıl eylemden üç kat daha kötü bir şekilde lanetler. Ama çoğunlukla doğaüstü varlıklar kara büyüden bahsetmezler. Ve şimdi onu birkaç kez kullandığım için endişelenmeye başlıyorum.

Memnon başını iki yana sallıyor, gözleri lanetin çözülüp dağılan son haline takılıyor. "Bilmiyorum."

Bir süre durakladıktan sonra, "Bir ses duydum." dedim.

Memnon'un keskin bakışları benimkilere kayıyor. "Ne tür bir ses?"

Ağzımı açıyorum ama sonra ne diyeceğimi bilemeyerek başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Birçok ses olabilir ama benimle konuştu." Bunun muhtemelen Roxilana olarak son büyümü yapan varlık olduğundan ya da bu gece bana güç verdiğinden bahsetmiyorum. "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

Büyücü gözleri benimkileri ararken endişeli görünüyor. Tekrar koluma dönüyor ve büyüünün derime batışını izliyor.

"Hiç böyle bir şey duydun mu?" Ben soruyorum.

Bir süre sonra Memnon başını sallar. "Babam onlara Aç Olanlar derdi. Bana onların kötü niyetli ama korkunç tanrılar olduğunu söylemişti. Güçten zevk alırlar ve kana bulanmış topraktan başka bir şeyden hoşlanmazlar. Bana seslenen sesleri her zaman görmezden geldim. Eğer onları duyarsan

Tekrar söylüyorum, *est amage*, sen de yapmalısın." Bakışlarını benden ayırmıyor, gözleri sabit. "Kralların ve kraliçelerin bile karışmaması gereken şeyler vardır."

Maalesef bunun için çok geç olduğunu düşünüyorum.

BÖLÜM 24

KARA BÜYÜ SİSTEMİMDEN ÇIKTIKTAN SONRA MEMNON İYİLEŞMEYE BAŞLAR.
Beni. Elleri karnıma bastırıyor, büyüsü her uzvumda dolaşıyor.

"Bu gece şekil değiştirenlerle birlikteydin," diyor.

Nazikçe yutkunuyorum, bu konuşmadan nefret edeceğimi zaten biliyorum.

"Nasıl oluyor da tam da koca bir sürüyle karşılaştığın gece, sen ve tanıdığın ciddi şekilde yaralanabiliyorsunuz?"

Memnon onların da işin içinde olduğunu söylüyor.

"Bu onların hatası değildi," diyorum. "Nero ve şekil değiştirenler anlaşılamadılar, bu yüzden panterim ormanda avlanmak için toplantıyı terk etti. Cadılar onu orada köşeye sıkıştırdı."

"Lycanlar saldırının farkına varmış olmalı, ulumalarını duydum.
Neden cadılarla savaşmak için orada değillerdi?" Memnon diyor ki.

Aramızdaki bağda, öfkesinin genişliğini hissediyorum.

Bana mantıklı gelen tek bir açıklama var, bu beni daha az yaralı hissettirmiyor.

"Şekil değiştirenler izin almadan cadı bölgesine giremez," diyorum.

Memnon kaşlarını çatıyor. "O yavru, haftalar önce onu yatağında bulduğum gece yeterince kolay geçti."

Memnon'a bir bakış attım. "Onun adı Kane ve o zaman ona izin verdim."

"Peki bu gece yapmadın mı?" Memnon bastırır. "İznin ima edildiğini varsayıyorum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Aslında, söyledikleriyle ne kadar uzun süre oturursam, o kadar huzursuz hissediyorum. Ben sürünün bir dostuyum ama otuz dakika önce bu dostluk neredeydi?

Büyücü devam ediyor. "Bana öyle geliyor ki *Kane* ve sürüsünün geri kalanı kurallara uyma konusunda o kadar endişeliler ki, kurallar adına kötülüğün parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veriyorlar." Memnon, son yaralarım da büyüsünün etkisiyle bir araya gelirken öne doğru eğiliyor. "Bana ister canavar de, ister şeytan, ama ikimiz de biliyoruz ki senin için kuralları yerle bir edeceğim." Bana hararetle bakıyor. "Her zaman senin için."

Nabzım hızlanmaya başlarken bakışlarım dudaklarına kayıyor. Memnon haklı; tüm hatalarına rağmen benim için her şeyi yapar, her şeyi verirdi. Ve bir zamanlar ben de onun için aynısını yaptım. Bu gelecekte ikimizin de var olmasının nedeni bu; burada, bu odada onunla birlikte oturma şansı için son hayatımı gömülü bir tanrıya sattım.

An yaklaştıkça hava gerginleşiyor.

Memnon kalçalarının üzerinde geriye yaslanıyor ve ellerini karnımdan çekerken gerginliği kırıyor.

"Yaralarınızın hepsi iyileşti, *est amage*, ancak Nero gibi kan kaybından dolayı biraz başınız dönecek. Sakin olmanız gerekecek."

Gözlerim odanın içinde geziniyor. Bu gece burada kalacağımın farkındayım. Sanırım Memnon beni ve Nero'yu ormandan uzaklaştırdığı andan itibaren böyle düşünmüştüm ama ancak şimdi tam olarak kafama dank ediyor. Yurtta geçirdiğim birkaç günün ardından burada *kalıyorum*.

Yenilgi düşündüğümünden çok daha az acı veriyor.

Ayağa kalkmaya gidiyorum ve görüşümün kenarları kararıyor.

Memnon bir anda yanıma geldi. "Ben iyiyim."

Büyücü kötü niyetli bir kahkaha atar. "Bu cümleyi her kullandığında daha iyi anlıyorum."

Ona yorgun bir bakış attım. "Sadece sıcak bir duş istiyorum."

"Muhtemelen sıcaktan bayılacaksın," diyor özür diler gibi bakarak. "O zaman sıcak bir banyo yaparım," diyorum.

"Yine de bayılabilirsin."

Hayal kırıklığımı haykırmak istiyorum. "O zaman benimle gel ve yapmadığımdan emin ol."

Memnon'un gözleri genişler.

Yorgun olmama rağmen neredeyse gülecektim. Entrikacı bir büyücüye göre çok şaşırmış görünüyor.

Bu bir emirdir, diye ekliyorum. Cildim kir ve kurumuş kan hissiyle kaşınıyor ve şimdi kara büyü'nün içimden sızdığını gördüğüme göre, bunun anısını da temizlemem gerekiyor.

"Pekâlâ, İmparatoriçe," diyor, ifadesi okunamaz halde.

Memnon koridordan geçip banyosuna girmeme yardım etti. Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim ama yardıma ihtiyacım vardı. Koluyla beni sarmasına rağmen, ikimiz oraya vardığımızda hâlâ ağır nefes alıyordum.

"Duş mu, banyo mu?" diye soruyor, hâlâ bana sarılarak.

Hem küvet hem de cam duş kabini ikimizi de rahatlıkla sığdırabilirdi. "Hangisi senin için daha kolay olur?"

Başını sallar. "Ne istediğimin bir önemi yok. Duş mu banyo mu?"

"Duşları daha çok severim-"

Memnon'un sihri duşun cam kapısını aşar ve musluğu açar.

"-ama ne kadar dayanmak istediğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum. "O zaman duşta oturabilirsin ya da ben seni tutabilirim."

Ona bakıyorum, kendimi alışılmadık derecede savunmasız hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Memnon benimle birlikte savaştı, içime girdi, beni çıplak gördü ve benimle ilgilendi. Bunların hiçbirisi yeni değil. Hiçbir *parçamız* yeni değil.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Memnon'un mavi büyü'sü bizi çevreliyor, harap olmuş kıyafetlerimizi soyuyor. Telefonumun yere düştüğünü duyuyorum, parçalanmış kot pantolonum ve gömleğimin yumuşak sesleriyle birlikte.

"Bekle," diyorum, Memnon'un birkaç hançeri kıyafetleriyle birlikte yere düşerken telefonu almak için eğiliyorum.

Doğruluyorum ve cihazı fayans zemine bırakmadan önce aceleyle anneme *hayatta olduğuma* dair mesaj atıyorum. Şu anda her şeyden önce benim için endişelenmesine ihtiyacım yok.

Büyücünün sihri duş kapısını açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor. Duş spreyi hemen üzerimdeki en belirgin kirleri temizliyor ve Tanrıça ama iyi hissettiriyor. Spreyin sıcaklığı altında kaslarım gevşiyor.

Dönüp duş kabininin taş duvarına yaslanıyorum ve Memnon'a bakıyorum. Yakınımda duruyor, düşersen beni yakalamaya hazır. Su

çoktan saçlarına vurmuş ve yüzünü beneklendirmişti. Yontulmuş göğsünden aşağıya doğru akıyor ve gözlerim onların izini takip ediyor, eskiden defterlerime karaladığım dövmelerini -aklımın asla unutmadığı parçalarını- alıyor.

"Bana öyle bakma," diye nefes alıyor ve yakındaki bir kalıp sabunu alıp ellerinin arasında yuvarlıyor.

"Ne gibi?" Duvara daha fazla yaslanarak şaşkınca söylüyorum. "Sanki dün gecenin tekrarını istiyormuşsun gibi."

Sıcak başımı döndürüyor. "Sen istemiyor musun?" Ben soruyorum.

"Siktir," diye küfrediyor nefesinin altında. Daha yüksek sesle, "Tabii ki biliyorum. Ama yarı ölüyken ve kan kaybından sayıklarken değil."

"Sayıklamıyorum," diyorum, sallanırken bile.

Memnon son kişisel alanıma giriyor ve kollarımdan birini tutuyor. Kolumu aşağı yukarı ovmaya odaklanıyor. "Öylesin," diye ısrar ediyor. "Ayrıca," diye ekliyor, diğer koluma geçerek, "dün bir iksir yüzünden yatağında olduğum izlenimine kapıldım, başka bir şey değil."

Kaşlarımı çatıyorum, nedenlerimin onun dudaklarından dökülmesinden hoşlanmıyorum. Özellikle de Memnon bu akşam bana yardım ettikten sonra. Gelmesini ben emretmemiştim ve gelmesi için süslü bir dostluk anlaşmasına da ihtiyacım yoktu. Memnon'un benim için yaptığı şey buydu, benim için her zaman yaptığı şey.

Vücudumu yıkamaya devam ediyor, ellerinin darbeleri gövdemin üzerinde gezinirken bile kesinlikle cinsel değil.

"Onurlu olduğunuzda sinir bozucu oluyor," diyorum.

Biraz daha sabun alıyor, sonra diz çöküp bacaklarımı yıkıyor. "Nedenmiş o?"

Buhar beni etkiliyor. Başım dönüyor, midem bulanıyor.

"Senden nefret etmeyi zorlaştırıyor," diye itiraf ediyorum.

Memnon diz çöktüğü yerden başını kaldırıp bakıyor, su saçlarını geriye savuruyor. Tekrar sallanırken yüzüne doğru uzanıyorum.

"*Selene-*"

Görüşüm kararıyor. Tekrar aydınlandığında büyücünün kollarındayım ve su soğuyor.

"Bayıldım mı?" Gövdemi onunkine bastırarak soruyorum. Göğüs kaslarıyla göz hizasındayım ve kalbinin üzerindeki ejderha dövmesini yakından görebiliyorum.

"Seni yakaladım," diyor beni dik tutarak.

Bakışlarımı yukarı çekip gözleriyle buluşuyorum. Elleri üzerimde kalıyor ve sürekli desteğe ihtiyacım olmamasına rağmen ellerinden kurtulamıyorum.

Kucaklaşmak. Ben titremeye başlayana kadar ikimizin de ne kadar zayıf olduğum konusunda kendimizi kandırdığımızı düşünüyorum.

"Kahretsin." Memnon bir eliyle beni kendine yaklaştırıyor, diğer eliyle de sıcaklığı ılık olana kadar yükseltiyor.

Yine de ürpertim tam olarak geçmiyor.

"Seni buradan çıkarmak istiyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Hâlâ başın dönüyor."

Endişesi silahsızlandırıcı.

"Sadece biraz daha," diye ısrar ediyorum. Hâlâ saçlarımda kir, tenimde kara büyü varmış gibi hissediyorum. Yanağımı göğsüne bastırıyorum. "Beni güvende tutacağın konusunda sana güveniyorum."

Yüzünü göremiyorum ama bana daha sıkı sarılıyor.

Beni bırakmadan bir şişe şampuana uzanıyor ve eline biraz alıyor. İndigo büyüğü ondan akıyor, göbeğimin etrafını sarıyor ve saçlarımı iki eliyle ovabilmesi için beni tutuyor.

Ona bakıyorum. İkimiz de nefret ve sevgi arasında sıkışmış durumdayız ve bu ikisinin arasında geçici bir ittifak kurduk. Memnon ondan tekrar nefret etmemi engellemek için elinden geleni yapıyor, ben de onu umursamaya başlamamak için elimden geleni yapıyorum.

Şampuanı temizlemek için başımı arkaya yatırıyor. "Nero'ya kimin saldırdığını gördün mü?" diye soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum, hatırladıkça bulantım yeniden artıyor.

"Sanırım hepsi cadıydı. İki tanesi..." Sesim titriyor. Gözlerimi açıyorum. "İkisi Henbane'deki evimde yaşıyor."

Memnon'un gözleri beni izlerken keskin.

"İçlerinden biri Lia'nın beni aradığını söyledi."

Büyücünün ifadesi kararıyor, soğuk ve kararlı bir hal alıyor.

"Bence bu cadılar onun için çalışıyor olabilir, ama bilmiyorum," diye bitiriyorum.

Birkaç saniye sessiz.

"Bu cadıların isimlerini biliyor musun?" Memnon sonunda sorar. Sesine tüyler ürpertici bir acımasızlık girmiştir.

Tereddüt ediyorum.

"Sadece bir tanesinin adını biliyorum, o da sadece ilk adı, Yasmin."

Memnon'un yüz hatları yumuşar, sakinleşir. Bu ifade öfkesinden daha korkutucu. Bir savaş lordu olarak takındığı yüz bu.

"Memnon, ona zarar vermeni istemiyorum," diyorum.

Büyü gücü arttıkça gözleri biraz parlamaya başlıyor. "Tanıdığını öldürmeye çalıştı. Sana zarar verdi. Onun için artık çok geç, *est amage*. Bu noktada hava ödünç alıyor."

"O bir cadılar meclisi üyesi ve kendi iradesi dışında bir şeye karışmış olabilir," diyorum.

"*Umurumda değil*." Onun için de gerçekten bu kadar basit. Yasmin beni incitti, o yüzden şimdi ölmeli.

"Ona zarar vermeyeceksin," diye emrediyorum.

Büyücünün çenesi geriliyor ve gözleri daha parlak parlıyor. "İyi." Kelimeyi ısırarak söylüyor ve hakkını vermek gerekirse, tam da benim kullandığım gibi kullanıyor - apaçık bir yalanı örtbas etmek için.

Uzanıp suyu kapatıyorum, akşamdan beri iyice yıpranmışım. Memnon sihrini kullanarak ona bir havlu çağırıyor. Onu bana sarıyor, bir diğeri de yüzerek gelip beline dolanıyor.

Odadaki gerilim bir kez daha kesilebilecek kadar kalın, ancak şimdi kimyadan değil hayal kırıklığından besleniyor. Memnon gerçekten sıkıştırılmaya alışık değil. Görünüşe göre benimle kurduğu bağ sonunda onu ele geçiriyor.

Büyücünün sihri havlularımızı alıp götürdüğünde kurulanmayı daha yeni bitirmiştım. Sonra beni kucaklayıp yatağa taşıyor, nazıkçe şiltenin üzerine yatırıyor ve üzerimi örtüyor.

"Uyumak için bir şey ister misin?" diye soruyor.

Gözlerim kapanmaya başladı bile. Umursamanın ötesindeyim. "Bu iyi." Zaten her şeyi görmemiş gibi değil.

Memnon yataktan uzaklaşır, dolabına doğru ilerler, kafese kapatılmış bir panter gibi odanın içinde dolaşır. Odadan tamamen çıkana kadar farkına bile varmaz.

Memnon, yorgunca sesleniyorum bağımıza.

Evet, küçük cadı?

Nereye gittiniz? Soruyorum.

Uyumana izin

veriyorum. Oh.

Birkaç saniye geçiyor ve sanırım biraz sürükleniyorum, sadece tedirgin hissederek uyanıyorum.

Memnon

mu?

Evet mi?

Emin olamıyorum ama sesi biraz eğlenmiş gibi geliyor.

Geri dönecek misin?

Bağın diğer tarafı sessizdir, ancak bir dakika sonra Memnon sadece düşük askılı bir çift eşofman giyerek odaya döner. Birkaç saniye boyunca kapının hemen içinde durur.

Ona uzandığımda yarı uykuluydum.

Bana doğru yaklaşıp elimi tutması ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirmesi için bir sonsuzluk daha geçmesi gerekecek gibi görünüyor.

Ona uykulu gözlerle bakıyorum.

Uyuyana kadar benimle kalır mısın? Ondan daha fazlasını istemek istiyorum ama yeterince cesur değilim.

Memnon diğer elini kullanarak parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor.

Elbette, İmparatoriçe.

Elimi bırakıyor ve yatağa uzanıyor. Vücudumu ona doğru kıvrarak ters dönüyorum.

"İyi geceler karıcığım," diye mırıldanıyor.

"Eski karım," diye fısıldıyorum, onu düzeltiyorum. "Müstakbel eşim," diye düzeltiyor.

Uyku bastırıyor, beni altına çekiyor. Daha fazla tartışamayacak kadar yorgunum.

Uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey Memnon'un ıslak saçlarımda gezinen eli ve aramızdaki bağdan içime sızan o keskin, neredeyse acı dolu sevgi.

Gecenin bir yarısı, parmaklarımda saçlarıma dokunduğunu hissediyorum.

Birkaç şeyi halletmem gerekiyor, est amage. Yakında döneceğim.

Ama belki de Memnon'un sözleri sadece bir rüyaydı, çünkü uyandığımda o oradaydı, tenime öpücükler konduruyordu. Boğazıma, boynumla omzumun birleştiği yere ve koluma.

Onu uzaklaştırmalıyım ama bağlarım şarkı söylüyor ve öpücükler dileklerin gerçekleşmesi gibi geliyor.

Günaydın müstakbel eşim, diyor uyandığımı fark ettiğinde, bir koluna dayanarak. Hâlâ çarşafın üzerinde ve neden bilmiyorum ama bu beni hayal kırıklığına uğrattırıyor. Ki bu çok saçma.

Bana böyle seslenmeni yasaklıyorum, diyorum karışık saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak.

Günaydın, nişanlım, diye düzeltiyor.

O da var.

Günaydın, düşmanlarımızın kanını isteyen kötü kraliçem.

Gülümsüyorum.

Omzuma bir öpücük daha. Bunu beğendin, diyor, fark ederek.

Biliyorsun, sen de benim düşmanımsın, ona hatırlatıyorum.

O zaman beni cezalandır, diyor.

Dudaklarımı aralıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, kara tahtaya çakılmış çivi gibi bir ses beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor. Kapalı yatak odası kapısının diğer tarafından geliyor.

SCRIIITCH. SCRIIITCH.

Bu sesi çıkaran tek bir yaratık var.

"Nero!" Heyecanla söyledim. Panterimin bir süre daha uyanmayacağını sanıyordum. Ama pençelerinin sesini duyunca kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Ben yataktan fırlayamadan Memnon'un çivit rengi büyüğü uzanıp kapıyı açıyor.

Nero sessizce içeri giriyor ve onu görür görmez Memnon'un yatağından kayarak panterime doğru koşuyorum, ancak geç fark ediyorum ki hâlâ çok çıplığım ve biraz başım dönüyor. Yine de kollarımı Nero'ya doluyorum, o da kucağıma eğiliyor, yanağına sokuluyor, sonra da aşındırıcı bir yalama yapıyor.

"Ne cüretle neredeyse ölüyordun üzerimde," diye fısıldıyorum, onu daha sıkı sıkarak.

Başını tekrar bana sürtüyor, sonra geri çekiyor. İlk başta, duygularına bu kadar dokunaklı davrandığı için böyle yaptığını düşünüyorum ama sonra yatağın Memnon'un olduğu tarafına doğru ilerliyor ve başını yatağın kenarına koyuyor.

Büyücünün gözlerinin kenarları kırışıyor ve Memnon uzanıp Nero'nun başını okşuyor. "Sen gerçek bir savaşçısın," der büyücü hoyratça, "Seni iyileştirdiğim için bana teşekkür borçlu değilsin."

Ah, lanet olsun. Bu adam kesinlikle beni kendine aşık edecek.

Memnon bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. *Bu benim en büyük umudum, kraliçem.*

BÖLÜM 25

"HENBANE'E GERİ DÖNEMEZSİN," DIYOR MEMNON.

İkimiz büyücünün mutfağındayız.

Memnon şu anda gömleksiz, ocakta pastırma pişirirken sırtı bana dönük. Ne kadar iyi bir aşçı olduğunu unutmuşum; eskiden hobilerinden biriydi.

"Pardon, ne dedin?" Kaşlarım kalkarak söylüyorum.

Ocağa doğru dönüyor, kollarını dalgalı gövdesinin üzerinde kavuşturuyor. Kızaran pastırmanın çıtırtı ve patlamasını duyabiliyorum ve yağ sırtına çarpıyor olmalı, ama büyücü hareket etmiyor ve ürkmüyor.

Çenesini kaldırır. "Orada kalamazsın."

İstmeden de olsa gözlerim göğsünden aşağıya, dövmelerinin akışını takip ederek kaydı.

Güzel kaslarına bakmayı kes.

"İyi olacağım."

"İyi," diye yineliyor, bakışlarını daraltarak.

Bu kelimeye tepki vermemek için kendimi zorlamam gerekiyor. Artık ikimiz de biliyoruz ki işler yolunda gitmediğinde bu kelimeyi sık sık kullanıyorum.

Cevabına karşı kendimi hazırlıyorum.

Onun yerine, "Evet, buna inanabilirim. Korkunçsun." Sözlerinde hiç alay yok. "Peki ya Nero?"

Sorusu mideye indirilmiş bir yumruk gibi.

Nero.

Bakışlarım pencerenin ötesindeki ormana, tanıdığımın on dakika önce kaçıp gittiği yere kayıyor. Burası Memnon'un güvenli olduğunda ısrar ettiği farklı bir orman parçası olsa da, o gittiğinden beri panterimin iyiliği için hâlâ endişeleniyorum.

Alnımı ovuşturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Memnon haklı. Odamı canımı dişime takarak korusam ve önüme çıkabilecek her türlü çatışmayı göze alsam bile... Nero'yu riske atmak istemiyorum. Bir daha olmaz.

Kaşlarımı çattım. "Bunun olacağını biliyor muydun?" Belki biraz suçlayıcı bir tavırla soruyorum.

Büyücünün ifadesi yumuşadı ve gözleri neredeyse acır gibi baktı. "Özellikle bu değil. Ama, *est amage*, her zaman düşmanlarımız oldu. Bu benim için yeni ya da şaşırtıcı değil."

Gözlerim yine mutfağında geziniyor. Memnon beni bir şahin gibi izliyor, evini değerlendirimi içiyor. Tavadan gelen gürültülü ses onu uyandırıyor ve ocağa geri dönüyor.

"Yani bir şekilde tüm komplolarından ayrı olarak, kendimi seninle kalmak zorunda olduğum bir pozisyonda buluyorum," diyorum sırtına, gözlerim onu kaplayan dövmelerin üzerinde geziniyor.

"*Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin*," diye cevap veriyor, başını yeterince döndürerek yaralı profilini görebilmemi sağlıyor. "Sen eski bir kraliçesin," diye hatırlatıyor bana. "Canın ne isterse onu yaparsın." Ocağı kapatmak ve tavayı ateşten uzaklaştırmak için duraklıyor. Sonra bana doğru dönüyor. "Ama seni burada istiyorum. Burası senin evin. Şurası" -yatak odasına doğru başıyla işaret ediyor- "senin odan ve yatağın."

"*Bizim yatağımız*," diye düzeltiyorum. "*Bizim yatağımız* olacak."

Memnon'un bakışları şiddetle yanıyor. "Güce sahip olan sensin Selene. Eğer beni içinde istemiyorsan, başka bir yerde uyumamı emredebilirsin," diyor. "Kontrol sende."

Bu bir kontrol yanılsaması, başka bir şey değil.

"Bu ev ve etrafındaki orman koruma altında ve burada sen de Nero da güvende olacaksınız," diye devam ediyor Memnon. "Ve bu arada, Lia'yı bulmak için birlikte çalışacağız ve onu durduracağız."

Muhtemelen o zaman yurt binasına dönebileceğim.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam." Başımı salladım. "Kalacağım." Sadece Nero için güvenli olana kadar. "Yine de kampüse geri dönmem gerekecek," diye ekliyorum, "en azından

zaman. İhtiyacım olan şeyler var." Kıyafetlerim, defterlerim, dizüstü bilgisayarım ve ders kitaplarım gibi. Çenemi biraz kaldırarak, "Ve derslere katılmaya devam edeceğim," diyorum. Henbane'e kabul edilmek için çok mücadele ettim. Birkaç haydut cadının her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Belki de büyücü modern bir insan olsaydı, kampüse geri dönme fikrimi son derece aptalca bulurdu. Ama Memnon bir savaş lordu ve bir kral. Düşmanlarının arasına küstahça girmiştir ve benim de aynısını yapacağımı varsayar. Bir rakip tarafından korkutulmak onun, *hiçbir* Sarmatyalının doğasında yoktur.

Büyücü mutfağı geçiyor ve yüzümü kendi yüzüne doğru eğecek kadar yakınımda duruyor, altın yüzükleri tenime değiyor. "Yeterince adil, Selene," diyor yüz hatlarımı inceleyerek. "Ama eğer düşmanların arasında olmak zorundaysan, onlara bu ılımlı, modern muameleyi yapma. Kalbini hangi şefkatli düşüncelerin doldurduğu umurunda değil. Biri sana yan gözle bile baksa, büyünü kullanırsın ve öldürmeyi hedeflersin."

BÖLÜM 26

BİR CADI DAHA KAYIP.

Bunu kampüse geldikten on dakika sonra, tam da Büyücülük 101 dersinde yerime yerleşirken öğreniyorum.

Haberler ciğerlerimdeki havayı alıyor. Kayıp cadı Nero'nun saldırganlarından biri olabilir mi? Boğazını parçaladığı en az bir kişi vardı.

Tanrım, ölmüş olmalıydı. Bunu hatırladıkça koltuğumda panik yapmamaya çalışıyorum. Cesede ne oldu? Hâlâ dışarıda bir yerde bulunmayı mı bekliyor? Hayatta kalmış olabilir mi? Yoksa kayıp cadı o muydu, cesedi son on iki saat içinde mi taşındı?

Ders boyunca tahta gibi notlar alıyorum ama gerçekten dinlemiyorum. Onun yerine zihnim dönüp duruyor. Öldürülen cadılar oldu ve şimdi de kayıp cadılar var -Kasey onlardan biri ve şimdi bir tane daha var. Her iki kayboluş da savaşlardan hemen sonra oldu. Kimin için çalışıyorlarsa kanıtları temizliyor olabilirler mi? Yoksa...

Birkaç şeyi halletmem gerekiyor, est amage. Yakında döneceğim.

Belki de bu sadece bir rüya değildi. Belki Memnon gerçekten gitmiştir.

Şimdi büyücüye ulaşıyorum. *Dün gece ormandan hiç ceset çıkardınız mı?*

Bu rahatsız edici bir düşünce mi, yoksa bu benim küçük cadım mı?

Memnon cevap verir.

Cennete bakıyorum. *Memnon.*

Gülümsemesinin sıcaklığını aramızdaki bağda hissediyorum.

Seni özlediğimi söylemiş miydim?

Memnon, ciddi ol.

Bir sonraki sözlerini neredeyse hissedebiliyorum, *ciddiyim*.

Ama konuşulmasına izin vermiyor. Bunun yerine, *geri döndüm ve suçlayıcı olabilecek her türlü kanıtı ortadan kaldırdım*, diyor kaçamak bir şekilde.

Cesetler de dahil mi?

İşin içinde bir ceset olduğuna inanıyorum. Hatta belki iki.

Midem bulanıyor. Dün gece cadılar öldü ve tanıdığımı öldürmeye çalıştıkları için kanım hala kaynarken, daha fazla hayatın kaybolduğunu düşündükçe midem bulanıyor.

Yapma, diyor Memnon, düşüncelerimi yarıp geçerek.

Ne yapmayayım?

Suçluluğunun gerçeği gizlemesine izin verme. Bu tanıdığınıza yapılan planlı bir saldırıydı. Sen de o da buna karşı kendinizi savundunuz ve bu süreçte saldırganlarınızdan bazıları öldü. Eğer seninle tekrar karşılaşacak kadar aptal olurlarsa daha fazlası ölecek, diyor hararetle.

Midemde oluşan düğüm şimdi gevşiyor. Duymam gerektiğini bilmediğim kelimeler bunlar.

Şimdi git çalışkan ol. Saat tam altıda görüşürüz.

Memnon aniden bağlantımızdan çekildi ve beni sözleri üzerinde düşünmeye bıraktı.

Dersten sonra yurt binasına girerken soluk turuncu büyüüm bir fırtına bulutu gibi etrafımda dolaşıyor. Yasmin ya da diğer ev arkadaşıyla yüzleşmeye hazırım.

Ama bugün ev çoğunlukla sessiz. Sadece birkaç cadı ortak alanlarda oyalanıyor ve onlar da benim gözlediğim cadılardan değil.

Odama gidiyorum, Nero'nun boş yatağını görünce kalbim sıkışıyor. İhtiyacım olan şeyleri çabucak toplayıp kapının yanına koyuyorum. Bu odadan çıkmaya zorlanmaktan nefret ediyorum.

Bu sonsuza kadar sürmeyecek, kendime söz veriyorum.

Şu an ile bir sonraki dersim arasında biraz zamanım var ve kampüste kalan değerli zamanımda yapabileceğim milyonlarca şey var.

Hiçbirini yapmadım.

Bunun yerine, evimin yemek odasına iniyorum ve evin mutfağına açılan göze çarpmayan bir kapıdan geçiyorum. İçeride şu anda yemek pişirme görevinde olan iki cadı var. Bitişik duvarda asılı olan listeye bir göz attığımda, gelecek hafta yemek hazırlamaya yardım etmem için çağrılacağımı görebiliyorum.

Cadıların yüzlerini gördükçe gücüm artıyor ama ikisinin de dün geceki cadılar olmadığını fark ettiğimde gücüm biraz yatışıyor.

Yanlarından geçip metal dondurucuya yöneliyorum. Açtığımda soğuk hava tıslıyor. İçeride tam olarak aradığım şeyi gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor içlerinden biri.

Kocaman bir kutu dondurma çıkardım. "Bunu atıyorum. Dondurma toplatıldı," diyorum. "Üretildiği fabrikada bir listeria salgını vardı."

"Oh," diyor cadılardan biri, şaşkın şaşkın bakarak. Diğeri bana şüpheyile bakıyor.

Endüstriyel boyuttaki kartonu taşıyarak oradan çıkıyorum. Yemek odasına girdiğimde sihrimi kullanarak bana bir kaşık çağırıyorum. Sonra da evimin çalışma odasına gidiyorum.

Kanepeye bağdaş kurup oturuyorum, kutuyu kucığıma koyuyorum ve Napoliten dondurmayı stresle yemeye başlıyorum.

Derse gitmeliyim, verilen okumayı bitirmeliyim, büyü ödevimi bitirmeliyim...

Ellerim bunları defterlerimden birine yazmak için kaşınıyor, ama defterlerimi odamda bıraktığımdan, unutmamak için listemin üzerinden manik bir şekilde geçip beynime kazımaya çalışıyorum.

İhtiyacım olan her şeyi yanıma alıp almadığımı iki kez kontrol etmem gerekiyor... için... Ağzıma panikle bir lokma daha dondurma atıyorum.

Bu gece.

Akşam zihnimde uğursuzca beliriyor. Nero ve ben yaralandığımızda Memnon'la kalmak bir şeydi. Orada kalmayı kasten seçmek başka bir şey. Ve şimdi zihnim not almakla ya da kayıp cadılar hakkında endişelenmekle meşgul olmadığından, *Memnon'la yaşamak* konusunda stres yapmak için dünya kadar zamanım var.

Bir kaşık daha dondurma alıyorum.

Oradan geçen cadılardan biri çalışma odasının kapısında duruyor. Onu, haftalar önce tilki tanıdığıyla merdiven sahanlığımızda uyuyakalan cadı olarak tanıyorum. Sanırım adı Rosemary.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye soruyor, endüstriyel boyuttaki dondurma kabını alırken sesi hem meraklı hem de suçlayıcı.

"Tabii ki ben çaldım," diyorum. Son zamanlarda tanık olduğum bazı suçların yanında küçük bir hırsızlık önemsiz kalıyor.

Cadı koridorda bir aşağı bir yukarı bakar, sonra yemek odasına doğru yönelir.

Bir dakikadan az bir süre sonra elinde bir kaşıkla döndü.

"Yanıma gel Selene," diyor yanıma oturarak. "Ben de biraz istiyorum."

İsmimi duyunca kaşlarım kalktı, bildiğini fark etmemiştim.

-Ama ona yer açıyorum.

Üç cadıdan oluşan bir grup bizi görünce "İyi misin?" diye soruyor. "Neden olmayayım ki?" Ben de diyorum ki. O da bize saldıran cadılardan biri miydi?

Ben mi? Onu tekrar değerlendiriyorum.

Rosemary kutudan bir ısırık alır. "Hiç kimse fevkalade boktan bir gün geçirmeden bir kutu dondurma alıp tek başına yiyemez."

Yani teknik olarak, dondurmayı gerçekten seviyor ve sonuçlarını umursamıyor olabilirim.

Ama o haklı.

"Son zamanlarda bazı şeylerden... bunaldım," diye itiraf ediyorum. Ben konuşurken, daha önce fark ettiğim üç cadı içeri girdi, her biri kaşık taşıyordu.

Lanet olsun. şimdi paylaşmak zorundayım.

Her birine tek tek bakıyorum, hiçbirinin dün geceki cadılar olmadığını görünce biraz rahatlıyorum.

Hâlâ ormanda olabilirlerdi. Ya da büyü çemberinde olabilirler. şu anda bile bana karşı komplo kuruyor olabilirler.

Bu düşüncelerden nefret ediyorum ve bunları düşünmek zorunda olmaktan da nefret ediyorum. Geçen yıl boyunca tek istediğim Henbane'e gelmek ve diğer cadılarla arkadaş olmaktı. Ama şimdi kendimi paranoyak hissediyorum, tıpkı her gölgede cadı ve her cadıda şeytan bulan ortaçağ engizisyoncuları gibi.

Rosemary, benim i monoloğumdan habersiz, onaylayan bir ses çıkartıyor.

Üç yeni cadı kendilerini kanepeye tıkıştırırken, "Bu Annenin lanet olası gerçeği değilse," diyor.

Diğer yanıma oturan yeni cadılardan biri ekliyor: "Henbane'in kapılarını kapatmayı ciddi ciddi düşündüğünü duydum."

Telaşla onun geniş kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Ne?" Arkadaşlarından biri düşüncelerimi yankıladı. "Bunu nereden duydun?"

"Ofis saatleri için geldiğimde eğitmenlerimizden biri başka bir öğretim üyesiyle bu konuyu tartışıyordu."

"Neden?" Rosemary soruyor. "Danstan bu yana başka hiçbir cadı öldürülmedi."

"Ama daha fazlası kayboldu," diyor cadı, dondurmasından bir ısırık daha almadan önce kıvrıkcık kahverengi saçlarını geriye doğru tarayarak. "Cadılar meclisini dava etmeye hazır bir sürü öfkeli ebeveyn olduğundan bahsetmiyorum bile."

Herkes sessiz.

Henbane'in kapanmasını istemiyorum, kabul edilmem ve burada kalıp bu işi yürütmem için harcadığım onca çabadan sonra. Bununla birlikte, endişeler uydurma değil.

Daha fazla cadı odaya giriyor, bazıları kaşıklarla, bazıları da cadılar meclisi kardeşlerinin kapılarını ödünç almak istiyor.

Sybil'i inin eşiğinde, baykuşu Merlin'i omzuna tünemiş halde gördüğümde onların sürüsü beni tedirgin etmeye başlıyor.

Gözlerimde büyüyen paniği görmüş olmalı çünkü odayı ve etrafımdaki cadı kümesini yarıp geçmeden önce sırtıyor.

"Pekâlâ, senin için atıştırma zamanı sona erdi," diyor Sybil, elimden tutup beni kanepeden çekerek. Başka bir cadı, yarısı yenmiş dondurma kutusunu yere düşmeden önce sihriyle yakalıyor.

Sybil kaşığımı elimden alıp ihtiyacı olan başka bir cadıya veriyor, sonra da beni çalışma odasından çıkarıp odasına götürüyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz kapıya yaslanıyor.

"Tamam," diyor. "Hangi cehennemdeydin?" Merlin onun ses tonu karşısında kanatlarını çırpıyor ve sonra yeniden oturuyor. "Ve bana saçma sapan bir cevap verme. Kane dün gece beni arayıp eve sağ salım varıp varmadığını sordu ve kontrol ettiğimde burada değildin."

Konuşurken leylak rengi büyüğü içinden süzülüyor, bu da tedirginliğinin açık bir işareti. Hâlâ etrafımda dolaşan kendi gücümün içinden geçiyor.

Yutkunuyorum. "Dün gece kötüydü Sybil," diye itiraf ediyorum. "Biri Nero'yu öldürmeye çalıştı."

Dehşet yüz hatlarını kaplıyor. "Ne?" diyor usulca.

Ona her şeyi anlatıyorum, şekil değiştirenlerle buluşmamdan saldırıya ve Memnon'la eve gitmeme kadar. Genel olarak cadılara karşı güvensiz olduğumu biliyorum ve belki de bu Sybil'i de kapsamalı ama dürüst olmak gerekirse Memnon dışında güvenebileceğim birine ihtiyacım var.

Arkadaşım cennete doğru bakıyor ve kesik kesik bir nefes veriyor. "Bunun bizim için normal hale gelmesinden nefret ediyorum. Sen ortadan kayboluyorsun ve ben yaralandın ya da daha kötüsü oldu diye endişeleniyorum." *Daha kötüsünün* ne olduğunu söylemiyor ama ikimiz de ne demek istediğini biliyoruz.

Öldü.

"Ve şimdi senin peşinde cadılar var, *bildiğimiz* cadılar ve Memnon iyi adam mı?" diye devam ediyor. Sybil başını sallıyor, bu hareket baykuşunu biraz sarsıyor. "Hangi paralel evrendeyiz biz?"

Ellerime bakıyorum, duygularım karmakarışık. "Bilmiyorum. Ondan nefret ettim. Ben... Ben hala..." Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum. "Siktir, bilmiyorum. Nero'yu kurtardı ve bana iyi davrandı. İkinci bir şansı hak etmediğini biliyorum ama-"

"Dinle Selene," diye araya giriyor Sybil, "seni ne mutlu ediyorsa onu yap. Şahsen, tüm bu kaybolmalar göz önüne alındığında, kampüs dışında olman senin için muhtemelen daha güvenli. Eğer yol boyunca adamdan nefret edersen, sana daha fazla güç. O bir gezgin gibi görünüyor."

"Sybil!" Onu itiyorum ve Merlin Sybil'in başlığının üzerindeki tüneğine uçarken o kıkırdarak yatağına geri düşüyor.

"Sadece çok sayıda gebelik önleyici iksir hazırladığınızdan emin olun," diye ekliyor. "Bir büyücü yeter de artar bile."

BÖLÜM 27

BEN ÇALIŞIRKEN BAVULLARIM BÜYÜLÜ MUTFAĞIN HEMEN İÇİNDE DURUYOR.

Memnon'un evine dönmeden önce tamamlamak istediğim son görev. Yani, Nero için koruyucu bir tılsım yapmak. Ya da en azından bir tane yapmaya çalışıyorum.

Büyü işi özenli ve karmaşık bir iştir. Bir cadı için büyüü yaparken niyetini gücüne bastırmak yeterince kolaydır, ancak büyüü çoğunlukla dışsal şeylerden alan bir büyüün gerçek işçiliği bir goblen dokumaya benzer. Çok sayıda hareketli parça vardır. Ancak doğru şekilde yapılırsa, koruyucu tılsım, gücü zamanla artabilen hareketli bir koğu gibidir.

En son bir tılsım yapmaya çalıştığımda tam bir felaket olmasına rağmen, Nero'nun hatırı için bunu doğru yapmaya kararlıyım.

Tezgâhın üzerinde açık duran büyü kitabına bakıyorum.

Üç kere üç kere gül diken

Üç kere de ne demek? Biliyorum ben bir cadıyım ve bu kulağa çok hoş geliyor ama benim bile anlamadığım bazı eski terimler var.

Hızlı bir internet araştırması ve tamam, *üç kez üç* anlamına geliyor, sanırım bunu varsaymalıydım.

Yani üçer üçer... üçer üçer dokuz. Maiden, Mother, and Crone, sadece dokuz diyebilirlerdi.

Yurt binasının serasından topladığım gülleri elime alırken içimden söyleniyorum. Çoğu büyü gülleri çağırıldığında

yapraklarını ya da preslenmiş yağını istiyorum. Bunu değil. Bu dikenleri istiyor.

Çabucak, onları saplarından koparmaya başlıyorum, ilerledikçe sayıyorum. Dokuzuncusunu kaldırıyorum-

"Lanet olsun," diye küfrediyorum. Avucumda tuttuğum dikenlerden biri etime saplanmış. Son dikenini de koparıyorum ve dokuz dikenden sekizini kaynayan kazanın içine atıyorum. Dokuzuncusunu avucumdan çıkarıyorum, kanlı bir şekilde çıkarken yüzümü buruşturuyorum.

Onu kazanın üzerinde tutuyorum, o kırmızı sıvıdan etkileniyorum. Daha önce kan büyüsü-kara büyü kullandım. Onun çekici, yasak baskısını hissettim ve onu kullandığımda bana seslenen karanlık sesler duydum.

Ellerimi yıkamalı ve kandan arınmış başka bir diken almalıyım.

Bunun yerine, hâlâ trans halindeyken, elimdekini serbest bırakıp kazanın içine düşmesine izin veriyorum. Temas ettiği anda tıslıyor ve iksirden parıldayan bir duman yükseliyor.

Birkaç kez göz kırpmıyorum, sonra titrek bir nefes alıyorum. Sanırım buna karar verdim.

Son malzemeye geçiyorum ve üzerinde *Kurbağa Bacağı (dolunayda etik olarak hasat edilmiş)* yazan kavanozu almak için mutfağın diğer tarafına gidiyorum

-ne demekse artık- ve bir tanesini çıkarıp demliğe atıyor.

Fokurdayan kazanın içinde sallanan uzantıya bakıyorum ve etik olarak toplanmış olsun ya da olmasın kurbağa bacaklarının kara büyüye nasıl uyduğunu merak ediyorum. Çizgi nereye çekiliyor? Cadılar bunu gerçekten söylemiyor ve içimde bunun, gelecekte biri bunun doğru olmadığını söyleyene kadar doğru olan gri alana girdiğine dair dikenli ve rahatsız edici bir his var.

Muhtemelen çoktan boku yemişimdir.

İyice becerdin mi? Memnon'un sesi günahın sesidir. *Oh hayır, küçük cadı, sen daha iyice sikilmenin ne demek olduğunu deneyimlemeye başlamadın bile.*

Bir elimi başıma bastırıyorum. *Kimse seni konuşmaya davet etmedi,* diyorum, daha birkaç gün önce Memnon'un beni iyice becerdiği düşüncesini kendime saklayarak.

Konuşma mı? Memnon y a n k ı l a n ı y o r . Başka k i m i n l e konuşuyorsun? Lütfen bana panteri bu işe karıştırdığını söyleme.

Memnon.

Sırıttığını hissediyorum ve buna karşılık olarak tüm bedenim canlanıyor. Son zamanlarda büyücü küstahlaştı. Ve Tanrıça yardımcım olsun, sanırım

o.

Yakında görüşürüz, İmparatoriçe.

Kahretsin, bu doğru. Büyü mutfağındaki guguklu saat on dakikası var, ama yanlış olabilir - büyü bu şeyi titiz yapar.

Tezgâhtaki yerimi aceleyle temizledikten sonra tencereyi karıştırıyorum.

Büyü kitabında son adım olarak bir büyü listeleniyor. Bir elimi kazanın üzerine kaldırıp okuyorum: "*Keder ve öfke dolu ölümlü kalpler, eğer komplo kuruyorsanız suretimi görmeyin. Gözlerini benden çevir, bedenimi koru ve kutsanmış ol.*"

Bir ışık parlaması karışımı aydınlatıyor ve tüm katı bileşenlerin sıvı içinde çözündüğünü görüyorum.

Cebimden, büyü mutfağının çekmecelerinden birinde bulduğum yumuşak deri bir kordon çıkardım. Üzerine, eskiden taktığım eski bir kuvars kolyeyi dizdim. Şimdi kordonu önce taş olmak üzere iksirin içine daldırıyorum ve tamamının suya battığından emin oluyorum. Çıkardığımda, soluk turuncu büyüümün yumuşak parlaklığı nesnelere batmadan önce kolyeyi ve kordonu kaplıyor. Koğuşun tutunduğunu hissedebiliyorum.

Başardım. İlk başarılı tılsımımı yaptım.

Koğuş tamamen yerleştikten sonra, yeni yaptığım tılsımı cebime sokuyorum.

Dün gece Nero saldırıya uğradığından beri ilk kez rahat nefes alıyorum. Şimdi Memnon'la buluşacağım.

BÖLÜM 28

RUH EŞİM PIRIL PIRIL BİR MOTOSİKLETLE GELİYOR, SIYAH SAÇLARI rüzgarda dalgalanıyor, görünürde kask yok.

Cehennem çanları.

"Bu da ne?" Yurt binamın önündeki kaldırımdan soruyorum, çantalarım ayaklarımın dibinde.

Bir kaşını kaldırıyor, sonra tekrar bana bakmadan önce bacaklarının arasındaki motosiklete göz atıyor. "Sen modern bir kadınsın. Sanırım zaten biliyorsun."

"O şeye binmemi mi istiyorsun?" Buradaki yollar virajlı, dağlık ve genellikle çukurludur. Birçoğunda korkuluk bulunmuyor ve inişler dik olabiliyor. Motosikletle o virajları alma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Memnon kendini koltuğundan aşağı sallar. "Aracı olmayan bir kadın için oldukça yargılayıcı konuşuyorsun."

"*Seninkini çaldığını* düşünürsek, sanırım buna hakkım var."

"Korktun mu küçük cadı?" Memnon bana bakarak soruyor.

"Hayır," diyorum çabucak. Çok çabuk.

Yüzünde günahkâr bir gülümseme beliriyor. "*Öylesin.*"

Belki de uzun boyundan. Belki de kıyafetidir, basit siyah bir gömlek ve savaş botlarının içine sokulmuş siyah tayt, onun her lanet olası güzel santimini sergiliyor ve tehlikeli doğasını sergiliyor gibi görünüyor. Ya da belki de sinir bozucu derecede yüksek elmacık kemikleri ve o hınzır

dudaklar. Ama nefesimi kesiyor. Efsanevi ve unutulmuş bir şeye benziyor.

Yaklaşıyor. "Seni güvende tutacağım Selene," diyor kabaca. "Bunu biliyorsun."

Sanırım ona daha da yaklaştım, sahip olduğu manyetik çekim beni içine çekti.

Bakışları benim kaldığım salona yöneliyor. "Ya da burada kalabiliriz, belki küçük bir akşam yemeği yeriz. Beni cadılar meclisi kardeşlerinle tanıştırebilirsin, ben de tek tek zihinlerini okuyabilirim." Yüz ifadesi soğuklaşıyor, zalimleşiyor. "Bu bir oyun olabilir; akşam kaç cadının hayatta kalacağını görmek için."

Memnon yanımdan geçip evime doğru yürümeye başladığında kendi planına yarı ikna olmuş görünüyor.

Kahretsin, ciddi olamaz, değil mi?

Peşinden koşuyorum. "Bekle. Tanrıların lanetlediği bir dakika bekle," diyorum, onu bileğinden yakalayarak. "Benim için bir kaskınız olduğu sürece, ölüm makinenize bineceğim."

Ne de olsa burada, düşmanlarımın arasında kalmaktan iyidir.

Yolculuk korkunç.

Memnon cadılar meclisinin birkaç mil güneyinde yaşıyor ve Henbane'den evine giden ana yol özellikle virajlı.

Memnon'un belimizi saran ve beni yerimde tutan büyüüne rağmen, Memnon'a hayatım buna bağlıymış gibi yapışıyorum. Aramızdaki bağın altında, onun eğlencesini ve şefkatinin parıltısını hissedebiliyorum.

Bundan zevk almasına sevindim. Bu bizden biri yapar.

Memnon'un evine vardığımızda rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım. Uzuvarım uzun süre gerilmekten kemiksiz kalmış gibi hissediyorum.

Motosikletten kayarak iniyorum ve Memnon'un sonunda yanında taşıdığı kaskı çıkarıyorum.

Ağaçların üzerinde güneş batıyor ama nefesimi kesen gökyüzü değil. Büyücünün evinin dışında düzinelerce fener tepemizde süzülüyor, içlerinde titreyen alevler mekâna hortlaklı, büyülü bir hava veriyor.

Memnon bir tutam büyü kullanarak çalıntı ölüm bisikletinin küçük saklama bölmesinden çantalarımı aldı

Çelik at, diye düzeltti beni.

-Ve yanıma geldi.

"Bunu benim için mi yaptın?" Fenerleri göstererek soruyorum. Gözleri yüzümde geziniyor, sonra başını sallıyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Meclisinizin büyüünden biraz buraya getirmek istedim," diye itiraf ediyor. Kalbim biraz hızlı atarken kaşlarımı çatıyorum.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi evden uzaklaştırmama neden oldu.

Tanıdığımın bize doğru koştuğunu gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Tek dizimin üzerine çöküp Nero'yu kollarımın arasına alıyorum, ağırlığı beni neredeyse geriye savuruyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum, başını yanağıma yaslarken ona sıkıca sarılıyorum.

Tanıdıklarımın bu kadar uzak olmak doğal değil. Bütün gün, sanki önemli bir anıyı unutmuşum gibi zihnimin arkasında sürekli bir çekişme vardı. Bu duyguya o kadar alışmışım ki, şimdiye kadar bunun Nero'yla ayrıldığımız için olduğunu fark etmemiştim.

"Senin için bir şeyim var," diyorum.

Panterim beni izliyor, muhtemelen yiyecek olduğunu umuyor. Onun yerine, kabloyu çekiyorum.

"Bu seni korumak için yapıldı, böylece avlanırken güvende olacaksın." Dürüst olmak gerekirse, bunu çok daha önce yapmalıydım.

Nero'nun kulakları geri çekiliyor ve sanırım... sanırım hakarete uğradı. "Bu bir tasma *değil*. Koruyucu bir tılsım."

Küçük, hoşnutsuz bir ses çıkarır. Huysuz piç.

"Bu senin güvenliğin için," diyorum.

Memnon arkamdan yaklaştı. "Selene'nin hatırı için bunu giy ve içeri girer girmez sana taze bir geyik eti vereceğim."

Nero'nun kuyruğu sinirle seğiriyor ama başını eğiyor ve koruyucu tılsımı boynuna bağlamama izin veriyor.

Memnon'a omzumun üzerinden bir bakış atıyorum, kısmen sinirli ama çoğunlukla rüşveti işe yaradığı için minnettarım.

"Bu sadece geçici bir çözüm," diye söz veriyorum.

Emniyete alınır alınmaz, Nero eve doğru yöneliyor, kuyruğu hala tedirginlikle seğiriyor.

Bunu atlatacaktır. Memnon tahvilimizi indirmemizi söylüyor. Şimdi, gel, est amage. Seni yerleştirelim.

Memnon'un evini ilk gördüğümde kaşlarım havaya kalkıyor. Sütun mum kümeleri mevcut her yüzeyi kaplıyor - raflar, yan sehpa, hatta bazı yerlerde zemin - mumları her yere damlıyor.

Elli dolarına bahse girerim ki kazara onlardan birini devireceğim ve bu evde bir yangın daha çıkaracağım.

Fitillerin arasından yanan yüzlerce küçük aleve eşlik eden fısıltı gibi yumuşak bir ses var ve bu ses büyümü tenimin yüzeyine çekiyor. Bir küme mumun yanından geçerken elimi uzatıp parmaklarımı alevlerin arasında gezdiriyorum.

Ön kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve Memnon'un çantalarını bıraktığını duyuyorum. Ona dönüp baktığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum; başını hafifçe eğmiş, tepkimi ölçüyor.

"Bunlar benim takdir etmem gereken cadı detayları mı?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor yanıma gelerek. Önüme doğru ilerliyor ve yüzüme bakmaya devam ediyor, dumanlı kehribar gözleri loş ışıktaki parlıyor. "Ben sadece ateş ışığının yüzünde nasıl dans ettiğini hatırlamak istedim."

Bana bakmaya devam ediyor ve yüz ifadesi kalbimin çarpmasına neden oluyor. Eskiden bana hep böyle bakardı. Şu ana kadar bunun özlediğim bir şey olduğunu bilmiyordum. Hiç düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum ve gözlerim dudaklarına kayıyor.

Düşmandan başka bir şey olabileceğimize karar verseydim, hatta çıkarları olan müttefiklerden başka bir şey olabileceğimize karar verseydim ne olurdu? Ya cadıların teşvik edildiği gibi en derin gizli isteklerime teslim olsaydım?

Bu düşünce geçirilemeyecek kadar cezbedici, özellikle de Memnon tam buradayken ve bir şeyler yapmamı beklerken.

Çok dikkatli, çok bilinçli bir şekilde elimi boynuna dolayarak yüzünü kendime doğru çekiyorum. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurduğumda gözleri parlıyor ve kısa bir süre için onun tadına bakmanın keyfini çıkarıyorum.

Elleri kollarıma gidiyor, ama ben şimdiden onun ulaşamayacağı bir yere doğru kayıyorum.

Bu adamla tehlikeli bir oyun oynuyorum. Bunu biliyorum ve bunun kanıtlarını görebiliyorum - ruh eşimin ifadesinde hesapçı bir kenar var, bir

Nabzımı hızlandırıyor. Bana avını görmüş gibi bakıyor.

Aramızda kurulan bağ sayesinde kontrol de tamamen bende.

Tek bir sözümle bu gecenin tüm akışını değiştirebilirim.

Bu tür bir güçle sarhoş olabilirim. Ve olabilirim de.

Memnon, Neron'a verdiği sözü yerine getirip pantere et dilimini götürürken, ben de hızlıca anneme her gece attığım yaşam kanıtı mesajımı, bu kez ona öpücük gönderirken çekilmiş bir fotoğrafımla birlikte gönderiyorum. Sonra evin yemek odasına giriyorum. Önümdeki manzara beni durduruyor.

Önümdeki uzun, oyma meşe masa yemek tabaklarıyla dolu. Kaselerden üzümler dökülüyor, peynirler kalın kesilmiş ekmek dilimlerinin yanında duruyor ve kızarmış bütün bir tavuk tepside parlıyor.

Memnon'un büyüünden ince, ışıltılı bir tüy alanı kaplıyor. Elimi büyüünün içinde gezdiriyorum, büyüünün değişerek bana doğru sanki bir taşmışım gibi hareket etmesini hayretle izliyorum.

Bu büyüüyü daha önce birçok kez görmüştüm - gülünecek kadar sıradan bir büyü. Tazelik büyü; eti sıcak, ekmeği yumuşak ve nemli, ürünleri gevrek ve süt ürünlerini ekşimeden tutmak için.

Memnon odaya giriyor ve masanın diğer tarafına geçerek daha fazla mum ışığında hareketlerimi izliyor.

Ben onun büyüüyle oynarken büyü dağılıyor, dokunuşum büyüüyü bozmaya yetiyor. Titreyen mum ışığı, derin gölgeler ve ağır yüklü masa arasında, ihanete uğramadan hemen önceki o son akşam yemeğini hatırlıyorum.

Ama nasıl bittiğini hatırlamadan düşünemiyorum. O gece bana doğru yaklaşan Romalı askerlerin ayak seslerini hâlâ duyabiliyorum. Memnon'un annesi ve kız kardeşinin kanlı bedenlerini hâlâ görebiliyorum. Kemikleri toza dönüşmüş, hayatları sadece bir hatıranın hayaleti. Medeniyetler gelip geçti ve dünya unuttu.

Geriye kalan tek şey biziz. Sadece biz.

Bu kasvetli düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Çok uğraşılmış gibi görünüyor," diyorum usulca.

"Sana zevk veriyorsa bu iş değildir," diye yanıtlıyor Memnon. İşte burada, ruh eşimin yeniden dirilen hobisi. Onun bu işten zevk aldığını bilmek beni garip bir şekilde mutlu ediyor.

tekrar buldum.

Önümdeki sandalyeyi çekip oturuyorum ve benim için çoktan doldurduğu içkiye dikkat ediyorum. "Beni şarapla mı kandırıyorsun, *est xsaya?*" Alay ediyorum. Başlığı duyunca gözleri parlıyor. "Hem de yasal olarak içki içebilecek yaşta değilken? *Çok* cesursun."

Memnon kaşlarını çatarak karşıma oturdu. "Çocukluğundan beri baharatlı şarap içiyorsun."

Roxilana'dan bahsediyor.

"Ama eğer kaçınmak isterseniz..." Bir omzunu kaldırdı.

Şarap kadehini alıp bir yudum içiyorum. Tadına bakınca kaşlarım kalkıyor. Alışık olduğumdan daha ince ve bal ve tarçınla tatlandırılmış.

Bir kez daha geçmiş beni ele geçiriyor. Yaz havasının yoğun baskısını, Roma sokaklarının keskin kokusunu, çaresizce gitme hayalini hissedebiliyorum. Sonra kamp ateşleri, gıcırdayan tahta arabalar, at kılı ve yabani ot gibi kokan terli bedenler. Geçmiş tam orada, o kadar yakın ki yemin ederim içine adım atabilirim.

Ama anılar gelir gelmez, arkalarında sadece bir acı bırakarak tekrar kaybolurlar.

Memnon'un gözlerinin etrafındaki deri neşeyle kırışıyor. "Tadı bir zamanlar olduğu kadar *keskin* değil."

Gülüyorum, çünkü lanet olsun, bu *doğru*. Bir zamanlar içtiğimiz şarapların bazılarında biber ve kişniş, hatta tebeşir ve deniz suyu gibi katkı maddeleri vardı. Geçmiş vahşiydi, dostum.

"Özlüyor musun?" Memnon bir süre sonra soruyor ve düşüncelerimi okuyor olmalı.

Şu anda mı?

"Belki biraz," diye itiraf ediyorum. "Ama geçmiş geride kaldı," diye ekliyorum.

"Bizim için değil," diyor Memnon, Sarmatça'ya dönerek. "Geçmiş içimizde yaşıyor. Siz ve ben ebediyiz kraliçem."

Ona bakıyorum, bakışlarına kapılıyorum. Ona bakmaya devam etmek istemiyorum -çok fazla şey görebiliyormuş gibi hissediyorum- ama başka tarafa da bakamıyorum.

Yağmur yağmaya başlıyor, sesi açıktaki ahşap tavanın üzerindeki muşambaya pıt pıt vuruyor.

Gözlerim ona doğru kayıyor.

"Bu gece ıslanabilirsiniz, *est amage*, ama yağmurdan değil."

Bakışlarım Memnon'a geri dönüyor ve içim daralıyor. Dilimde çoktan yüklenmiş bir karşılık var, ama aklıma gelir gelmez yutkunuyorum

geri indir.

Memnon'la flört etmek, alay etmek ya da tartışmak istemiyorum. Şu anda hiç *eğlenceli* olmak istemiyorum. Geçmişin hala canlı olduğu bu odada nostaljik ve acı tatlı hissediyorum.

Bir telefon titriyor ve beni o anın dışına çekiyor. Benimki olduğunu düşünüyorum ama Memnon cebinden kendi cihazını çıkarıyor. Numaraya bir göz atıyor, sonra cevap vermeden geri koyuyor.

"Seni kim arıyor?" Merakla sordum. Memnon'un hayatının benim bilmediğim başka bir yönü olduğu fikri karşısında adlandıramadığım bir duygu hissediyorum.

"Bunu biliyor olabilirsin," diye karşılık veriyor. "Kafamın içinden çık."

"Elimden gelse emirlerinizi yerine getirirdim İmparatoriçe, ama o güzel düşünceleri yayınlayan sizsiniz, ben değil. Çağrıya gelince," diye devam ediyor, "o benim çalıştığım büyücü."

Memnon'u kendisine bağladığına inanan kişi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Cevap vermeyecek misin?"

"Eğer yaparsam, muhtemelen beni senden alacak bir emir verecek ve *est amage*, bunu istemiyorum."

Tekrar bakışlarına kapılıyorum ve Roma'dayız, Pontus bozkırının düzlüklerindeyiz, Boğaz'dayız. Her şey hızla geri geliyor - bir uçurumun üzerinde atlamayı beklediğim hissi. Düşmeyi bekliyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye meydan okuyor. "İlk uyandığımdan beri istediğim tek şey bu."

Ben, sanırım demek istiyor.

Yine de orada oturmuş bekliyor. Sanki ona gelmem gerekiyormuş gibi.

Onu.

İçimde yükselen bir huzursuzluk hissediyorum.

Yapabilirsin, diyor içimden küçük bir ses. *İstediğin her şeyi yapabilirsin. Her şeyi. O derin, gizli arzularına bile teslim olabilirsin. Kontrol sende.*

Sihrim yarı tedirginlik, yarı hevesle içimden fırlıyor, tüm mumları söndürüyor ve bizi karanlıkta bırakıyor. Son ışığı söndürmeyi bilinçli olarak seçmemiştim, ama ışık söndükten sonra mumları yeniden yakmaya çalışmıyorum. Bunun yerine bileğime bir fiske vuruyorum ve gücüm onları masanın ortasından uzaklaştırırken tabaklar birbirine çarpıyor.

Karanlıkta ayağa kalkıyorum, sonra masanın üzerine çıkıyorum. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum ama büyüm damarlarımda dolaşıyor ve bağım beni yaklaştırmaya çağırıyor. Ben geçerken tahta ağırlığının altında gıcırıyor. Memnon'un kucağına doğru adım atıyorum.

"İstediğin bu mu?" Ellerimi hafifçe omuzlarına koyarak soruyorum.

Büyücünün elleri kalçalarımın üzerinde duruyor. "*Evet,*" diye nefes alıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. Üzerimizdeki yağmur pıtır pıtır yağıyor, bu da mekânı özellikle mahrem kılıyor. "Ama benim ne istediğimle ilgilenmene gerek yok. *Sen* ne istiyorsun?"

Bu bir tuzak, ustaca kurulmuş bir tuzak. Umursamam için artık çok geç. "Seni istiyorum," diye fısıldıyorum karanlığa.

Öne doğru eğildim ve dudaklarım onunkilerle buluştu. Ona verdiğim öpücük sert ve kırgın. Onu istemek istemiyorum ama istiyorum.

Memnon saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve beni öptüğü gibi kabaca çekiştiriyor. *O zaman bana sahip olacaksın.*

Memnon'un elleri kalçalarımın geri dönüyor ve ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte kaldırıyor. Beni masanın kenarına oturtacağını sanıyorum ama onun yerine beni yemek odasından dışarı taşıyor.

Evin geri kalanı hâlâ yanan mumlarla aydınlanıyor. Memnon'un etiyile birlikte verdiği kemiği kemiren Nero'nun yanından geçip evin arka tarafına doğru ilerliyoruz. Biz ilerlerken, gücüm mumları teker teker söndürüyor, ışığı bu evden kovuyor. Bunu yapmak istemezdim ama büyüm bu gece harekete geçmekten hoşlanıyor.

Memnon'u öpmekle o kadar meşgulüm ki umurumda değil.

Arkadaşımdın yatak odasında hiç mum yok. Tek ışık aydan ve dışarıdaki sokak lambalarından geliyor. Büyücünün planının buraya geri döneceğini varsaymamasını istemeyerek de olsa takdir ediyorum.

Yatağa oturup beni kucağına oturttuğunda hâlâ onu öpüyorum. Bunu daha önce binlerce kez yapmıştık ve Memnon genellikle şimdiye kadar kıyafetlerimi çıkarmış ve bacaklarımı ayırmış oluyordu.

Ama bu gece değil.

Bu gece çekingen, bu da büyümün bu vahşi, huzursuz yönünü daha da ortaya çıkarıyor gibi görünüyor. Gücümün ipleri uzanıyor, çoğunlukla karanlıkta Memnon'u okşamak için ama aynı zamanda bir şeyleri devirmek için. Büyüm etrafımızda hareket ederken birkaç cadı küresi de oluşturuyor, soluk turuncu ışık tavana yakın bir yerde yüzüyor.

Memnon aramızdaki bağı kurduğundan beri, benimle birlikte olmak konusunda biraz isteksiz görünüyordu.

Büyücü uzanıp saçımın bir tutamını tutuyor. Bana bakışına bakılırsa, son düşüncemi duyduğunu söyleyebilirim.

"Seni her konuda manipüle ettiğime inanıyorsun. Öyle de yaptım. Haftalardır yapıyorum. Senin içindeyken de seni manipüle ettiğime inanmanı istemiyorum. Sana karşı öfkeli ve gazaplıyken bile asla geçmemeyi seçtiğim tek çizgi buydu. Ve sen benden emin olana kadar bu çizgiyi geçmeyi hâlâ reddediyorum. Yani şimdilik, konu sekse geldiğinde, sen önderlik etmek zorundasın."

Yine daha önceki tedirginliğimi, artan arzumla birlikte hissediyorum. "Sana liderlik etmeni emredebilirim."

"Yapabilirdin. Yine de lider olursun."

Aramıza biraz mesafe koymak için kendimi çözüyorum. Ona bu kadar yakinken düşünemiyorum.

Bunun bir tuzak olduğunu düşündüm, beni içine çekmek için. Ama belki de değildir. Belki de tek tuzak benim kendi çelişkili duygularımdır.

Memnon'u istiyorum. Bir süredir onu istiyorum. Ve onunla savaşmaktan yoruldum, ama acımı bir kenara bırakmaktan, düşmanlığımı bir kenara bırakmaktan korkuyorum. Buna hazır olduğumdan tam olarak emin değilim.

Yataktan uzaklaşırken gözlerim, içinden demir bir zincir sarkan siyah bir spor çantasına takılıyor.

Zincir değil,

farkındayım. Kelepçe.

Bir kaşımı kaldırıp Memnon'a bakıyorum. "Bunlar ne için?" diye soruyorum.

Yatağın kenarında beni izlediği yerden ağzı hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. "Cevabını istemediğin sorular sorma, *est amage*."

"Bunları insanlar üzerinde mi kullanıyordun?" Çantaya doğru ilerleyip kelepçeleri kaldırarak soruyorum.

Memnon şilteden kalkıp yanıma geldi. "Bu konuyu şimdi konuşmak ister misiniz İmparatoriçe? Bu akşamın çok daha farklı bir yöne gideceğine söz verebilirim."

Memnon çok yakın duruyor.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama bileğine bakıyorum, sonra kelepçelerden birini bileğine geçiriyorum. Ağır bir tıkırtıyla yerine oturuyor.

Memnon bir kaşını kaldırır. "Endişelenmeli miyim?"

Bir şangırtıyla diğer bileğini kelepçeliyorum. Memnon benimle dövüşmeye zahmet bile etmedi.

"Benim liderlik etmemi istedin. Şimdi pişman olma." Bu adamın bileklerini birbirine zincirlenmiş görmekten sapıkça bir heyecan duyuyorum.

Memnon bağlı kollarına bakar. "O zaman ben senin tutsağınım." Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde tanrıça lanet olası bir yoğunluk var. Yoğunluk... ve *meydan okuma*. Sanki onun üzerinde sahip olduğum güçle bir şey yapacağıma inanmıyor.

Zinciri tuttum ve vücudunun üst kısmını aşağıya doğru sürüklemek için kullandım.

Yeterince yaklaştığında, parmak uçlarımda üzerinde duruyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Derin, son derece tatmin olmuş nefes verişini duyuyorum.

"Kaygansın," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "O zaman gözlerini benden ayırmasan iyi edersin," diyor.

Öpüşme biter bitmez kelepçeleri çekiştiriyorum ve büyücüyü yatağına geri götürüyorum.

Memnon itaatkâr mahkûm rolünü oynayarak onu takip ediyor. Ona dikkatle bakıyorum, o da bana masumca karşılık veriyor. Buna inanmıyorum. Bir an için bile. Ancak bu tehlikeli adamın önümde kelepçeli ve merhametim altında olması beni cesaretlendiriyor.

"Yatağa uzan."

Büyücü şiltenin üzerine tırmanırken bana uzun uzun bakıyor - tam olarak karşılayamadığım bir bakış. Yakıcı bakışları ve bağlı elleri arasında Memnon'un hareketleri beceriksizce olmalıydı. Ama Nero'yla aynı kedi zarafetiyle hareket ediyor.

Yatağının, uzun zaman önce Memnon'la yaşarken görmeye alışık olduğum Sarmatya sanatından çok da farklı olmayan, çiçek ve hayvanları tasvir eden güzel oyulmuş bir başlığı var. Oyulmuş her hayvan ve çiçek arasında açık alanlar var ve bu da bir fikir uyandırıyor.

Memnon'un dolabına doğru kayıyorum, ışık küreleri arkamdan geliyor. İçeride, gömme şifonyerine doğru ilerliyorum ve aradığım şeyi bulana kadar birkaç çekmeceyi açıyorum. Düzgün sıralar halinde yerleştirilmiş birkaç kıvrılmış deri kemer var. Onlardan birini alıp yatağa dönüyorum, yumuşak ışık da peşimden geliyor.

Memnon beni bekliyor, yatağına yaslanırken gözlerinden merak fışkırıyor. Ne yapmak üzere olduğumu bildiğini sanmıyorum.

Ona doğru ilerledim ve gövdesinin üzerine oturdum. Kelepçelerini kavrayıp kollarını başının üzerine kaldırmaya zorladığımda ani varlığıma tepki verecek zamanı bile olmamıştı. Zinciri yatak başlığına bastırarak kemeri hem metal kelepçelerden hem de ahşap karyoladaki deliklerden geçiriyorum. Sihrimin de yardımıyla deri kayışı bağlıyorum.

"Ben çalışırken çok sessiz oluyorsun," diyorum ona bakarak.

Yalvarmaya başlamadan önce benim için ne sakladığını görmeyi tercih ederim, diye fısıldıyor zihnimde.

"Yalvarmak kulağa hoş geliyor."

Memnon, yüz hatlarına yavaş bir gülümseme yayılana kadar birkaç vuruş boyunca bana bakıyor.

"Lütfen, bana zarar verme. Param var." Etkili olması için zincirlerini biraz sallıyor.

Şakacı mı davranıyor?

İnanmayan bir kahkaha attım. "Yalvarma girişimin *bu* mu?" Tekrar güldüm. "*Berbat* bir tutsak oldun."

"Tam tersine, beni çok hoş bulacağınızı düşünüyorum. Emrinizi yerine getirmek için can atıyorum."

Memnon'un yüzünü ellerimin arasına alıyorum, vücudunun altımda hareketsiz kalmasından sapıkça bir zevk alıyorum. "Ne yaptığını anlıyorum, silahsızlanmaya çalışıyorsun," diyorum.

"İşe yarıyor mu?"

Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve bir an sonra eğilip dudaklarını alıyorum.

Öpücük yeterli bir cevap. Gerçek şu ki, oyuncu Memnon'a karşı hiçbir savunmam yok. Pisliğin tekiyken bile ona karşı savunmam yoktu.

Bana karşı gülümsediğini hissediyorum.

Buna karşılık olarak alt dudağını ısıriyorum ve büyücü ağzımın içinde inliyor. Öne doğru eğiliyor ve muhtemelen bana ulaşmaya çalışırken zincirler takırdıyor. Sinirli bir ses çıkarıyor ve öpücüğün ortasında gülümseme sırası bana geliyor.

Vücudumu onunkine doğru uzatıyorum.

Seni böyle seviyorum, diyorum. Her şeyiyle.

Memnon'un ağzından uzaklaşıyorum ve boğazına biberli öpücükler konduruyorum. Gömleğinin yakası beni durdurdu.

Elimi malzemeye koyuyorum ve bir büyü fısıldıyorum. "*Bir kesik ve bir yırtıkla Memnon'un gövdesini çıplak bırak.*"

Elimin altındaki kumaş, gömlek tamamen düşene kadar koldan boyuna ve yakadan etek ucuna kadar parçalanıyor. Büyü Memnon'un pantolonunu ve altında ne varsa kısmen parçalıyor, kumaş üzerinden kayarken kalçalarımın altında kayıyor. Aramızda sıkışan sikiğin sert baskısını hissedebiliyorum ve bu da içimin sıkışmasına neden oluyor. Yine de pantolonunun paçalarının geri kalanı sağlam kalıyor, büyüm sadece gövdesinin alt kısmına kadar uzanıyor.

Gözlerim Memnon'un göğsüne takılıyor. Dövmeleri yumuşak ışıktaki dışarı fırlıyor gibi görünüyor. Ejderha amblemi, avcılık ve savaş fetihleri, hatta kral olduğunu gösteren işaretler. Parmaklarımı bu sevgili dövmelerin üzerinde gezdiriyorum, nostalji ve arzu içimde yükseliyor.

Altımda, büyücünün ruh halimin değiştiğini fark ettiğini hissediyorum - çok dikkatli. Ben de başımı eğip Memnon'un gövdesinde öpücüklerimi gezdirmeye devam ediyorum ve inip kalkan göğüs kaslarından birini ısırarak için duraklıyorum.

Tekrar iniyor ve bu o kadar seksi ki.

Her zaman üzerinde taşıdığı kılıflı hançer şimdi elbisesinin parçalarının arasında duruyor. Onu almak ve bıçağı kaydırarak çıkarmak için bakıma ara veriyorum. Işıktaki parıltı.

Silahlı onun üzerinde tutmama rağmen Memnon hiç kıpırdamıyor. Gerçekten korkunç bir esir.

"Beni bıçaklayıp kendini sonsuza dek özgür bırakacağın yer burası mı?" diyor Sarmatça. "Çünkü," diye yavaşça devam ediyor, gözleri yanıyor, "sana söz veriyorum, eğer yapmazsan, seni bana o kadar sıkı bağlamak için çalışacağım ki sonunda nerede bittiğini ve benim başladığımı bilemeyeceksin."

"Çok dramatik," diye fısıldıyorum. "Belki de sadece bıçağınla oynamak istiyordum."

Sırtım ona dönük olacak şekilde dönüp kendimi yeniden konumlandırıyorum. Memnon ne düşündüğümü merak etmeye devam edemeden bıçağı indirip pantolonundan geriye kalanları kesiyorum.

Malzeme tatmin edici bir yırtılma sesi çıkarır.

Eğilip önce bir pantolon paçasını, sonra da diğerini kesiyorum. Ben çalışırken, büyümün dalları kendiliğinden botlarına ulaşıyor, bağcıklarını çözüyor ve altındaki çoraplarıyla birlikte çekiştirerek çıkarıyor.

Kumaşın son parçasını da kestiğimde nabzım hızlandı. O tamamen çıplak ve ben hâlâ giyinik durumdayım. Bu düşünce aklımdan henüz geçmişti ki, gücüm yine kendiliğinden Doc Martens ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye başladı. Sonra bacaklarıma doğru devam ediyor, gün batımı-turuncu büyünün dalları pantolonumun düğmelerine ulaşıyor.

Cadıların büyü hakkında öğrendikleri ilk derslerden biri onun yarı duyarlı olduğudur. Biz onu kontrol edebiliriz ama o da bizi aynı kolaylıkla kontrol edebilir. Gücümün, benim vermediğim bir komutla pantolonumun üst düğmesini açmasını izlerken, belki de bu gece bunun bir kısmını gördüğümü düşünüyorum.

Sanki hareket etmek kendi büyümden kaçmama yardımcı olacakmış gibi kendimi Memnon'dan sarkıtıp yataktan çıkıyorum. Ama olmuyor.

Sırtım büyücüye dönükken Memnon'un hançerini bir kenara fırlatıyorum, gücüm pantolonumu çıkarmama yardım ederken metal döşeme tahtalarına çarpıyor. Daha gömleğimin eteklerini yeni kavramıştım ki, gücüm gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor, saçlarım omuzlarıma dökülüyor. Daha şimdiden sütyenimi çözüyor ve külotumu çıkarmama yardım ediyor. Bunların hiçbirisi seksi ya da uzun değil, yine de görüşüm olmasa bile Memnon'un bakışlarını üzerimde bir dokunuş gibi hissedebiliyorum.

Güzel, zihninin fısıldadığını duyuyorum.

Gülmek istiyorum. O pürüzsüz ve kendinden emin bir şekilde hareket ederken, ben büyümden bir adım önde olmaya ve artık öyle hissetmediğim halde hâlâ kontrol bendeymiş gibi davranmaya çalışıyorum. Onu bağlayıp cırlıçıplak soymak bile artık içimde kabaran bu duyguyu gölgeleyemiyor.

Gerginim.

Bunu başka bir hayatta yaptığımı dair anılarım olabilir, hatta *bu* hayatta büyücüyle sarhoşken bile yapmış olabilirim, ama *bu* sefer sinirlerimi köreltecek alkol ya da *espirtus* yok.

"*Selene*."

Bir şekilde şefkatli, samimi ve *bilgili* olan sesini duyunca omuzlarım geriliyor. Nasıl bildiğini bilmiyorum -tüm bu içsel diyaloga kulak misafiri olmadıysa tabii.

"Buraya gel, küçük dostum," diyor Memnon, sesi hırçın. "Bağlandım ve istediğin gibi kullanabilirsin."

Derin bir nefes alıyorum ve Memnon'a dönüyorum. Çıplak bedenime doyusya bakmasına izin vermek için çok şey gerekiyor. Ama bakıyor. Bakıyor, bakıyor, nefesinin altında küfrediyor ve biraz daha bakıyor.

Sonunda bakışları yüzüme yöneliyor, yanaklarımda duraklıyor, kanın sıcak akıntısının tenimi lekelediğini hissedebiliyorum.

"Utaniyorsun," diyor şaşırarak. Yatağa zincirlenmiş ve çıplak yatıyor olmasına aldırıyor. "Bunu birçok kez yaptık."

"Sorun o değil," diyorum ışık kürelerimden biri üzerimize doğru sallanmadan önce yaklaşıyor.

Ne oldu? Bağıımız koptu diyor. Ama cevap tam orada.

Gündelik samimiyet benim için eğlenceli ve kolay. *Bu* başka bir şey. Hafif sapıkça yönleri bile tüm gece boyunca Memnon'u farklı gördüğüm gerçeğini gizleyemez. Onu bir sarhoş hatası olarak değil, gerçek ve derin bir şeye dokunmak istediğim için takip ettim.

Ve büyücü söz konusu olduğunda bu korkunç bir şey. Memnon'un açgözlü, yiyip bitiren gözleri artık sıradan davranmadığımı fark ettiği an, avantajını zorlamaya başlayacaktır. Ve dediği gibi, elinden gelen her şekilde kendini bana daha da yakınlaştırmaya devam edecek.

Hemen odadan çıkmalıyım. Uyumak için bir kanepa var ve bu evde muhtemelen yatakları olan keşfedilmemiş başka odalar da var. Bu ilişkiyi hâlâ dikkatli bir şekilde kontrol altında tutabiliriz.

Lanet olası gerçek şu ki, eşimi istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki derim zonkluyor ve büyüm bunun gerçekleşmesi için harekete geçiyor.

Yatağa dönüp hiçbir şey olmamış gibi üzerine tırmanıyorum. Bir kez daha Memnon'a sarılıyorum ama yüzünü görmekte zorlanıyorum. Gözlerim dövmelerinin tüm hatlarını görmeyi tercih ediyor.

Ama bakışlarımı zorla yukarı kaldırıyorum. "Sana her şeyi yapabilirim, *est xsaya?*" diye soruyorum. Bu gerçekten yapıp yapamayacağım ile ilgili bir soru değil. Bana zaten onun üzerinde bu gücü verdi. Bu, onun bunu kabul edip etmediği ile ilgili bir soru.

"Her şeyi," diye hararetle kabul eder. "Ben seninim."

Tam orada, yüzü çok yakın, kalbi önümde çırılçıplak.

Bu bakış beni yeniden utangaç ve ürkek hissettiriyor ve sadece ona yakın olmak için duyduğum derin arzu beni geri adım atmaktan alıkoyuyor.

Kontrol sende, kendime hatırlatıyorum.

Vücudunda aşağı doğru ilerliyorum ve sikini kavriyorum. Çoktan taş gibi olmuştu ve ne kadar büyük olduğu gözümü tekrar korkuttu, ki bu aptalca. Üzerine eğilip başını ağzıma alıyorum.

Memnon tıslıyor, neredeyse yataktan kalkacakken zincirler takırdıyor. "*Tanrılar*, Selene."

Dilimi başının üzerinde gezdiriyor, yumruğumu şaftının üzerinde aşağı yukarı pompalıyorum. Büyücünün kasları gerginlikten gerildi ve onu daha derine götürdüğümde kelepçeler tekrar birbirine çarpıyor.

"Lanet olası büyücülük, senin o ağzın..." diye mırıldanıyor ve beni onun etrafında gülümsetiyor. Hareketi hissettiğinde inliyor. "Sadece bir daha yap,

Kraliçem, eğer ağzınıza boşalmamı istiyorsanız. Bu gülümsemelere karşı hiçbir direncim yok."

Her ne kadar onu bu şekilde serbest bırakmaktan hoşlansam da, henüz onunla işimin bitmesine hazır değilim. Bu yüzden sırtışımin kaybolmasına izin veriyorum ve kalçaları kıpırdayana ve Sarmatça övgüler fısıldayana, başı yastığa yaslanana kadar onu çalıştırıyorum.

Ancak o zaman, onu doyurduktan sonra, kalçalarına sarılabilmek için shaftını serbest bırakarak hareket ediyorum. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve sikini açıklığıma yerleştiriyorum. Baş kırımlarımın arasından kayıyor.

Memnon gözleri o temas noktasına sabitlendiğinde inliyor. Bakışları benimkilere doğru yükseliyor ve daha önceki güvensizliğim yok oluyor.

Bu doğru. Sonunda, doğru.

Yavaşça üzerine çöküyorum. Memnon kıpırdamadan durmaya çalışırken yatak başlığı gıcırıyor ve hızını benim kontrol etmeme izin veriyor.

"Sarhoş edici cadı," diye nefes alıyor, "sen bir hayal gibisin."

Altımda bağlı olan o da öyle, ama bunu söylemiyorum. Göbeğimin onun etrafında esneme hissinin tadını çıkarmakla meşgulüm.

"Tanrılar, evet, kraliçem," diyor Sarmatça'ya dönerek. "Beni çok iyi anlıyorsun."

Etrafında gerildiğimi hissediyorum ve bir nefes tıslıyor, kalçaları refleks olarak benimkilere doğru sarsılıyor. Son parçasını da içime gömerken inliyorum ve içime tamamen oturmuş olmasının verdiği ezici duyguya hazırlıksız yakalanıyorum.

Öne doğru eğildim, keskin ve sıkı bir hisle nefes alıyorum.

Memnon vücudunun çizgilerinden bana bakıyor. "İyi misin?" diyor, alnını kırıştıran bir endişeyle.

Kocaman sikin neredeyse beni öldürüyordu ama iyiyim.

Aslında bu düşüncayı iletmek istememiştim ama sonra yüz hatlarının biraz gevşediğini görüyorum. Memnon'un ağzının köşeleri titriyor. *Orgazmını bekle. Eğer seni bir ya da iki dakikalığına tanrılara teslim etmezse, bunu baştan yapmak zorunda kalacağım.*

Bedenim ona uyum sağladıkça acı veren gerginlik kayboluyor ve iyi olup olmadığımı test etmek için Memnon'a biraz sürtünüyorum.

Kelepçeleri tekrar şingırdıyor ve bir an için başını arkaya atıp hırıltılı bir nefes verirken kollarının bağlara karşı zorlandığını görüyorum. "Bu en tatlı işkence, küçük cadı."

Onu gerçekten merhametle görmek beni cesaretlendiriyor. Bir elimi göğsüne koyuyorum ve sadece ucu içimde kalana kadar kendimi onun sikinden kaldırıyorum. Sonra tekrar dibe batıyorum.

Yine zincirler takırdıyor ve Memnon'un kasları geriliyor. Bu tepkiyi *sevdim*.

Tekrar, tekrar ve tekrar yapıyorum.

Memnon inler. "Benim güzel, kötü dostum. Daha önce yanılmışım. Bu *sadece* eziyet."

"Güzel," dedim. "İşkence görmeyi hak ediyorsun." Bir ritim buluyorum ve ona sadık kalıyorum. Büyücünün kalçaları benimkilerle aynı anda hareket ediyor, ben soluk soluğa kalıp inleyene kadar beni itiş kakış karşılıyor.

Büyücünün yüzüne bakıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor ve ciğerlerim yeterince hava çekemiyor.

Yüzünün yan tarafını tutuyorum. *Sevgili*. Benim tarafımdan sevildiği zamanları hatırlıyorum. Duyguyu tam orada hissedebiliyorum, geri dönmek için bekliyor.

Düşmanım olmak zorunda değil. Sadece arkadaşım bile olmak zorunda değil. Bir zamanlar sahip olduğumuz şeye sahip olabiliriz.

Öne eğilip Memnon'u tekrar öpüyorum, elim yanağından uzaklaşıyor. Yırtıldım. Çok yırtıldım. Bırakmak istiyorum. Bunu yapmaktan korkuyorum. Yakında bir seçeneğim olacağından emin değilim.

Kelepçeler takırdıyor ve yatak başlığı duvara çarpıyor ve sonra Memnon'un kollarının beni öpmeye devam ederken bile beni sardığını hissediyorum.

Gözlerimi, artık boş olan kelepçelerin Memnon'un kemerine doğru gevşekçe asılı durduğu yatak başlığına çeviriyorum.

"Özür dilerim, *est amage*," diye nefes alıyor ve öpücüğü kesiyor. "İyi bir tutsak olmak istedim. Oldum da. Ama iki bin yıl ayrı kaldıktan sonra açgözlülük ettim."

Bununla birlikte, bizi çeviriyor, böylece onun altındayım ve şimdi hızı o belirliyor, horozu bana daha sert ve daha sert sürüyor, eylem kaygan, ıslak sesler çıkarıyor.

Nefes nefese kalıyorum, sadece tempodaki değişim beni hızla orgazma doğru sürüklediği için değil. Onun altında bu şekilde sıkışmışken, kontrol bende değil. Ona emretmediğim sürece ve kalbim bununla ilgilenmiyor.

Bunun yerine ona bakıyorum, kendimi havadan daha hafif hissediyorum ve düşmekten korkuyorum.

Fark edip bunu yapacağından korkuyorum.

Bu yüzden gözlerimi kaçırıyorum ve tırnaklarımı sırtında gezdirerek dikkatimi ikimizin birleştiği yere odaklıyorum.

"Aminı en çok böyle etrafımda gerildiğinde seviyorum," diyor.
"Çırpındığını hissedebiliyorum."

Memnon kendini bana sürüyor, kalçalarını sekiz şeklinde döndürüyor.
Bu his karşısında nefesim kesildi, neredeyse kemiksiz kalacaktım.
Gözleriyle buluştuğumda bana hınzırca bir bakış fırlatıyor. "Vücudunu benim kadar iyi tanımamın bazı avantajları var."

Bırakabilirsin, diyor içimdeki küçük bir ses. *O seni yakalayacak.*
Sakın düşme, diye uyarıyor başka bir ses. *Bir kere düşersen, geri dönüşü olmaz.*

Bırak
gitsin.
Dur
bakalım.
Sonbaha
r.
Yapma.

Memnon'un kıcını kavırıyorum, tırnaklarımla kendimi destekliyorum, her itiş beni kenara daha da yaklaştırıyor.

"Bana durmamı söyle, duracağım," diyor düşüncelerimden habersiz.
"Bağlı ya da değil, ben hâlâ senin esirinim." O da ciddi. Bunu anlıyorum.
Ama ona durmasını söyleyemem. Her vuruşu cennetten bir dilim gibi hissettirirken olmaz.

Onun yerine, tırmanırken ve tırmanırken ona bakıyorum ve- Tırnaklarım batıyor. "*Memnon.*"
Orgazmım beni *paramparça* etmeden önce söyleyebildiğim tek şey bu.
Memnon boşalırken beni izliyor, vuruşları acımasız, gözleri açgözlülükle ifademi içiyor.

Dumanlı kehribar gözlerine bakıyorum, yaptığı büyüye kilitlenmiş durumdayım.
Ya da belki de bu, kaderimizin bizim için yarattığı bağın büyüüdür.

Düş. Düşme. Düşme.
Sonra Memnon geliyor, vücudu tekrar tekrar benimkine çarpıyor.
Orgazmı sonsuz görünüyor ve yüz ifadesi mutluluğun tanımı.
Doruğa ulaştıktan sonra bile gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.
Aramızdaki bağ koptuğunda ikimizden biri bunu anlayacak mı?
Hissedecek miyiz? Ona bir komut vermek istiyorum, sadece kontrol etmek için. Ama o zaman anlayacaktır.

Bağı kontrol ediyorum ve ona aşık olmaya ne kadar yakın olduğumu hemen anlayacaktır. Onun bilmesini istemiyorum. Hâlâ bir parça kontrolüm var ve onu parçalanıp yok olana kadar kullanmak istiyorum.

Memnon yavaşlıyor, çekilirken beni inceliyor, sanki düşüncelerimin alt akıntılarını hissediyormuş gibi dudaklarını hafifçe çatıyor. Ama sonra yüzündeki ifade siliniyor ve tüm bunları hayal edip etmediğime dair hiçbir fikrim yok.

Kaçmaya fırsat bulamadan, büyücü beni yanına topladı ve...bu çok hoştu. Gerçekten güzel.

Belki de burada biraz uzanmalıyım.

Prangalar eğlenceliydi, İmparatoriçe.

Onlardı.

Seni tutmamaları çok kötü, diyorum. *Bu gece nerede uyuyacağım?* diye soruyorum. Neden sorduğumu bilmiyorum. Bana zaten bu yatağı, bu odayı verdi. Ama şimdi içinde o var ve vücutlarımız soğuyor ve bu durum aceleci hissettiriyor.

Tam burada, kollarımda.

Sözlerinde hiç tereddüt yok, sadece bir ton kral otoritesi var. Emirleri benim verdiğimi düşünürsek, bu oldukça cesurca. En azından hala ona komuta edebileceğimi düşünüyorum.

Ama kolları iyi hissettiriyor. Hayır, güzelden de öte, itiraf etmekten nefret etsem de evimdeymişim gibi hissettiriyor.

Beni ne kadar tutmayı planlıyorsun? Ben soruyorum.

Kaçabildiğim sürece.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Lanet olsun bu adama.

Birkaç dakika boyunca ikimiz orada yattık, Memnon saçlarımla oynadı, ben de onun dövmelerini izledim. O akıcı, kıvrımlı çizgileri takip ederken neredeyse kendimi transa sokuyordum.

"Modern dünya ile ilgili en garip şey nedir?" diye sordum.

"Bu dünyada pek çok tuhaf şey var," diyor yumuşak bir sesle, sanki soru tamamen damdan düşer gibi değilmiş gibi. "Arabalar, bilgisayarlar, telefonlar, televizyon. Sıradan şeylerde bile büyük bir hassasiyet var ve çok fazla seçenek var-tanrım, seçenekler. Ayrıca varoluşun kolaylığı da var. Bir zamanlar saatler süren şeyleri artık anında ve ucuza satın alabiliyorsunuz."

"Herhangi biri itici mi?" diye

sordum. "*Hepsi itici.*"

"Bunu bilemezsiniz," diyorum usulca. Hesabıma elektronik olarak para yatıran, beni önce arabasına, sonra motosikletine alan ve doğaüstü mafya için de olsa bir işte çalışan bir adam bu. Modern modayı biraz kavramış ve artık kusursuz İngilizce konuşan bir adam.

"Bu modern dünyanın kurbanı olmamak için haftalarımı insanların zihinlerinde bilgi aramakla geçirdim" diye itiraf ediyor.

Bunun neye benzediğini ve kaç kişinin kafasını karıştırmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Burada, modern dünyada olmaktan pişmanlık duyuyor musunuz?"

"Anılarını görmeden önce sorsaydın, *evet* derdim," diye yanıtlıyor Memnon. "Ancak şimdi ne yaptığını gerçekten biliyorum. Sen, Roxilana, hiç geleceğimiz yokken bize bir gelecek satın aldın ve bunun bedelini hayatınla ödedin. Artık ordularımız ya da saraylarımız yok ama biz varız küçük cadı. Farklı bir ismin var, farklı bir dil konuşuyorsun ve farklı kıyafetler giyiyorsun ama sen hala benim ruh eşim ve kraliçemsin."

Ve sen hala benim kralımsın. Neredeyse söyleyecektim ama duygularımı bastırdım. Onun yerine "Benim bir ailem var" diyorum.

Geçmiş yaşamımdaki en derin acılarımdan biri de buydu; onları kaybetmek. Ve bu, anılarım bana geri dönene kadar kanıksadığım bir şeydi.

Memnon'un yüzü ilgiyle aydınlanıyor. "Ailen," diyor, sanki yeni farkına varmış gibi. "Fotoğraf albümlerinizdeydiler." Fotoğraflarını görmesine rağmen, bunun benim için ne anlama geldiğini daha yeni kavlıyor gibi. "Onlarla tanışmadım," diyor ve sesinde gerçek bir pişmanlık var.

Neredeyse gülecektim. Tabii ki onlarla tanışmadı.

"Kendini bana düşman etmekle o kadar meşguldün ki müstakbel kayınvalidenle tanışma fırsatı bulamadın."

Hatamı hemen anladım. Ne yazık ki, Memnon da öyle.

"Müstakbel kayınvalidem mi?" Sesinden zevk damlıyor.

Dilimin sürçmesini *açıklayamıyorum* bile.

"Yapabilirim," diyor Memnon, düşüncelerimi dinleyerek. "Sen bana benim ata bindiğimden daha iyi bindin. Tabii ki daha fazlasını istiyorsun."

Tanrıça yukarıda. Ağzını kapatıyorum. "Beni ve atları içeren bir daha asla müstehcen bir yorum yapmayacaksın."

"Sonsuza kadar mı?" diye soruyor ciddiyetle, yanıtı elimle boğuluyor.

"Sonsuza dek ve sonsuza dek," diyorum, rahatlama ve hayal kırıklığının şaşırtıcı bir karışımını hissederek.

"Kahretsin, ruh eşim," diyor elimi çekerek. "Şimdi bana vazgeçemeyeceğim kadar iyi bir meydan okuma verdin."

Vücudumda aşağı doğru hareket ediyor.

"Zorluk nedir? Ve sen ne yapıyorsun?"

Büyücü kendini alçaltmaya devam ediyor, saçlarının uçları tenime değiyor. Uyluklarımın arasına yerleşip onları birbirinden ayırana kadar ne yapmak istediğinin farkına varmıyorum.

"Aşağısı kirli!" Bacaklarımı kapatmaya çalışarak söylüyorum.

Onları kolayca yakalıyor ve teker teker omuzlarının üzerinden geçiriyor.

"Siparişi geri götürün, hassas duyularınızı dehşete düşürmeyeceğim."

"Sözümü geri alıyorum! İstedğin kadar müstehcen şeyler söyleyebilirsin." "Teşekkür ederim, dostum."

Ve sonra eğilip amımı öpüyor.

Tam bir baykuş gibi çılgılık atmak üzereydim ki gülerek geri çekildi. "Pekala, tamam, beni amından uzak tut." Başını kasık kemiğime yasladı. "Ama müstakbel karımın ailesiyle tanışmak istiyorum."

İnliyorum ve ellerimle gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen bir daha beni yemek üzereyken ailemden bahsetme."

Aramızdaki bağda onun memnuniyetini hissedebiliyorum ve bunun evlilik konusunda onunla mücadele etmediğim için olduğundan eminim.

Çökmekte olduğunu biliyor.

"Bu artık seninle ziyafet çekebileceğim anlamına mı geliyor?" diyor. "Memnon," diye inliyorum.

"Boş ver." Vücudumda yukarı doğru hareket ederek üzerime atlıyor. "Onlarla ne zaman tanışacağım?" diye soruyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak.

Üzerimdeki ağırlığının yeni ama tanıdık hissi cevap veremeyecek kadar dikkatimi dağıtıyor. Boyut farkımıza rağmen, yapboz parçaları gibi birbirimize uyuyoruz.

Bir parmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, sonra eğilip beni öpüyor. "Ne zaman?" diye soruyor.

Ailem. Doğru. "Şu anda uzaktalar, Avrupa'da turistçilik oynuyorlar, ama eve döndüklerinde belki..." Tam olarak ne söylemek istediğimden emin olmadığım için sözümü kesiyorum - tam olarak ne istediğimden emin değilim.

"Evet," diyor Memnon ve yanıtındaki hevesi duyuyorum. "Bunu çok isterim."

Verdiği yanıtla içim ısındı. Akkor gibi hissediyorum.

Büyücü bana doğru kayıyor ve sertleşen boyunun bacağıma sürtündüğünü hissediyorum.

Tanrıça aşkına, bu dayanıklılığı nereden buluyorsun?

Büyüden ve iki bin yıllık özlemden, diyor.

Üst kolumu ve omzumu öpmeye başlıyor, eli seksimi avuçlamak için hareket ediyor. "Şimdi şu kalçalarını aç güzel dostum. Önümüzde uzun bir gece var."

Bana pek huzur vermiyor.

Eğer siki içimde değilse, o zaman ağzı ya da parmakları oluyor ve daha önceki titizliğimin hiçbirini bunu değiştirmiyor. Tek molalar, akşam yemeğimizi odaya süzmek ve bana yedirmek için sihrini kullandığında ya da turlar arasında yaşadığımız kısa uyku ataklarıdır.

Samhain'de seks yaptığımızda, ateşimizin cadı mayasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama ikimizin de içinde gece boyunca tekrar tekrar bir araya gelmemizi sağlayan bir ateş var.

Şafaktan önce bir noktada, Memnon'un parmaklarının yanağımda gezindiğini ve ardından dudaklarının yumuşak fırçasını hissediyorum.

"Kalbim patlayacak kadar dolu," diye mırıldanıyor.

Yorgun ve ağırlı olmama rağmen ona uzanıyorum. Onu kandırmama izin vermek yerine elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

"Gitmem gerekiyor ama en kısa zamanda döneceğim. Kendinize iyi bakın ve derin bir uyku çekin kraliçem."

Eli elimden kaydı ve sonra gitti.

Bir süre sonra uyanıyorum, güneş gökyüzünde alçalmış. Sırtıma bastıran sıcak bir beden var.

Hemen kalbim çarpmaya başlıyor ve Memnon'u göreceğim için heyecanlı ve gergin bir şekilde başımı çeviriyorum. Ama yatakta yer kaplayan Memnon değil. Nero'ydu.

Yer değiştirdiğim anda, devasa tanıdığım başını bana doğru eğiyor ve sessizce evcil hayvan istiyor.

Çenesinin altını ovuyorum. "Şu haline bak," diyorum sevgiyle. "İlk fırsatta gizlice yatağa giriyorsun."

Büyük kedi kendinden oldukça memnun görünüyor.

Onu biraz daha okşuyorum, sonra yüzüne öpücükler konduruyorum, ta ki panterim bu kaba sevgi gösterisinden rahatsız olup yuvarlanana kadar.

Oh, bir kedi olmak.

Memnon'un yatağından kayarak çıkıyorum, vücudum tatmin edici bir şekilde ağrıyor. Ayrıca cırılçıplağım, seks ve ter kokuyorum ve bir doğum kontrol iksirine daha ihtiyacım var.

Kahretsin, eğer bunu düzenli olarak yapıyorsam, bu şeyi stoklamam ya da bir insan reçetesi almam gerekecek.

Duş alıp üstümü değiştiriyorum. Tamamen giyindiğimde Memnon hâlâ dönmemişti ve günün ilk dersinin başlamasına otuz dakika vardı.

Ben kaçırmıyorum.

Tam bir araba çağırmak üzereydim ki antrede dolaşırken gözlerim bir yan masaya takıldı. Orada bir dizi araba anahtarı duruyordu.

Ne istiyorsun? Memnon dün gece sormuştu. Efendim, bugün arabayı istiyorum.

BÖLÜM 29

NERO VE BEN HENBANE KAMPÜSÜNE VARDIĞIMIZDA

Acı dolu ulumaların sesi.

Memnon'un arabasından uzaklaşıp çimenlikten Morgana Hall ve Cauldron Hall'un arkasındaki ağaç sırasına doğru bakıyorum. Nero yanıma geliyor, kulakları dikilmiş.

Belli ki bir şeyler oluyor.

Kazan Salonu'na doğru ilerlerken uğursuz ulumalar devam ediyor, taş cephesi bulutlu gökyüzünde özellikle uğursuz görünüyor. Derim karıncalanıyor. Nero saldırıya uğradığından beri kurtları kontrol etmemiştim. Belki de etmeliydim.

Sıcak kahverengi tenli ve kıvrırcık siyah saçlı bir cadı yanımdan geçiyor ve ben onu durduruyorum.

"Neler olduğunu biliyor musun?" Kampüs binalarının ötesindeki ağaç hattına doğru başımı sallayarak soruyorum.

Cadı duraksıyor, kapüşonlu kahverengi gözleri benim ve Nero'nun üzerinde geziniyor. "Duymadınız mı?" diye sordu. "Bir lycanthrope öldürüldü."

Hemen Kane'i aradım. Telefon çalıyor, çalıyor ama cevap vermiyor. Tekrar deniyorum, sonra üçüncü kez.

Hiçbir şey.

Sikeyim.

Tabii ki Kane cevap vermiyor. Sürüsünün geri kalanıyla birlikte ormanda, kaybettikleri şekil değiştirenin yasını tutuyor.

Bir kez daha arayıp acele bir mesaj bırakıyorum ve sonra isteksizce Wards'a gidiyorum.

Akranlarımın arasında oturuyorum, dersi dinliyorum ve özenle notlar alıyorum, ama normalde bu sınıfa hakim olan heyecan bende kayboluyor. Etrafımızda doğaüstü varlıklar avlanırken burada olmak anlamsız, Tanrı'nın lanetlediği kadar anlamsız geliyor.

Belki de bu son ölümün cinayetlerle bir ilgisi yoktur. Belki de ölü şekil değiştiren bir geyik tarafından boynuzlandı ya da yanlış vahşi doğada dolaşan tetik meraklısı bir insan tarafından vuruldu. Belki de sadece bir kazaydı ya da daha sıradan bir talihsizlikti.

Ders bitene kadar emin olamayacağım.

Cauldron Hall'un taş basamaklarından aşağı inerken telefonum cebimde vızıldıyor. İkinci kez çalmadan önce kaptım.

"Alo?" Tanıdık birinin yarasası başımın yanından geçerken eğilerek cevap veriyorum. "Selene?" Kane söylüyor. Sesi doğal olmayan bir şekilde alçak ve çakıllı. Arka planda, keder dolu ulumalar yükseliyor, gürültü şu seslerle noktalanıyor

inlemeler ve hıçkırıklar.

"Haberleri duydum. Çok üzgünüm Kane," diyorum.

Hattın diğer ucu sessiz ve bir yanım Kane'in değiştiğinden ve şimdi bir kurtla konuştuğumdan emin.

"Miranda parçalara ayrılmıştı," diyor sonunda, "tıpkı ormanın sizin tarafındaki cadılar gibi." Uzun bir süre daha sessiz kaldıktan sonra ekliyor: "Cesedi doğal olmayan bir şeyin kokusunu taşıyordu..." Kane'in sesi bir hırıltıya dönüşüyor.

Bunu kabul ediyorum ve vardiyasına teslim olmadan önce lycanthrope ile konuşmak için ne kadar zamanım olduğunu merak ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum yine, ama bu duygunun içi boş. Korkunç bir şekilde kısa kesilmiş bir hayat karşısında özrün ne anlamı var? "Senin ya da sürü arkadaşlarının bir şeye ihtiyacı var mı?" diye soruyorum. Sunabileceğim önemli bir şey var mı bilmiyorum ama diğer akranlarım ve ben bu ölümlerle zaten birkaç kez uğraştık.

Hattın diğer ucu yine sessiz.

Kane sonunda, "En son yüz yüze konuştuğumuzda, cesetleri Memnon'un taşıdığını itiraf etmiştin," diyor.

Midem bulanıyor.

"Sürüm, bunun hesabını verebilmesi için onunla görüşmek istiyor."

Görüşme bittikten sonra Henbane'in ana binalarının önündeki rastgele bir çim parçasına oturuyorum, Nero da yanıma çöküyor.

Küçük bir papatyayı topraktan büyümesi için boş yere kandırıyorum. Sapı yükselirken ve bir çiçek açarken, düşüncelerimle oturuyorum. Endişe, şüphe ve korku hepsi bir arada düğümleniyor.

Memnon mu?

Memnon'un zevkinin fırçasını hissediyorum, ancak bunun altında... gerginlik hissediyorum.

Est amage... *Sesiniz fetih sonrası şaraptan daha tatlı.* Sözlerine rağmen sesi gergin, tiz çıkıyor.

Midemde hafif, çırpınan bir his filizleniyor. Mevcut koşullar göz önüne alındığında, orada olması gerekmiyor.

Başka bir ceset mi taşıdınız?

Belki de... Yine sesi gergin geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve avucumun altındaki papatya biraz soluyor.

İyi misin? Ben soruyorum.

Nişanlım benim iyiliğim için endişeleniyor mu?

Bir gülümsemeyi bastırırken bile gökyüzüne bakıyorum.

Sorduğumu unut. Asla sormadım. Hatalarını topluyorum.

Bakire, Anne ve Kocakarı.

Lütfen yapmayın. Bunların aslında hata olduğunu inkâr etmeye bile zahmet etmiyorum.

Neşesinin fırçasını hissediyorum, ancak altında hala o rahatsız edici his var.

Gerçekten iyi misin? Ben soruyorum.

Yine onun zevkini hissediyorum. *Tatlı dostum, ben iyiyim. Sadece cesedi sormak için mi ulaşmaya çalışıyordun?*

Taşındığını doğruladığı kişi.

Şekil değiştirenler ölen sürü arkadaşları hakkında seninle konuşmak istiyorlar, dedim. Ve... Onlara yapacağını söyledim.

Memnon inliyor.

Derin bir nefes alıyorum. *Bu akşam saat beşte Kane ve sürüsüyle buluşup bunu tartışacağız.*

Kane'den bahsettiğim anda Memnon'un enerjisinde bir değişim oldu.

Seni saat dört buçukta evinin önünden alacağım. Kurtlarla sikişmek için sabırsızlanıyorum.

Memnon.

Şaka yapıyorum, İmparatoriçe. Ben sadece Kane ile yatarım.

Bu gece uzun bir gece olacak.

BÖLÜM 30

ANNEME GÜNLÜK MESAJINI GÖNDERDİM VE HAKKINDA OKUMAYA BAŞLADIM.

Memnon motosikletiyle Henbane'in ön kapısından içeri daldığında, yurt binasının merdivenlerinde doğum kontrol büyüleri yapıyorum. Bir kez daha kask takmıyor ve endişem artıyor.

Onun için endişeleniyorum. Çok kötü oldum. Ve bu, onu gördüğümde karnımda biriken o sinir bozucu, mutlu sıcaklık hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Dişleriyle bir kelebeği yakalamaya çalışmakla meşgul olan -ve başaramayan- Nero'ya bir bakış atarak telefonumu bir kenara bırakıyorum. Tanıdığım bir an için onun gururlu, görkemli bir yaratık olması gerektiğini unuttu.

Memnon arabasını park ettiğim yere yakın bir park yerine çekip motoru durduruyor ve yüzünü buruşturarak koltuğundan kalkıyor. Beni görür görmez önceki ifadesi siliniyor ve bakışları derinleşiyor. Birlikte geçirdiğimiz geceyi canlı bir şekilde hatırladığı izlenimine kapılıyorum.

Belki de sadece ben böyleyimdir.

Memnon yanıma geliyor, omuzları biraz sert, adımları biraz katı. Beni çenemden tutup dudaklarıma ateşli bir öpücük kondururken bile içimde bir huzursuzluk kıvılcımı çıkıyor.

Sanırım artık öpüşerek selamlaşıyoruz.

Karnımda daha fazla sıcaklık birikiyor. Ama bu da hoşuma gidiyor.

Sırtında ıslaklık hissettiğimde onu kendime çekmek için kollarımla sarılıyorum. Gömleği sırlıslam olmuştu.

"Bu..." Tam *terlediğimi* söyleyecektim ki büyücü kollarımın arasında biraz sarktı.

Yedi cehennem.

"*Memnon* mu?" Telaşla söyledim.

Dizlerini kilitleyerek tekrar doğruldu. "Ben iyiyim. Sadece biraz başım dönüyor."

Elimi sırtından çekiyorum, her tarafına bulaşmış kanı görünce nefesimi içime çekiyorum.

"Yaralanmışsın." Suçlayıcı olmak istemiştım ama ses tonum yumuşak ve endişeli çıktı. Kahretsin, endişeliyim.

Memnon yüzünü buruştururken, "Endişelenecek bir şey yok," diyor.

"Buna kendim karar vereceğim," diyorum kalbimin çarpıntısını bastırmaya çalışarak. "Neden kendini iyileştirmedin?"

Sallanıyor, hareketi o kadar ince ki, bana daha az tanıdık gelen biri olsaydı fark etmeyebilirdim.

"Bana yapmamam emredildi," diye itiraf ediyor.

Yani bu onun katlanması gereken bir cezaydı.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ama sadece bana hesap veriyorsun," diyorum, takip etmiyorum.

Başını sallayarak onaylıyor ve şimdi *gerçekten* anlamıyorum.

"Kendini iyileştiremez miydin?" Yavaşça soruyorum. "Ya da en azından kendi acını dindiremez miydin?"

"Ben bir Sarmatya kralıyım, savaşçı bir kraliçeden doğdum, doğduğumdan beri savaşmak için yetiştirildim-"

"Tamam, tamam, anladım. Sorduğum için özür dilerim." Görünüşe göre Memnon sadece benim yaralarım söz konusu olduğunda pratik davranıyor.

Bir elimi hafifçe sırtına bastırıyorum ve Sarmatça "*Acıyı dünyanın uzak köşelerine sürgün et*" diye büyü yapıyorum.

Büyümün kalın tüyleri avucumun altından yayıldı, içine batmadan önce sırtının genişliği boyunca hareket etti.

Memnon yaptığım şeyi onaylamıyormuş gibi bana ters bir bakış atıyor.

"Tartışmak faydasız. Sadece acı içinde dolaşmana izin vermeyeceğim. çünkü buna dayanabilirsin."

Memnon'un burbon rengi gözleri titriyor, sonra yumuşuyor. Sert bir adamdır ve hatırladığım kadarıyla üzerine düşülmesinden nefret eder. Ayrıca geçmişte onunla ilgilendiğim zamanlardaki gibi hiçbir şeyin onu dengelemediğini de biliyorum.

Şu anda bile aramızdaki bağda bir hayranlık fısıltısı hissedebiliyorum.

Ona tekrar baktım. "Seni bu şekilde bırakmayacağım." Kolunun altına sıkışacak şekilde manevra yapıyorum.

"Selene-"

"Tartışmak gerçekten faydasız," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer direnirsen, sana sadece beni takip etmeni emredeceğim."

Ofluyor ama kolumu nazikçe sırtına dolamama izin veriyor. Sihrimin de yardımıyla Memnon'u evime doğru götürüyorum. Nero isteksizce kelebeği bırakıp peşimizden geliyor.

Ön kapıya geldiğimizde, Medusa kapı tokmağı canlanıyor. "Boyun Eğmez Memnon, göçebelerin kralı, orduların ezicisi, ne Burada ne işiniz var?"

Kapı tokmağı bunu daha önce hiç yapmamıştı. Birisi evin koşullarını yenilemiş olmalı. Yeterince eminim, eşğin üzerindeki havaya odaklandığımda, koğuşun büyü, gümüş yazısının parıltıyan kenarlarını seçebiliyorum.

"O benimle." Kolu tuttum ve kapıyı iterek açtım.

Büyücüyü koğuştan geçmeye zorluyorum, büyü geçmesine izin vermeden önce sadece bir anlığına ona direniyor. Gölgeyi tanıdığımın da içeri girmesi için kapıyı yeterince uzun süre açık tutuyorum.

Fuaye sanki biri cehenneme bir kapı açmış gibi kokuyor, havada yoğun bir sülfür kokusu var.

"Özür dilerim! Üzgünüm!" diye bağıyor büyü mutfağındaki bir cadı.

"Sıçıp batırdım!" "Dostum, bir şeytan mı çağırmaya çalışıyordun?" diyor büyü mutfağındaki başka bir cadı.

Mutfak.

Memnon'u sağ tarafımdaki kütüphaneye sürüklerken konuşmaları uzaklaşıyor. Evin geri kalanındaki konuşmalara rağmen, şu anda burada kimse yok, bu da bize bir parça mahremiyet sağlıyor.

Duvar aplikleri vızıldıyor ve Memnon'u odanın derinliklerine götürürken ışık tehlikeli bir şekilde titriyor, böylece kitap koridorları tarafından gizleniyoruz. Bizi kırmızı bir kanepede durduruyorum.

"Otur," diye emrediyorum, "ve öne doğru eğil."

Sevgili kraliçem, Memnon dediğimi yaparken bile itiraz ediyor, *buna gerek yok*.

"Katılmıyorum," diye cevap veriyorum onu kanepeye kadar takip ederken. Yaralandığını öğrendiğimden beri kalbim bir mil hızla atıyor. Onun iyi olduğundan emin olana kadar rahatlayabileceğimi sanmıyorum.

Nero, Memnon'un bacaklarının yanına oturuyor ve destek için onlara yaslanıyor. Büyücümün bir elini panterin başına koyduğunu görüyorum ve bir yumru

boğazımda düğümleniyor. Nero Memnon'u gerçekten önemsiyor, Memnon da onu.

Bakışlarımı eşimin sırtına dönmeye zorluyorum. Sırılsıklam olmuş siyah gömleğine bakarken dişlerim alt dudağımı okşuyor. O kadar ıslak ki sırtına yapışıyor. *Hepsi kan.*

Etek ucuna uzandım, sonra tereddüt ettim.

Korkuyorum.

Memnon omzunun üzerinden, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor.

"Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor," diyorum kabaca. "Ben... yardım etmek istiyorum."

Memnon'un tarafından gelen bir *sevgi* patlaması hissediyorum. Çok istememe rağmen, kendimi buna kaptırıyorum.

Bunun yerine, güçlendirici bir nefes alıp gömleğinin eteğini tutuyorum.

Gömleği yavaşça derisinden sıyrıyorum, önümdeki manzara karşısında nefesimi tutarak tıslıyorum. Sırtında, derisi yarılmış ve pürüzlü açık yara şeritleri var. Bir düzineden fazla yara var, her birinden kan ve siyahlık sızıyor, Yağlı bir madde.

Yedi cehennem. Yaralar lanetli.

"Bu ne kadar zaman önce oldu?" Hasarın boyutunu anlamaya çalışarak soruyorum.

Daha şimdiden büyüm içimden akıyor, kalın bulutlar yaralarının üzerine çöküyor. Derisinin yıpranmış kenarları birbirine uzanıyor ama kara büyü onları aynı hızla birbirinden ayırıyor.

"Saatler," diyor Memnon.

"Sana kendini iyileştirmemen mi emredildi?" Zihnim Memnon'un üzerimde kullandığı lanet bozma büyüsünü hatırlamak için yarışırken soruyorum.

İsteksizce başını sallıyor.

Yani Patrick, sözde bağlı olduğu büyücü, cezayı emretmiş olmalıydı. Ama bu Memnon'un uyması gerekmeyen bir emirdi. Onunla büyücü arasındaki zoraki bağ tamamen uydurma; Memnon hiçbir zaman büyü'nün etkisi altında kalmadı.

Kalan sorularımı şimdilik bir kenara bıraktım.

Etrafımdaki raflara ve kitaplara bakıyorum. İçlerinden herhangi birinde lanet bozma talimatları olabilir. Ve eğer kütüphanenin arkasındaki küçük odaya girersem, ihtiyacım olan büyüye sahip olabilecek pek çok büyü kitabına erişebileceğim.

Buradaki büyücü zaten bir büyü biliyorken, doğru büyüyü bulmaya çalışmak zaman kaybı gibi geliyor.

"Laneti kendi başıma bozmak için yardıma ihtiyacım var," diyorum usulca. "Bana kullandığın büyüyü hatırlatır mısın?" Kendini iyileştirmeyi reddetmişken ondan yardım istemek tuhaf hissettiriyor.

Ama yeterince kolay cevap veriyor. "*Tirub xeqeqoyaq yaqub evritiwuwa yasnnichis, puqamubyaqpi chiqmachibmi.*"

Elimi sırtına doğru uzatarak büyümü topluyorum. Apliklerden gelen uğultu artıyor ve ben laneti bozan büyüyü okurken ışıklar daha yoğun bir şekilde titriyor.

Büyüm bir kez daha sırtına yayılıyor ama bu sefer yaraları iyileştirmekle hiç uğraşmıyor. Bunun yerine, yaralarını kaplayan siyah, katranımsı maddenin endişe verici bir miktarı yaralardan sızıyor. Vücudundan dışarı atıldığı anda fokurdamaya ve tıslamaya başlıyor, yağlı bir dumana dönüşerek havaya dağılıyor.

"Büyünün sözleri ne anlama geliyor?" Büyüm işe yararken usulca soruyorum. "*Ruhumu çürüten zehirli ölüm defol. Aşkla yok ediyorum sen.*"

Kara büyüünün sonuncusu da yararken bunun üzerine düşünüyorum. Büyünün bittiğinden emin olduktan sonra kuru dudaklarımı yalayarak yaraları inceliyorum. Temiz görünüyorlar.

"Sanırım işe yaradı," diyorum usulca.

"Hiç şüphem yoktu," diyor Memnon, hâlâ öne doğru eğilmiş ve boş boş Nero'nun başını okşuyor. Panterim gözlerini kapatıyor, dokunuşun tadını çıkarıyor.

"Seni iyileştirmeyi bitireceğim," diyorum, büyümün içimden dökülmesine izin vererek. Bu bir büyü gerektirmiyor. Gücüm onu iyileştirmek istiyor, yumuşak tüyleri sırtında yuvarlanıyor ve etine batıyor. Kasları ve deriyi birbirine dikmeye başlıyor, yırtık dövmeleleri yeniden oluşmaya başlıyor.

Bakışlarım sırtından yukarıya, profilini ve dalgalı, kan lekeli saçlarını görebildiğim yere doğru ilerliyor.

Kendime engel olamıyorum, uzanıp parmaklarımı o siyah saçlarda gezdiriyorum. Geç de olsa bunun bir okşama olduğunu fark ediyorum. Bu adamı okşuyorum.

Memnon dokunuşa doğru eğilirken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bir déjà vu anı yaşıyorum - bunu daha önce defalarca yapmıştık. Bu her şey kadar kas hafızası ve nedense bu kalbimi daha da acıtıyor.

Elimi çekiyorum ve dikkatimi yeniden yaralarına veriyorum.

Bu nasıl oldu? Aramızdaki bağı sorguluyorum. Uzaktan meclis kardeşlerimin sesini duyabiliyorken bu soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edemiyorum. Bu evde, en azından kısmen düşmanların arasında olduğumu unutamam.

Bugün öldürülen şekil değiştirenin bulunmasından kısa bir süre sonra, yanında çalıştığım büyücü Patrick ve çalışanları Luca Fortuna'nın huzuruna çağrıldı. Hepimiz ihmalkârlık ve özensiz çalışma nedeniyle cezalandırıldık ve Patrick... bertaraf edildi.

Yani bu, Patrick'in Memnon'a taşınmasını emrettiği ormandaki cesetlere bir misillemeydi.

Memnon'un bana anlattıklarına bakılırsa, bu kurbanları sahneleyen o olduğu apaçık ortada. Patrick için Memnon'un suçunu kanıtlamak zor olmazdı. Ama büyücü bunu yapmadı. Bunun yerine öldü ve Memnon, suçlunun kim olduğunu kimse bilmiyormuş gibi meslektaşlarıyla birlikte cezalandırıldı.

Bu Memnon'un oynadığı tehlikeli bir oyun. Yaptığı şeyi gizlemek için birçok zihni manipüle ettiği açık. Ama uğraştığı milyonlarca dolarlık bir suç örgütü. Şans ve strateji sadece bir yere kadar sürebilir.

Cesedi neden taşıdınız? Ben sordum. Daha önce bana komplo kurarken anlamlıydı. Şimdi mantıklı değil.

Memnon bana *katilleri yakalamak için çalıştığımızı* hatırlatıyor. *Katiller sadece insan değil. Onlar bir krallık. Görünüşte dokunulmaz bir krallık. Roma'dan çok da farklı değiller aslında. Böyle bir krallığı yenmenin ilk adımı güçlerini zayıflatmaktır.*

Bunun için kendini riske atmak zorunda değilsin. Benim için. Bunu istemiyorum.

Hata yapmayın, İmparatoriçe. Bunu yapmaktan zevk alıyorum. Bir zamanlar olduğum kral gibi hissediyorum.

Sırtı yara bere içindeyken ve kan kaybından baygın haldeyken benimle konuştu.

Ama Memnon kendini iyileştirebilir ya da zihinleri değiştirerek en başta cezalandırılmasını engelleyebilirdi. Ama yapmadı. Bunu unutmamalıyım.

Eğer Patrick öldüyse, neden hâlâ onun emrini yerine getiriyormuş gibi yapıyorsun? Gözlerim iyileşmekte olan yaralarına takılırken soruyorum. Çoğu kapanmış, yeni deri pembeleşmiş.

Juliana Fortuna emretti. Patrick'in eski bağlarının geri kalanıyla birlikte ona bağlanmaya zorlandım.

Hala gidiyorum. Memnon'un daha önce bana söylediğine göre Juliana, Ensanguine Enterprises'ın, diğer adıyla Fortuna suç şebekesinin başı Luca Fortuna'nın kızı. Eğer bu bağ görüldüğü kadar halka açıksa, o zaman-

Bağ-

Gerçek mi? Memnon bitiriyor. Tanrım, neredeyse oluyordu, ama hayır. Kurtulmayı başardım. Zar zor. Ama Juliana ve oradaki herkes öyle olduğuna inanıyor.

Nefes veriyorum, vücudum rahatlamamla birlikte gevşiyor.

Yarın onunla buluşacağım, diye devam ediyor Memnon. Hâlâ ne ona ne de Luca'ya fiziksel olarak zihinlerini görecektene kadar yaklaşabilmiş değilim ama artık Juliana'nın kontrolü altında olduğuma göre daha fazla fırsatım olacak. Düşüncelerine bakabildiğimde, cinayetlerin neden işlendiğini anlayacağım ve belki o zaman zihinlerini değiştirip onları durdurabilirim.

Ya da onları öldürecek, ama bunu söylemiyor.

Birden kendimi yorgun hissettim. Çok yorgun. Heyecanlanmalıyım. Sonunda taşlar yerine oturuyor ve Memnon cinayetleri gerçekten durdurabileceğini kabul ediyor.

Ama ondan yardım istediğimde, öfke, kızgınlık ve kendi intikam duygularıyla beslendim. Şimdi, iki bin yıllık korkunun omurgamda süründüğünü hissedebiliyorum.

Memnon, en son böyle bir imparatorlukla uğraştığında sonu kötü bitmişti.

Biz.

Bana tam olarak bakmak için kanepede dönüyor ve eli elime gidiyor.

Yanak. Burası Roma değil. Farklı olacak.

Gözlerine bakıyorum. Göğsümde düğümlenen bir his var, onu o lahitte, umutsuzca ulaşılamaz bir yerde bulduğum gece hissettiğim acının bir yankısı.

Seni tekrar kaybedemem. Kelimeleri bağımızdan aşağı ittiğimi fark ettiğimde dehşete düşüyorum.

Memnon'un gözleri yumuşuyor, çok yumuşak ve eğer ayakta olsaydım, dizlerimin bağı çözülürdü.

Kraliçem, uyandığımdan beri umutsuzca böyle bir şey söyleyebileceğinizi hayal ettim. Sizin için hissettiklerimin bir gölgesini bile hissedebileceğinizi. Ama endişelenmenize gerek yok, diye devam ediyor. Aramıza bir şey girmesine izin vermektense Fortuna hanedanının son kalıntılarını da yakarım. Beni kaybetmeyeceksin, sana yemin ederim.

Bu bana gerçekten söz verebileceği bir şey değil, ama yine de bu yemini bir kenara koyuyorum.

Sırtına bakıyorum. Son kirpikleri de soluk çizgilerden başka bir şey değil. Onlar bile yavaş yavaş bronz tonlu teninin geri kalanına uyacak şekilde koyulaşıyor. Gücümün birazını daha serbest bırakıyorum, bu sefer Memnon'un gömleğindeki, derisindeki, saçındaki ve sonra da kendiminkindeki kanı kaldırmak için. Kırmızı sıvı saniyeler içinde yok oluyor ve sanki başlangıçta hiç yaralanmamış gibi görünüyor.

Gömleğinin eteklerini aşağı çekerek sırtını örtüyorum. "Boktan yeni patronuna sırtının neden iyileştiğine dair bir bahane uydurman gerekecek ya da seni rahatsız eden çoğu insana yaptığın gibi onun da boynunu kırabilirsin."

Memnon bana eğlenen bir sırıtış atıyor, gözleri parlıyor. "Ruh eşim hırçınlaşıyor mu? Onaylıyorum."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Memnon ayağa kalkıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Yüzümü avuçladı.

Gözleri parlıyor. "*Teşekkür ederim* İmparatoriçe," diyor. Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Elbette."

Yüz ifadesi eğleniyor. "Şimdi gidip şu kurtlarla tanışalım."

BÖLÜM 31

MEMNON VE BEN VİTES DEĞİŞTİRME BÖLGESİNDE KULÜBEYE GİTTİĞİMİZDE

Burası rahatsız edici derecede sessiz. Dışarıda park etmiş arabalar var ama etrafta ne bir Allah'ın kulu var ne de daha önce havayı yaran yaslı feryatları duyuyorum.

Memnon ve ben arabadan inip kapıları arkamızdan kapattık. "Bu gece bir toplantı olduğundan emin misin?" Memnon soruyor.

Daha konuşur konuşmaz kulübenin ön kapısı açılıyor ve Kane dışarı çıkıyor. İçerideki odaya bir göz atıyorum ve ciddi, sessiz kalabalığı fark ediyorum.

Burası sessiz olabilir ama içerisi kalabalık.

Kapıyı kapatıp bize yaklaşırken Kane'in gözleri kızarmış. "Geleceğinizi düşünmemiştim," diyor.

Yirmi dakikadan fazla geciktik.

"Nero'yu güvenli bir yere bırakmam gerekiyordu," diyorum, muhtemelen Memnon'un evinin arkasındaki ormanda sevimli, tüylü bir orman yaratığını takip eden tanıdığım hakkında çok fazla düşünmemek için kendimi zorluyorum.

O güvende, büyücü bana güvence veriyor. "O nasıl?" Kane soruyor.

O sırada Memnon'un büyüünden tüyler fişkirir, bu da tedirginliğinin arttığının açık bir işaretidir.

"O iyi," diyorum usulca.

"Gelemediğimiz için üzgünüm," diyor Kane. "Alfa'm geçmemizi yasakladı-"

"Kane," diye araya giriyor Memnon.

Büyücünün sesinin tonu bile Lycan'ı geriyor. Memnon'un sesindeki güçten rahatsız olmuş gibi Kane'den gelen alçak sesleri duyabiliyorum.

"Yeter," diyor dostum. "Özrün bir hakaret. Tüm bu toplantı bir hakarettir." Cehennem büyüleri, işte başlıyoruz.

Kane'in göğsünün derinliklerinden tehditkâr bir hırıltı yükseliyor. "Bu ne cüret-"

Memnon yaklaşır, gözleri parlamaya başlar. "Evet, cesaret ediyorum. Sen ve sürün eşimi saldırıya uğraması için terk ettiniz. Sayıca azdılar ve onları ormanda kanlar içinde ve vahşice öldürülmüş halde bulduğumda yalnızdılar. Neden yalnızdılar?"

Kane'in hırıltısı derinleşti ve gözleri kaydı. "Karşıya geçemeyiz-"

"Onu hayal kırıklığına uğrattınız. Hepiniz onu hayal kırıklığına uğrattınız. Ve şimdi de onunla olan işe yaramaz arkadaşlığınızı kullanarak beni çağırma cüretini gösteriyorsunuz-"

"Burada her şey yolunda mı?" Marin Sürüsü'nün alfası Vincent ön verandada duruyor. Rahat konuşmasına rağmen vücudu gergin görünüyor ve yarı saydam büyü etrafındaki havada yoğun bir şekilde hissediliyor.

Memnon'un zalim bakışları Lycan'a doğru kayıyor. Arkadaşım da onu serbest bırakmaya hazır görünüyor.

Kane'in hırıltısı biraz azalırken "Her şey yolunda," diye sesleniyorum. "Biz de tam içeri girmeye hazırlanıyorduk."

Lütfen Memnon, bağlarımızı koparalım diyorum, sen şiddete başvurmadan bunu atlatabilir miyiz?

Büyücü bana bakıyor ve parlayan gözleri kararıyor ve yumuşuyor, tüm o öfke birikene kadar. *Eğer istediğiniz buysa, est amage, o zaman evet, bu köpeklerin her birini cezalandırmak için içgüdüsel ihtiyacımı kontrol etmeye çalışacağım.*

"Pekâlâ," diye seslendi Vincent. "Hepimiz burada hazırız." Bununla birlikte, şekil değiştiren yeniden kabine girdi ve beni, Kane'i ve Memnon'u bir kez daha yalnız bıraktı.

Arkadaşım kamaraya doğru başını sallıyor. "Bu toplantı herkesi kapsayamaz," diyor Kane'e.

"Bizim sürümüz işleri böyle yapar." Kane'in hırıltısı sözlerinin arasında takırdamaya devam ediyor ve sesi alçak ve sert. "Hepimizin

"Sürü arkadaşımızı neyin öldürdüğünü biliyorum." Ondan çok fazla ateş ve ıstırap yayılıyor.

Memnon ellerini ceplerine sokuyor ve bilmeyen bir göz için o tamamen kendinden emin. Ama vücudu hafifçe sallanıyor ve bana ulaşana kadar çok kan kaybettiğini hatırlıyorum. "Neye hakkın olduğunu düşündüğün ya da sürünün işlerini nasıl hallettiği umurunda değil. Eğer oraya girip sürü arkadaşının cesediyle nasıl karşılaştığımı açıklamamı istiyorsan, o zaman lanet olası izleyicilerini sınırlaman gerekecek."

Kane'in hırıltısı derinleşiyor ve dudakları geriye kıvrılıp kısmen kaymış dişlerini ortaya çıkarıyor.

Oh, Tanrı aşkına.

Memnon'un bu talebinin nedenlerine güvenerek, "Kane, bunu bizim için yapmazsan Memnon'un oraya gidip durumu açıklamasına izin vermeyeceğim," diyorum. Bunun ne yaptığımızı bilen insan sayısını sınırlamakla ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

Kane birkaç derin nefes alıyor ve yavaşça hırıltısı kesiliyor ve dişleri köreliyor. "İyi," diye ısırtıyor şekil değiştiren, "ama kimse bundan hoşlanmayacak."

Kargaşa.

Şekil değiştirenler on dakika sonra kabinden çıktıklarında ve Kane bize eşlik ettiğinde karşılaştığımız şey buydu.

Lycanthropes grubu artık sessiz değil, artık gerçekleşeceğine inandıkları şey artık gerçekleşmiyor. Biz binaya girerken aralarında hıçkırıklar ve hırıltılar duyuyorum. Geçen sefer beni çok açık bir şekilde karşılayan insanlardan bazıları şimdi bana ters ters bakıyor.

Kan istiyorlar. Bunun için duydukları arzuyu hissedebiliyorum. Bu gece Memnon'un ortaya çıkaracağı şeyden ya da Memnon'un kendisinden alacaklarını düşünüyorlardı.

"Herkes," diye sesleniyor Marin Sürüsü alfası Vincent odanın arkasından hâlâ içeride kalanlara, "cevapları alacaksınız. Sakin olun. Arkadaşımızın ve eşinin söyleyeceklerini duyduktan sonra, elimizden gelen haberleri paylaşacağız. Verdikleri bilgilerin hassas olduğunu belirttiler.

ve sürünün genel iyiliği için sadece birkaç güvenilir kulağa verilmelidir."

Kane bizi alfasına götürüyor.

Yolumuzu kestiğinde Vincent önce bana, sonra Memnon'a başını sallıyor, yüz ifadesi asık. "Vincent," diyor elini uzatarak, "Marin Sürüsü'nün alfası."

Arkadaşım aldı ve salladı. "Memnon," diyor ve öylece bırakıyor. Büyücü daha önceki öfkesini bir kenara bırakmış olsa da gözlerindeki parıltıyı hâlâ görebiliyorum.

"Memnun oldum," diyor Vincent, yakınlardaki birkaç kurt homurdanırken bile. "Sürünün son üyesinin de çıkmasını beklememize gerek yok. Yeterince تنها bir odamız var. Bu taraftan."

Memnon ve ben ses geçirmez bir odaya getirildik, küçük ve sadece bir düzine kadar insanın sığabileceği bir oda. Eşikte parıldayan şeffaf yeşil bir koğuş görüyorum ama ne için olduğunu anlayamıyorum.

Memnon'un büyüü odaya girdiğinde ortaya çıkıyor, çivit rengi gücü mekânın duvarları ve zemini üzerinde hareket ediyor. Bir an sonra, kendi koğuşunu diktiğini fark ediyorum, bu koğuş muhtemelen çıkarlarını korumak için, her ne olursa olsun.

Tek bir uzun masa odayı boydan boya kat ediyor ve duvarlardan birine monte edilmiş bir beyaz tahta var.

Vincent, "Lütfen, istediğiniz yere oturun," dedi.

Memnon masanın en ucunda oturuyor, tembel bir kral gibi önerilen koltuklardan birine uzanıyor. Onun yanına oturuyorum ve sürünün geri kalanının içeri girişini izliyorum.

Önce Vincent, ardından altın-kahverengi tenli, söğüt gibi bir kadın ve yüzünü çevreleyen sıkı tirbuşon buklelerden bir hale. Çabuk güldüğünü hissediyorum, ama şu anda yüz hatları sert ve parıldayan kahverengi gözleri keskin. Onun arkasında Kane oturuyor, tam diğer yanımda, kumral saçları muhtemelen elini defalarca karıştırdığı için dağınık.

En son giren, açık kahverengi tenli, geniş elmacık kemikli ve yüzünde kırışıklıklar olan yaşlı bir kadındır. Gür beyaz saçları ensesinde örgülü bir topuzla toplanmıştır.

Kapıyı kapatıyor ve o ve diğer şekil değiştirenler benim karşımdaki koltuklarına oturuyorlar.

Vincent eski aşkımı işaret ederek, "Emekli olduğumda yerime geçecek olan alfa Kane'i zaten tanıdığınıza inanıyorum," diyor. "Ama diğerlerine gelince, yanımda Irene var, betam ve ikinci komutanım," diyor yanındaki söğüt gibi kadını göstererek. "Ve bu da Apani," diyor beyaz saçlı şekil değiştireni işaret ederek, "sürü büyüğümüz. Sürüyü yönetmeye yardımcı olan ve aldığımız kararlara rehberlik eden en önemli üyeler oldukları için buradalar."

Onlara başımla selam veriyorum. "Memnun oldum," diyorum.

Memnon, sanki bu gecenin eğlencesi onlarmış ve onu sıkıyorlarmış gibi, şekil değiştirenleri boş boş izlemekten başka bir şey yapmıyor.

Odadaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum.

"Memnon," diyor Vincent ve kelimelerini dikkatle seçtiğini şimdiden anlayabiliyorum, "eşin sürümüzün bir dostu ve doğal olarak bu dostluk seni de kapsamalı-"

Bir *ama* geliyor. Hissedebiliyorum.

Memnon, kötü adam olduğunu biliyormuş ve bu konuda acımasızmış gibi eğlenmiş görünerek alfayı izler.

"-ama cinayet suçunu eşinin üzerine attın ve öldürülen doğaüstü canlıların cesetlerini taşımaktan sen sorumlusun." Alfa'nın sözleri boğuklaşıyor ve soğukkanlılığı azalıyor.

Memnon başını sallar. "Evet," diye onaylar. "Yaptım ve yapıyorum."

Irene'nin elinin yumruk olduğunu görüyorum ve yanımda Kane gerginlik yayıyor. Sadece Apani, sürünün büyüğü, sakinliğini koruyor.

Vincent, "Kendinizi açıklamanızı istiyoruz," diyor.

Memnon koltuğunda geriye yaslanır. "Belki de eşimi seninle görüştükten hemen sonra yarım düzine saldırganla tek başına savaşması için neden bıraktığını açıkladıktan sonra yaparım."

Memnon'un bu şekil değiştirenleri yardımına gelmedikleri için sorumlu tutma konusunda bu kadar kararlı olması beni kızgınlık ve garip bir gurur arasında bırakıyor. Irene ve Kane homurdanmaya başlayınca Vincent omuzlarını silkiyor. "Cadılar meclisi topraklarına girmemiz yasak-"

"Peki saldırıya uğrayan bir şekil değiştiren olsaydı, onların arasına girer miydin?" Memnon bastırıyor.

Vincent'in yüz ifadesi sertleşir.

Evet, evet. Cevabının *evet* olduğunu hepimiz biliyoruz. Cadılar ve Lycan'ların kendileri için yaptıkları hassas ateşkesi bozmaya değmezdim ama bir şekil değiştiren buna değebilirdi.

Vincent dikkatini bana çeviriyor. "Gerçekten Selene, tüm sürü adına özür dileriz. Seni terk etmeye çalışmıyorduk; bu canavarları avlamayı biz de en az senin kadar istiyoruz. Sınır çizgilerini geçmeme kararını, tıpkı Cara'ya yaptığın gibi, ikinizi de gerektiği gibi koruyabileceğimiz topraklarımıza geri getireceğin umuduyla aldım."

Oda sessizleşiyor ve bir şey yapmam gerektiğini düşünüp başımı sallıyorum.

Uzun bir süre sonra Vincent dikkatini Memnon'a verir. "Bu gece ikinizi de burada tutmak istemiyorum. Eminim ikinizin de planları vardır. "Memnon," der, "birkaç soruya cevap vermek ister misin?"

"Öldürülen sürü arkadaşımız hakkında-" diye tereddüt etti, "öldürülen sürü arkadaşımız hakkında?"

Memnon'un bakışları, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken bile daralıyor. "Kendimi açıklayabileceğim tek kişi eşimdir." Gözleri bana kayıyor ve nazıkçe bakıyor. "Ama onlara gerçeği söylememi istiyorsan," diyor sözlerini bana yönelterek, "o zaman söylerim."

Odanın geri kalanı beklerken ben ona bakıyorum. Büyücü, sürünün onları son ziyaret ettiğimden beri bana pek dostça davranmadığını söylerken haklıydı. Ancak, başka kimse yardım etmezken bana yardım elini uzatan onlardı. Sırf bunun için bile yardım etmeye hazırım.

"Bunu istiyorum," diyorum sonunda.

Büyücünün gözleri yüz hatlarımda geziniyor, sonra koltuğunda doğruldu. "Pekâlâ," dedi, gözleri odada gezinirken, "size Selene'den başka kimsenin bilmediği bir şey söyleyeceğim. Ama bu bilgi gizli olduğu için hepinizden bir şey istiyorum."

Irene ve Kane hırlamaya başlar ve Vincent'ın yüzü sertleşir. "Bir doğruluk büyüğü yeterli olacaktır."

Hırıltılar durmuyor ve belki de Memnon'un daha önce yaralandığını gördüğümünden ya da sadece birkaç dakika önce beni nasıl savunduğundan, ama ona karşı içimde bir koruma duygusu yükseliyor.

"Senin sürün var. Benim de eşim var," diyorum. "Ona doğuştan sadığım, öyle olmak istemesem bile. Ve sürünün dostu ol ya da olma, Memnon'dan sana tek bir bilgi bile vermesini istemeyeceğim, eğer bunu yapmazsan - sürünün daha birkaç gün önce benden istediği bir şeyi."

Memnon yanımda sertleşiyor ve gözlerini yüzümde hissediyorum. Aramızdaki bağ sayesinde duygularını anlamak zor ama benden böyle bir sadakat gösterisi beklemediğini anlıyorum.

Ben de tam olarak beklemiyordum.

Hırıltılar oda acı verici bir sessizliğe bürünene kadar azalıyor. Vincent yüzünü buruşturuyor ve Kane bana sanki beni tanımıyormuş gibi bakıyor.

"Yap." Bu Apani'den geliyor. Gözleri benimkilere kayıyor, insandan çok kurda benziyor. "Bu kız bizimkileri kurtardı ve bunu yaparken neredeyse ölüyordu. Güvenimizi ve dostluğumuzu kazandı. Bizimkini de istemesine izin verebiliriz."

Alfa önce Apani'ye, sonra Kane'e ve betasına bakıyor.

Sonunda yüzünü buruşturur. "Pekâlâ, yapacağız."

Dört yetişkin şekil değiştireni bir gerçeklik büyüğü altına sokmak küçük bir şey değil ve Memnon'un bunun her saniyesinden zevk aldığını hissediyorum.

Büyücü, "*Sorularım cevaplanana kadar bu dudaklardan sadece gerçek çıkacak,*" der.

Şekil değiştirenler Memnon'un çivit rengi büyüğünün kendilerine doğru ilerlediğini göremiyorlar ama büyüğü duman burun deliklerinden yukarı ve ağızlarından aşağı kayarken Vincent'ın kaşlarını çatıldığını ve Irene'nin irkildiğini görüyorum ve büyüğünün etkisini hissettiklerini biliyorum.

Büyü yatıştırdığında, Irene "Şimdi ne olacak?" diye sorar.

"Şimdi, birkaç soruma cevap verin. Eğer uzlaşmazsanız, o zaman bana istediğinizi sorabilirsiniz."

"Uzlaşıldı mı?" Kane yineliyor, ama Memnon ayrıntı vermiyor.

Şekil değiştirenlerin hiçbirisi pek memnun görünmüyor. Bu gece sorulara cevap vermesi gereken kişi Memnon'du, onlar değil.

Ama Vincent boğazını temizler ve ellerini önündeki masanın üzerinde birbirine geçirir.

"O zaman şu işi bitirelim," diyor.

Memnon'un bakışları grubun üzerinde geziniyor. "Aranızda hayatında sihirle bağlanmış olan var mı?"

Üç hayır sesi duyuldu. Tek evet Vincent'tan geliyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. *Bu* çok ilginç.

"Bu senin isteğinin dışında mıydı?" Memnon sorar.

"Karım bir cadı." Vincent kelimeleri ısırarak söylüyor. "Evlilik yeminimizin bir parçasıydı."

Marin Sürüsü'nün, tüm bu zaman boyunca liderlerinin kendi kurduğu bir bağ varken benim kurduğum bağa bu kadar sert çıkması biraz ikiyüzlülük.

"Bu senin isteğin dışında mıydı?" Memnon

bastırır. "*Hayır*," diye homurdanıyor Vincent.

Memnon'un bakışları tekrar odayı tarıyor. "Hayatınızın herhangi bir döneminde Ensanguine Enterprises ya da Fortuna ailesi için çalıştınız mı?"

Dört hayır sesi duyuldu.

Büyücü koltuğuna geri yerleşir. "Sorularım cevaplandı."

Memnon'un son doğruluk büyüsünün de çözülüp gittiğine dair tek ipucu, bir an sonra Lycan'ların dudaklarını terk eden soluk mavi parıltıdır. Bu o kadar hızlı gerçekleşiyor ki göz yanılması gibi görünüyor.

Vincent elini cebine atar ve zümrüt yeşili bir sıvıyla dolu tıpalı bir şişe çıkarır. Gerçeklik iksiri.

"Artık bu iş bittiğine göre, size yaptığımız iyiliğin aynısını bize de yapacağınıza inanıyorum."

Cevap vermek yerine Memnon'un büyüsü uzanır ve iksiri durduğu yerden kaldırıp büyücünün eline doğru süzer. Küçük şişenin tıpasını açar ve içer.

Boş şişeyi kapatır ve önüne koyar.

Vincent'in bakışları bir an için şişeye odaklanır, sonra Memnon'a döner. "Şimdi bize cinayetler hakkında neler söyleyebileceğini anlatacak mısın?"

Memnon alfaya gözlerini kısarak bir kez daha baktıktan sonra söze başlıyor. "Yakın zamanda Fortuna ailesi için çalışmaya başladım..."

Arkadaşım şekil değiştirenlerle çoğunlukla bana anlattıklarını anlatıyor. Suç örgütünün nasıl büyücülerden oluşan bir hanedan tarafından yönetildiğini ve başlıca oyuncularını - aile reisi Luca, karısı Annalee ve çocukları Leonard, Juliana ve Sophia. Bugüne kadar işinin cesetleri ortadan kaldırmak olduğunu ve cinayet kurbanlarını bu şekilde ele geçirdiğini. Onları kimin öldürdüğünü bilmediğini, sadece Equinox Binası'ndan gelmiş gibi göründüklerini.

Büyücü başlangıçta cesetleri nasıl sahnelediğini çünkü beni cinayetle suçlamak istediğini ve bu son cesedin sadece Fortunas'ı terletmek için olduğunu bile tartışıyor. Sözlerini, şu anda örgütün farklı bir koluna transfer edildiğini ve muhtemelen başka cesetlere erişiminin olmayacağını söyleyerek bitiriyor.

Memnon sonunda bildiklerini anlatmayı bitirdiğinde Vincent kaşlarını çatarak büyücüye bakar. "Bundan nasıl kurtuldun?"

"Benim...bir yeteneğim var."

"Bize bu yeteneğinizden bahsedin," diyor Irene.

Memnon kollarını masaya dayamış, gözleri parlıyor. "Zihinleri okuyabilir, içlerinde depolanmış bilgileri kaldırabilir, düşünceleri ve anıları manipüle edebilirim."

Likantroplar, Kane de dahil olmak üzere, olağanüstü bir şekilde hareketsiz kalırlar. Beta sonunda "Bizimkini okudun mu?" diye sorar.

Memnon başını eğiyor ve gözlerinde avıyla oynayan bir kedi gibi bir bakış var. "Ne fark eder ki?"

Masadan bir homurtu yükselir.

"Yapmadı," diyorum kavgayı başlamadan durdurmak için. Yapmış olsaydı Memnon'un sihrini iş başında görürdüm.

Büyücü, yüzünde kaygısız bir sırıtişla koltuğuna geri yaslanıyor. Sanırım bu şekil değıştirenleri tedirgin etmekten hoşlanıyor.

Ucube.

"Zihinleri manipüle etme yeteneğı, onların düşüncelerine erişebildiğı ve olayları yanlış hatırlamalarını ya da tamamen unutmalarını sağlayabildiğı anlamına geliyor," diyorum. "Bu yüzden yakalanmadı." *Henüz*. Bu kelimenin kafamın içinde dönüp durmasından nefret ediyorum.

"Bu doğaüstü varlıkların neden ya da nasıl öldürüldüğünü biliyor musunuz?" Irene soruyor.

"Hayır, Selene ve ben de bunu anlamaya çalışıyoruz," diyor Memnon.

"Kara büyüye erişimi olan bir doğaüstü olmalı," diyorum. "A büyü, cadı, büyü - bu tür büyüleri yapabilen biri."

Memnon ayağı kalkar. "Tüm bildiklerim ve paylaşacaklarım bu kadar." "Başka sorularımız da var," diye ısrar ediyor Vincent.

Memnon Vincent'a bakmak yerine bana bakıyor, bir seçim yapmamı bekliyor - gitmesine izin vermemi ya da şekil değıştirenin sorularına daha fazla cevap vermesini sağlamamı.

Ayağı kalkıyorum, sandalyem arkaya sürtünüyor. "Şimdilik bu kadar," diyorum. "Başka bir şey çıkarsa Kane'e ulaşırım."

Lycanlar, Memnon'u savunurken, onun yanında dururken kalbimin nasıl çarptığını duymalı. Son derece sadık mı yoksa son derece aptalca mı davrandığıma karar veremiyorum.

Muhtemelen ikisi de.

Şekil değiştirenler bizim ayrılışımızı izliyor, hepsi hâlâ oturuyor. Kapı benim ve Memnon'un arkasından kapandığı anda, öğrendiklerini incelemek için ikinci bir toplantı yapacaklarını hissediyorum.

Memnon da bunu hissetmiş olmalı çünkü ben kapıya uzandığımda büyüyle beni geçip kapıyı kapatıyor.

Büyücü odadakilere döner. "Size söylediklerim gizlidir. Fortuna'ların her yerde gözleri ve kulakları var ve eminim ki en az bir sürü arkadaşı tehlikede olmalı."

Hâlâ oturmakta olan gruptan bir öfke seziyorum ama onlar bir şey söyleyemeden Memnon devam ediyor.

"Sürüne hayatın pahasına güvendiğini biliyorum ama daha fazlasını öğrenene kadar onlara bu konuda güvenemezsin."

Vincent, "Bu bizim tarzımız değil," diyor.

Büyü Memnon'un içinden süzülür. "O zaman size söylediğim her şeyi her birinizin zihninden sileceğim ve buradan gideceğiz."

Dört hırıltı yükseliyor. Kane'in kollarında tüylerin filizlenmeye başladığını görüyorum. Görünüşe göre sürüler tehditleri pek hoş karşılamıyor.

"Yanlış yer değiştiriciye söylersen ve o da Fortunas'la bağlantılı başka birine söylerse, o zaman ifşa olurum," diyor. "Ve eğer ifşa olursam, pek çok insan ölür." Memnon öldürme işini yapacak olanın kendisi olduğunu açıklamıyor ama ben bunun farkındayım. "Kafanızda kan olacak."

Suçlama karşısında hırıltılar yükseliyor.

Memnon devam eder. "Selene katilleri adalete teslim etmek istiyor ve ben de bunun gerçekleşmesini sağlamaya yeminliyim," diyor. "Senin de istediğinin bu olduğuna inanıyorum. Bu yüzden bir istisna yap ve bu bilgiyi gizli tut. Aksi takdirde, sadece yoluma çıkarsınız."

Vincent'in gözleri ben ve büyücü arasında gidip geliyor, tartışıyor, tartışıyor.

Son olarak, "Eğer bizi bilgilendirirseniz, bunu gizli tutacağız" dedi.

Büyücü başını eğiyor ve büyüü kapıdan uzaklaşıyor. "O zaman bir anlaşmamız var." Kapı kolunu tutuyor ve kapıyı benim için açıyor. Odanın geri kalanına, "Yakında görüşürüz." diyor.

BÖLÜM 32

MEMNON'LA YAŞAMAK BENİM SONUM OLACAK.

Bir başka ateşli seks gecesinden sonra ertesi gün düşünebildiğim tek şey bu. Büyücünün amacının beni onu sevmem için kandırmak olduğuna eminim ve işe yarıyor. Ya da en azından buna sağlıklı bir bağımlılık geliştirdiğimi düşünüyorum.

Juliana ile buluşmak için çağrılana kadar yatağından çıkmaya bile çalışmıyorum.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra kampüse dönüp biraz iş yapmak için çantamı hazırlıyorum. Nero yanıma geldi, nereye gidiyorsam oraya gitmek istediği belliydi.

Önünde diz çöküyorum ve başını okşuyorum. "Bugün seni yanımda götüremeyeceğim," diyorum, kelimeler kalbimi ikiye bölüyor.

Nero bana bakıyor ve ilk kez varlığımdan rahatsız olan bir panter gibi görünmüyor. Geride bırakıldığını bilen sadık bir arkadaşa benziyor.

"Özür dilerim," diyorum usulca. Onu terk etmek istemiyorum ama panterin Everwood'lara geri dönmesine izin verecek cesareti kendimde bulamadım.

Nero'nun başını göğsüme yaslaması, sanki bana yakın durmakta ısrarlıymış gibi, ağlamak istememe neden oluyor.

"Bunun son derece adaletsiz olduğunu biliyorum," diyorum, "ama sana zarar gelmesini göze alamam - olanlardan sonra olmaz. En azından burada, birinin sana saldırmasından korkmadan ormanda dolaşabilir ve avlanabilirsin."

Bunu umursuyor gibi görünmüyor ama yalvarmayı da bıraktı. Nero benden uzaklaşıyor ve oturma odasının arka tarafındaki açık pencereye doğru ilerlemeden önce kuyruğunun bir hareketiyle yanağıma vuruyor.

Bana bir kez daha bakmadan, zıplayarak içinden geçti ve ilerideki ormana doğru yola çıktı.

Orada bir saniye daha diz çökmüş halde kaldım. Memnon'un boş evinde kalabilirdim. Ne de olsa hafta sonu. Kendimi buranın her köşesini incelemekle meşgul edebilir, sonra da kitaplığını doldurduğu kitapları okuyabilirdim. Memnon'un dönmesini, Nero'nun geri gelmesini, hafta sonunun bitmesini ve derslerin yeniden başlamasını bekleyebilirdim.

Ama evimin büyü mutfağını kullanmamı gerektiren görevlerim var ve belki de daha önemlisi, doğum kontrol iksiri üzerinde çalışmam ya da evin elinde iksir olup olmadığını öğrenmem gerekiyor. Samhain'in ertesi gününden beri hiçbir şey almadım ve o zamandan beri defalarca seks yaptık.

Kendimi dünyanın en kötü evcil hayvan sahibi gibi hissetsem de Memnon'un evinden ayrılıp arabasını kullanarak Henbane'e dönüyorum.

Ve sonra işe koyuluyorum.

Günün sonunda ödevlerim bitmiş oluyor ve hatta doğum kontrol iksiri bile hazırlamış oluyorum. Ya da en azından denedim.

İksir kabını kaldırıp alt dudağıma kaşıyorum. Samhain'den sonra hatırladığım koyu maviden ziyade bulanık kahverengimsi bir mor.

İçmek mi, içmemek mi? İşe yarayacak mı?

Bir grup cadı büyü mutfağının önünden geçiyor ve onlar kapının önünden geçerken bir an için dikkatim dağılıyor. Bir yanım hâlâ Yasmin'i ya da Nero'ya saldırdıkları gece tanıdığım diğer kızı görmeye hazırlanıyor ama saldırıdan sonraki günlerde onları görmedim ve şimdi de görmüyorum.

Dikkatimi hazırladığım iksire veriyorum. Bunu içmemin imkanı yok. Lavaboya döküyorum.

Yarın tekrar deneyeceğim. O zamana kadar Sybil'i bulup kendimi toparlayana kadar kullanabileceğim bir doğum kontrol iksiri olup olmadığına bakmalıyım.

Hızlıca eşyalarımı topluyorum, sonra mutfaktan çıkıp merdivenleri çıkıyorum, akşam yemeğinin belli belirsiz kokusunu duymazdan geliyorum.

Dışarıda gökyüzü ışıltılı koyu bir mavidir ve kampüsü süsleyen lamba direkleri titreşerek canlanır.

Ne kadar zamandır çalıştığımı fark etmemiştim. Cebimden telefonumu çıkardım.

18:44.

Kahretsin.

Sokağa çıkma yasağı çoktan geçti.

Daha önce de sokağa çıkma yasağını çiğnedin, kendimi rahatlatıyorum. *Bir gün daha nedir ki?*

Ama daha önce olduğunda, kendimce sebeplerim vardı. Şimdi ise sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Sokağa çıkma yasağıyla ilgili endişelerimi bir an için bir kenara bırakıp anneme kısa bir mesaj gönderiyorum -hâlâ *tekmeliyorum!*

En iyi arkadaşımın odasına gittiğimde kapıyı açıp içeri giriyorum.

Sybil dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmakla meşgul, ama beni duyunca başını kaldırıp bakıyor.

"Selene!" Sybil'in yüzünde bir gülümseme belirir. "Burada olduğunu fark etmemiştim. Birkaç dakika içinde akşam yemeği yiyecektim. Katılmak ister misin?"

"Oh." Bunu düşünmemiştim bile. Ama sokağa çıkma yasağını çoktan çiğnedim. Biraz daha oyalanmanın ne zararı var?

Sybil'e "Seninle yemeğe gelmeyi *çok* isterim," diyorum.

"Yaşasın!" dedi.

Bağımı Memnon'a uzattım. *Bu gece geç saate kadar dışarıda olacağım. Bekleme Yukarı.*

Sanki bir şekilde cevap verebilirmişim gibi bu şekilde kontrol etmek garip hissettiriyor ona. Ama Tanrı korusun, adam benim için endişeleniyor. Kelleler uçabilir.

Bağın diğer tarafından Memnon'un sıcaklığını hissediyorum. *Merhaba İmparatoriçe, sizi özledim*, diyor ve lanet olsun ona, ama sözleri karşısında içimde kelebekler uçuşuyor. Bir süre sonra ekliyor, *ben de geç kalabilirim. Artık organizasyonun yepyeni bir koluna dahil oldum ve Selene, sana anlatacak çok şeyim var.*

Nefesim kesiliyor. Memnon belli ki yeni bir şey öğrenmiş, muhtemelen cinayetlere ışık tutacak bir şey. Ayrıca beni evine dönmeye ikna etmek için olduğu da açık.

Sonra görüşürüz o zaman, dedim.

Güvende kal, diyor Memnon. *Ve sana karşı gelen herkesi öldür.*

Buna değinmeyeceğim.

Sybil'in yanıma gelmesi için bağlantıdan tam zamanında çekiliyorum. Gözleri üzerimde geziniyor. "Az önce Memnon'la konuşuyordun, değil mi?"

"Evet."

"Peki, ikiniz ne hakkında konuştunuz?" diyor.

"Burada geç saate kadar kalacağımı."

Arkadaşımın yüz ifadesi aydınlanıyor. "Yani şenlik ateşine gelebilirsin."

"Şenlik ateşi mi?" Yankılanıyorum.

"Sahilde küçük bir parti var. Dikkatli olduğun ve Memnon'la kaldığın için gelemeyeceğini düşündüm ve kaçırdığın için kendini kötü hissetmeni istemedim."

Yüzümü buruşturuyorum, içimdeki kızgınlık alevleniyor. Dünyada boktan insanlar var diye yaşamayı bırakmam gerekmiyor.

Dikkatli olun, ben av değilim ve bir av gibi davranmaya başlamayacağım. o.

Çenemi tutarak, "Bu akşam şenlik ateşine gitmeyi *çok* isterim," diyorum.

İki saat sonra, Sybil ve ben, ikimiz de elbiseler, taytlar ve savaş botları giyerek yurt binasının arka avlusuna çıktık. Sybil benim ve onun gözlerinin etrafına bir mağazanın altın yaldızını sürmüştü ve dürüst olmak gerekirse bu çok şirin bir şeydi.

Büyümüş bir aşk yalanı çalısının yanında iki süpürge duruyor. Eski ve el yapımı görünmeleri, kıllarının düzensiz olması ve saplarının yaşlılıktan aşınmış olması dışında özel bir yanları yok.

Sybil'e yan gözle bakıyorum. "Düşünmüyorsun..."

"*Evet*. Partiye uçarak gideceğiz! Görünüşe göre sokağa çıkma yasağı koğuşları kampüsteki binalardan daha yükseğe uzanmıyor, bu yüzden üzerlerinden uçarsak onları fark edilmeden geçebiliriz."

Dudaklarım aralandı. "Ama... uçmayı öğrenemedim."

"Düzenli olarak kullandığın büyülerin yarısını sana kimse öğretmedi. Sadece kanatlanıyorsun."

Kanatla uçuş konusunda yüzde 62'lik bir başarı oranına sahibim - bu da bu şeyi uçururken bok yeme olasılığımın çok az olduğu anlamına geliyor.

Ve ne var biliyor musunuz? Dikkatli ol. Ol. Lanet olsun. Süpürgelerden birini tutuyorum. Sybil diğer süpürgeyi tutarken, "Bu ikinci doğa," diye ekliyor. "Bak, izle.

Hava ile havalanırım, rüzgar ile uçarım. Beni h a v a d a tut." Bir keresinde

büyüyü bitirir, süpürge yükselir ve düzleşir. Sybil bir bacağını süpürgenin üzerinde sallıyor, elbisesi hareketle birlikte yukarı kalkıyor.

İçimde bir heyecanla kalan süpürgeye dönüyorum. Sybil haklıydı. Bunu yapabilirim.

Sarmatça büyü yapmak için ağzımı açtığımda tereddüt ediyorum. En iyi arkadaşımın kadim bir yanım olduğunu bilmesi bir şey, bunu açıkça sergilemek başka bir şey. O yüzden son anda bir büyü uyduruyorum.

"*Süpürge, yüksekte uç ve beni uzaklara taşı.*" Kahretsin, *uzakla* kafiyeli ne var? "*Beni yıldızlara doğru yönlendir...sss.*"

Süpürgem yukarı doğru sıcıyor ve kendimi üzerine atmak zorunda kalıyorum.

Sybil kıs kıs güler. "Tanrıça, hafızanı geri kazanmış olabilirsin ama büyülerin hâlâ berbat."

Kendimi süpürgeye göre ayarlıyorum, süpürgem onunkinin yanında düzleştğinde içimi bir heyecan kaplıyor. "Baban onu son gördüğümde öyle düşünmüyordu."

Oturduğu yerden kıkırdıyor. "Siktir git, Selene. Babam sana ne yaptı ki?"

Süpürge yavaşça yukarı süzülürken ağırlığımı değiştiriyorum. Cidden, uçan süpürgeler neden hâlâ bir şey? Bu şeyin üzerinde kış yanaklarıma yer yok.

"Daha iyi bir soru, ne yapmadı-"

Sybil çığlık atıyor ve kulaklarını tutuyor. "Bu cümleyi bitirme."

Şimdi kıkırdama sırası bende.

Sybil ellerini süpürgesine götürüyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Eminim *nişanlın* başka erkekler hakkında böyle konuştuğunu duymaktan hoşlanmazdı."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Muhtemelen beni tokatlardı. Sanırım bu hoşuma giderdi. Hatta ona 'Baba' bile diyebilirim, tıpkı sana yaptığım gibi-"

Bir çığlık daha ve sonra Sybil önümde koşmaya başladı. Bu da bana onu nasıl takip edeceğimi bulmayı bıraktı.

Çoğu büyü sezgiseldir. Büyü yapanın ne istediğini bilir; büyüler sadece bu niyeti yönlendirmeye ve ince ayar yapmaya yardımcı olur. Bu yüzden kendimi en iyi arkadaşımın peşinden giderken hayal ediyorum.

Bunu ister istemez süpürgem ileriye doğru fırlıyor, büyüm ve boktan büyüm tarafından ileriye doğru itiliyor. Ve belki de süpürgenin hızla yukarı doğru eğilmesine neden olan da o boktan büyüdür.

Hızla yükselirken tutunmak için vücudumun üst kısmındaki gücün son zerresini kullanıyorum. Meclis kampüsündeki binaların çok üstüne çıktığımda süpürge düzleşiyor ve nefes veriyorum.

Kutsal Tanrıça, uçuyorum.

Altımda, Henbane Cadılar Meclisi'nin lambaları usulca parlıyor ve kampüsü yumuşak, sıcak bir ışığa boğuyor. Sağımda Cauldron Hall'u görebiliyorum. Onların arkasında Beldame Kütüphanesi'ni ve Ay Gözlemevi'nin kubbeli çatısını görüyorum. Ve sol omzumun üzerinden hızlı bir bakışla, ışıklandırılmış konservatuarı görüyorum. Her şey özellikle geceleri büyülü görünüyor.

Önümde, bir bulut tarafından yutulmadan önce Sybil'in karanlık formunu zar zor seçebiliyorum. Onu takip ediyorum, rüzgâr saçlarımı arkamdan savuruyor.

Bulut bir an sonra beni sarıyor ve kalbimi durduran birkaç saniye boyunca sis tabakasının ötesinde hiçbir şey göremiyorum. Ama sonra diğer tarafa geçiyorum ve önümdeki manzara... gerçek dışı.

Altımda soluk bulutlardan bir örtü var ve ay ile yıldızlar mücevher gibi parlayarak üzerimde asılı duruyor.

"Hey, ucube!" Sybil önümden sesleniyor. Süpürgesi gökyüzünde süzülürken durdu. "İnanılmaz, değil mi?"

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum.

"Neredeyse geldik. Beni takip edin!" Bununla birlikte tekrar havalanıyor, süpürgesi bulut örtüsünün içine doğru geri dönüyor.

Büyümle onunkini takip edip inişe geçiyorum. İlk kez Sybil'in ardından huşu içinde bakmıyorum. Tedbiri elden bıraktığımı sanıyordum ama arkadaşım düpedüz korkusuzmuş.

Bu nokta, bulutları bir kez daha yarıp geçtiğimde daha da belirginleşiyor. Bu deneyim bir dakika önceki kadar sarsıcı değil ama bulutları aşar aşmaz çok çok altımdaki zemini görebiliyorum.

Kahretsin, neden bu kadar *uzak*?

Ama bu retorik bir soru. Henbane'nin arasında yer aldığı kıyı dağları hızla alçalarak okyanusta son bulur. Buradaki kıyı şeridinin çoğu, bu dağların kenarları tarafından sınırlandırıldığı için erişilemez. Ancak sık sık, aşağıda gördüğüm gibi, şenlik ateşi ve birkaç ışık küresi ile aydınlatılan samimi partiler için mükemmel olan hilal şeklinde bir plaj bölümü var.

Ancak bunun ötesini görmek zor, çünkü puslu bir büyü bulutu partinin üzerinde asılı duruyor ve altındaki doğaüstü canlıları kısmen gizliyor.

Önümde Sybil süpürgesini büyülü buluta doğru sürüyor. Toplananları dümdüz geçerken attığı kahkahaları duyabiliyorum.

Partiye katılanlardan oluşan kalabalığı yarıp geçtiğini ve muhtemelen birkaçıyla çarpıştığını hayal edebiliyorum.

Evet, bunu yapmayacağım.

Onun yerine süpürgemi partinin ötesindeki okyanusa doğru yönlendiriyorum.

Ay ışığı altında su cam gibi görünüyor ve yaklaştıkça ona dokunma isteğim artıyor. Süpürgemi denizin dalgalı yüzeyinin birkaç metre üzerine kadar indiriyorum, dalgalar gecenin karanlığında mürekkep gibi görünüyor. Bacaklarımı süpürgeye yaklaşıtıyorum ve eğilip uzanarak parmak uçlarımı okyanusun üstünde gezdiriyorum.

Su buz gibi soğuk ve ne kadar hızlı hareket edersem edeyim, deniz bana doğru püskürüyor. Bu hisse gülüyorum, içimde ilkel bir şey kıpırdanıyor. Kıyıdan hâlâ çok uzaktayım ve suya düşersem muhtemelen bu durumdan kurtulmak için daha fazla büyü kullanmam gerekecek ama bu ihtimalden korkmuyorum.

Cadı olmak böyle bir şey işte.

Elimi sudan kaldırıyorum ve su kabardıkça biraz daha yükseliyorum, sonra kıyıya yaklaştıkça dalgalara dönüşüyorum. Çalkalanan dalgaların üzerinde uçuyorum, sonra altımda kum denizle yer değiştirirken süpürgeyi yavaşlamasını istiyorum. Kuru kuma ulaştığımda süpürge durur ve ben de inip partinin kenarına doğru yürürüm. Bir düzine başka süpürge, onu çevreleyen kayalık uçuruma yaslanıyor ve ben de benimkini onların arasına bırakıyorum.

Cildimi ve giysilerimi kurutmak için sözsüz bir büyü kullanıyorum. Burnum ve ellerim soğuktan uyuşmuş durumda ama onları ısıtmak için daha fazla güç harcama zahmetine girmiyorum. Bir şenlik ateşi ve içkinin düzeltmeyeceği bir şey değil.

Partinin uzak tarafında bir grup müzisyen keman, arp ve flüt çalmaktadır.

Ateşin etrafında kaynaşan cadı, büyücü ve şekil değiştirenlerden oluşan kümeye doğru yürüyorum. Aralarında Kane de vardı. Onu görünce midem bulanıyor. Burada olduğunu fark etmemiştim. Başını bana doğru çevirdiğinde neredeyse eğiliyordum.

Grubun içine doğru ilerliyorum, gözlerim yüzleri tarıyor. Elimde olmadan kalabalığın içinde Nero'ya saldıranları arıyorum. Burada olup olmadıklarını ya da onları görürsem ne yapacağımı bilmiyorum ama-

"Selene!"

Adımın sesiyle döndüm, Sybil olduğunu düşündüm.

Onun yerine, vahşi saçlı Olga'ya bakıyorum. Cadıyı kolunun altına sıkıştırdığı Son Sözler Defteri'yle görmeye alışkınım. Ama ikinci kez

bu hafta, kitap gözden kayboldu. Onun yerine, cadılar meclisi kardeşim elinde iki içki tutuyor.

"Seni Samhain'den beri görmemiştim!" diyor, beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyor. "Seni görmek çok güzel. Al bakalım." İçkilerinden birini bana doğru itti. "Bunu ister misin? Mai için almıştım ama şimdi onu bulamıyorum."

"Oh," diyorum refleks olarak içkiyi alarak, "teşekkürler. Sybil'i ben de bulamıyorum, yani ikimiz de bulduk." İçkiye bir göz atıyorum. "Bunun içinde *espirtus* var mı?" diye soruyorum.

O şeyi en son içtiğimde hâlâ travma yaşıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. İçkileri bir şekil değiştiren dağıtıyordu. Neden?" diye soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Samhain... bir deneyimdi," diyorum. "Geceyi düşmanımı becererek geçirdim." Memnon'a böyle hitap etmek garip geliyor. *Düşmanım*. Bir şekilde yanlış. Son zamanlarda tamamen başka bir şey oldu.

"Oooh, kulağa tehditkâr ve *çok* ateşli geliyor," diyor Olga. "Savaşta sevişmenin şerefine." Fincanını benimkiyle tokuşturuyor, sonra içkisini yudumluyor.

Bu gece, cadı makyaj yapmış ve vahşi saçları kıvrıcık olmaktan çok rüzgârda savrulmuş gibi görünüyor. Her şeyiyle Olga göz kamaştırıcı. İnsanların son sözlerine rahatsız edici bir şekilde takıntılı olduğunu kimse bilemez.

Olga içkisini bitirir ve tuzlu havayı içine çeker. "Mmm... bu gece hasat gecesi gibi kokuyor. Bahse girerim defterime bir kayıt daha yaptıracam."

Ve işte orada. Onun cadılığı kendini belli ediyor.

Olga'nın sesindeki neşeyle yüzümü buruşturuyorum ve kızılılık, ucuz votka ve söz konusu ucuzluğu örtbas etmeye yönelik baharatlar gibi tadı olan içkimden isteksizce bir yudum alıyorum. Ama cadı içkisinin acı-tatlı tadı yok ve biraz rahatlıyorum.

Sybil o sırada bizi buluyor, kollarını benim ve Olga'nın boynuna doluyor. İçkisinin bir kısmı Olga'nın gömleğine bulaştı.

"N'aber cadılar?" diyor, yanağıma sokuluyor, leylak rengi büyüğü başımın etrafında dolanıyor ve sonra üstümüzden havaya yükseliyor.

Sybil'in arkasında Mai ve adının Cordelia olduğundan emin olduğum başka bir cadı var. Grubumuza katılmak için ilerliyorlar.

Sybil fincanıma bakıyor. "Peki ya sen? İçkini neredeyse hiç içmedin."

Olga yardımsever bir şekilde, "İçerse baş düşmanıyla tekrar yatacağından endişeleniyor," diye ekliyor.

Olga'ya sinirli bir bakış fırlatıp içkimden bir yudum daha alıyorum.

Göz ucuyla Kane'in keskin bir bakış attığını görüyorum. Hay sikeyim. Bunu duymuş olmalı.

"Oh, archnemesis öyle mi?" Sybil kaşlarını kaldırarak kollarını indiriyor ve Olga ile benim aramda sıkışıyor. "Aynı hatayı iki kez yapmanı *kesinlikle* istemeyiz," diyor, benim bu hatayı ikiden fazla yaptığımı çok iyi biliyor.

Cehennem büyüleri, bu bana hala ona doğum kontrol iksirini sormam gerektiğini hatırlattı.

Arkamda geniş bir göğsün baskısını hissediyorum, sonra bir kol orta bölgeye dolanıyor.

"Konuşmamız gerek." Kane'in sesi kulağıma yumuşak geliyor.

Midem bulansa da kalbim bu dokunuşla yerinden fırlıyor. Kane'le konuşmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Onunla her şey basitken iyiydi, ama şimdi dağınık. Dağınık *durumdayız*.

İçkimden uzun bir yudum daha alıyorum.

Sybil, "Ohhh, nişanlısı bu kadar eli açık davranmandan hoşlanmayacak," diyor.

Kane gitmeme izin vermiyor ve ben de kucaklaşmanın beni rahatsız edip etmediğinden emin olamadan koluna bakıyorum.

"Ona hesap vermek zorunda kaldığımı hatırlamıyorum," diyor Kane yumuşak bir sesle. "İsterse kendini becersin, umurumda değil."

"Buna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Tüm karanlık ve *ahlaksız* ihtiyaçlarını karşılamak için senin kızın yanındayken olmaz."

"Lanet olası Öfkeli, Sybil," diyorum. Bu, daha önceki baba yorumları için bana geri dönüyor.

Kane'in beni kavrayışı sıkılaşıyor ve göğsünde alçak, sahiplenici bir hırıltının titrediğini duymak yerine hissediyorum.

En iyi arkadaşım çok memnun görünüyor ve etrafımızdaki cadılar da tüm bu olanları merakla izliyor.

Kane'in kollarında dönüyorum ve onu grubun dışına doğru itiyorum. Omzumun üzerinden onlara "Hemen döneceğim," diyorum.

"Acele etmeyin!" Sybil kaşlarını sallayarak şöyle der.

Kane'e diyorum ki, "Kendini topla. Sen ve ben sadece arkadaşız ve o sadece dalga geçiyor."

"Seks hayatın hakkında."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Ve?"

Yüzünü buruşturuyor ve ben farklı dünyalarımızın çarpıştığını hissediyorum. Cadılar sekse çok olumlu yaklaşır. Bir araya gelme eylemini severiz, büyümüzle el ele gider ve bunu kutlamak ahlakımızın bir parçasıdır. Hatta Beltane gibi bazı ritüellerimize de dahil edilmiştir.

Öte yandan, Şekil Değiştirenler kimi becerdikleri ve bunu nasıl gösterdikleri konusunda biraz daha bölgeci görünüyorlar.

Kane başını sallıyor ve beni kenara çekiyor. Bu hareket karşısında biraz sallanıyorum ve lycanthrope kaşlarını çatıyor. "İyi misin, Bowers?"

"Ne? Ben mi?" Kendimi gösteriyorum. "Ben *iyiyim*."

Kane bir saniye daha beni inceledikten sonra devam ediyor. "Senden tekrar özür dilemek istedim. Tanıdığın yaralandığında sana yardım etmediğim için."

Hatırladıkça midem bulanıyor. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. O geceyi hatırlamak istemiyorum.

İçkimden bir yudum daha aldım.

"Alfa'mın emirlerini görmezden gelmeliydim," diye devam ediyor. "Çılgınlıkları duyabiliyordum. Bir şeyler olduğunu biliyordum. Dışarıdaki tüm şekil değiştirenler biliyordu." Kane'in boğazı düğümleniyor ve başını eğerek bir kum yığınının üzerine basıyor. "Senden hoşlandığımı itiraf etmiştim ama yardım etmedim. Seninle gerektiği gibi ilgilenmedim."

"Benimle ilgilenilmesini *istemiyorum*." Eğer isteseydim, Memnon'un evinde güzelce oturur, onun gelmesini beklerdim.

Kane'in ve benim gerçek farklılıklarımız o zaman ortaya çıkıyor. Samimiyeti nasıl gördüğümüz, ilişkileri nasıl gördüğümüz. Kane ile sıradan bir kaçamak işe yarayabilirdi, ama daha fazlası beni boğardı.

Kimseye hesap vermem, Memnon'a bile. Memnon bunu biliyor. Kahretsin, Memnon bu yönümü *seviyor*. Beni kendi gücümle kışkırtmak için çok hevesliydi.

O anda alkolümün büyük bir kısmını içiyorum, Kane'le bu konuşmanın içinde olmaktan başka bir yerde olmak istiyorum.

"Selene, dinliyor musun?" Kane diyor ki.

İçkimden hızla başımı kaldırıyorum ve şekil değiştirenin konuşmakta olduğunu fark ediyorum. Kahretsin, belki de bana Nero hakkında sorular soruyordu.

Biraz sallanıyorum ve içkim elimden kayıyor, sonuncusu da kuma dökülüyor.

Kane kaşlarını çatıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne kadar sarhoşsun?"

Başımı sallıyorum, boş bardağımı almak için uzanırken daha fazla sallanıyorum. "Sarhoş değilim. Daha tam bir bardak bile içmedim."

Lycanthrope'un kaşları çatıldı. Yaklaşıp boynuma eğiliyor ve beni içine çekiyor.

"*Kane*," diyorum, onu geri iterek.

"Kötü kokuyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" Yarı histerik bir şekilde gülerek söylüyorum. "Beni nasıl koktuğumu bilecek kadar iyi tanıımıyorsun."

Arkamızda, diğer vardiyacılardan biri ıslık çalıyor ve gitmeye hazırlandıklarını işaret ediyor.

Kane şekil değiştirene başıyla selam veriyor, sonra bakışları benim üzerimde geziniyor. "Sürüm yola çıkmaya hazırlanıyor. Bizimle gelmeni istiyorum." Bu bir öneri olsa da, sesinde onun gücünden bir iz var. Ben bir lycanthrope değilim, ama ben bile içindeki emirden etkilendim.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "*Egemenliğini* göstermeye mi çalışıyorsun? Benim üzerimde mi?" Şüpheyle söylüyorum, içimde bir parça öfke yükseliyor.

Yüz hatları sertleşir. "Evet," der. "Hoşuna gider ya da gitmez ama Selene, bu konuda geri adım atmayacağım. En son gitmene izin verdiğimde hem sen hem de tanıdığın zarar gördü. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

Bir süre ona baktım. "Tüm bunlar tuhaf *koktuğum* için mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra başını hafifçe eğiyor. *Evet*.

Gülmek istiyorum; tüm bu durum absürd ötesi. Ama adam belli ki ciddi ve söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

Bu da üç seçeneğim olduğu anlamına geliyor: Bir, iyi bir küçük cadı gibi söylediklerine uymak. İki, yerimde durup alfa kurt adamlarla teke tek dövüşmek. Ya da üç, kaçmak.

Ben güçlü bir cadıyım, dünyayı şekillendiren ve onu kendi isteklerine göre eğip bükenlerin kızıyım. Korumam gereken bir mirasım var.

Bunu başka bir gün yapacağım.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve hızla uzaklaştım. Ayrıca kaçış koşumun üç adımında neredeyse bok yiyordum.

Alkol ve kum iyi karışmaz.

Çırpınıyorum, sonra kendimi düzeltiyorum ve beni ileriye doğru teşvik etmek ve dengeme yardımcı olmak için bir tutam sihrimi kullanarak onu kaydediyorum.

Arkamda Kane hırlıyor, sesi kızgınlık ve belki biraz da sahiplenme vaadiyle dolu. Sonra peşimden geliyor.

Kolları belime dolanmadan önce toplamda belki on adım koşmayı başarıyorum ve beni omzunun üzerinden savurarak eteğimin yukarı kalkmasına neden oluyor. Sadece sihrimin hızlı bir hamlesi tüm partinin kıcımlı görmesini engelledi.

Yakındaki bir grup cadı ve büyücü bize bağırıp çağırıyor.

"Oyun oynamayı bıraktım," diye kulağıma hırlıyor Kane, gördüğümüz ilgiyi görmezden gelerek. "Biz gidiyoruz."

Kırmızı görüyorum.

Seni kim rahatsız etti, est amage?

Sen bu işe karışma.

Sana karşı gelen kişi için endişeleniyorum, diyor Memnon biraz fazla neşeli bir ifadeyle. *Ayrıca gözler ilk saldırı için harika bir yerdir.*

Kane'in gözleriyle ilgilenmiyorum.

Kane'e diyorum ki, "Beni yere indirmezsene aletin buruşup düşmesi için lanet okuyacağım."

"Bu biraz rahatsız edici," diyor Kane, "ama ikimiz de biliyoruz ki bir tehdit beni yıldırılmaz."

Ben cevap veremedim -ya da sihrimi toplayamadan- Kane burnunu yan tarafıma bastırıyor ve beni bir kez daha kokluyor. "Hâlâ doğru kokmuyorsun," diyor.

Çılgınlık atmak istiyorum. Onun yerine, gücüm tedirgin dalgalar halinde üzerimden akıp gidiyor. Lycan bunu hissetmiş olmalı, çünkü "Olay çıkarma." diyor. *Onu öldüreceğim. Bundan zevk de alacağım.*

"Bunu beni kaçırmanın adamı söylüyor," diye tıslıyorum. *Eminim* olay çıkmasını istemiyordur. Bu onu kötü gösterir.

"Seni *kaçırmıyorum*," diyor. "Ben-" Başka bir şekil değiştiren yanına gelip kim bilir ne sorduğunda sözleri yarıda kesiliyor.

Partinin öbür ucunda Sybil'i görüyorum, *"İyi misin?" diye soruyor.*

Hayır, cevap veriyorum.

Hemen içkisini birine doğru itiyor ve gözlerinde kararlılıkla bize doğru yürümeye başlıyor.

Ancak o bir şey yapamadan, kolumu bir düzineden fazla süpürgecin durduğu uçurumun kenarına doğru uzatıyorum.

"*Bana gel,*" diye emrediyorum Sarmatça, bir parça büyü savurarak. Süpürgelerden birine seslenirken kendimi sarhoş bir Jedi gibi hissediyorum.

Alkol gücümü biraz köreltıyor, çünkü odaklandığım süpürge bir saniyeliğine dik kayaya yaslandığı yerde titremekten başka bir şey yapmıyor. Ama sonra, biraz yavaşça, duvardan sıyrılıyor ve kalabalığı yararak doğaüstü yaratıkları bir kenara atıyor.

Süpürge ellerime düştü. Başarı.

Kane omzunun üzerinden bakıyor.

"*Bizi eve uçur,*" diye süpürgeye emrediyorum. Süpürge ileri doğru sarsılıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Tutuşundan kurtulduğumda Kane küfrediyor. Kendimi tahta sapın üzerine sürüklemek ve Kane'in kararlı tutuşundan uzaklaşmak için çabalamak en gurur duyduğum an değil.

Süpürge ileriye doğru fırladığında kendimi tam üzerine yerleştirmiştik ki, şimdi partiyi yarıp geçiyorum ve insanları deviriyorum.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" Giderken sesleniyorum.

Kane peşimden geliyor ama Sybil'in büyüü sahile yayılıyor ve muhtemelen şekil değiştirenin bana daha fazla yaklaşmasını engelliyor. Kalbim kabarıyor; o inanılmaz bir arkadaş.

"Selene!" Kane bağılıyor, ona dönüp baktığımda acı bakla gibi gözleri parlıyor.

Olay çıkarmamak için çok fazla.

Süpürgeyi döndüreceğim, böylece Lycan'la yüz yüze gelebileceğim.

"Canın cehenneme, Kane!" Sesim çınlıyor. "*Kimse bir cadiya emir veremez.*"

Etrafımdaki kalabalık da aynı fikirde olmalı çünkü birkaçına çarpmama rağmen alkış ve tezahürat sesleri duyuyorum.

Süpürgem gökyüzüne doğru yükseliyor, Kane'in ve oradaki diğer herkesin erişemeyeceği kadar yükseğe, sonra da hızla uzaklaşıyorum.

Heyecan verici bir dakika boyunca, kararlı Lycan'ı yenmenin mutlak zaferinin tadını çıkarıyorum.

Sonra büyük, göze batan bir hatayı fark ettim: Süpürgemi *eve* uçacak şekilde yazmıştım. Eve gitmek *istemiyorum*. Sadece Kane'den uzaklaşmak istedim.

Tam süpürgeme geri dönmesini emredecektim ki bir rüzgâr süpürgemi yana doğru savurdu ve neredeyse beni yerinden oynatacaktı. Kendimi düzelttiğimde, dünya dönüyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp görüşümü netleştirmeye çalışıyorum ama dünya hala dönüyor ve süpürgem hala havaya doğru yükseliyor. Ben

şimdi yerden elli fit kadar yüksekte ve çok ama çok sarhoş. İnanılmaz derecede.

Süpürgenin sapını sıkıca kavıyorum, midem bulanıyor.

Bir kadehten daha az içmişim. Votka gerçekten güçlü olsa bile, beni bu kadar yoğun etkilememeliydi. Değilse-

Çivili değilse tabii.

Şeytanın çükü. Biri içkime ilaç mı kattı? Ya da Olga'nın içkisine, bana o verdiği göre? *O mu yaptı?*

Kahretsin, Kane benim için endişelenmekte haklıymış demek ki, her ne kadar bunu olabilecek en iğrenç şekilde yapmış olsa da.

Gücümü çağırıyorum. "*Beni yere indirin,*" diye Sarmatça emrediyorum.

Büyüm içimden yavaş yavaş çıkıyor ama süpürge alçalmak yerine tutuşumun altında sarsılıyor ve neredeyse beni fırlatıp atıyor.

"Yedi cehennem," diye küfrederek kendimi düzeltiyorum.

Tekrar zıplıyor ve bedenim yana doğru eğiliyor. Ben devrildikçe dünya dönüyor. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kollarımı ve bacaklarımı umutsuzca süpürgenin etrafına sarıyorum, tamamen serbest kaldığımda havadaki süpürgeimin alt tarafına tutunuyorum.

Bu çok talihsiz bir durum.

Omzumun üzerinden baktığımda, elli metre altımdan geçen toprağı görüyorum. Süpürgeim tekrar, tekrar ve tekrar zıplıyor ve sonunda ayaklarımı yerinden çıkarıyor. Bacaklarım süpürgeден kayıp beni ellerimden asılı bıraktığında çığlık atamayacak kadar korkmuştum.

Etrafım gözümün takip edebileceğinden daha hızlı bulanıklaşıyor ve midem çalkalanıyor. Dünyanın hareketini durdurmak için gözlerimi kısıtayıp kapatıyorum.

"Bizi yere indirin!" Emri bağırarak söyledim. *Selene?*

Memnon'un sesi araya giriyor. *Sen... gökyüzünde misin?*

Bazı düşüncelerimi duymuş olmalı.

Çok uzun sürmez.

Sihrim komutuma takılıyor gibi görünüyor, süpürgeyi zayıfça çekiyor. Buna karşılık süpürge havada duraklıyor, sonra da beni de yanına alarak düşmeye başlıyor.

Bu da ne demek oluyor? Sesindeki alarm, kafamdaki çığlıkla çok iyi örtüşüyor.

Ne mutlu ki ve benim hiçbir çabam olmadan, süpürge uçmak için büyülendiğini hatırlıyor gibi görünüyor. Birdenbire düşmeyi bıraktı ve düzleşti.

Hareket omuz eklemlerimi çekiştirirken dişlerimi sıkıyorum ama asıl endişelendiğim ellerim. Avuçlarım terden kayganlaştı ve tutuşum ahşap sapın üzerinden kayıyor ve lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun-

"Ellerimi bu süpürgeye mühürle!" Sarmatça emrediyorum, gücümü kollarımdan aşağıya ve avuçlarıma yönlendiriyorum.

Ölü dili çağırmama ve büyümü ellerime aktarmama rağmen hiçbir şey olmuyor. Gücüm bedenimi terk etmiyor ve büyü kök salmıyor.

Büyü tamamen başarısız olur.

Ben de geliyorum! Memnon diyor ki. *Dayan biraz.*

Ama artık yapamayacağım tek şey dayanmak.

Parmaklarım terden kayganlaşmış tutamaktan kayıyor ve düşüyorum.

BÖLÜM 33

SELENE. SELENE.

Selene!

Tüm tanrılara lanet olsun... Roxilana, cevap ver bana, aşkım!

Bir nefes çekiyorum, bu hareketle bir tutam acı çiçek açıyor ve göz kırpiyorum.

Memnon mu? Kaşlarımı birleştirerek söylüyorum.

Lanet yıldızlara şükürler olsun. Yaralandın mı? Senin için geliyorum.

Benimle konuşmaya devam et.

Gözlerimi tekrar kırıştırıyorum, hâlâ dönüyor gibi görünen üstümdeki bulutlu gökyüzüne bakıyorum. Yaralandım mı? Sırtımda sıcak ve ıslak bir şey var ve nefes almakta zorlanıyorum...

Biraz hareket ettim ve *kutsal ana tanrıça*. Acı yayılıyor

Her yerde.

Evet, bedenimi daha da sarsabilecek bir hıçkırığı bastırarak bağımızı soluyorum. Yaralandım. Sanırım... Sanırım düştüm.

O zaman aklıma geliyor, o korkunç süpürge yolculuğu, büyüünün kayboluşu, *Sonbaharda*.

Çarpmanın etkisiyle bayılmış olmalıyım, ama ne yazık ki şimdi uyanığım - acım da öyle. Bacaklarımdan beyaz kıvılcımlar yayılıyor. Özellikle bir bacağım açıkta kalmış gibi hissediyor, sanki rüzgâr hafifçe okşasa bile içime ağrılar gönderecekmiş gibi.

Açık yaralarla ilgili eski anılarım var. İçimin havayla öpüşme hissini biliyorum.

Kendini değerlendir, est amage. Neyin yaralı olduğunu söyle.

Başımı kaldırıyorum ve vücudumun hizasına bakıyorum. Etrafımın dönmesini engellemek fazladan birkaç saniye alıyor. Loş ışıktaki, sol bacağımın karmaşasından çıkan beyaz bir kemiği seçebiliyorum. Bir iniltiyi bastırıyorum.

Karanlıkta söylemek zor ama sağ bacağım yanlış açılardan bükülmüş gibi görünüyor. Ve sırtım.

Gözlerimi kısıtlayarak kapatıyorum ve yükselen mide bulantımı yutuyorum.

Bacaklar kırık. Biri...bileşik kırık-kemiğimi görebiliyorum.

Acı ve bilgi arasında neredeyse öğürüyordum ve beni durduran tek şey hareket edemeyeceğimin bilincine varmaktı. Zaten kendi kanım olduğundan emin olduğum bir havuzun içinde yatıyorum. Karışıma kusmuğu eklemek istemiyorum.

Kane ile gitmeliydim, diye düşünüyorum umutsuzca.

Şekil değiştirenin tüm bunlarla ne ilgisi var bilmiyorum, diyor Memnon karanlık bir sesle, ama ilk fırsatta köpeğin derisini canlı canlı yüzüp postunu duvarıma monte edeceğimden eminim.

Bu onun hatası değildi.

Tabii içkime ilaç katmadıysa, ama bu bana pek olası gelmiyor. İşte alfalar bu tür karanlık, korkak şeylere karşı savaşır.

Kane'i boş ver, Memnon emrediyor. Sana büyü yapacağım. İhtiyacın olanı al ve kendini iyileştirebildiğin kadar iyileştir. Şu an seni takip ediyorum. Yakında orada olacağım.

Beni nasıl takip ediyorsun? Şaşkınca soruyorum.

Yaralarını iyileştir, diyor nazıkçe. O zaman sana söyleyeceğim.

İçime odaklanarak uzanıyorum ve Memnon'un büyüünü yakalamaya çalışıyorum. Belki acıdan, belki de başka bir şeyden, ama onu kavramak bile her zamankinden daha zor oluyor. Ve onun gücünü bir büyüye dönüştürmeye çalıştığımda, geçmişte olduğu gibi irademe yanıt vermiyor.

Nefesim daha hızlı ve daha hızlı geliyor, bu da göğsümü alevlendiriyor. Kırık kaburga mı? Delinmiş akciğer? İç kanama mı?

Dikkatimi acıdan uzaklaştırıyorum ve kendi sarmal gücüne odaklanıyorum. Orada, içimde yaşıyor, ama şimdi sanki artık onu yönlendiremiyorum.

Hayal kırıklığı ve acı içinde haykırıyorum.

İşe yaramıyor.

Çalışmayan ne? Memnon talep ediyor.

Benim ve senin büyüün. İkisini de kendimi iyileştirmek için kullanamam. Kullanamıyor musun? Sanki bu düşünce akıl almazmış gibi konuşuyor.

İki bin yıl önce, doğaüstü varlıklar bu kadar birleşik değilken ve büyüümüz bu kadar özelleşmemişken, böyle bir şey büyük ölçüde düşünülemezdi.

Biri bana ilaç verdi. Sanırım.

Birinin bana bunu yapmaya cüret etmesine duyduğu öfke aramızdaki bağı koparıyor.

Size yemin ederim, est amage, siz güvende olduğunuzda, onları bulacağım ve bunu ödeyecekler.

Bana içkiyi veren Olga'yı düşünüyorum. Hiçbir şeyden şüphelenmediğim Olga'yı. Ağlamamak için gözlerimi kısıtım. Meclis kardeşlerime güvenmemem gerekiyordu ama güvenmiştim.

Aptalın tekiydim, kabul ediyorum. Güvenmemem gereken birine güvendim.

Uzaklarda bir yerde, bir araba geçiyor. Bir yolun yakınındayım. Bu... bu iyi, sanırım.

İnsanlara güvenmek sizi aptal yapmaz. Sadece iyimser yapar. Bu hayatta kim olduğunla ilgili en çok sevdiğim şeylerden biri bu. Dünya henüz inancını kırmadı.

Henüz.

Sanırım anahtar kelime bu. Çünkü her şiddetli münakaşa bunu azar azar yok eder.

Bu bana söylediğin en nazik şeylerden biri olabilir, diyorum.

Acı hafızanı köreltiyor, aşkım.

Sevgiden kalbim sızlıyor. Bana öyle hitap etme.

İyi, diyor. O zaman benim vahşi kraliçeme, mükemmel eşime, gelecekteki çocuklarımın annesine ne dersin?

Yüzümü buruşturuyorum. Kesinlikle sonuncusu değil. Bunu yapmak için elime doğum kontrol iksiri almam gerekiyor.

Bir dahaki sefere amını okşarken sana karşı kullanmam için bana çok fazla cephane veriyorsun.

Memnon, diyorum, dehşete düşmüş bir şekilde. Bunu beni acıdan uzaklaştırmak için söylediğini biliyorum, ama kahretsin, biraz fazla işe yarıyor. Bunu bana karşı kullanmaya cüret edemezsin.

Endişeyle karışık olsa da, eğlendiğini hissediyorum. Keşke onurlu bir adam olsaydım...

Memnon!

Uzakta, yolda başka bir motor gürliyor. Yavaş hareket ediyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve bulunduğum çimenli tepenin yanından hızla geçmek yerine yavaşlıyor, sonra rölantide çalışıyor.

Bir kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum, ardından yol kenarındaki çakıllara basan ağır ayak sesleri geliyor.

Sen misin, Memnon?

Henüz oraya gelmedim.

Sikeyim.

Birisi, diyorum.

Ve onların iyi bir Samiriyeli olma ihtimali yok denecek kadar azdır.

Bağın diğer ucunda Memnon'un alarmını hissediyorum. Sonra kayboluyor, o kadar hızlı geri çekiliyor ki büyücü onu benden kasten saklıyor olmalı.

Üzerinde hiç silah var mı? diye sorar. Bu, Roxilana'nın üzerinde olduğundan emin olmak için kullandığı bir şey.

Hayır, usulca söyledim.

Bu habere vereceği tepkiden beni koruyor.

Bu sırada altımdaki yabancı, ayakkabılarının altında çıtırdayan yabani otlarla dağlık yokuşu tırmanıyor.

Memnon, bir zamanlar olduğu gibi savaş lordu gibi konuşarak bana *sihrini tekrar çağırmamı* emrediyor. Sesinde hiçbir zorlama olmasa da, emre sorgusuz sualsiz boyun eğiyorum.

O ayak sesleri yaklaşırken bile gücüme uzanıyorum. Orada, derimin altında dönüyor, ama ondan tamamen kopmuş durumdayım. Ve büyü yarı-duyarlı olmasına rağmen, beni kendi başına iyileştirmeye hiç ilgi göstermedi.

Hâlâ çalışmıyor, diyorum Memnon'a. Büyüyen paniğimi bastırmaya çalışıyorum.

Sıkı tutunun, İmparatoriçe. Geliyorum.

Sıkı tutunmaktan *başka* yapabileceğim bir şey yok. Kullanılabilir büyüm, silahım ve hareket kabiliyetim yok.

Bekle.

Parmaklarımı oynatıyorum ve kollarımı test ediyorum. İkisi de oldukça kötü durumda ama vücudumun geri kalanını sabit tutarsam sağ kolum hareket edebiliyor.

Dikkatle, kendimi savunmak için kullanabileceğim herhangi bir şey bulmak için etrafı yokluyorum. Kolumun hafif hareketleri bile yan tarafımı çekiştiriyor ve

Bir ıgılgı bastırmak için alt dudağımı ısıırıyorum. Ama parmaklarım kısmen toprağa gömülü bir tağa değiyor. Onu çıkarmak için tırnaklarımı toprağa batırıyorum.

Hareket çimenlerin hışırdamasına neden oluyor ve sesi maskeleyecek bir sihrim yok. Neredeyse sessiz ve hareketsiz kalmaktan vazgeiyordum.

Eğer senin için bu kadar yol geldilerse, seni bulacaklardır, diye kendime hatırlatıyorum.

Ben de kayayı çekiştirerek kurtardım. Avuç içimden daha büyük değil ama sert ve keskin bir tarafı var.

Yeterince iyi.

Şimdi yapılacak tek şey beklemek.

O uğursuz ayak sesleri kıyıdaki yamaçta uzandığım yere doğru ilerliyor ve bir işaret fişeği gibi beni kendine çekiyor. Figürü ilk gördüğümde, tek seçebildiğim karanlık, kapüşonlu bir şekil.

Yaklaşıyor ve bir an insansı bir yüz ve görmeyen bir çift göz görüyorum.

Şaşkınlıkla sarsıldım.

Everwoods'da seni yok ettiğimi sanıyordum.

Sadece birkaç hafta önce bir büyüyle paramparça ettiğim kil yaratık bir kez daha bir bütün oldu ve şimdi benim için geri döndü.

BÖLÜM 34

BİRKAÇ SANİYE BOYUNCA, YARATIK BANA BAKTI VE BEN

Ne düşündüğünü merak ediyorum, tabii düşünebiliyorsa. Ayağımın altında ezdiğimde kafasının içi boştu.

Belki o da bana aynı şeyi yapar; rollerimiz tersine döndüğü için yüzümü ezerek unutturur.

Sonunda eğiliyor, elleri bedenime uzanıyor.

Yeterince yaklaşıp kadar bekliyorum ve sonra elimdeki taşı savurarak ileri atıyorum, bu hareket yaralarımın çığlık atmasına neden olurken boğazımdan acı dolu bir çığlık kopuyor. Taş canavarın yanağına değdiği anda çömleklerin kırılma sesini duyuyorum.

Yaratık biraz geri çekildi ama tepkisi bu kadarla sınırlı kaldı. Sonra tekrar bana doğru uzanıyor.

Gövdem yanıyor ama kolumu geri çekip ikinci kez savuruyorum ve varlığın bileğini hedef alıyorum.

Yaratığın diğer kolu etrafıma dolanıp beni yukarı çekmeden bir saniye önce uzantı kopuyor.

Yedi cehennem, acı!

Her yerde; kaburgalarım, bacaklarım, sırtım ve boynumda. Görüşümü bulandırıyor ve beni yeniden parçalıyor.

Canavar beni elinden geldiğince kavırıyor, gövdeyi eziyor ve acımı artırıyor. Sonra yürümeye başlıyor.

Kırık bacaklarım yerde sürüklenirken, acıdan boğulurcasına bir çığlık yükseliyor. Görüşümün kenarlarındaki karanlık artık içeri doluyor ve neyse ki bayılıyorum.

Selene! Memnon bağımızı koparıyor. *Selene! Cevap verin, lütfen, kraliçem!* Kalın, pıhtılaşmış korku onun sözleriyle birlikte bastırıyor.

Acı geri döndüğünde bunu kaydetmeye ancak zamanım oluyor.

Acını hissedebiliyorum! Memnon devam ediyor. *Neler oluyor? Kaçırıldı... Bir yaratık var...*

Safra, durdurabileceğimden daha hızlı yükseliyor ve beni öğürmeye sürükleyen yaratıktan başımı çevirmek için sadece zamanım var.

Canavar yavaşlamıyor ve kırık, kanlı bacaklarım yamaçta ilerliyor, geçtiğimiz yabani otlar açık yaralarımaya yapışıyor, bu his beni tekrar kusturuyor.

Dayan, benim vahşi kraliçem.

Bu konuda seçme şansım olduğunu sanmıyorum. Hoşuma gitse de gitmese de buna katlanmak zorundayım.

Sanırım hıçkırıyorum, kıvraniyorum. Acı beni tüketiyor gibi hissediyorum. Belki de öyledir çünkü gece bir kez daha kararıyor... ve sonra beni tamamen yutuyor.

ACI!

Ona uyanıyorum. *İçine* gömülüyorum. Belki de ölmüşümdür. Belki de cehenneme gittim ve onun ateşli koridorlarında yıkanıyorum.

Ağır göz kapaklarımı açmaya zorluyorum. Dünya hareket ettikçe ben de sallanıyorum, dönüyorum, kayıyorum.

Hala uçuyor muyum?

Ama hayır, üstümde bir tavan var ve bir şey sırtımı ve kalçalarımı kavırıyor.

Bir sandalye, fark ettim.

Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama sırtımda tutulmuşlar, açısı kürek kemiklerimi sıkıştırıyor.

Parçalanmış b a c a k l a r ı m sandalyeden sarkıyor ve şu anda bulunduğum pozisyon onlara çok fazla baskı uyguluyor, acı acımasız.

Sanırım yine öğüreceğim... Düşüncelerim bile ağır aksak geliyor.

Selene!

Odanın dönmesini engellemek için gözlerim fıldır fıldır kapanıyor ve yükselen mide bulantımı yutkunarak bastırıyorum.

Memnon mu? Şaşkınlıkla söylüyorum.

Ben buradayım, diyor. Benimle kal.

"Bakın kimi buldum," diyor kadınsı bir ses önümde, dikkatimi eşimden uzaklaştırarak. "Ormanda kaybolmuş kırık dökük küçük bir cadı."

Bu ses belli belirsiz tanıdık geliyor.

Gözlerimi açmak üzereydim ki bir şey yarama bastırdı.

Bacak.

Çığlık atıyorum, sonra eğiliyorum ve ateşli ıstırap beni tüketirken kusuyorum.

Bağlarımın aşağısında Memnon'un adımı haykırdığını duyabiliyorum.

"Bana bak," diye emrediyor ses ve sihirli bir dokunuş var.

Sipariş.

Yüzümü tekrar konuşan kadına dönmek zorunda kalıyorum. Zengin kahverengi saçları ve yüzüne masumiyet havası veren yumuşak, Bambi gözleri var. Kadın çok hoş, sevimli ve tanıdık ve belki de vücudum acı ve bana verilen ilaçla yıkanmamış olsaydı onu tanıyabilirdim.

"Beni hatırlıyor musun?" diye soruyor, düşüncelerimi yankılayarak. "Çünkü *ben seni hatırlıyorum.*"

Parmağını çekerken bacağım ıslak bir emme sesi çıkarıyor, parmak artık kanlı.

Hem acıdan hem de korkudan çığlık atıyorum.

SELENE! Memnon'un sesi kafamın içinde gümbürdüyor. *Her ne oluyorsa, benimle kal,* diye yalvarıyor.

Konuşamıyorum.

"Havlu," diye emrediyor, elini uzatarak.

Gölgelerin arasından insansı yaratık öne çıkar, yüzü ve elleri bir kez daha bütündür. Ellerinden birinde, kadına verdiği beyaz bir bez tutmaktadır.

Canavara bakmadan alıyor, parmağındaki kanı titizlikle sildikten sonra bir kenara atıyor.

Her şey çok pratik. Hazır havlu, sandalye, bağlar, onun sabit, emin, *tanıdık* varlığı.

Daha önce fark etmediğim bir şeyi şimdi fark ediyorum: yaratığa komuta ediyor, tıpkı baş rahibenin büyü çemberinin olduğu gece yaratığa komuta ettiği gibi. *İşte bu o.* Baş rahibe.

Gözlerim çok hızlı bir şekilde kadına geri dönüyor ve oda dönüyor.

"Beni bir daha göremeyeceğini mi sandın?" diye soruyor.

Zihnimi keskinleştirmeye çalışıyorum, çünkü bu önemli, ama acı, kan kaybı ve her ne ile uyuşturulduysam her şeyi şaşırtıyor.

Baş rahibenin şekil değiştiren kız Cara'ya onu bağlamaya çalışmadan önce verdiği şey bu olmalı. Büyümüzü etkiliyor olmalı.

"O gecedен beri seni arıyorum," diyor.

Seni istiyor, Nero'ya saldıran cadılardan biri beni uyarmıştı.

Kime? Ben sormuştum.

Lia.

Baş rahibeye bakıyorum, yüzüne bir isim koyuyorum. Lia. Şaşkınlıktan çok, korku hissediyorum.

En az bir cadıya bağlanmış -Memnon'un sorguladığı eğitmen Lauren- ve neredeyse Cara'ya da bağlanıyordu. Ve sonra Nero'ya saldıran cadıların hepsi olmasa da belki bazıları bu kadına bağlanmıştı. Muhtemelen kendi istekleri dışında.

Ve şimdi buradayım, uyuşturulmuş, yaralı, kısıtlanmış ve çok ama çok savunmasızım.

"Bana tek bir kızıdan daha fazlasına mal oldun," diyor Lia. "Bana *altı* kıza mal oldun. Ve hepsi ne için, onura olan saf inancın için mi? Adalet için mi? Kızlarımı öldürürken ahlaki üstünlüğün neredeydi? Ormanda ölü yatanları. Onların da kurtardığın şekil değiştiren kadar masum olduklarını biliyor muydun?"

Bana bakarken midem kendi kendine dönüyor.

Lia öne doğru eğilip ellerini kalçalarıma koyuyor. Acıya karşı çenemi kilitliyorum, gözlerim yaşıyor. "Şimdi kendini üstün mü hissediyorsun?" Yanıt vermeyince parmaklarını sokup kırık bacaklarımdan birini sallıyor ve görüşüm kararıyor. "*Cevap ver bana.*"

Selene! Memnon'un sesi telaşlı. Her ne oluyorsa, ben buradayım.

Ben hep buradayım, seninleyim.

Arkadaşımla duygularına cevap veremem. Burnumdan hava emerken, çılgılık atmamaya ya da öğürmemeye çalışırken olmaz.

Lia'ya cevap verebileceğimi düşündüğümde fısıldıyorum, "*Hayır.*"

Kadın bana bakıyor, yüzü acımasız. Onu yatıştıran bir şey görmüş olmalı, çünkü ifadesi yumuşuyor.

"Her şey sırayla," diyor Lia. "Şu yaralarla ilgilenelim."

Çenemi sıkıyor ve niyetlendiği şeye karşı kendimi çelikleştiriyorum.

"Kemikler yeniden kaynar, etler dikilir. Sinirler iyileşir, yaralar onarılır."

Kalın, erik renkli büyü ondan akıyor ve dalgalar halinde üzerime dökülüyor. Derime işliyor, yaralarımı onarmaya başlarken bedenimi ısıtıyor. Her ne bekliyorsam, bu bir iyileştirme büyüğü değildi.

Büyünün özellikle nazik olduğundan değil.

Bacaklarım sertçe sarsılıyor, Lia'nın gücü onları kabaca sıfırılıyor. Sandalyenin kenarına yaslanıyorum ve yüzümden ter ve birkaç damla yaş damlıyor. Büyüsü kaburgalarımı sarsıyor ve bu çok fazla acı, çok fazla-

Boğazımdan bir feryat kaçıyor. Ama acı sadece birkaç dakikalığına zirve yapıyor. Sonra büyüğü yaralarımın en kötüsünü iyileştirirken daha kontrol edilebilir bir şeye dönüşüyor.

Orada nefes nefese oturuyorum, saçlarımın terli telleri yüzüme yapışıyor. Lia'ya beni neden iyileştirdiğini sormak istiyorum ama yakında bunu öğreneceğime dair içimde korkunç bir his var.

Acı hafifledikçe, yönelim bozukluğum da azalıyor. Hâlâ kemiklerim yorgun ama oda artık dönmüyor ve önümdeki kadına gerçekten odaklanabiliyorum.

Bedenim tekrar bir araya geldiğinde, büyüğü odadan dağılıyor.

"Arkadaşların tarafından ihanete uğradın, Selene Bowers," diyor Lia. "Tıpkı yakında benim adıma başkalarına ihanet edeceğin gibi. Seçme şansın olmayacak. Hiçbirinizin yok." Benden uzaklaşıyor ve ayağı kalkıyor. "Çoğu zaman cadılarımın hayatları umurumda olmaz," diyor Lia geri çekilerek. "Ama sen? Beni kızdırdın. Bu yüzden seni kullanmaktan zevk alacağım."

Benden canavara doğru dönüşüyor.

"Yaratık, altı cadı ya da büyücü topla." "Selene'in bana mal ettiği her kişi için bir tane" diye eklediğinde dikkati bana dönüşüyor.

Canavar mekanik bir şekilde Lia'nın arkasındaki kapıya doğru yürür ve odadan çıkar.

Lia yanına uzanıyor ve küçük bir bıçağı kınından çıkarıyor. Parıldayan çeliğe bakıyorum, bir sonraki hamlesinin ne olacağının farkındayım.

Memnon, zor durumdaki genç kız olmaktan nefret ediyorum ama şu anda sana gerçekten ihtiyacım var.

Bağımızın diğer ucundan, Memnon'un aciz öfkesini hissediyorum. *Özür dilerim, tatlı dostum. Ben de geliyorum. O zamana kadar düşmanlarımızı işaretle. Ölümlerinin yavaş olacağına yemin ederim.*

Bana ulaştığında çok geç olabilir.

"Normalde bunu cadılar meclisinde bağı cadılarım la yapmayı severim," diyor Lia, bıçağı avucuna vurarak. "Yiyecek, içecek ve küçük bir kutlama olur. Medeni ve eğlenceli." Sandalyeme doğru yürüyor. "Bu eğlenceli olmayacak. Ne kadar medeni olacağını bile söyleyemem. Benden nefret edeceksin, bundan eminim, ama o zamana kadar bana tamamen bağlanmış olacaksın," diyor Lia.

Sözleri ve gözlerindeki kesinlik karşısında sırtımdan aşağı bir ürperti süzüldü. Daha önce gerçek bir korku hissedemeyecek kadar uyuşturulmuş ve incinmişim. Ama şimdi sistemime damlıyor.

O bana yaklaşırken çılgınca tekrar büyüme uzanıyorum. Birkaç halsiz dalını yakalayabiliyorum, ama onu dışarı itmeye çalıştığımda, elimden sadece ince bir akıntının ayrıldığını ve bıraktıktan birkaç saniye sonra havada eridiğini hissediyorum.

Sikeyim.

Bacaklarım sandalyeye bağı değil, muhtemelen daha önce çok kötü büküldükleri için. Onun hatası. Lia yaklaşır yaklaşmaz bir bacağı mı geri çekip kalçasına sert bir tekme atıyorum.

Tökezliyor, neredeyse bıçağını düşürüyor.

"*Kaltak*." Büyüsü beni sarıyor, boğazıma dolanıyor ve beni boğarken ayak bileklerimi sihirli bir şekilde sandalyeye bağıyor. "Sana *korkunç* şeyler yaptıracağım," diye yemin ediyor. "Nefret edeceğin şeyler. Derinden sürünerek çıkmak isteyeceğin şeyler."

Dehşet kanıma karışıyor.

Tekrar sihime uzanıyorum ama işe yaramıyor.

Benim gücümü al, diyor Memnon, kendi *gücünü* iterek.

İşe yaramıyor, umutsuzca söylüyorum.

Yine de tekrar dene, diye emrediyor, sesinde umutsuz bir ton var.

Onun büyüünü merkezime doğru çektiğimde, yeterince kolay bir şekilde içime giriyor. Memnon'un bu parçasının benimle birlikte, içimde olmasının verdiği rahatlık korkumu hafifletiyor.

Onun büyüü kendi gücümün etrafında dönüyor, ikisini birbirine karıştırıyor ve Memnon'un büyüünü kollarımdan aşağı yönlendirdiğimde, beni memnun etmeye hevesliymiş gibi çağırdığım yere gidiyor. Hatta kendi sihrimi de beraberinde sürüklemeyi başarıyor. Ama ikisi de avuç içlerimde duruyor. Bu sefer beni bir parça bile terk etmiyor.

Hala bir şey yok, Memnon'a söyledim.

Büyücünün korkusunun sadece en ufak bir nefesini hissediyorum, o da bu duyguyu kilitlemeden önce. Onun yerine daha fazla güç. Sanki büyü blokları telafi edebilecekmiş gibi onu bağımıza akıtıyor.

Hareket edebilir misin? Memnon soruyor. Bir silah bulabilir misin?

Lia'nın arkasındaki kapı açılıp altı kişi ve ardından kilden yaratık içeri girince dikkatim ondan kopuyor.

Bir şeyler oluyor diyorum. Konuşamıyorum.

Yeni gelenleri incelerken bağdan uzaklaşıyorum. Hiçbiri Lia'nın başkanlık ettiği son büyü çemberi gibi maske takmıyor ve çoğu sert, acımasız yüzlere sahip erkekler. Gruptaki iki kadını tanıyamıyorum. Okula birlikte gittiğim cadıların çoğundan daha yaşlı görünüyorlar.

Tüm bu doğaüstü varlıkların gözlerinde bir düzlük var ve sezgisel olarak, hiçbirinin beni Cara'ya yaptığım gibi kurtarmayacağını biliyorum.

Lia, "Bir bağlama işlemi yapacağım," diye duyurdu.

Altı kişilik grup konuşmuyor ama ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp odanın kenarına koymaya başlıyorlar. Yalınayak olduklarında, başlarında Lia olmak üzere etrafımda bir daire oluşturuyorlar. Yedisi el ele tutuşuyor ve sonra Lia Latince büyüler yapmaya başlıyor.

"Eski büyüü ve ayaklarımızın altındaki derin karanlığı çağırıyorum. Bu geceki büyü için bize gücünüzü ödünç verin. Çemberimiz senin büyüünü çağırıyor."

Büyü çemberinin oluştuğunu ve büyü akımın etrafımda bir kolumdan diğerine aktığını hissettiğimde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Ancak çember oluşturulduktan sonra Lia çemberin ortasında bana katılıyor. Hançer hâlâ elinde, kollarını ve bıçağını başının üzerine kaldırıyor.

"Yaptıklarına tanıklık edecek olan karanlığı ve yaşlı, aç tanrıları çağırıyorum," diye Latince büyü yapıyor.

Kelimeler son büyü çemberinde kullandığı kelimelerle aynı. Ancak şimdi, o yaşlı, aç tanrıları bir ay önce hissetmediğim şekilde ayaklarımın altında bir yerlerde hissediyorum. Gözleri Lia ve bana odaklanmış durumda.

İzleyeceğiz, fısıldıyor gibiler.

Lia kollarını indiriyor, sonra hançerinin ucunu önkolunun ten rengine bastırıyor. Bıçağı yavaşça aşağı çekiyor, ilerledikçe bir çizgi halinde kan akıyor. "Bu kısmı büyü çemberinden hatırlıyorsun, değil mi?" diyor bana çalışırken.

Etrafımızdaki diğer doğaüstü varlıklar sessiz.

Ritüelin bu kısmını hatırlıyorum, sadece son yaptığında açtığı yara göğüs kafesindeydi.

Memnon, diyorum kararsızca, bağımıza bir kez daha uzanarak. Bakışlarım o kan çizgisine sabitlendi.

Benden ne istiyorsunuz, İmparatoriçe?

Onun burada olmasına ihtiyacım var, ama zaten olduğundan daha hızlı gelmesini isteyemem, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Lia sandalyemin arkasına geçiyor ve bağlarımı kesiyor.

Ben ona bir yumruk atamadan, büyüsu kollarımı tutuyor.

Ellerimden birini tutuyor ve büyülu bağlarından kurtarıyor.

Lia kolumu uzatıyor ve bıçağını derime saplayarak narin eti ayırıyor.

Memnon! Şimdi haykırıyorum. *Memnon!*

"Kanla bağlarım, kemikle kırarım-" Hayır,

hayır, hayır!

Kesik ön kolumu tutuyor ve kendi kanlı kolunu benimkine bastırıyor, yüz ifadesi kararlı.

NELER OLUYOR?

Lia'ya karşı mücadele ediyorum. *Bana bir bağlama büyüsu yapıyor!* Ağlıyorum. Bağımızın diğer ucu ölüm gibi hareketsizleşiyor.

Sonra Memnon'un büyüsu sistemime doluyor, bir okyanus gibi içime akıyor. Normalde bağın içinden çekmek için ona uzanmam gerekir, ama sanki büyücünün kendisi hepsini dışarı itiyor.

Onun büyüsuyle sıcaklık, bağlılık ve *sevgi* geliyor. Yorgun ve güçsüzüm ama onun ve kendi gücümnden alabildiğimi alıyorum ve her bir parçasını kollarımdan aşağı ve ellerimden dışarı akıtıyorum. Durgun bir turuncu ve çivit rengi büyü bulutu yayılıyor ama Lia'yı biraz geriye itmekten başka bir işe yaramıyor. Bana tutunmasını kırmaya bile yetmiyor. Hâlâ kanının benimkiyle karıştığını hissedebiliyorum.

Bakire, Anne ve Kocakarı, bu olamaz. *"Sadece ölümle vazgeçebilirim."*

Yeni, müdahaleci bir bağ içime doğru ilerlerken çılgılık atıyorum, büyü bedenimi kesiyor.

"Ben ne emredersem, itaat edeceksin. Son gününe kadar senin iraden benimdir."

Bu bağın acısı yakıcıdır, ama belki de bunun nedeni, diğerlerinden farklı olarak, bunun rızaya dayalı olmamasıdır.

Göğüs kafesimin arkasına yerleşiyor ve kökleri kemiklerimin içine giriyor gibi görünüyor. Yanaklarım ıslak ve hâlâ çığlık attığımı fark ediyorum. Ses yüzünden boğazım düğümleniyor.

Bir an için Memnon'u tam orada, bağ sayesinde olabildiğince yakın hissediyorum.

Onun tarafında sessizlik var, ama o sessizlikten öfke geliyor. Apoplektik öfke.

Çok fazla öfke. Bir orduyu on kez öldürmeye yetecek kadar.

Üzüntümün ve dehşetimin altında, onun krallıklar yıkmasına yardımcı olan aynı kararlılığı hissedebiliyorum.

Geliyorum, diyor yine, ama sesi tamamen farklı. Soğuk. Öfkeli. *Ödeyecekler*.

"Bizi yalnız bırakın." Lia, gözlerini benden ayırmadan bir grup doğaüstünü kovuyor.

Altı kişi ellerini bırakıyor ve sözsüzce odadan çıkıyorlar. Benim hıçkırıklarım dışında tek bir ses bile çıkmıyor ve sanırım bu doğaüstü varlıklardan da en az Lia kadar nefret ediyorum. Hepsi onun kadar kötü olamaz, yine de böyle bir eyleme katıldılar.

Belki onlar da benim gibi bağlanmışlardır.

Bu düşünce içimden bir çığlık daha koparıyor.

Kapı arkalarından tıkırdayarak kapandığında, Lia'nın üzerimdeki büyülu tutuşu gevşiyor. Beni yerimde sabitlemediği için sandalyeden kalkıp soğuk beton zemine düşüyorum.

Çığlıklarım kesiliyor, ama şimdi başımı eğerken nefes alıyorum. Lia bana doğru yaklaşıyor. Topuklarının sivri uçlarını görebiliyorum.

"Vay, vay, sen güçlü bir cadısin. Kimse beni bu konuda uyarmadı. Hepsi senin zayıf ve *unutkan* olduğunu söyledi. Kolay bir hedef ama zayıf bir varlık." Ayakkabılarından birinin burnunu çıplak zemine vuruyor. "Peki bu ne?" Bana bakıyor ama gözleri odaklanmamış. Başını eğiyor. "Başka bir bağ mı?" Kaşlarını çatıyor. "*İki* bağ mı?"

Kendi bağları dışında başka bağları da hissedebiliyor olması dehşet verici.

Beni çenemden tutup başımı yukarı kaldırıyor. "Onların var olmasına izin veremem." Gözlerinde neşeli bir parıltı var. "Bu işleri karmaşıktırır."

Bu gece sizi serbest bıraktığımda ilk gerçek göreviniz, bulduğunuz ilk fırsatta bu bağların her birini koparmak olacak."

Kötücül gücü içime işlerken bir elimi göğüs kafesime bastırıyorum ve niyetini bana zorla kabul ettirirken tekrar tekrar kabarmaya başlıyorum.

Memnon böyle bir saldırıdan kurtulabilirdi, ama tatlı, huysuz Nero, şu anda bile beni bekliyor...

Tekrar kusuyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Erik rengi büyü Lia'dan akarak ona uğursuz bir fon oluşturuyor. "Temel konuların üzerinden geçelim. Bana *asla* zarar vermeyeceksin," diye emrediyor, emir doğrudan bağdan aşağıya ve içime kayıyor. "Beni korumak ve bana hizmet etmek için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

Parmaklarım göğüs kafesimin üzerindeki deriyi kazıyor. Lia'yı tıpkı Memnon gibi içimde hissedebiliyorum. Ama Memnon'un büyüleri varlığının tanıdık ve rahatlatıcı olduğu yerde, Lia'nın büyüleri izi bir ihlal gibi geliyor.

Sonra yanıma geliyor ve elini başıma koyuyor. Onu uzaklaştırmak istiyorum ama komutlarından biri devreye giriyor ve beni durduruyor.

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, bedenim onun dokunuşu altında eğiliyor.

Koyu mor büyü önce üzerime, sonra içime akıyor ve onu durduracak gücüm yok. Ama boğazımdan bedenime süzülürken, sistemimdeki ilacın etkilerini yok ettiğini hissediyorum. Kendi sihrimin beni tekrar sardığını hissedebiliyorum ve onun üzerindeki kontrolüm keskinleşiyor.

"Sanırım bu daha iyi hissettiriyor, değil mi?" diye soruyor üstümden. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Cevap ver bana."

"Evet," diye

tısladım.

Eli başımdan kayıyor. "Neden bana bağlı olmanın ne demek olduğunu göstermiyoruz?"

Benden uzaklaşırken topuklarının tıkırtısını duyuyorum.

"Önümde eğil."

Bu bir seçim bile değil. Onun gücü bedenimi itaat etmeye zorluyor. Belimden öne doğru eğiliyorum, kollarım önümde uzanıyor. Avuçlarımı soğuk betona bastırıyorum.

"Şimdi sürün ve ayaklarınızı öp."

Yerde ona doğru ilerlerken *bu* bir *kabus*, diye düşünüyorum.

Sonunda beni iyileştirme nedenini anladım. Hâlâ yaralı olsaydım, bu aşağılayıcı eylemleri yapamazdım. Lia belli ki

Birini incitmenin birden fazla yolu vardır.

Ayağının üstüne bir öpücük konduruyorum, her zerrem bu anı reddediyor. Lia bacağını geri çekip ulaşamayacağım bir yere götürüyor ve yüzüme bir tekme atarak beni geriye doğru savuruyor.

Başım betona çarpıp çatlarken ağzımda kan tadı alıyorum. "Canını yaktığım için bana teşekkür et."

Sesindeki neşeyi duyabiliyorum. Bu şeytani orospu çocuğu.

"Beni incittiğin için teşekkür ederim." Kelimeler boğazımdan zorla alındı.

Göz ucuyla Lia'nın gülümsediğini görüyorum, gözleri kısılmış. "*Ayağa kalk.*"

Bacaklarım altımda pozisyon alıyor ve ayağa kalkıyorum. "Bu daha iyi," diyor beni değerlendirirken.

Ona doğru hamle yapmaya çalışıyorum ama aynı sinsi büyü içime işliyor ve öne eğilmekten fazlasını yapamadan kaslarımı tutuyor. Farkına bile varmıyor.

Kil canavarın gölgeler içinde beklediği odanın köşesine bakar.

"Yaratık, buraya gel."

Yaklaşmasını izlerken gerildim. Alnında, büyü çemberinin olduğu gece gördüğüm aynı arkaik kelime. O zaman adını ya da anlamını hatırlayamamıştım, çünkü Aramice olduğunu sanmıştım. Ama değilmiş. Aramice-İbranice ile aynı alfabeyi paylaşan başka bir dil daha var.

İbranice'de *emet* kelimesine bakıyorum.

Gerçek.

İlk hayatım kısa kesilmeden önce İbranice öğrendiğim birkaç yüz kelimeden biriydi. Şimdi onu görünce tüylerim diken diken oluyor. Bu antik bir büyü.

Yaratık ona yaklaştığında Lia uzanıp şefkatle yanağına dokunuyor. "Birçok bağa sahip olmama rağmen," diyor, "bir tanıdığım yok. Buradaki yaratığım ona en yakın olan şey."

Kelimenin tam anlamıyla yüceltilmiş bir tencere.

Ürkütücü bir şekilde derisini okşamaya devam ediyor. "Selene, kendini ona karşı savunmayacaksın."

Ne yapmayacağım? Bakışlarım keskinleşiyor, iki figür arasında gidip geliyorum. "Yaratık, ona zarar ver."

Ne oluyor lan?

Devasa canavar bana doğru adım atıyor ve ben büyümü çağırarak geri çekiliyorum.

Şok oldum, bana doğru geliyor. Ama onu canavara yöneltmeye çalıştığım anda, Lia'nın emriyle büyüm duruyor.

Kahretsin.

Yaratık beni boğazımdan yakalıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor. Duvarlardan birinin yanına itilmiş bir yığın karton kutuya çarpıyorum ve çarpmanın etkisiyle homurdanıyorum, içlerinde ne varsa sarsıldıkça kutular tıkırdıyor.

Canavar bir kez daha bana doğru yönelirken kutulardan sıyrılırken *kendimi savunamayacağımı* düşünüyorum. Emir buydu. Ama değişmez değil. *Her zaman* geçici çözümler vardır. Bunu bilmeliyim, hafıza kaybıyla başa çıkabilmek için yıllarımı harcadım.

Lia'nın emirlerinde kullanabileceğim açıklar var. Bana *savunmamamı* emretti. ama bir saldırıyı yönetmek aynı şey değil.

Sihrimi avuçlarımda topluyorum.

Bunun için tek bir şansım olabilir. Bunu değerlendirsem iyi olur. Bakışlarımı yaklaşan canavara yöneltiyorum.

"*Yok et.*" Gücümü yaratığa doğru itiyorum.

Göğsünün tam ortasına isabet ediyor-

BOOM!

Büyü canavarı paramparça ediyor ve keskin parçaları her yöne fırlatıyor. Yaratığın parçaları bana doğru savrulmadan önce aceleyle bir siper oluşturacak zamanı zar zor buluyorum.

Karşımdaki Lia, yüzlerce sivriltilmiş parçanın doğal olmayan bir güçle kendisine saplanmasıyla çığlık atıyor.

Bu benim açılışım.

Çıkışa doğru

koşuyorum. "Dur!"

diye bağırıyor.

Ayaklarım adımlarımın ortasında duraklıyor ve hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. Çıkış kapısı benden sadece birkaç adım ötede.

"Bu gece bir daha büyü yapmanı *yasaklıyorum*," diyor Lia kısık sesle.

Gücüm kuruyor, bedenime geri çekiliyor.

"Yaratık," diye devam ediyor Lia çeşitli yaralarını iyileştirirken, "kendini onar, sonra da cadıya saldır."

Midem bulanıyor ve orada hareketsiz dururken panik yapmamaya çalışıyorum. Canavarı binlerce parçaya ayırdım. Eminim geri gelip bana zarar veremez?

Ama bunu düşünürken bile arkamda kırık çömlek parçalarının yere sürtündüğünü duyuyorum. Birbirlerine geçerken takırdıyorlar.

O şey yeniden canlanacak. Sonra bana zarar verecek ve ben hala kendimi savunamıyorum ve büyü kullanamıyorum. Hala ona saldırabilirim ama bacaklarımı hareket ettiremem.

Arkamdaki şeyin kendini ayağa sürüklediğini duyuyorum. Ağır adımları beni destekliyor. Onu gördüğümde, kollarını parçalamaya çalışacağım.

Ama asla görüş alanıma girmiyor. Sırtıma yakın bir yerde duruyor ve anlık durgunluk cehennem gibi.

Vuruş saniyeler sonra geliyor, canavarın ağır yumruğu kafatasımın yan tarafına o kadar büyük bir güçle saplanıyor ki yere yığılıyorum.

Acıdan önümü göremiyorum, ama sonra yaratık orada, yan tarafımı tekmeliyor.

İçimdeki hava dışarı çıkmaya zorlanırken homurdanıyorum.

Bir tekme daha, bu seferki beni yakındaki enkaza doğru kaydırır.

Ayağını kaldırıyor, botunun alt kısmı kafama nişan alıyor.

Lia odanın diğer tarafından sakince, "Onu öldürmeyeceksin," diye talimat veriyor. "Sadece canını yak, kötü bir şekilde."

Canavar çömeldi ve kollarımdan birini avuçlarının arasına aldı ve-

Çıt. Kemiklerim kırılırken çığlık atıyorum. Neredeyse mekanik bir şekilde, canavar dokunuşunu üst koluma doğru hareket ettiriyor ve-

"Hayır, lütfen, hayır-"

Çabuk.

Çığlık atıyorum.

Çok fazla acı!

Selene, ben buradayım. Memnon'un sesi kalbi kırık geliyor. *Nefes al, benim vahşi kraliçem. Ben senin yanındayım.*

Bağdan geldiğini fark etmeden bir an önce ıstırap hissediyorum.

"Bu sadece kâbusun başlangıcı Selene," diyor Lia. Kıyafetleri hâlâ kanlı ve parçalanmış durumda, bu da beni biraz olsun rahatlatıyor.

Canavar kolumu bırakıyor ve bacağıma doğru ilerliyor.

Tanrıça, hayır.

O acımasız ellerin baldırımı tuttuğunu hissettiğimde çenemi kilitliyorum. Lia'ya durması için yalvarmayacağım. Yalvarışlarım sadece onu kızdıracakken değil

Bu andan sapıkça zevk alıyor. Bunu ona vermeyeceğim.

Kararlılığımı hissetmiş olmalı.

Topuklarının uğursuz tıkırtısının gittikçe yaklaştığını duyuyorum.

"Birkaç kırık kemiğin işkence olduğunu mu düşünüyorsun?" diyor yanımda durarak. Çömeliyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek başımı ona bakmaya zorluyor. "Sana öyle şeyler yaptıracağım ki kanın damarlarında dolaşacak. Kiminle yatacağın artık *benim* seçimim ve seks hayatını bir korku şovuna dönüştüreceğim. Sevdiğin insanların bir listesini yapacağım ve adını lanetleyene kadar hayatlarını mahvetmeye zorlayacağım seni. Hayallerini öğreneceğim ve onları yıkacağım. Her şeye rağmen bana tapmanı sağlayacağım." Sözleri bir başka şaklamayla noktalanıyor ve ben çılglık çılgınlığa bağırıyorum,

uzuvlarım titriyor ve acım daha da artıyor.

Gücümü al! Memnon açıkça yalvarıyor.

Kullanamıyorum.

Canavarın elleri uyluğuma doğru ilerliyor ve kavrayışının sıkılaştığını hissediyorum. Yalvarışımı yutuyorum, ancak gözlerimden akan yaşlara ya da vücudumun korku ve acıdan titremesine engel olamıyorum. Hayır, hayır-

Çabuk.

Bu ıstırap tarif edilemez. Ben artık bir insan değilim. Sadece bir kadına dönüşmüş ham bir acı.

"Yeter, Yaratık."

Canavar beni bırakıyor ve yattığım yerden uzaklaşıyor. Acı içinde bilincimi korumak için mücadele ediyorum. Her nefes bir meydan okumaymış gibi geliyor.

Topukların ürpertici tıkırtıları yaklaşıyor. Yüzümün hemen yanında duruyorlar. "Şimdi Selene, ayaklarımı öp ve acı için bana teşekkür et."

Yapamam. Bu kadar kırık kemikle mümkün değil.

Ama bedenim beni dinlemiyor. Başımı çevirip dudaklarımı Lia'nın ayakkabısının üst kısmına değdirirken iniltiğim dışarı çıkmasın diye dişlerimi sıkıyorum.

Memnon'un sesi zamanın ötesinden bana ulaşıyor. *Sarmatyalılar dünyanın en vahşi insanlarıdır. Doğduklarından itibaren ata binmek ve silah kullanmak için eğitilirler. Evlenmelerine izin verilmeden önce en az bir savaşa katılmaları gerekir. Ve sen onların kraliçesi olacaksın... İmparatorluğumun zenginliklerini giyecek ve atıma bineceksin... ve bu insanlara benim savaşçı sürülerimi yönetmek için yaratıldığını göstereceksin.*

Anılara tutunuyorum. Bir zamanlar kraliçeydim.

"Teşekkür...ederim," diye mırıldandım.

Savaşlara katıldım ve bir krallığı yönettim.

"Güzel," diyor Lia.

Birkaç nefes çekiyorum, göğsüm kabarıyor.

Bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Gerçek bir savaşçı kraliçesi gibi konuştun, diyor Memnon.

Daha önceki anımı duydu mu bilmiyorum ama şimdi hiçkırarak ağlıyorum, sanki bu odada olan kötülüğü engelleyebileceklermiş gibi onun sözlerine tutunuyorum.

Tanrılar bana en vahşi kadını verdi. En acımasız olanı. Ben buradayım, est amage. Tam burada.

"İyi dinle. Bu önemli," diyor Lia, sanki bir şey hatırlayacak durumdaymışım gibi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve çenem ne kadar sıkı gerildiğim için ağrıyor.

Benimle kal Memnon, yalvarıyorum, defalarca söz vermesine rağmen. Sırada ne var diye korkuyorum.

Seni bırakmayacağım, diyor. *Seni asla terk etmeyeceğim,* est vexava.

Benim aşkım.

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum, Memnon'un sözlerini bir battaniye gibi etrafıma sarmaya çalışıyorum.

"Bana bağlı olduğunu kimseye söylemeyeceksin ve benim için çalıştığına dair herhangi bir ipucu vermeyeceksin," diyor Lia. "Ailen ve arkadaşlarınla birlikteyken bile benim çıkarlarımı aklının bir köşesinde tutacaksın. İşimi gizlilikle ve kesinlikle yapacaksın."

Devam ediyor, "Bana bağ kuracak başka cadılar bulacaksın. Yalnız olanları ve aile ilişkileri iyi olmayanları arayacaksın. Umut verici görünenlerle arkadaş olacaksın. Bu konuda kurnaz olacaksın ve onların benden ya da niyetlerimden haberdar olmasına izin vermeyeceksin."

Emirleri duyunca midem bulanıyor ve yüzümü buruşturarak gözlerimi açıyorum. Kasey beni böyle seçmişti ve şimdi bu döngüyü devam ettirmeye zorlanıyorum.

Lia, "Beni haftada bir arayacaksın ve hem potansiyel cadılardan hem de mecliste olup bitenlerden haberdar edeceksin," diyor. "Seni zaman zaman arayacağım ve ararsam cevap vereceksin. Benden cevapsız bir çağrı görürseniz, mümkün olan en kısa sürede beni geri arayacaksınız. Ayda bir kez yüz yüze toplantılarımız olacak, bunlar ya burada şehirde ya da

cadılar meclisinin altındaki tünellerde. Bu toplantıları büyü çemberleri takip edecek -bunun nasıl olduğunu hatırlarsınız- ve sizden her çember için en az bir cadı toplamanızı bekleyeceğim."

Tekrar kusmak istiyorum.

"Eğer herhangi bir noktada senden bir şey istersem," diyor, "derhal ve gizlice yaptığın işi bırakıp bana geleceksin. Anladın mı?"

Ona ters ters bakacak enerjim yok. Acıyı dinleyecek enerjim bile yok.

"Ve," diye devam ediyor Lia, "son cinayetler hakkında soru soran birini duyarsanız, bilmek istiyorum-"

BOOM!

Bir büyü dalgası odada dalgalanıyor, duvarları sarsıyor, kutuları deviriyor ve yıkık tavandan daha fazla moloz düşmesine neden oluyor. Lia sendeliyor ve yaralarım sarsıldıkça görüşüm kararıyor. Uzaktaki patlamadan dolayı tüm bina sarsılıyor.

"Ne oluyor lan şimdi?" Lia söylüyor. Acıma rağmen gülümsüyorum.

Ne olduğu değil, *kim*

olduğu önemli. Memnon

geldi.

BÖLÜM 35

BIRAZ HIÇKIRIK GIBI GELSE DE GÜLMEYE BAŞLIYORUM. SESİM SANKI Belki de kaybetmişimdir.

Lia'nın gözleri benimkileri buluyor. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Bacaklarımdan birine basıp tekrar çılgılık atmama neden oluyor.

Bağın diğer ucundan Memnon'un sıcaklığı buz tuttu ve ben onun soğukkanlı gazabını hissediyorum.

Aramızda daha fazla kelime yok. Bundan daha ilkel. Geriye kalan tek şey acı, öfke ve intikam ve ben neyin benim neyin onun olduğundan emin olamayana kadar birlikte dönüyorlar.

BOOM!

Odanın kapısı menteşelerinden fırlar, boşlukta uçar ve kutu yığınınına çarpar.

Açık kapı aralığını dolduran benim dostum.

Memnon'un gözleri kızgın kömür gibi parlıyor ve saçları omuzlarından kalkmış, suyun altında yüzüyormuş gibi dalgalanıyor.

Onu görünce hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyorum. Bu haliyle kalbim yerinden fırlayacak ve Tanrıça, sırf ortaya çıktığı için bu adamı affedeceğim şeyler olacak.

Gözleri hemen benimkileri buluyor ve gücü ele geçirdiğinde ne kadar uzak olurlarsa olsunlar, yemin ederim daha parlak yanıyorlar.

"*Selene*." Sahiplenici bir şekilde ismimi mırıldanıyor.

Bakışları parçalanmış bedenimi tarıyor ve bağımızı fısıldayan o öfke şimdi onu *tüketiyor*. Memnon'un gücü etrafında patlıyor, kıvılcımlar

sanki minyatür bir fırtına bulutuymuş gibi çivit rengi tüyleri aydınlatıyor.

Bir saniye sonra, gücü boğazımdan aşağı kayarak içime giriyor, yaralarımın ulaşılıyor ve onları uzaktan iyileştirmeye çalışıyor. Ancak iyileştirme genellikle elleri ete bastırmayı gerektirdiğinden, büyüğü kırık kemiklerimi düzeltmek dışında pek bir işe yaramıyor. Bu hareket dişlerimin arasından çığlık atmama neden oluyor.

Özür dilerim aşkım. Büyüğü onu yönlendirirken sesinde uhrevi bir hava var. Memnon bana doğru yürümeye başladı, muhtemelen beni iyileştirmeyi bitirmek için.

"Daha fazla yaklaşma," diye uyarıyor Lia.

Memnon duraklar, bakışları kadına kayar. Onu görür görmez hareketsiz kalır. "*Juliana.*"

Juliana mı?

Lia olduğunu sandığım kişiye baktım. Yedi cehennem.

Her şey çok hızlı geliyor. *Lia* bir takma ad olmalı. Ju-lia-na'daki gibi.

Bu öyle sıradan bir cadı değil. Bu bir büyücü ve Ensanguine Girişimcilik'in varislerinden biri.

Juliana Fortuna.

BÖLÜM 36

MEMNON'A BAKARKEN JULIANA FORTUNA'YA YENİ GÖZLERLE BAKIYORUM, gücü çatırdıyor. Durumu kendi açısından bir araya getirmeye çalışırken kafasındaki dişlilerin birbirine geçtiğini duyabiliyorum.

"Sihirini bir kenara bırak," diye emrediyor sonunda.

Eminim onun dediğini yapmasını bekliyordur. Ne de olsa ona bağlı olduğuna inanıyor.

Bunun yerine Memnon ona bakmaya devam eder, gücü arttıkça ifadesi daha da soğuklaşır.

"Eşime dokundun."

"Dostum?" Juliana'nın sesindeki şaşkınlığı duyuyorum. "*Sen onun bağı mısın?*"

Bakışlarını Memnon'a çevirmeden önce yeniden değerlendirmek için bana bakıyor. Yaralarımın dolaylı hareket edemiyorum ama onun parlayan gözlerini ve hışırdayan saçlarını incelediğini hayal ediyorum.

"Gerçekte kimsin sen?" diye soruyor. Oyuna getirildiğini anlamış olmalı.

"Celladınız." Bunu kötü niyet taşımadan, sadece bir gerçekmiş gibi söylüyor ve bu da kelimeleri gerçekten uğursuz kılıyor.

Büyücü kadın nefesinin altından mırıldanıyor, elindeki büyüü çekiyor, sonra eşime bir büyü fırlatıyor, büyüün kalın kütlesi yağlı siyah çizgilerle çiziliyor.

Kara büyü.

Memnon bir elini kaldırır ve laneti *yakalar*. Bunun yapıldığını hiç görmemiştim. Yumruğunu lanetin etrafına kapattığında etinin cızırdadığını duyabiliyorum. Son bir tıslamayla, üflenmiş bir mum gibi sönüyor.

"Yaratık, saldır ona!"

Kilden canavar Memnon'a doğru hücum eder ve kilden dudakları geriye sıyrılarak keskin gri köpek dişlerini ortaya çıkarır.

Tam Memnon'a yaklaşmışken, dostum uzanıp yaratığın alnındaki İbranice *hakikat* kelimesinin bir kısmını siliyor.

Bir anda yaratığın formu sertleşir ve canlılığını kaybeder. Yere düşüp paramparça oluyor, çıkan ses bir çömleğin parçalanmasına benziyor. O şeyin kafasından geriye kalanlara bakıyorum. Alnında, artık bir harfi eksik olan İbranice kelimedden geriye kalanları seçebiliyorum. Kalanlar tamamen farklı bir kelime gibi okunuyor.

Ölüm.

"Yaratık, kendini onar!" Juliana emrediyor.

Kurumuş kil parçalarının tekrar bir araya gelmesini bekliyorum ama düştükleri yerde hareketsiz ve cansız kalıyorlar.

Memnon dikkatini büyücü kadına verir, büyüsü hızla içe, kendi formuna doğru katlanır.

İlk kez Juliana'nın gözlerinde, parlamaya başladıklarında bile bir endişe titreşimi görüyorum-

BOOM!

Memnon'un büyüsü patlıyor, odayı parçalıyor ve Juliana'yı ve diğer her şeyi geriye fırlatıyor. Memnon'un büyüsünün dokunmadığı tek şey benim. Kafamdaki saçlar bile kıpırdamıyor.

Enkaz düşerken ve toz kalkarken büyücü öksürüyor. Pusun içinden, Memnon ilerlerken bir dizi parlayan göz görüyorum.

"Tanrıların terk ettiği bu dünyada kutsal saydığım tek bir şey var," diyor Memnon, Juliana'ya yaklaşırken. Tüylerim diken diken oluyor. Sesinde hâlâ o rahatsız edici ötekilik var. "Ve sen onu incittin."

Büyücü kadın Memnon'a bir lanet savuracak kadar ayağa kalkar. Memnon onu bir sinek gibi savuşturur, ama arkasındaki duvara çarptığında, alçıpanın bir bölümünü *eritir*.

Bir tane daha ve bir tane daha fırlatıyor. Adam hepsini savurma zahmetine katlanmıyor ve lanetler giysilerini yiyip bitirirken ve etinden parçalar tüterken bile hiçbir tepki vermiyor.

"Bana zarar veremezsin," diye ısrar ediyor Juliana. "Seni kendime bağladım. Hatırlıyorum."

Cevap vermiyor, ama eğilip onu boynundan kavradığında, aslında ona zarar verebileceği açık. Büyüsü kızın üzerine kapanıyor, çivit rengi dalgaları koyu, yağlı çizgilerle lekeleniyor.

Juliana kıvranmaya ve çığlık atmaya başlar.

"Selene," diye haykırıyor çığlıkları arasında, "öldür onu."

Kırık uzuvlarım onun emriyle gerilirken keskin bir nefes çekiyorum. Daha önce de bana benzer bir şey emretmişti-

Bu gece sizi serbest bıraktığımda ilk gerçek göreviniz bu bağların her birini koparmak olacak.

Beni serbest bırakmadığı için bu emir kök salmamıştı, ama şimdi, *şimdi* sinsi büyüğü üzerime baskı yapıyor, bedenimi hareket etmeye zorluyor.

Kırık kemiklerim sarsılırken haykırıyorum.

Est amage!

Buna karşılık, Juliana'nın çığlıkları yoğunlaşır, sanki Memnon ona vurduğu laneti daha da kötüleştirmiştir.

Vücudum hala kendini toparlamaya çalışıyor, kırılan kemikler ve her şey. Acının ötesinde, farklı bir ıstırap var. Memnon'u öldürme düşüncesi dehşet içinde tenimde geziniyor. Adamdan nefret ettim ve birden fazla kez ölmesini diledim, ama... ama yol boyunca bir yerlerde, aramızdaki şeyler değişti.

Hayır. Zorunlulukla savaşıyorum. Bunu yapmayacağım.

Büyüyle savaşırken alnımda ter damlaları oluşmaya başladı.

Ruh eşime zarar vermeyeceğim.

Tam yine de itaat etmek zorunda kalacağımdan emin olduğum anda, emrin üzerimdeki gücü dağılıyor, yağmurdaki kan gibi akıp gidiyor.

Yerde yatarken zor nefes alıyorum, yüzümden ter damlıyor. Ya da belki gözyaşlarıdır.

Bazı bağlar diğerlerinden daha güçlüdür. Zoraki bir bağ bile kadersel bir bağın önüne geçemez.

Gözlerimi tavana dikeyorum. "*O aptal kadın bizim kim olduğumuzu bilmiyor,*" diyorum Sarmatça, sesim titreyerek. *Kral, kraliçe. Karı, koca. Eski aşklar, yeni düşmanlar. Ruh eşleri.*

Öfkesinin altında, Memnon'un bu kabullenışten duyduğu şiddetli hazzı hissediyorum.

Kıvranan büyücüye kendine doğru çekiyor. "Yanlış insanları düşman edindin, büyücü kadın." Kavrayışının gözle görülür şekilde sıkıştığını görüyorum.

Juliana'nın çığlıkları boğuk hıçkırıklara dönüştü. "Lütfen, lütfen," diyor kısık sesle. Ne için yalvardığını söylemiyor. Bir çeşit merhamet. Sanırım bunu alamayacağını biliyor. O akşamki koşullara bakılırsa.

Memnon boştaki eliyle hançerini çeker. "Eşime bir söz verdim," diyor usulca, "ona kimin zarar verdiğini bulduğum anda ölümlerini yavaşlatacaktım."

Juliana'nın boğazını serbest bırakır ve büyücü dizlerinin üzerine düşer. Diz çöker çökmez Memnon saçlarından tutup başını geriye yatırır ve bıçağını büyücünün boğazına saplar.

Bir kan çizgisi kıpkırmızı bir kolye gibi dalgalanıyor ve ben bu ani şiddet karşısında irkiliyorum.

Juliana haykırıyor, gücü alevleniyor, ama Memnon'un kendi gücü karşılık olarak patlıyor ve Juliana'nın gücünü bedenine geri zorluyor.

Ölmüyor, farkındayım. Kesik, kötü görünse de, sadece bir et yarasıydı.

Memnon onun saçlarını çözer ve hançerin ucunu diğer eline götürür. Hızla avucunun içine doğru çekiyor. Niyetinin ne olduğundan şüphelenmeye başladığımda midem alt üst oluyor.

Kanlı elini büyücünün yaralı boynuna doluyor. "*Kanla bağlarım-*"

"Hayır!" diye bağıyor. "Hayır, hayır! Selene Bowers, sana onu durdurmanı *emrediyorum.*"

Başka bir dürtü kök salarken dişlerimi sıkıyorum ve onunla tekrar savaştığım zorunda kalıyorum.

"*Kemikle kırarım.*" Memnon şimdi gülümsemeye başlar, parlayan gözlerinde kutsal olmayan bir tehdit vardır. "*Sonunda ölümünden vazgeçeceğim.*"

Memnon'un yaptığı şey mümkün olmamalı. Zoraki bir bağ için gereken büyü miktarı o kadar büyük ki bir büyü çemberi gerektiriyor. Bu yüzden Lia beni bağladığında o doğaüstü yaratıkları çağırdı ve Henbane Cadılar Meclisi'nin altında büyü çemberleri barındırmasının nedeni de bu. Ama yine de büyücünün büyüünün acımasızca geliştiğini hissedebiliyorum.

"*Ben ne emredersem, itaat edeceksin. Son gününe kadar isteğin benimdir.*"

Tekrar çığlık atıyor, ancak bu sefer fiziksel acıdan çok ıstıraptan.

Kutsal Tanrıça. Memnon yaptı. Juliana'nın iradesini kendi iradesine bağıladı.

"Selene Bowers'a bir daha *asla* emir vermeyeceksin," diyor. "Selene'i bir daha asla incitmeyeceksin. Bana asla zarar vermeyeceksin. Bir daha asla büyü kullanmayacaksın. Burada dizlerinin üzerinde duracaksın, konuşmayacaksın ve hareket etmeyeceksin. Beni sabırla bekleyeceksin." Kabaca, büyücüyü serbest bırakır.

Memnon odayı geçip bana doğru geliyor, saçları kıpırdıyor ve gözleri yanıyor. Büyücünün yaratığının kalıntıları üzerinde tepinirken gücü etrafına yayılıyor. Başka biri olsaydım dehşete düşerdim.

Bana ulaştığında diz çöküyor. Şu anda gücünün büyük bir kısmını tüketmiş durumda. Onda hiç yumuşaklık göremiyorum. Ama sonra elini yanağıma bastırıyor.

Memnon'un dokunuşunun altında, gücü bedenime doluyor ve kırık kemiklerime ulaşıyor. İyileştirme büyüsü sistemimde ilerlerken beni ısıtıyor ve yaralarımı onarıyor.

Bana bakarken başparmağı yanağıma okşuyor.

Özür dilerim, diyor. Acın için. Seni daha önce iyileştiremediğim için. Bu kadar geç geldiğim için.

İçimde nasıl daha fazla gözyaşı var bilmiyorum ama birkaç tanesi daha dışarı akıyor.

Eline doğru eğildim. *Geldin.* Söyleyebildiğim tek şey bu.

Her zaman *geleceğim*, diye yemin ediyor.

Yavaş yavaş acım azalıyor. Tamamen iyileştiğim an bunu hissediyorum.

Bir hıçkırıkla Memnon'a doğru atılıyorum, kollarımı ona doluyorum ve yüzümü omzuna gömüyorum. Tüm vücudum şiddetle titriyor. Vücudum iyileşmiş olsa da, ona yapılanların bir kısmını hâlâ hatırlıyor.

Memnon'un ötekiliğini hâlâ hissediyorum -şu anda insandan çok büyülü- ama kolları bana sarılıyor ve beni sıkıca kendine bağılıyor.

Sert kraliçe, dayanıklı eş, seni yakaladım. Sonsuza dek seninim.

BÖLÜM 37

"ANLAMİYORSUN," DİYOR JULIANA ÖFKEYLE MEMNON'UN ona döndü ve büyücünün bir kez daha konuşmasına izin verdi. "Ben Luca Fortuna'nın kızıyım. O sana yaptıklarının bedelini ödetecek."

Enkazın ortasında oturuyorum, bedenim yorgun, giysilerim lime lime, zihnim onca dehşetin yaşandığı bu odadan çıkmak için can atıyor.

Arkadaşım hâlâ diz çökmüş olan Juliana'ya bakıyor ve o yanan gözlerle onu inceliyor.

"Selene'nin kemiklerini teker teker kırdığında bunu hissettim," diyor. "Onun acısını hissettim ve çığlıklarını duydum. Günlerim boyunca aklımdan çıkmayacaklar. Ben iyi bir adam değilim. Ben kötü biriyim, hatta senden ve kardeşlerinden bile daha kötüyüm. Babandan bile daha fazla. Acıyı anladığını mı sanıyorsun? İşkenceyi? Senden bile daha yaratıcı olabileceğimi bilmeni istiyorum. Eğer benimle işbirliği yapmazsan, kendi kemiklerini teker teker kırmanı sağlarım."

Şimdi korkmuş görünüyor.

Kızın önünde çömeliyor. "Sana yapacaklarımın devamını duymak ister misin? Canlı canlı derini yüzmeni nasıl emredeceğimi, kendi bağırsaklarını nasıl çıkarttıracağımı-"

"Dur! *Dur!*"

"O zaman bana cadı cinayetleri hakkında bildiğin her şeyi dürüstçe anlatacaksın."

"Cinayetler hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye başlıyor Juliana. "Onları ben öldürmedim." Duraksıyor, sanki bu Memnon'un büyülu sözlerini yerine getirmek için yeterliymiş gibi.

Komuta.

Ancak birkaç gergin saniyeden sonra boğazı çalışır ve daha fazlası dökülür.

"Daha fazlasını bilenler babam ve kardeşim. Cadıları kendilerinin mi öldürdüğünü ya da neden öldürdüklerini bilmiyorum. Bilmek istemediğim için de hiç sormadım."

Tekrar duruyor ve Memnon'un emri hala onu yönlendirirken boğazındaki kasların gerildiğini görüyorum.

Bana her şeyi anlat, dedi.

"Her ay yeni ay gecesi, kız kardeşim ve ben bağladığımız doğaüstü varlıklardan bir ya da ikisini babama ve erkek kardeşime teslim ederiz. Onlar ölenler."

Hangisi daha şok edici bilmiyorum: tüm cinayet kurbanlarının önceden bağlanmış olması mı yoksa artık katillerin kim olduğunu tam olarak bilmemiz mi?

"Bu her yeni ayda mı oluyor?"

Juliana çenesini sıkıyor, sonra başını sallıyor. "Tam gece yarısı."

"Ve bu doğaüstü varlıklara ne olduğunu bilebilecek tek kişiler baban ve kardeşin mi?"

Tereddüt ediyor. "Hayır," diye itiraf ediyor sonunda.

Memnon, "Kendinizi açıklayın -tekrar, dürüstçe," dedi.

"Babam ve kardeşim... ölümler için para alıyorlar. Onlara ödeme yapan kişi muhtemelen neler olup bittiğini de biliyordur."

"Yine de inanmıyor musun?" Memnon ikna olmamış görünüyor. "Gerçek bu," diye tıslıyor.

"Yeni ay gecesi Ekinoks'a nasıl girebilirim?" Memnon sorar.

Juliana gülüyor. Sanırım Memnon'a içeri girmenin imkânsız olduğunu söyleyecek, ama sonra boğazı çalışıyor.

"Gece yarısı müzayedesine konuk olarak davet edilmeniz gerekiyor - onları da yeni ayda düzenliyoruz." Konuştuktan sonra Memnon'a tükürür.

Tükürük gömleğine çarptı. "Bunu bir daha yaparsan parmağını keserim." Juliana yüzünü buruşturuyor. "Senden nefret ediyorum."

Memnon yüzünü yakaladığında dinlendiğim yere doğru dönmeye başladı.

"Bu seninle benim aramda," der Memnon. "Selene'ye bakmayacaksın. Kendisine söylenmedikçe onunla konuşmayacaksın. Yoksa yaratıcı olurum ve sorularıma cevap vermeni sağlarım."

Juliana ona ters ters bakarken kalbim daha hızlı atıyor.

"Şimdi bana şu müzayededen bahset," diyor Memnon. "Cinayetlerle bir bağlantısı var mı?"

"Hayır," diyor.

"O zaman bu ne için?" diye sorar.

Juliana özellikle bu cevapla savaşıyor. Sonunda ondan koparıldı. "Doğaüstü varlıklarla olan bağlarımızı açık artırmayla satıyoruz."

Tanrıça.

Yaşayan bir kabusa benziyor.

Bu benim de kaderim olabilirdi.

"Bağladığım kızların hepsi babama ve erkek kardeşime gitmiyor," diye devam ediyor Juliana. "Çoğu ya özel olarak ya da bu aylık açık artırmalarda satılıyor."

Bir saniyeliğine hava çekemiyorum. Sonra, sonra-

Eğildim ve öğürdüm. Midemden atacak bir şey kalmadı ama içgüdüsel tepkimi durduramıyorum.

Juliana'nın cadıları zorla bağladığını öğrendiğimde yeterince dehşete düşmüştüm, ama aynı kadınların - birlikte okula gittiğim, arkadaş olduğum kadınların - daha sonra diğer doğaüstü varlıklara satıldığını fark etmek...

Memnon'un büyüü onun dışına yayılıyor ve aramızdaki bağ sayesinde öfkesinin derinleştiğini hissediyorum.

"Alıcılar" -Memnon'un dudağı yüzünü buruşturdu- "bu doğaüstü varlıkların zaten bağlı olduğunu biliyorlar mı?"

Juliana'nın bakışları Memnon'un büyüüne kaymıştı ama şimdi dikkatini tekrar ona veriyor.

"Müşterilerim bağlanmak istedikleri kişilerin istekli olduğuna inanıyor." "Ama değiller," diyor Memnon kesin bir dille.

"Bazıları öyle." Juliana savunmaya geçecek kadar küstah. "Bazıları yeni hayatları için heyecanlı."

"Kimse insan ticaretine maruz kalmaktan heyecan duymaz Juliana," diyorum ona.

Juliana bana dönecekmiş gibi seğiriyor ama Memnon'un önceki emri onu durduruyor.

"Değişim nasıl gerçekleşiyor?" Memnon diyor ki.

Ona ters ters bakıyor. "Alıcılar parayı öder ve biz de bir bağ kurarız. Bu tamamlandığında, benim bağlarım da çözülüyor ve yeni çift hayatlarına devam ediyor."

Zihnim bir ayrıntıya takılıyor; *bağı çözülüyor*. Bu bağlayıcı büyülerden bazıları, bana zorla yaptırdığı gibi, ömür boyu sürerken, diğerleri yeni bir bağ yaratıldığı anda sona ermelidir.

"Açık artırmayla satılan bu tahvilin şartlarını kim belirliyor, siz mi yoksa alıcı mı?" Memnon soruyor.

Bilmek istemiyorum. Bu çok iğrenç.

Juliana yine tereddüt eder. "Alıcı," diye itiraf ediyor sonunda.

Bu sahte bağıın şartları herhangi bir şey, her şey olabilir. Şeytanla yapılan efsanevi anlaşmalar bile, bir tarafı diğerine tercih etmelerine rağmen teknik olarak sahte senetlerdir. Tıpkı o senetler gibi, bu alıcılar da korkunç şartlara sahip olabilir ve bunun bir önemi olmazdı. Juliana kendisine bağlanan kurbanlarına hâlâ kendi kontrolü altındayken bunu kabul ettirebilirdi.

Şeytanın bile zorla bağ kuramayacağı aklımdan çıkmıyor. Bu bokun ne kadar karanlık olduğu.

Biraz gürültü yapmalıyım. Yine midem bulanıyor. Bu çok fazla. Çok fazla acı, çok fazla şiddet, çok fazla hastalıklı, çarpık sapkınlık. Hâlâ cevaplanmasını istediğim pek çok soru var ama bu gece midemin kaldırabileceğini sanmıyorum.

Memnon bana bakıyor, gücü hâlâ onu tüketiyor. Beni içine çekerken gözleri acımasızca bakıyor.

"Juliana," dedi eşim, "burada diz çökmüş olarak kalacaksın ve konuşmayacaksın. Eğer beni herhangi bir şekilde rahatsız edersen, bir uzvunu koparttırırım."

Büyücü kadın ona ters ters bakıyor ama büyü onu çoktan susturmuş.

Memnon bana doğru ilerliyor, mavi büyüsu onu örtüyor.

Yanıma diz çöktü ve yanağımı okşadı. *Bunun icabına bakacağım. Artık güvendesin, yemin ederim.*

Avucunu tenime daha sıkı bastırıyor. "Uyu." Karanlık beni yutuyor.

BÖLÜM 38

UYANDIĞIMDA FARK ETTİĞİM İLK ŞEY AĞIRLIKSIZLIK HISSİ,
Sanki göğsümden bir taş kalkmış gibi.

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve Memnon'un kollarında olduğumu fark ediyorum, başım boynunun kıvrımına yaslanmış. O beni taşırken bedenim hafifçe sallanıyor.

Korkunç kraliçe. Cesur yürekli savaşçı, diye mırıldanıyor bağımızın aşağısında, uyandığımı fark ederek. *Bu gece dehşetten cesurca kurtuldun. Daha fazla gurur duyamazdım.*

Korku mu? Sersemce söyledim.

Ama sonra başımı biraz çeviriyorum ve tanıdık bir odayla karşılaşıyorum. Enkaz, parçalanmış karton kutular ve devrilmiş bir sandalye var. Hemen vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Hatırladığım kadarıyla Memnon'un gömleğinin bir parçasını yumruklamıştım.

Bakışlarım odanın ortasına, gözlerimin anlamlandırmayı reddettiği bir düzine etli yumrunun etrafında devasa bir kan havuzunun parladığı yere düşüyor.

Bir el yüzümü kavıyor, başımı daha önce durduğu yere doğru eğiyor ve beni manzaradan koruyor.

Yavaş öldü, bana güvence verdi.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. O topaklar... Onlar Juliana. Ya da en azından ondan geriye kalanlar.

Tiksinti boğazımı tırmalıyor. Ama göğsümdeki o hafiflikle dengeleniyor. Juliana'nın beni zorladığı bağ... yok oldu. Boşluğu hissedebiliyorum-

bir zamanlar olduğu yerde boşluk. Onun ölümüyle, bu boşluk yok oldu.

Memnon yaptı bunu.

Odadan çıkıp steril bir koridora doğru ilerlerken ona bakıyorum, kalbim aniden dolup taşıyor. Büyücünün gözleri hâlâ parlıyor ve büyüü hâlâ çalkalanıyor.

Güvende olduğunu bilene kadar gücümü serbest

bırakmayacağım, diye itiraf ediyor. Her düşüncemi dinliyor olmalı.

Öyleyim.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor. *Güvende olduğunu bilene kadar olmaz.*

Tartışamayacak kadar zayıf ve bitkinim. Uzuvarım zonklıyor ve hâlâ hafifçe titriyorum. Midem bir daha yemek yemeyecekmiş gibi hissediyor ve zihnim bu akşam tanık olduğu her şeye isyan ediyor.

Ama kalbimden minnettarlık dökölüyor. Memnon olmasaydı, muhtemelen hala o odada, kim bilir ne tür sapkın işkencelere katlanıyor olurdu.

Kolları beni sıkıca sarıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Her zaman senin için geleceğim. Her zaman senin için savaşacağım.

Hıçkırıklarımı boğazımda tutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu yumuşak, ağlamaklı şeye indirgenmişim. Bundan nefret ettiğimi söyleyebilirim, ama şu anda Memnon'un kollarının güvenliğinde, savunmasız olmak güvenli hissettiriyor.

Bu yüzden beni taşımasına izin veriyorum, koridorda bir yığılmış formun, sonra bir diğerinin ve bir diğerinin yanından geçerken pek bir şey düşünmüyorum. Burunlarından, gözlerinden ve kulaklarından akan kan çizgilerini fark etmeden önce gözlerimin yerde hareketsiz yatan yarım düzine insana değdiğini düşünüyorum.

Hepsinin öldüğünü anlamak için duyularımı ya da sihrimi zorlamama gerek yok.

Onlara ne oldu? Ben soruyorum.

Yoluma çıktılar.

Refleks olarak, elim bir avuç dolusu gömleğimi sıkıca kavırıyor. Memnon bunu binaya girdiğinde yapmış olmalı.

Bir köşeyi döndüğümüzde ve bir rüzgâr bize çarptığında her şeyi anlıyorum. Bir zamanlar binanın ön girişi olması gereken yere bakıyorum. Şimdi çift kapı ve kırılmış cam parçaları giriş holünde yerde yatıyor, aralarına daha fazla ceset saçılmış.

Kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar mekâna yayılıyor ve açıklık yarı saydam bir koğuşla dolduruluyor, büyüü duvar çivit mavisi.

Diğer tarafında birkaç kullanılmış mermi yatıyor ve onların ötesinde, araçlarının açık kapılarının arkasına çömelmiş, silahlarını çekmiş polis memurları var. Gözlerimi kısarak binanın dışındaki sokakta sıralanmış park halindeki polis arabalarını inceliyorum.

Subaylar Memnon'u görür görmez gerilir ve duruşlarını ayarlarlar.

Bir hoparlörden "Sivilleri yere bırakın ve elleriniz havada dışarı çıkın" anonsu yapıldı.

Neler oluyor? Ben soruyorum.

Elimden geldiğince hızlı geldim, diyor özür dileyerek.

Belli ki durum bundan biraz daha karmaşık. Her biri onu şiddetle durdurmaya hazır silahlı memurlardan oluşan bir filo onu bekliyor. Bana ulaşmak için yasaları fena halde çiğnemiş olmalı.

Duygular boğazımda düğümleniyor ve bir hıçkırığa daha karşı koyuyorum.

Büyücüye daha hızlı gelmesi için *yalvardım*. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim. Ve şimdi elinden geleni yaptığı için ona silah doğrultuluyor.

Memnon polislere bakarken beni daha sıkı kavırıyor.

Beni yere yatırmak yerine, büyüü bir dalga gibi içinden yuvarlanıyor ve hepsi tarafından yutulana kadar memurlara doğru koşuyor. Memnon'un gücü dışarıda birkaç dakika kalıyor, ama araba kapılarının çarparak kapandığını ve uzaklaşırken motorların gürültüsünü duyuyorum. Ortalık yatıştığında binanın dışındaki cadde bomboş. Gökyüzünde daha önce fark etmediğim bir helikopter dolaşıyor ama ben izlerken yavaşça uzaklaşıyor.

Odayı geçerken Memnon'un çizimleri camda çitirdiyor, sonra onun koğuşundan geçiyoruz.

Bana bakıyor ve o parlayan gözlerinin ardında çoğunlukla büyü ve içgüdü olduğunu hissediyorum.

Bu gece cesurdun, diyor bağımızın altında. Eli başımı okşamak için hareket ediyor, *Ama şimdi dinlen.*

Dünya karanlığa gömülür.

Kapı çarpma sesiyle irkilerek uyandım.

"Sakin ol küçük cadı, güvendesin," diyor Memnon biraz üstümden.

Hâlâ beni tutan büyücüye bakarak gözlerimi kırıştırıyorum. Saçları yatışmış ve gözleri artık her zamanki dumanlı kahverengi rengini almış. Sanki gözyaşlarına karşı koyuyormuş gibi çok parlak parlıyorlar.

Bu bakış benim kalbimi hızlandırıyor ve duygularım bedenim için fazla büyük geliyor - ya da belki de onunkiler? Aramızdaki bağ şu anda çok yüksek görünüyor.

Bir elimi uzatıp yüzünü kavriyorum ve hafifçe yara izinin kenarlarında gezdiriyorum.

Güvenli.

Sonra her şey aklıma geldi. Parti, çivili içki, korkunç süpürge gezintisi ve kaçırılmam. Sonra işkence, sonu gelmeyen işkence. Ondan sonra vahiyler ve üzücü bir kaçış oldu, ama zihnim beni o odaya ve acıya geri götürmeye devam ediyor-

"Güvendesiniz kraliçem." Memnon benimle Sarmatça konuşuyor, ürkek atlar için kullandığı ses tonuyla. "Artık orada değilsin."

Memnon beni binanın derinliklerine doğru taşımaya devam ederken dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık dökülüyor-

"Burada, evimizdesin," diye beni rahatlatıyor paniğim daha da artmadan. "Bu evi ve etrafındaki araziye koruyan yüzden fazla koğuş var. Burası Henbane değil. Buraya kimse giremez. Güvendesin."

Rahatladığım o ana kadar ne kadar gerildiğimi fark etmemiştim.

Bir yandan tamamen yaralanmamış olmak, diğer yandan acının içgüdüsel hatırasını hala taşımak garip. Zihnim iyileştigiime ikna olmuş değil.

Memnon beni mutfağa taşıyor ve mekânın ortasındaki ada tezgâhın üzerine bırakıyor.

Ona uzanıyorum ama ellerimi yakalıyor ve birbirine kenetliyor. "Sana su getiriyorum. Gözünün önünden ayrılmayacağım."

Derin bir nefes alıyorum, sonra kuru dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum, belki de çok hızlı. Su. Su istiyorum.

Memnon bana son bir kez anlamlı anlamlı bakarak ellerimi bırakıyor ve bir dolaba doğru ilerliyor.

O bir bardak alırken, yan odadan gelen pençe seslerini duyuyorum. Bir saniye sonra Nero mutfağa dalıyor, muhtemelen dışarıdan geliyor. Beni görür görmez göz bebekleri büyüyor. Büyük

Kedi adaya atlamadan önce sadece bir an duraksıyor ve bu sırada neredeyse beni deviriyor.

"Neron," der Memnon sertçe.

Ama tanıdığım çoktan kucağımın yarısına kadar süründü. Başını kaldırıyor ve burnunu çenemle boynumun birleştiği yere bastırıyor. Eğer bir köpek olsaydı, eminim şimdi beni yalardı. Nero bir panter olduğu için çenemi ısırtıyor ve biraz hırlıyor.

"Hey-" diyorum.

"Nero." Elinde bir bardak suyla gelen Memnon'un sesi tehlikeli bir hal almıştır.

Panter çeneme aşındırıcı bir yalama yapıyor, sonra da kafasıyla bana vuruyor.

Tanıdığımın zihnine huzursuz bir kızgınlık ve bir rahatlama hissedecek kadar uzun süre giriyorum. En azından bunların duygular olduğunu düşünüyorum. Bana bakarken tüm bunların altındaki sevgiyi fark ediyorum.

Kendi zihnime dönerek büyük kediyi sevdim.

"Seni burada bıraktığım için senden özür dilemeyeceğim," diyorum. "Seni yanıma alsaydım incinebilirdin."

Bir anda o odaya geri çekildim.

Bu gece sizi serbest bıraktığımda ilk gerçek göreviniz bu bağların her birini koparmak olacak.

Eğer Nero orada olsaydı... İçimden bir ürperti geçiyor ve bedenim yeniden titremeye başlıyor.

Memnon yaklaşıp elimi tutuyor ve su bardağını elime bastırıyor.

"Sen o odada değilsin. Burada, mutfağımızda, ruh eşin ve tanıdığınla birliktesin," diyor ve yine bana bakarken gözleri parlıyor. "İkimiz de seni seviyoruz ve senin için seve seve ölür ve öldürürüz. Şimdi, lütfen, *est amage*, suyu iç. Daha iyi hissedeceksiniz."

Yine onun sözleri beni rahatlatıyor ve suyu birkaç uzun yudumda içiyorum. Hafif bir mide bulantısı hissediyorum.

Tanrıça, ama bu gece bitmeli. Tek istediğim ruh eşime ve tanıdıklarına sarılıp sızmak.

"O zaman alacağın şey bu," diyor Memnon yumuşak bir sesle. "Nero, yatak odasında Selene ile yatacaksın."

Panterim ayağa kalkıyor, bundan biraz daha memnun görünüyor. Tezgahtan atlıyor ve mutfaktan çıkıp ana yatak odasına doğru süzülüyor.

Tanıdığım gittiğinde Memnon beni tekrar kucağına alıp taşımaya başlıyor.

Başımı omzuna yaslıyorum. *Beni yere bırakabilirsin*, diyorum yorgunca.

Bana emretmen gerekecek, diyor. *Aksi takdirde, bu olmayacak*.

Ona emretmek zorundayım.

Yüzüm parçalanırken yüzümü onun göğsüne

dönüyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm."

Sırtımı ovuyor. "Ne için, küçük cadı?" diyor şaşkınlıkla.

"Bağ." Sesim kesiliyor. "Bu korkunç, çok korkunç. Özür dilerim." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. "Bunu *asla* kabul etmemeliydim."

Arkadaşım beni daha sıkı kavıyor. Koridorda ilerlerken bana "*Sana* bağ *ben* teklif ettim," diye hatırlatıyor. "Sana olan borcumu ödemek için bunu isteyerek yaptım. Eğer kabul etmeseydin, hatalarımı telafi etme şansını asla elde edemeyecektim."

Verdiği cevap beni teskin etmedi. Başkasının iradesinin bana dayatılmasının nasıl bir şey olduğunu hissettim.

"Benden bir daha asla emir almamanı emrediyorum," diyorum. Memnon birkaç saniye boyunca sabit bir şekilde bana bakıyor.

"*Hayır*," diyor sonunda.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek *hayır*?"

Memnon ensemden tutup beni ona bakmaya zorluyor. "Sana gücümü verdim çünkü gerçekten sevdiğim tek insana affedilemez şeyler yaptım. Ve aramızdaki sahte bağ *seviyorum*. Güvenini tekrar kazandığımı söyleyebilirim ve sana hizmet etmekten zevk alıyorum. Biz ruh eşiyiz, İmparatoriçe. Sen benim kalbimsin ve üzerimde sahip olduğun bu güçle sana kesinlikle güveniyorum. Bu bağ koparmana izin vermeyeceğim, tıpkı kaderin aramızda kurduğu bağ koparmana izin vermediğim gibi."

Memnon ana yatak odasının eşiğinde durur.

"Bu yüzden," diyor, "sana kendini kanıtlamaya devam etmek isteyen bir adam olarak senden son emrini geri almanı istiyorum."

Onu gerçekten görebilmek için uzaklaşıyorum.

"Peki," diyorum yüzümü buruşturarak. "Önceki emrimi geri alıyorum." Kelimelerin tadı dilimde kül gibi, ama onları söyler söylemez Memnon'un ifadesi yumuşuyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve tekrar yürümeye devam ediyor.

Nero'nun zaten beklemekte olduğu yatağa yaklaşır ve büyüsu çarşafları geri çeker.

"Kirliyim," diye fark ettim. Hâlâ kan ve kir içindeyim.

Daha konuşmaya başlamamıştım ki büyücünün büyüsu üzerime döküldü ve vücudumu temizledi. Yapışkan kan lekelerinin yok olduğunu hissediyorum ve büyünün başka neleri temizlediğini sadece hayal edebiliyorum.

"Daha iyi mi?" Memnon soruyor. Başımı sallıyorum.

Gücü ayaklarıma doğru ilerliyor, botlarımı ve çoraplarımı çekip çıkarıyor ve yere düşüyorlar.

Memnon'un dolabından tişörtlerinden biri süzülerek çıkar ve yatağın üzerinden geçerek Nero'nun onu ısırmaya çalıştığı yere gelir.

Memnon'un büyüsu bir kez daha üzerimde geziniyor ve üzerimdeki kıyafet eriyip bedenimden çıkıyor. Gömleği başımın üzerinden kayarak geçtiğinde gücü hâlâ çıplaklığımı gizliyordu. Kollarımı kol deliklerinden geçirmek için uzanıyorum.

"Kıyafetlerimin içinde iyi görünüyorsun, *est amage*," diyor gömlek gövdemin üzerine yerleşirken ve büyüsu bozulduğunda. "Her zaman öyleydin."

Ona fısıltıyla bir gülümseme veriyorum ve bu gece ilk kez Memnon'un sırtıttığını görüyorum. Sanırım tamamen benim gülümsememe karşılık olarak.

Beni yatağa yatırdı, sonra geri çekildi.

"*Memnon*." Onun yokluğunda bu kadar paniklemiş hissetmekten nefret ediyorum. "Kendi kıyafetlerimi çıkarmam gerek."

Doğru, tabii ki.

Ona aynı endişeyle başımı sallıyorum ve Nero yakınımaya sokulurken onun soyunmasını izliyorum.

Panterimi okşuyorum, ama sadece bir çift boxer külot giymiş olan Memnon benimle birlikte yatağa girene kadar tüm vücudum gergin kalıyor.

Memnon'a daha iyi bakabilmek için yan dönüyorum. Ona söylemek istediğim çok şey var, gördüğüm çok şey var, Memnon'un yaptığı çok şey var. şu anda hiçbirini kelimelere dökemiyorum, bu yüzden ellerinden birini tutup kendi ellerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "*Teşekkür ederim*."

"Bana teşekkür etme," diyor usulca, yüzüme bakarak. "*Her zaman* senin için geleceğim ve *her zaman* senin için savaşıcağım." Bir elini sıkıca kavradığım ellerime doluyor. "Küçük cadı," diye nefes alıyor, "lütfen bana seni bulmadan önce neler olduğunu anlat."

Bir başka ürperti daha sistemime doğru ilerliyor.

Yapamam.

"Aklımı oku." Bu bir ricaydı, bu akşam olanlar üzerinde gereğinden fazla durmamamı sağlayacak bir ricaydı. Sadece birkaç saniye sonra, elleri başıma doğru hareket ettiğinde, ona bir emir verdiğimi ve buna uymak zorunda olduğunu fark ediyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Özür dilerim. *Sadece* istersen zihnimi oku."

"Selene." Memnon konuşurken büyüü içinden süzülüyor, mürekkep mavisi bulutları havada birikiyor. "Benden özür dilemeyi bırak."

Gücü bana doğru sürünüyor, sanki kendi aklı varmış gibi hareket ediyor. Bir nefes çekiyorum ve bu kadar kolay bir şekilde sihir içeri süzülüyor, ağzımı kaplıyor ve boğazımdan aşağı dalıyor.

Gece gözlerimin ardında titreşirken ellerimi kollarına dayıyorum. Kırılan kemikler, çılgınlık, boğucu bir acı. Safranın tadını yutuyorum, bedenim hatıralar yüzünden yeniden titriyor.

Gözleri parlamaya başlıyor ve saçları havaya kalkıyor. O yakıcı bakışlar benimkileri buluyor. "Büyücü kadın öldüğü için şanslı," diyor ciddiyetle.

Gerginim.

Başparmakları yüzümün kenarlarını okşuyor, gücü içinden geçmeye devam ederken bile. "Düşmanlarımızı ortaya çıkaracağım ve onları teker teker kıracağım," diyor, gözleri hipnotize edici. "Kafataslarından kadehler ve derilerinden paltolar yapana kadar durmayacağım. *Tüm* Fortuna klanı lanet bir anıdan başka bir şey olmayana kadar dinlenmeyeceğim."

Bunlar korkunç vaatler, ama ilk kez beni gerektiği kadar korkutmuyorlar. Fortunalar doğaüstü varlıkları istismar ederek koca bir imparatorluk kurdular. Memnon gibi birinin acımasız ilgisini hak ediyorlar.

Kollarını sıkıyorum, bir damla gözyaşı süzülüyor. "Bu," diye bitiriyor, "sana yemin ederim."

BÖLÜM 39

DÜN, TEK BİR KİŞİ OLARAK UYANDIM.

Bugün, ben başka biriyim.

Daha önce olmayan bir sertlik hissediyorum. Dün açıkta ve savunmasızken, bugün yeni bir zırhım oldu. Zırhın bir tarafında dünya var, diğer tarafında ise... Bu zırhın içinde var olan tek şey ben ve bağlarım.

Memnon bu değişimi fark etmiş olmalı çünkü uyandığımızdan beri birkaç kez beni incelerken yakaladım onu, yüzünde meraklı bir ifade, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

Nero bana tutkal gibi yapıştı.

Büyücüyle konuşmamız gereken binlerce şey var ama şu anda tek istediğim dün geceki kâbusun ardından bir nebze olsun normale dönmek.

Mutfağa giriyorum, dolapları açıyorum ve kendimi evimde hissediyorum. Burada yaşamaya başladığımdan beri, kurabiyeler ve krakerler, cipsler ve granola barlar aslında çıplak olan kileri doldurdu.

Bugün mısır gevreği var.

Kesinlikle çocuklar düşünülerek yapılmış çeşitli renkli kutulara uzun uzun baktığımda kaşlarımı kaldırıyorum.

Bir süre sonra bir tanesini çıkardım. "Benim hakkımda düşündüğün şey bu mu?" Kutuyu havaya kaldırarak soruyorum.

Memnon çenesini kaldırır. "Yanıldığımı söyle."

Kilerin kapısını kapatırken ona bir bakış attım. Beni bu kadar doğru tespit etmesi sinir bozucu. Kalbim buz tutmuş olabilir ama renkli, aşırı şekerli mısır gevreklerine karşı her zaman zaafım olacak.

"Şu yuvarlak çikolata topları olanı alamadım," diye ekliyor, bir kase ve kaşık alarak. "Çok fazla keçi bokuna benziyordu," diyor ve eşyaları masaya koyuyor.

"Bunu hayatımda *bir kez bile* düşünmedim," diyorum, buzdolabına doğru ilerleyişini izlerken. Dün gecedan beri bol bir pantolon giymiş ama gövdesi görkemli ve dikkat dağıtıcı bir şekilde çıplak duruyor.

Buzdolabının kapağını açarak, "Kraliçeme bakması rahatsız edici yiyecekler yedirmeyeceğim," diyor. "Şimdi oturun ve size servis yapmama izin verin."

Bu kelimeden öğreniyorum. *Servis* yap.

"Kendim yapabilirim," diyorum mısır gevreği kutusunu masaya taşıırken.

"İster inanın ister inanmayın kraliçem, bunu yapmak istiyorum." Memnon yanıma geldi ve sütü yere bıraktı. "Aksini düşünmeyi bırak."

Memnon önce mısır gevreğimi, sonra da sütümü kaseme dökerken beni orada oturtuyor.

Ona bakıyorum. "Sana kim bakıyor?" Gayri ihtiyari soruyorum.

"Hmm?" diyor. Çoktan uzaklaşmış, bir çaydanlığın durduğu ocağa doğru ilerliyor.

Kahvaltımdan uzaklaşıp ruh eşime doğru dönüyorum. "*Seninle* kim ilgileniyor?" Tekrar ediyorum.

Yukarı bakıyor, bakışlarımla buluşuyor. Cevap açık.

Hiç kimse.

Eskiden birbirimize göz kulak olurduk ve onun ailesi, arkadaşları ve ona ihtiyacı olan her şeyi verecek bir krallığı vardı. Ama artık hepsi gitti.

Zihnim hala dün gece olanlardan geri çekilse de, kendimi polis memurlarını, ölü bedenleri hatırlamaya zorluyorum...

Memnon'un benim için geldiğinde arkasında bıraktığı bir kanıt izi var. Beni kabus gibi bir durumdan kurtardı ve istemeden kendini de bir duruma sokmuş olabilir. Ve şaşırtıcı gücüne rağmen, Memnon bile her şeye kadir değil.

Birlikte uyandığım o zırhı ve onun içindeki bağımızı hissediyorum.

Ona bakarken başımı sallıyorum. "Bu bugün değişiyor. Şu andan itibaren *ben de seninle* ilgileneceğim."

Bu beni kanunun yanlış tarafına koyuyor. Kahretsin, beni pek çok şeyin yanlış tarafına koyuyor. Umurumda değil.

Memnon bana bakıyor ve nefes aldığını sanmıyorum. Aramızdaki bağda keskin, acı verici tatlı bir duygu hissedebiliyorum. Tecrübelerime dayanarak biliyorum ki bu, kelimelere dökülemeyecek bir duygu.

Kendi duygularım boğazıma düğümleniyor. Bunun büyük bir mesele olmasını istemiyorum. Sadece aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istiyorum: bundan sonra birbirimize bakacağız. Sadece tek yönlü değil.

Sihrim içimden çıkıp gidiyor, bir iplikçik dolaplardan birine uzanıp bir kâse çıkarıyor. Başka bir ipi de bir çekmeceyi açıp bir kaşık çıkarıyor. Her iki eşya da masaya geri dönüyor ve yanımdaki yere çarpıyor. Gücüm bir sandalyeyi dışarı itiyor.

"Otur," dedim. "Gel benimle ye."

Komutla birlikte kabarmak isteyen bir özü bastırıyorum. Bunun yerine mısır gevreği kutusunu alıp, o otururken ona bir kase mısır gevreği dolduruyorum.

Renkli mısır gevreğini görünce yüzünü buruşturuyor ama dikkati bana yöneldiğinde Memnon mutlu görünüyor. Gerçekten mutlu. Onun tepkisi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Dün gece cesetlere ne oldu?" Mısır gevreğine süt dökerken sordum. "Binanın içindekilere mi?"

Memnon, gökkuşağı gevreğinden oldukça şüphelenmiş görünerek, bir kaşığı geçici olarak kahvaltısına daldırır.

"Onları orada bıraktım," diyor. "Fortunalar bu kez kendi pisliklerini kendileri temizleyebilirler."

Mısır gevreğinden bir kaşık alır ve dudaklarına götürür. Bir an tereddüt ettikten sonra bir ısırik alıyor.

Hemen yüzünü buruşturuyor ve o lokmayı boğazından geçirmek için mücadele ettiğini anlayabiliyorum. "Api'nin güzel dünyasında bu da ne?"

Memnon bu durumdan kişisel olarak rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Mısır gevreği."

"Seni seviyorum, Selene, ama bu, bu şeytani bir şey."

Buna gülümsüyorum, tepkisinden garip bir şekilde gıdıklanıyorum.

"Peki. Yemek zorunda değilsin."

Memnon kaseyi itiyor.

Ayağa kalkmak üzereyken elimi mürekkepli koluna koyuyorum. "Peki ya Politia ve insan polisi? İkisi de muhtemelen seni arıyordur."

Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Birbirine dolanmış ellerimize bakıyorum, onun bronz teni benim daha soluk tonuma karşı. Bu manzara karşısında içimde heyecan verici bir his oluşuyor.

"Bakabilirler. Onlar için endişelenmiyorum," diyor. Memnon elimi sıkıyor. "Unutma, insanların uyduğu tek bir yasa vardır: güç doğru yapar. Büyülü ya da başka türlü polisler tarafından sürüklenip götürülmeyi planlamıyorum."

Hâlâ endişeliyim ve şimdi ona gidip kollarına sarılma isteğimle savaşmak zorundayım, bir zamanlar yaptığı gibi ulaşamayacağım bir yere kaymasından korkuyorum. "Ancak bugün halletmem gereken son birkaç şey var." diyor. "Bir süre dışarıda olacağım."

"Geri mi dönüyorsun?" Sertçe söyledim. Daha konuşmaya bile başlamadığımız o kadar çok şey var ki, ama bu listenin en başında Memnon'un muhtemelen kendini işverenlerine karşı suçlu duruma düşürdüğü gerçeği var. Eğer geri dönerse... ona ne yapacaklarını kim bilebilir? Şimdiden onu arıyor olma ihtimalleri var.

Memnon başını iki yana sallar. "Hayır, dün gecedен sonra açığa çıktığıma eminim. Doğrusu, Fortunas'ın işinden ayrılmaya bundan çok daha önce hazırlanıyordum. Ama yarım kalan birkaç işi tamamlamam gerekiyor."

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Güvende olacak mısın?"

O da geri sıkar. "Sizin için, *est amage*, öyle olacağım."

Memnon ve ben dün gece beni ley hattı üzerinden Henbane'e götürdüğünde öğrendiklerimiz hakkında hâlâ konuşmadık. Konuşulması gerekiyor ama ikimizin de önce halletmemiz gereken başka görevleri var.

Yeni aya kadar Memnon'la kalmaya karar verdim. Dün gece kendi kimliğim tehlikeye girebilirdi ve Juliana gitmiş olsa da ailesi ve yönettikleri suç şebekesi gitmedi. Memnon gibi, bugün de yarım kalan işleri tamamlayacağım.

Telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı odamda unuttum ve onları ve önümüzdeki hafta için ihtiyaç duyabileceğim diğer her şeyi almam gerekiyor. Ayrıca halletmem gereken kişisel bir mesele var.

Memnon ve ben ley hattından çıkıp boş, karanlık mahzene giriyoruz. Etrafımızdaki mumlar henüz canlanmamıştı ki Memnon elimi tuttu

ve beni ona geri çekiyor.

Ağız ağzıma çarpmadan önce ona bakmak için sadece bir anım var. Büyücü, dokunmaya, bağlantı kurmaya aç bir adam gibi beni kendine çekiyor.

Refleks olarak dudaklarım onunkilere doğru hareket ediyor, ama aklım başıma gelince, ben de onun gibi öpücüğün içine düşüyorum.

Memnon'un elleri kollarımı sıkıyor ve şimdi dili benimkini okşarken saçlarıma dolanıyor. Benim ellerim de onun sırtına doğru ilerliyor ve tırnaklarım etine batıyor. İkimizin arasında bir duygu girdabı var. Benim sadakatim, onun aşkı, bizi birbirimize bağlayan bu hain koşullar.

Çok uzun zaman önce Memnon'dan tutkuyla nefret ederdim. Şimdi... şimdi bu nefret çok, çok uzak bir şey gibi görünüyor.

Memnon ağzını yırtar. "Bugün güvende kal, *est amage*." Kabul etmesi kolay bir söz. Yine de

"Sen yaparsan ben de yaparım." "Tamamdır."

Gözleri ağzıma düşüyor ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi geriye doğru eğilip dudaklarımı yeniden alıyor ve beni sert bir çaresizlikle öpüyor.

"Baldan daha tatlı," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. Kendini geri çekilmeye zorluyor. "Bu gece geri kalanını da tatmayı planlıyorum," diye yemin ediyor, gözlerinde yakıcı bir bakış.

Tenimin kızardığını hissediyorum.

Loş ışıktaki bile bunu fark etmiş olmalı, çünkü şöyle diyor: "Kızarmana bayılıyorum, küçük cadı. Umarım daha sonra seni akşam yemeği gibi yediğinde de böyle yaparsın."

"*Memnon*-" diye uyarıyorum.

Ama çoktan ley hattına geri adım attı ve gözden kayboldu.

BÖLÜM 40

YURT BINAMA GIRIYORUM, ARTIK EVİMDEKİ DÜŞMANLARDAN KORKMUYORUM. bu çatı altında. Bir gün önce sahip olmadığım bir rahatlığa ve kararlılığa sahibim.

Evin içinde, antrede bir dizi çanta yığılı ve merdivenlerden yukarı çıkarken yanından geçtiğim cadılar toparlanıyor ya da alçak, kasvetli tonlarda konuşuyor gibi görünüyor. Mekânın atmosferi tuhaf ve tedirgin edici.

Evin dördüncü katındaki merdivenlerden iniyorum ve pek ziyaret etmediğim bir kanada doğru ilerliyorum. Sanki büyüünün kendisi içimdeki değişimi hissedebiliyormuş gibi, ben odadan odaya geçerken apliklerin uğultulu ışıkları yanıp sönüyor.

Koridorda üst üste yığılmış bir çanta yığınının daha kaçarken, bu göçün Juliana'nın ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ama ona bağlı bu kadar çok cadı olması mümkün değil, değil mi?

Dördüncü katın sonundaki koridor sağa kıvrılıyor ve dönüşten sonra biri solumda diğeri sağımda olmak üzere sadece iki oda kalıyor.

Formaldehit kokusu havayı yoğunlaştırıyor ve sağdaki cadı için üzülüyorum. Burası da kokuyor.

Sol tarafımdaki kapıya yaklaşıyorum ve kapıyı çalmadan açıyorum.

İçeride ilk gördüğüm şey, her biri zoolojik anatominin parçalarını ve parçalarını içeren mason kavanozlarının rafları ve rafları. Bir kavanozda gözbebekleri, diğesinde kurbağalar var. Gerisini anlayamadan bakışlarımı kaçırıyorum. Kavanozların altındaki masanın üzerinde tahnit edilmiş bir kedi duruyor.

Şekli. Doldurulmuş yaratığın sırtına devasa bir akbaba tünüyor ve ben izlerken, o şeyi gagalıyor.

Bu da kedinin nasıl bu kadar kötü bir duruma düştüğü sorusunu cevaplıyor.

Bir soluk sesi duymadan önce odanın geri kalanına bakacak zamanım olmadı.

Bakışlarım Olga'nın bir hayvanın iskeletini bir araya getirmekle meşgul görüldüğü yere kayıyor.

"Selene?" Gözleri üzerimde geziniyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Nezaketle uğraşmıyorum. "Dün gece bana alkollü bir içki verdiğini biliyorum." Odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Ondan sonra ne olduğunu tahmin edebilir misin merak ediyorum."

Geri çekiliyor. "Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Süpürgemden düştüm, birkaç kemiğimi kırdım," diyorum odanın derinliklerine doğru adım atarken, sanki hatırası beni incitmiyormuş gibi. "Sonra toplandım."

Sessizliğin biraz yatışmasına izin vererek ona bakıyorum.

"Sanırım bir sonraki kısmı bilmek istemezsin," diyorum, önünde çömelerek, bir tehdit oluşturduğumun tamamen farkındayım. Ama umurumda değil. Gözlerimdeki akmayan yaşları görmesini istiyorum. Dehşetimi ve acımı görmesini istiyorum. "Bir odaya götürüldüm ve işkence gördüm, sonra isteğim dışında bir psikopata bağlandım, sonra biraz daha işkence gördüm."

"Ben..."

"Bağlandığınızı biliyorum," diyorum onun üzerinden konuşarak, "ve isteğiniz dışında birçok şey yapmak zorunda bırakıldığınızı biliyorum."

Olga birkaç kez göz kırpmıyor ve gözyaşlarının iyice aktığını görüyorum.

"Juliana-Lia-öldü. Eğer göğsünde bir hafiflik hissediyorsan, hayal görmüyorsun. Seni ona bağlayan her neyse, artık yok."

Olga göğsüne dokunurken gözleri irileşiyor. "O... gitti mi?" diye fısıldıyor cadı.

Başımı salladım. "Anladığım kadarıyla sana bir şeyler yaptırdı ve bu konuda seçme şansın yoktu." İçime doğru ilerlemek isteyen ürpertiye bastırıyorum. "Ama bana ve incittiğin diğer doğaüstü varlıklara yaptıklarının kefareтини ödemelisin."

"Kimseyi incitmek *istememedim*!" diyor sertçe. Kendini daha iyi hissetmek için sessizce söylediği bir cümleye benziyor. Şu ana kadar maruz kaldığı dehşeti hayal bile edemiyorum.

Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor, ama ben onu geçiştiriyorum. "Bunun bir önemi yok. Önemli *olan* şu ki, bağ kurmaya zorlanan tek doğaüstü biz değildik ve Juliana -ya da Lia, onu nasıl tanıdığına bağlı olarak- bu bağları kuran tek kişi değildi. Kampüste bulunan öldürülmüş cadılar da tıpkı senin ve benim gibi ölmeden önce bağlanmışlardı ama son anlarında onlara bir şey oldu ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyor.

Gözlerim Olga'nın odasındaki ürkütücü dekorasyonu tarıyor. "Defterinize, öldürülen cadıların son sözlerinden herhangi birini kaydettiniz mi?" Düşük bir ihtimal ama o şeye kafayı takmış durumda.

Olga'nın gözleri parlıyor. "Bende iki tane var ama bunlar kamuya açık değil ve bu satırları paylaşmama izin verilmiyor."

Şimdi de yasalara uyan bir vatandaş mı olmak istiyor?

Bir elimi koluna koydum ve eğildim. "Tehdit eden biri değilim Olga, ama zor bir gece geçirdim. Lütfen bir arkadaşın için bir istisna yap, yoksa odanı her seferinde bir dekorasyonla yıkmaya başlayacağım."

Soluk turuncu sihrinden huzmeler süzülüyor ve raflarına doğru ilerliyor. Gücüm üzerlerine inerken kavanozları takırdıyor ve çınlıyor.

"Tamam, tamam!" diyor isteksizce, bana hoşnutsuz bir bakış atarak. "Bunu yapacağım, sadece bu seferlik... dün geceyi telafi etmek için."

Cadı ayağa kalkarken büyümü geri çekiyorum, kitaplığına doğru giderken nefesinin altında mırıldanıyor.

İçinden Son Sözler Defteri'ni çıkarıyor, parmakları defterin sırtında sevgiyle geziniyor. Bu bana kendi defterlerimi ne kadar çok sevdiğimi, onlara güvendiğim zamanları hatırlatıyor. İçimde sızlayan bir nostalji duygusu yükseliyor. Şimdiye kadar onları karıştırmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Olga tekrar yanımdaki yere yerleşiyor ve kitabı açıyor. Kitabı karıştırıyor ve ben de isimlere, tarihlere ve alıntılara göz atıyorum - bu çeşitli kişilerin ölmeden önce söyledikleri son sözler.

Redakte edilmiş bir satırın olduğu bir sayfada durur, isim, tarih ve alıntı tamamen siyah mürekkeple silinmiştir. Bir sonraki sayfada da karalanmış bir satır daha var. Bu atlamalara bakıyorum. Anahtarın onlarda olduğuna eminim.

Olga'nın içinden bir parça şarap kırmızısı büyü kayıyor. Parmağını defterinin açık sayfalarına vuruyor. "Sizinle paylaşmak üzere olduğum şey benimle paylaşıldı çünkü Politia beni birkaç cesetten son sözleri almam için tuttu."

"Seni işe mi aldılar?"

"Evet. Herkes bir bedenden bilgi koparamaz. Bu nadir bir yetenektir," diyor kesin bir ifadeyle.

Demek istediğim, cesetlerle uğraşmayı gerektirdiğinde *hediye* kelimesini kullanmayabilirim, ama tabii ki nadirdir.

Dikkatim onun parçalanmış, doldurulmuş kedisine kayıyor. "Anlıyorum."

Olga bakışlarımı takip ediyor. "Bu Bay Whiskers. O benim ilk kedim. Odessa onu çok sever."

O konuşurken akbaba -muhtemelen Odessa- zavallı şeye tekrar bakıyor.

Etrafındaki diğer şeyleri inceliyorum. "Ölümü gerçekten seviyorsun, değil mi?" Gözlerim yatağının arkasında duran bir sıra hayvan kafatasına takılıyor, sonra da kelebeklerin iğnelenmiş olduğu bir dizi gölge kutusuna takılıyor.

"Bu en büyük gizem," diyor Olga. "Biz cadıların bile sadece birkaç bakış atabildiği bir gizem."

Bununla birlikte, elini açık kitabın üzerinde tutuyor. Avucundan daha fazla büyü süzülüyor, kitabın yüzeyi boyunca küçük tüyler kabarıyor. Büyüsü temizlendiğinde, lekeli satırlar kaybolmuş ve yerlerine satırlarca yazı yazılmış. İlkinde şöyle yazıyor:

*KacLe ine T^o sɔ / Rge 22 / 3eacL 3ace: Cepte Se'
2s, 2t22 / Sast Wo×b(s): O^ Sodbe's-/s eams/*

Girişte yüzümü buruşturdum.

"Sıradaki özellikle ilginç," diyor Olga, ikinci yazıya dokunarak. İsmi görür görmez kendimi zor tutuyorum. *Charlotte Evensen*.

Onu tanıyordum, Olga da öyle, ama şu anda bunu belli etmiyor.

Yazıyı gerçekten okumak istemiyorum. Bunlar artık sadece sayfadaki kelimeler değil, eski bir dostun son ve muhtemelen acı dolu sözleri.

*C^a'løcte ✓×e 'en / Rge 2t / 3eacL 3ace: Octo ex it,
2t22 / Sast Wo×b(s): 3am ;ov anb ;ov' hi t co cLe
fa'9^es9 pit' of ^ell. Pa; ;ov ×ot cLe e.*

Sana ve senin gibilere lanet olsun mu?

Olga'ya bakıyorum. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Şimdi cadılar meclisi kardeşim özellikle hareketli görünüyor. "Bilmiyorum ama gördüğüm cesetler parçalanmıştı. Belki de tam olarak insan olmayan ya da yer değiştirebilen bir doğaüstüyle karşı karşıyayız."

Bu beni ürpertti. Lycanthrope'larla el ele çalışıyordum.

Onlar...?

Hayır, bu düşünce düşünilemeyecek kadar çarpık. Şekil değiştirenler aileyi her şeyden üstün tutar. İçlerinden biri öldürüldüğünde yıkıldılar.

Ancak Charlotte'un son sözleri cinayetlerin gözden kaçırıldığım bir yönünü, ölüm şekillerini gündeme getiriyor. Parçalanmış ve kara büyüye batmış.

Fortunalar korkunç bir şekilde öldürülmüş bir grup cadıdan ne isteyebilir ki? Bu tür bir ölümden kâr nerede?

Cevap ne olursa olsun, Memnon ve ben durduramazsak bir hafta içinde tekrar olacak.

BÖLÜM 41

ODAMA GİTTİĞİMDE TELEFONUM ÇALIYORDU.

Odayı geçiyorum ve yatağımın üzerinde bıraktığım yerden alıyorum.

"Alo?"

"Sonunda." Kane'in sesi doğal olmayan bir şekilde hırçın.

Goblin'in memeleri. Bu adamla konuşmak istemiyorum. Dün gecedен sonra ona karşı hissettiğim karmakarışık duyguları çözmeye bile başlamadım.

"Neler oluyor?" diye soruyor.

"Ne demek neler oluyor?" Önümüzdeki hafta için ihtiyacım olacak eşyaları bir araya getiriyorum.

"Memnon tüm haberlerde." "Ne?"

Aceleyle dizüstü bilgisayarına gidip cihazı uyandırıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde birkaç doğaüstü haber kaynağından birine giriyorum. Ana sayfasında, tutulduğum binanın dışındaki sokakta Memnon'un grenli bir fotoğrafı var. Açısı bana bunun bir güvenlik kamerası tarafından çekildiğini düşündürüyor. Gözleri parlıyor ve saçları kısmen kalkmış. Kamera sihrini yakalayamamış ama belli ki etrafına yayılmış olmalı. Manşette *"YILIN EN BÜYÜK BÜYÜLÜ SALDIRISINDA 33 ÖLÜ"* yazıyor: *KATIL SERBEST*.

Siktir, siktir, siktir.

"Bunu yeni mi duyuyorsun?" Kane öyle diyor.

"Hmm?" Fotoğraf hâlâ dikkatimi dağıtıyor. Fotoğrafta Memnon'un yara izini görmek zor ve dövmeleri tamamen gizlenmiş. Ama muhtemelen daha fazla resim vardır.

"Hem büyülü hem de büyülü olmayan haberlerde yer alıyor." Kane duraksıyor, sonra ekliyor: "Selene, onun bir kadını taşırken çekilmiş en az bir fotoğrafını gördüm. Bana bunun sen olmadığını söyle." Sesi yumuşamıştır. "Bana partiden sonra eve sağ salim döndüğünü söyle -sadece öfke yüzünden aramalarımı görmezden geldiğini söyle."

Uzun bir nefes alıyorum, kalbim gittikçe daha yüksek sesle çarpıyor. Bakışlarım fotoğrafa dönüyor.

"Memnon beni kurtarıırken kimliğini açığa vurdu," diye itiraf ediyorum. "Seni kurtarmak mı?" Kane yankılanıyor. "Partiden ayrıldıktan sonra sana ne oldu?" Sesinde bir korku notası var.

"Ben... Size telefonda söyleyebileceğimi sanmıyorum." Hat bir an için sessizleşir.

"Selene, özür dilerim," diyor Kane sonunda. İlk başta dün gece için özür dilediğini düşünüyorum, ta ki "Sürünün arkadaşı olma statün bir sonraki toplantıda iptal edilecek. Bir katilin eşini koruyamayız."

Telefonu daha sıkı tutuyorum.

Sadece siz ve bağlarınız var. Güvenebileceğiniz tek kişiler onlar.

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum. Roxilana ne derdi? Kendi ailesinin ölümünü yaşamış, sert erkekleri ve kadınları yönetmiş ve çok fazla savaş görmüş Roxilana.

O razı olmazdı.

"Memnon resmi olarak hiçbir şeyle suçlanmadı," diyorum. "Onun suçluluğuna dair her türlü varsayım kulaktan dolmadır." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Daha yumuşak bir tonda ekliyorum, "Alfa'nızın Memnon ve benim dün gece öğrendiğimiz şeyi duyması gerekiyor."

"Memnon hoş karşılanmıyor-"

"Memnon'u ben kontrol ediyorum." Bu cümlemin içimde yarattığı rahatsızlığı görmezden geliyorum. "Alfanızın daha rahat hissetmesi için ona istediği komutu vereceğim ama Kane, sürünün gelecekteki alfası olarak senden söyleyeceklerimizi dinlemeni istiyorum." Bir süre sonra, "Sanırım bu insanları alt etmek istiyorsak, sürünün yardımına ihtiyacımız olacak," diye itiraf ettim.

Politia'ya güvenemeyiz ve muhtemelen cadılara da güvenemeyiz. Değiştiriciler Memnon'un da benim de son yardımcımız olabilir.

Uzun süre sessiz.

Kane iç çeker. "Tamam Selene," diye teslim olur. "Sürüden bir arkadaş için son bir iyilik. Saat tam altıda kulübede ol."

Ona teşekkür edemeden hat kapanıyor.

Bir nefes veriyorum, sonra bağma uzanıyorum.

Memnon? Arkadaşıma sesleniyorum. Öğrendiklerimizi anlatmak için saat altıda likantroplarla bir toplantı ayarladım. Ondan önce, bildiğimiz her şeyi seninle tartışmak istiyorum.

Bağlantımız sayesinde Memnon'un yavaşça gülümsediğini hissediyorum ve bu karnımın alt kısmının gerilmesine neden oluyor.

Merhaba kraliçem.

Sesini duyunca nabzım hızlandı.

Seninle orada buluşmak zorundayım, diyor özür dileyerek, ama ondan önce bu şekilde sohbet edelim ve bir savaş stratejisi oluşturalım.

Bir savaş stratejisi. Haber makalesine bir kez daha bakıyorum ve Memnon'un grenli halini gözümün önüne getiriyorum. Bir stratejiye ihtiyacımız var.

İçimde bir beklenti -ve belki biraz da önsezi- ürpertisi dolaşıyor. İki bin yıl oldu ama nihayet bir zamanlar olduğum kraliçe gibi hissetmeye başlıyorum.

BÖLÜM 42

LYCANTHROPES İLE TOPLANTI KÖTÜ GIDIYOR.

Memnon ve ben dakikalar önce ses geçirmez odalarına adım attığımızdan beri. Biz yerimize otururken Kane hariç tüm şekil değiştirenler açıkça hırıyordu. Yaşlıları Apani bile düşmanca görünüyor.

Vincent oturmaya zahmet etmez. Onun yerine yumruklarını masaya dayar ve Memnon'a dik dik bakar, kurdu gözlerinden parlamaktadır.

"Bir şeyi kesinlikle açıklığa kavuşturmama izin verin: bu noktada, ikinizin de söyleyeceklerini duymak istemiyorum, birlikte çalışmakla ilgilenmiyorum ve sizi görevden almak için oylama yapar yapmaz" -bana başını salladı- "sürünün bir dostu olarak, dün geceki *katliamcının* kim olduğunu bildiğimi Politia'ya bildirmeyi planlıyorum."

Orada oturup masanın karşısındaki alfayı izlerken kenetlenmiş ellerim biraz titriyor. Duygularımı dizginleme konusunda paslanmışım ama yanımdaki Memnon bunu bir sanat haline getiriyor. Koltuğuna yayılmış, işaret parmağı alt dudağını ovuşturuyor ve bize karşı söylenen sözlere sadece hafif bir ilgi gösteriyor.

"Bu toplantının gerçekleşmesinin tek nedeni Kane'in ısrar etmesi."

Kane diğer tarafımda oturuyor, tıpkı son toplantıda yaptığı gibi.

Derin bir nefes alıyorum ve yıpranmış sinirlerimi yatışmaya zorluyorum.

"Yine de buraya geldiğiniz için hepinize minnettarım," diyorum.

Vincent bana ters ters bakıyor.

"Sen onurlu bir adamsın," diyorum. "Ama sürünüze zarar veren insanlar öyle değil. Biz doğaüstü canlıların uymaya çalıştığı kurallara göre oynamayı da umursamıyorlar."

"Eşinin aksine mi?" Memnon'a başını sallar. "Bana bu saçmalıkları anlatma-"

"13 Kasım Pazartesi günü," diye araya girdim, "yeni ay gecesi, San Francisco'daki Equinox Binası'nda bir gece yarısı açık artırması yapılacaktır. Ama bu sıradan bir açık artırma değil. Doğaüstü varlıklar *diğer doğaüstü* varlıkları açık artırmayla satacak. Cadılar, büyücüler ve muhtemelen şekil değiştirenler."

Odadaki homurtular yavaşça sessizleşir ve Vincent isteksizce yerine oturur.

"Spesifik olarak," diye devam ediyorum, "açık artırmaya çıkarılan şeye sahte bağ deniyor; iki doğaüstünü potansiyel olarak ölene kadar birbirine bağlayan büyülü bir bağ. Bu bağın şartlarına bağlı olarak, taraflardan biri veya her ikisi de diğeri üzerinde kontrol uygulayabilir. Bazen hoş olmayan doğalarına rağmen, sahte bağlar teknik olarak yasaldır. Bununla birlikte, açık artırmaya çıkarılan doğaüstü varlıklar, bu açık artırmalara katılmaya ve işbirliği yapmaya zorlamak için zaten bir kez kendi iradeleri dışında gizlice bağlanmışlardır. Bağlanma gerçekleşseydi muhtemelen Cara'nın başına gelecek olan da buydu.

"Fortuna ailesi daha sonra bu ... satışlardan elde edilen kârı topluyor ve durdurulmadıkları sürece bunu yapmaya devam edecekler."

Odadaki sessizlik neredeyse acı verici.

"Hepsi bu kadar değil," diyorum. "Cinayet kurbanlarının ölümleri sırasında Fortuna suç şebekesinin üyelerine bağlı olduklarını keşfettik. Fortunalar bu bağları doğaüstü varlıklar üzerinde mutlak kontrol sağlamak için kullanıyorlar. Müzayedede olduğu gibi, cinayetlerin de Ekinoks Binası'nda işlendiğini biliyoruz." Memnon'a hızlı bir bakış daha atıyorum. "Ve müzayedede gecesi başka bir cinayetin daha işleneceğine inanmak için iyi nedenlerimiz var."

Kimse bana bunu nereden bildiğimi sormadan ekliyorum: "Cadılar ve diğeri bazı doğaüstü varlıklar için yeni ay sadece gerçek karanlığı değil, gizliliği, belirsizliği, gizemi ve kafa karışıklığını da temsil eder. Cadıların yasadışı büyüler ve yasak sihirler yapmaları en muhtemel zamandır. Her ay döngüsünde kara büyü'nün en fazla güç taşıdığı tek gecedir."

Uzun bir süre boyunca oda sessiz kalır.

Sonunda Vincent uzun bir iç çekerek ve elini cebine atar. İki şişe doğruluk serumu çıkarır.

"Daha fazla konuşmadan önce," diyor alfa, "ikinizin de bunu içmenizi istiyorum, böylece sözlerinizin doğruluğunu teyit edebilirim."

Bir iniltiyi bastırıyorum, ama şişeyi bana fırlattığında, hemen tıpasını açıyorum ve tadından irkilerek içiyorum.

Memnon kendisine fırlatılan şişeyi yakalıyor ama sadece bakıyor. Alfa'nın emirlerine direneceğini şimdiden söyleyebilirim.

"Memnon."

Büyücü bana bakıyor, ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. Sonra mantarı çıkarıp havaya kaldırıyor.

"Senin için ve sadece senin için," diye kadeh kaldırıyor, sonra da içkiyi geri atıyor.

İksir etkisini gösterirken oda sessizleşiyor. Büyünün nefes boruma dolandığını ve dilimi kapladığını hissedebiliyorum.

"Müzayede ve cinayetler hakkında bana anlattığın her şey doğru mu?" Vincent bana sordu.

"Bildiğim kadarıyla evet," diyorum.

Bakışları Memnon'a kayar. "Doğruyu mu söyledi?" Vincent sorar.

"Bildiği kadarıyla, evet," der Memnon.

"Onun bildiği gibi," diye yineliyor Vincent. "Peki *sen* nereden biliyorsun?" Memnon ve Vincent birbirlerine bakarlar.

Yanımda Kane dönüyor, gözleri yüzüme sabitlenmiş.

"Bu bilgiye nasıl *ulaştın*?" diye soruyor. Asıl bilmek istediği dün gece ne olduğu.

Midem altüst olurken bile bir nefes üflüyorum. Daha önce hissettiğim güç azalıyor...

Sen tanıdığım en güçlü insansın, est amage, diyor Memnon. *Acele etme. Ben buradayım.*

Derin bir nefes alıyorum. "Cara'yı bağlamaya çalışan aynı kadın dün gece benim için geldi - şenlik ateşinden sonra. Adı Juliana Fortuna, Luca Fortuna'nın kızı. Beni onunla bağ kurmaya zorladı."

Oda birkaç saniye boyunca doğal olmayan bir sessizliğe bürünür.

"*Ne?*" Kane sonunda söyledi. Sesi derinleşti ve çakıllı bir hal aldı. "Yani benimle birlikte sahilden ayrılmış olsaydın bunların olmayacağını mı söylüyorsun?"

Memnon biraz öne doğru oturur. "Bu da ne şimdi?" Büyüsü ortaya çıkmaya başladı. Dün gece Kane'le aramızda olanları duymadı *çünkü önemli değildi*. Bu yüzden bir çatışma yaşayacağımızı bilmiyordum.

"Hâlâ bu Juliana'ya bağlı mısın?" diye araya giriyor alfa.

"Hayır," diye araya giriyor Memnon. "Büyücüyü ben öldürdüm."

Ortalık yine sessiz ve Vincent, Apani, Kane ve sürünün betası Irene'in haberlerde gördüklerini bu bilgiyle birleştirdiklerini hayal ediyorum.

Memnon'un bakışları Kane'in üzerinde daralır. "O zamana kadar eşime işkence etmek için iyi bir saat harcamıştı. Kadını kendime bağladım, az önce paylaştığımız bilgileri vermeye zorladım ve sonra ona hak ettiği ölümü verdim."

Şekil değiştirenlerin Memnon'un ima ettiği vahşet karşısında dehşete kapılmalarını bekliyorsam yanılmışım. Hepsinin yüzünde hafif vahşi bir ifade var ama hiçbiri bu bilgiden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aksine, onu yeniden değerlendiriyor gibi görünüyorlar.

"Bir saat mi?" Kane sesinin sert olduğunu söylüyor. Boğazını temizleyerek bir elini ağzına götürür. "Kahretsin, Selene..." Kane bana tekrar baktığında, gözlerinde çok fazla acı vardı.

Başımı salladım. "Ben... iyiyim."

Bu kelimeden nefret ediyorum, Memnon bağımızı koparıyor.

Odanın geri kalanına şöyle diyorum: "Juliana'nın ölümü bir dizi doğaüstünü zorunlu bağlarından kurtardı ve muhtemelen bazıları bu bilgiyi Politia'ya getirecek. Yetkililer için çalışan bir sürü üyeniz varsa, hikayemizi bu şekilde doğrulayabilirsiniz."

Oda sessiz, neredeyse düşünceli.

"Yaklaşan müzayedeye katılmayı mı planlıyorsun?" Vincent sonunda sorar.

"Evet, onu durdurmayı planlıyoruz," diyor Memnon. Ruh eşim bu düşünceden zevk alıyor gibi görünüyor, neden almasın ki? Şüphesiz ortalık karışacak ve şiddet artacak ve Memnon savaş için yetiştirildi.

Kane kaşlarını çatarak aramıza bakıyor. "Bunu yaparsan öldürülebilirsin. Neden bu işi Politia'nın halletmesine izin vermiyorsun? Eğer doğaüstü varlıklar dediğin gibi bu zoraki bağlar hakkında onları bilgilendiriyorsa, büyücülerin peşine düşebilirler."

Memnon koltuğunda geriye yaslanır. "Eğer bu yeni bağlanmış doğaüstü varlıklar yaşadıklarını Politia'ya bildirirlerse, Politia da onlara inanırsa ve departmanın cebi Fortuna'nın parasıyla fazla şişmezse, *belki* o zaman bu suç şebekesinin peşine düşerler. Bu lanetli yetkililerin bir şey yapabilmesi için yıldızların aynı hizaya gelmesi gerekir."

"Büyücü haklı Kane," diyor Vincent, gözleri yanımda oturan şekil değiştirene kayıyor. "Politia'nın bu açık arttırmadan önce Fortunas'ı durdurmak için yeterli kanıtı ya da zamana sahip olacağı açık değil, özellikle de bir toplu katliamcıyı avlamak için kaynaklarını bir araya getirmişken." Vincent'ın bakışları dikkatle Memnon'a yöneldi.

Eşim gözlerini alfaya dikeyiyor ama o bir şey söyleyemeden ben araya giriyorum. "Cadılar meclisi kardeşlerimi götürüyorlar." Sesimde önceki hayatımdan kalma bir çelik var. "Ve senin sürü arkadaşlarını da alıyorlar."

Irene sözlerime homurdanıyor. "Farkındayız."

Devam ediyorum. "Bu canavarlar parayı insan hayatından daha çok önemseydiği için başka bir doğaüstünün ölmesi ya da iradesi dışında bağlanması riskini almak istemiyorum."

Vincent boğazını temizliyor. "Bu işe dahil olma konusunda bir karar vermeden önce bunu tüm sürüyle tartışmalıyız," diyor alfa.

Memnon masaya doğru eğilir, tüm tavrı iki nokta beş saniye içinde rahatlıktan kötücüllüğe dönüşür. "*Yapamayacaksınız.*"

Alfa homurdanıyor, gözleri kayıyor. "Kendi çatımın altında bana meydan okumadan önce iki kez düşün büyücü."

Memnon'un gözleri parlamaya başlar. "Bunu daha önce konuşmuştuk: Bu gizli bilgiyi herkesin bilmeye hakkı olduğuna inandığın için ruh eşimi riske atmama izin vermeyeceğim." Alfa'nın hırıltısı daha da derinleşiyor ama Memnon ellerini masaya dayayarak ayağa kalkıyor. "Büyücünün eşimin kemiklerini nasıl teker teker kırdığını anlatmamı ister misin? Ben oraya ulaşmadan Selene'nin çılgınlıklarını nasıl *duyduğumu* mu? Bunlar hafif insanlar değil. Sürünü bu işe bulaştırmak zorunda değilsin ama *benimkini* de riske atmayacaksınız."

Hava gerginlikle çatırıyor. Alfa'nın görebildiğim kadarıyla kasları gergin. Bir şeyler olmak üzere, eğer buna bir son vermezsem.

"Büyücü beni bağladıktan sonra," diyorum tartışmayı keserek, "Juliana bana bağımızı bir sır olarak saklamamı emretti. Sonra da her şeyden önce ona sadık kalmamı emretti."

Vincent hâlâ Memnon'la kapışıyor ama diğer şekil değiştirenler beni dinliyor, ben de devam ediyorum.

"Zorla bağlanmış olabilecek şekil değiştirenleri bulmak istiyorsanız," diye devam ediyorum, "sürü arkadaşlarınıza bir şişe doğruluk serumu verin ve her birine şu soruları sorun: Bir, sürü dışından biriyle gizlilik yemini ettiniz mi? İkincisi, bunu kendi isteğiniz dışında yapmaya zorlandınız mı?"

Vincent bakışlarını Memnon'dan isteksizce ayırdı. O da şimdi beni dinliyor.

"Bu sorulara *evet* yanıtı veren tüm şekil değiştirenleri toplantıdan çıkarın" diyorum, "ve onlara hiçbir bilginin ulaşmadığından emin olun. Sonra kararınızı verin." Bakışlarım Vincent ve Irene, Apani ve Kane'in üzerinde geziniyor. "Ben ve Memnon'a gelince, kararımızı zaten biliyorsunuz. Eğer bir kavga çıkarsa, müzayedede bulunan tüm şekil değiştirenleri ve kendi istekleri dışında orada bulunan diğer doğaüstü canlıları savunacağız. Umarım sürünüz bize katılmayı düşünür, ancak katılmazsanız, beni bir süreliğine sürünün bir arkadaşı olarak gördüğünüz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Marin Sürüsü'nü her zaman dostlarım olarak görmeye devam edeceğim."

Ayağa kalkıp her bir Lycan'a başımla selam veriyorum. Vincent ve Irene spekülatif bir şekilde bana bakıyorlar. Apani başını eğiyor ve Kane, Kane yine kalbi kırılmış görünüyor.

Söyleyecek başka bir şey yok, kapıya yöneliyorum. Vites değiştirici bileğimi yakaladığında Kane'i zar zor geçmişim.

"Selene."

Duruyorum ve Memnon'u kesinlikle görmezden gelerek ona dönüyorum. "Ölmeyeceğine yemin et."

Ona bakıyorum ve zihnini okuyamasam da endişesini ve güçsüzlüğünü hissedebiliyorum. Kane sürüsünün iradesi tarafından kuşatılmış durumda. Ve sanırım şu anda umutsuzca savaşa katılmak ya da en azından beni savaştan korumak istiyor.

Memnon'un sandalyesi geri çekilir, ardından büyücünün ağır eli Kane'in omzuna düşer.

"Sen iyi bir adamsın Kane," diyor Memnon, "ve koruyuculuğun bir gün bir lider olarak sana iyi hizmet edecek. Selene sana bu sözü benden daha fazla veremez. Ama sana şu sözü verebilirim: Onu isteyerek ölüme götürmeyeceğim."

Kane bir süre daha bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum usulca.

Verebileceğim en yakın söz bu ve gerçek bile olmayabilir. Çünkü bunların hiçbiri iyi değil. Ne zorunlu bağlar, ne cinayetler, ne açık artırma, ne de yaklaşan şiddet.

Ama dün gece olanlardan geri dönüş yok. Ne Memnon için ne de benim için. İkimiz için de tek seçenek Fortunalar bizi durdurmadan onları durdurmak.

Ve umarım Şekil değiştirenler yardım etmeye karar verirler.

BÖLÜM 43

BEN MEMNON'UN ARABASINI EVINE GÖTÜRÜRKEN BÜYÜCÜ DE Motosikletini. Gökyüzü bütün akşam boyunca yağmur kokusuyla ağırlaştı, ama ancak dolambaçlı dağ yollarına girdiğimde gökler açılıyor.

Silecekleri çalıştırıyorum ve odağımı tamamen yola vermeye çalışıyorum.

Ne yazık ki, sürüklenmeye devam ediyor.

"Doğruyu mu söyledi?" Vincent sormuştu.

"Bildiği kadarıyla, evet," diye yanıtlamıştı dostum. Bununla ne demek istemişti?

Memnon mu?

Onu rahatsız etmemeliyim. O da benimle aynı kaygan yollarda seyahat ederken olmaz. Motosikletle. Kasksız.

Evet, est

amage? Unut

gitsin, diyorum.

Benimle dalga geçildikten sonra bunu unutamam. Neymiş o?

Direksiyonu tutuşumu ayarladım. Sikerim böyle işi.

Bana bilmemi istemediğin bir şey söyle.

Emirle birlikte gelen midemdeki suçluluk duygusunu görmezden geliyorum ve korkunç bir gerçeğe hazırlanıyorum.

Her zaman seninle evlenmeyi düşünüyorum, diyor Memnon.

Anlaşmamızın etrafından dolaşmanın yollarını düşünüyorum.

daha erken resmileştirmeyi planlıyorum. Ve karım olduğunda, seni hediyelerle, yiyeceklerle ve akıllara durgunluk veren seksle benimle, evimizde, sonsuza kadar kalmaya ikna etmeyi planlıyorum.

Koltuğuma geri yaslandım. Bu... beklediğim itiraf değildi. Benden sakladığı bazı planları anlatacağını sanıyordum, kalbini bana bir tepside sunacağını değil. Ona ettiğim bozulmaz yemini neredeyse unutmuştum. Ama Memnon unutmadı.

Bunu bilmemi istemedin mi?

Hayır, diyor. Daha fazla açıklama yapmıyor.

Memnon'un gözlerden uzak evine giden uzun araba yoluna çıktığımda, o çoktan oradaydı, dışarıda durmuş, ona ulaşmamı bekliyordu. Yağmur saçlarını yüzüne yapıştırmış. Dikkati dağılmış bir şekilde elini ıslak buklelerin arasında gezdiriyor ve bu manzara tüm bedenimi ateşe veriyor.

Ona bakıyorum ve sonunda onu görüyorum, gerçekten görüyorum. O artık sadece bana musallat olan garip bir tehdit değil. O benim ruh eşim, iki bin yıl önce ikimiz de antik dünyada çocukken zihni benimkine uzanan adam. Son zamanlarda düşmanım oldu ama o her zaman benim ortağım.

Bu gerçek göğsüme bir darbe gibi çarpıyor ve sanki hayatıma yeniden girdiğinden beri ilk kez yeniden nefes alabiliyorum.

Arabasını kapattım ve dışarı çıktım.

Bakışlarım ondan motosikletine gidiyor, sonra geri geliyor.

Arabanın kapısını kapattım ve aracın etrafında döndüm. "O motosikleti bir daha asla kasksız kullanamayacaksın," diyorum.

Sesimdeki emirle ürperdiğini görüyorum.

Dudaklarını bükerek sırtıyor. "Peki neden?"

Cevabı istiyor. O gerçeğin kokusunu almış bir kurt.

Yürümeyi bırakıyorum ve ikimiz birbirimize bakıyoruz.

"Çünkü sana değer veriyorum. Çünkü sen benim ruh eşimsin," diyorum. Bunu hep biliyordum, ama şimdi kabul ediyorum. *Onu* kabul ediyorum. İkimiz görünmez bir sihir kordonuyla birbirimize bağlıyız. Birbirimize karışıyoruz, onun karanlığı benim gücümü renklendiriyor, benim ışığım onunkini aydınlatıyor. "Ve seni *kendim* olarak kabul ediyorum."

Gücüm içimden akıyor, tek bir şeye özlem duyuyorum ve o karşımda duruyor.

Memnon bana sanki derimin altında tüm dünyayı barındırıyormuşum gibi bakıyor. "*Selene.*" Gözleri parlamaya başlıyor ve büyüünün kalın tüyleri ondan dışarı akıyor.

Hangimizin önce hareket ettiğini bilmiyorum, sadece yağmur üzerimize yağarken bir araya geldiğimizi biliyorum.

Memnon'un ağzı benimkini buluyor, gözleri hâlâ kor gibi yanarken bile. Ağzının baskısı çaresiz, ısrarcı, sanki ondan daha fazla gerçeği koparabilirmiş gibi.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyor, uçuşan buklelerinin verdiği tuhaf hissin tadını çıkarıyorum.

Bu bizim en derin gerçeğimiz. Zaman ve mekan değişebilir, hatta yaşam deneyimleri bile değişebilir ama biz yine de bir araya geleceğiz.

Memnon sanki bu anın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatır. "Bu sözleri duymayı ne kadar çok istemiştin." Alnını benimkine bastırıyor. Gözlerini açtığında, bir kez daha o güzel, karmaşık kahverengiye dönüşüyorlar. "Ben seninim, sevgili ruh eşim," diye nefes alıyor. "Her zaman seninim."

Beni tekrar öpüyor ve baş döndürücü bir telaş başlıyor.

Giydiği deri ceket açıkta duruyor ve onu omuzlarından itiyorum.

Islak bir *patırtıyla* araba yoluna düşüyor.

Ona yaklaşmam gerek. Onun özünü üzerimde ve içimde hissetmeye ihtiyacım var. Bunun için aceleci, neredeyse içgüdüsel bir telaş var ve bunun büyümden mi yoksa bastırılmış duygularımdan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Belki de her ikisinden de biraz, çünkü gömleğinin etek ucuna ulaştığımda, büyüüm benden önce davrandı. Giysiyi yukarı çekerek öpüşmemizi bozdu. Gücüm gömleği başından çekip kenara fırlatırken Memnon şeytanca sırıtıyor. Sonra büyücünün elleri ve ağzı tekrar benimkinde.

Göğsü nefis bir şekilde sıcak ve sıcaklığının ve yakınlığının tadını çıkararak kucağına yaklaşıyorum.

Beni kaldırıyor, bacaklarımı kalçalarına doluyor. Ellerim hâlâ onun dalgalı saçlarında ve büyüüm etrafımızda hareket ediyor. Sırtımda ve onu göremesem de Memnon'un ellerinin etrafında dolandığını hissediyorum. Gömleğimi çekiştiriyor, sonra-

Riiiip. Gücüm gömleğimin arkasını ikiye ayırdı. Aramızda paramparça oluyor ve ben de silkelenip kurtulacak kadar uzaklaşıyorum. Memnon o an kendi sessiz büyüsünü yapmak için kullanıyor, büyüsü bedenimin ağırlığını alarak ellerini serbest bırakıyor.

Büyücü uzanıp saçlarımla ıslak tutamlarını yüzümden siliyor.

"Tekrar merhaba aşkım. Uzun zaman oldu." Birbirimize bakıyoruz, benim sütyenim ve onun dövmeleri dışında vücudumuz çıplak ve ikimiz de gülüyoruz.

O anda, Roxilana olarak kim olduğum ve Selene olarak kim olduğum arasında bir ayrım yok; geçmiş ve şimdiki zaman aynı anda burada.

"İşe yaradı," diyorum usulca. Parmak uçlarım yüzünü ve yara izinin olduğu büzölmüş deriyi sıyrıyor. "Seni asla gerçekten kaybetmedim."

Başını sallar. "Hayır, kraliçem, bu sadece başlangıç."

Memnon beni içeri taşıdı. Tepeden tırnağa sıırıslıkımız ve büyücünün ayakkabıları, büyülerimizden biri onları ayaklarından çıkarana kadar komik gıcırdama sesleri çıkarıyor. Giysilerimizin geri kalanı, fuayesinden geçip koridordan yatak odasına doğru ilerlerken gücümüz tarafından soyulup parçalanıyor, ikimiz de çıplak kalana kadar atılan her giysi ıslak bir tokatla yere çarpıyor.

Memnon'un kollarında titriyorum, bacaklarım beline kilitlenmiş. Ereksiyonunun kıcımin kıvrımlarına sürtündüğünü hissedebiliyorum.

"Bunun için yatağa ihtiyacım yok," diyorum.

"İstiyorum," diyor Memnon fazla hararetle. Bana doğru eğiliyor ve alt dudağımı ısıırıyor. "Kafirler gibi sevişmek için zamanımız olacak. Ama bu gece teninin ve gözlerindeki bakışın tadını çıkarmak istiyorum. Onlar benim tüm evrenimi içinde barındırıyor."

Yutkunuyorum, ciddileşiyorum. Bunu geçen hafta birçok kez yaptık, ama ben her zaman, her zaman gardımı aldım. Ama bu sabah uyandığımda, cehennem gibi bir geceden yeni çıkmıştım, Memnon'u dışarıda tutmak için koyduğum tüm o korumalar paramparça olmuştu.

Büyücünün gözleri boğazıma düşüyor ve oraya nazik bir öpücük konduruyor. "Beni kurtarmak için ölümlle savaşan, şu anda burada olabilmemiz için pek çok şeyden vazgeçen vahşi kraliçem." Bakışları üzerimde geziniyor ve sanırım vaat ettiği yavaş sekse ve onunla birlikte gelen tüm samimi bağlantıya hazır olduğumu görüyor. "Bana karşı son derece sabırlı olan mükemmel eşim."

Beni yatağa yatırıyor, sonra da peşimden geliyor ve kalçalarımın arasındaki boşluğa yerleşiyor.

Yağmur pıtırtilarına rağmen dünya çok ama çok sessizleşti. "Seni nasıl sevdiğimi göstermeme izin ver," diye nefes alıyor.

Bacaklarımı tutuyor, müstehcen bir şekilde ayırmadan önce bana dokunmaktan başka bir şey yapamazmış gibi ellerini uyluklarımdan aşağı kaydırıyor.

Memnon ağzını göbeğime daldırıyor. Hassas tenime karşı, "Sana amcığınla ziyafet çekeceğime söz vermiştim," diyor ve dudaklarının o sıradan fırçasının bile sinir uçlarımı ateşe vermesiyle inliyorum.

Sonra amımı öpüyor, dili kısa bir süreliğine içime kayıyor.

Yataktan doğruldum, neredeyse sadece bu yüzden bile çözülüyordum.

Memnon alnını kasık kemiğime yaslayarak inliyor. "Sen damlıyor."

Bana neredeyse hiç dokunmamış olmasına rağmen ağır nefes alıyorum. Ellerimi omuzlarında gezdiriyor, kaslarının kıvrımlarının tadını çıkarıyorum.

Memnon başını eğip klitorisime yumuşak bir öpücük konduruyor. Bu his karşısında neredeyse inliyordum.

"Daha önce verdiğim sözü bozmaktan nefret ediyorum," diyor, "ama-" Klitorisime kondurduğu sert bir öpücük daha beni ateşliyor. Memnon başını kaldırıyor ve gözlerimiz bedenimin genişliğinde buluşuyor. "Bu gece bana bu şekilde bakacağını ya da söylediğin şeyleri söyleyeceğini hayal etmemiştim."

Bununla birlikte, kalçaları benimkilere yaslanana kadar kendini vücudumun uzunluğuna doğru sürüklüyor.

Ellerim karın kaslarının dalgalanan kaslarında geziniyor, sonra sırtına doğru dönüyor.

Büyücü bana bakıyor. "Başka tarafa bakma," diyor. Emir ve yalvarma karışımı bir ses.

"*Sakin* başka tarafa bakma," diyorum emri tekrar ona yönelterek.

"Bakmayacağım," diye yemin ediyor.

Aramıza uzanıyor, siki tam girişime gelene kadar kendini ayarlıyor ve ben de tam dokunduğumuz yere bakmak üzereyken-

"Gözlerini benden ayırma,"

diye hatırlatıyor. Titreyerek nefes alıyorum.

Her hareketimi izleyen Memnon kalçalarını kaydırıyor ve içime girmeye başlıyor.

Aletin başı beni gererken nefesimi emiyorum. Bu his sarhoş edici ama ben hâlâ onun yüzüne takılmış durumdayım. Yıllar önce Roma'da ilk kez gördüğüm o yüze. O zamandan beri daha da sertleşti ve engebelendi, ama bu hayatta ilk kez onun *sadece* yakışıklı bir yüz değil, sevgili bir yüz olduğunu fark ediyorum.

Bu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

İçime tamamen oturduktan sonra tekrar hareketsiz kalıyor ve ikimiz birbirimizin bakışlarına kilitleniyoruz.

"Artık başka tarafa bakabilirsin," diyorum usulca. Emirlerimin onun üzerinde herhangi bir gücü olup olmadığını gerçekten bilmiyorum.

"İstemiyorum," diye itiraf ediyor. Ben de istemiyorum.

"Lütfen, *est amage*. Beni keşfedin," diye yumuşakça ikna eder.

Başka tarafa bakmam gerekecek, aramızdaki bağı kabul ediyorum.

Memnon burnunun ucunu benimkinin köprüsünde gezdiriyor.

Aleti içime girip çıkarken dudaklarıma doğru nefes alıyor ve "Sorun değil," diyor. Gözlerim bu hissin etkisiyle biraz dalgalanıyor ama itişleri yavaş ve ölçülü.

Avuçlarım sırtında geziniyor ve Memnon'un teninde tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Koltuk altından birkaç santim ötedeki eski bir yara izinin dikişine dokunduğumda duraksıyorum. Dikenli bir ok buraya saplanmıştı, gerçi bu biz tanışmadan önce olmuştu. Memnon'un sesinin aramızdaki bağı ilk kez çağırdığı gündü bu.

Parmaklarım siyah saçlarının kıvrılan uçlarına değene kadar ellerim yukarı doğru devam ediyor. Birkaç teliyle oynuyorum. Sonra, kendime engel olamadığım için, dokunuşum yara izine doğru ilerliyor, yüzünün yanından gözüne doğru izini sürüyorum, ilk dokunduğum zamanı hatırlıyorum-

"Bu acıtmış gibi görünüyor."

Gözleri kapalı. "Öyle oldu ama bunun için minnettarım."

"Nedenmiş o?" diye sordum. Bu kadar iğrenç bir şey için minnettar olmayı hayal bile edemiyorum.

"Çünkü tenimi okşamayı sağladı."

Ellerim aşağıya, panterimin mürekkepli resminin bulunduğu boğazının sütununa doğru hareket ediyor. Sonra daha aşağıya, göğüs kafesindeki ejderha dövmesine, aile armasına. Annesinde de aynı dövme vardı, kız kardeşinde de.

Uzun zaman önce benim de yaptığım gibi.

Ellerimi üzerinde gezdirirken tüm vücudunun titrediğini hissediyorum ve bu his bir şekilde sikişimin içimde sürüklenmesini artırıyor. Kendi dövmelerimin ve yara izlerimin yokluğu biraz canımı acıtıyor. Onlar benimle birlikte zaman yolculuğuna çıkmadılar.

Ellerim Memnon'un karnının üzerinde aşağıya doğru hareket ediyor, sonra kendi istekleriyle yüzüne doğru kayıyorlar.

O yüzü tutuyorum, ikimiz birbirimizi izliyoruz.

"Seni seviyorum Roxi'm, Selene'm," diye mırıldanıyor Memnon.

Hızı cezalandırıcı derecede yavaş olsa da kendini daha derine sürüyor.

Daha hızlı gitmesi için ona yalvarmak istiyorum, ama bu bile yalvarışa sarılmış bir emir olurdu ve emrim işe yarayacak diye korkuyorum - ve aynı şekilde işe yaramayacağından da korkuyorum.

Beni incelerken dudağının kenarı kıvrılıyor ve gözleri şiddetle parlıyor. "Dudaklarının söylemediğini yüzün söylüyor."

Biraz sarsıldım. Düşüncelerimi mi duydu?

Ama sonra şöyle devam ediyor: "Daha hızlı gideceğim - eğer emrederseniz."

Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı sertçe çarpıyor. Gerginleşiyorum, kazara sikinin etrafında kenetleniyorum.

Memnon bir nefes tısladı, sonra güldü, hamleleri hâlâ yavaştı. "Beni çok iyi kavırıyorsun, küçük cadı." Başını eğip göğüslerimden birini ağzına alıyor, meme ucumu dişlerinin arasında gezdiriyor. Diğerini okşamak için serbest bırakıyor. Göğüslerimin özellikle hassas olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu adam diliyle bana tanrıçayı gördürüyor.

İnliyorum, kendimi ona karşı biraz daha sertleştiriyorum.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor tenime karşı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Seninle bin hayat bile yetmez ama ben sadece bu hayatla yetinmek zorundayım."

Bana bakmak için göğüslerimden uzaklaşıyor. Ve bir kez daha, birbirimize bakmaya geri döndük.

"Emret bana kraliçem. Ben seninim," diyor içime girerken.

Yanağını okşadım. "Sen benimsin, *est xsaya*, ama sana hükmetmeyeceğim." En azından şimdi değil.

Bana gülümsüyor, bu ifade tüm yüzünü ama en çok da gözlerini yumuşatıyor.

Peki, bana emir verme. Ben sadece senin arzularını tahmin edeceğim.

Eğilip beni öpüyor, vuruşları hızlanıyor, enfes sürtünme tüm bedenimi ateşe veriyor.

Nefesim kesiliyor, parmaklarım sırtına doğru ilerliyor ve oraya gömülüyor.

İçime pompalıyor, tüm devasa kasları hareketle dalgalanıyor ve toplanıyor.

Onun altında kıvraniyorum, acımasız hızına kapılıyorum. Daha önce vuruşlarını beni kışkırtacak kadar yavaş ve sığ tutabiliyordu, şimdi hızı neredeyse çok fazla. O çok fazla.

Size dünyayı vereceğim İmparatoriçe, diye yemin ediyor, sesi zihnimde ölümcül derecede yumuşak. *Başladı bile.*

Memnon'un bu sözleri duymamı isteyip istemediğini bilmiyorum, bu yüzden kalçalarım onunla buluşurken, vücudum orgazma doğru savrulurken onları görmezden geliyorum.

Bakışlarım aşağıya, kalın şaftının alt kısmının içeri ve dışarı kaydığını görebildiğim yere kayıyor-

"Gözler üzerimde."

Bakışlarım ona kayıyor.

Bu anda ikimizi birbirimize bağlayan daha derin, daha zengin güç dışında hiçbir sihir yok.

Ona bakıyorum. Geçmişime,
bugünüme. Geleceğim.

Gözleri parlıyor.

Sanırım bunu duydu.

Bu düşünce karşısında utanmak yerine, onun sert, acımasız itişleriyle birlikte beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Orgazmım içimde paramparça olurken dudaklarım aralanıyor.

Memnon'un gözbebekleri büyür. "Tanrılar, sizi hissediyorum..." Parmakları saçlarıma gömülüyor, sonra içime giriyor, bakışları benimkilere sabitleniyor.

Onun doruk noktası aramızdaki bağda yankılanıyor ve benimkini esnetiyor. Ve hala ikimiz birbirimize bakmaya devam ediyoruz, sanki birbirimizi gerçekten iki bin yıldır görmemişiz gibi.

Sadece Memnon içimden çıkıp beni kollarına aldığı anda göz temasını kesiyoruz. Bu gece, bu bile kutsal hissettiriyor. Kalbime ne olduğunu bilmiyorum ama olmam gerektiği kadar korkmuyorum.

Memnon'un eli karnıma doğru kayıyor, parmakları boş boş oradaki deriyi okşuyor. Nedense bu dokunuş -karnımdaki eli- kısa bir süre sahip olduğumuz, sonra her şeyle birlikte kaybettiğimiz çocuğu sonsuza dek hatırlatacak.

"Özür dilerim," diye başlar.

"Ne?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Senden özür dilemekten *asla* vazgeçmeyeceğim. O mezarda uyandığımda sana olan inancım sarsıldı ve inançsızlığım beni seni geri alamayacağım şekilde incitmeye itti. Bu yüzden senden özür dileyeceğim, ruh eşimden, en sevgili ve en iyi arkadaşımdan. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ta ki sen bundan bıkana kadar. Çünkü aramızdaki bu bağ kopsa bile, sana olan borcum ödenmeyecek. Son nefesimi verene ve sen ve ben bizi yaratan tanrılarla buluşana kadar ödenmeyecek."

Elimi yanağına koyuyorum ve onu içime almak için başımı kaldırıyorum. Aramızdaki bağdan, onun özlemini hissediyorum. Sanırım ne istediğini biliyorum.

"Sahte bağı hâlâ orada olup olmadığını mı merak ediyorsun?" Bir anlık tereddütten sonra başını sallar.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

"Bana bilmemi istemediğin başka bir sırrını söyle."

"Bir yüzük seçtim," diye itiraf ediyor Memnon. Gözlerini kırıştırtıyor ve sonra- "Kahretsin, bunu gerçekten paylaşmayı planlamıyordum."

Nişan yüzüğü var. Kalbim yüksek sesle atıyor. Memnon gerçekten ilk fırsatta benimle evlenmeye hazır.

Yüz hatlarında bir dehşet ifadesi görüyorum.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum, elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

İçinden bir ürperti geçerken gözlerini kapatır. Onları tekrar açtığında, büyüyle kısa süreliğine parlıyorlar.

"Sen benimsin," diye tekrarlıyorum. "Sen *benimsin*. Ebedi eşimsin." Bu bir aşk ilanı değil, ama önemli değil.

O zaman gülümsüyor, o kadar büyük ki yüzünü ikiye bölmekle tehdit ediyor.

Ona sırtarak karşılık veriyorum, kendimi hafiflemiş ve sersemlemiş hissediyorum. Bu lanet sersemlik.

Memnon'un duyguları bağımızdan aşağı dökülüyor. Adamı göz kamaştırıcı bir şekilde mutlu ettim.

Memnon öne eğildi ve beni öptü. Dudaklarıma karşı fısıldıyor, "*Sonsuza dek* seninim."

BÖLÜM 44

GÜNLERİMİ MEMNON'LA BİRLİKTE GEÇİRMENİN

zaman rahatsız edici derecede yavaş ilerliyor, ama strateji geliştirmek ve Memnon'la yeniden tanışmak arasında günler birer birer akıp gidiyor.

Aileme hayatta olduğumu bildiren günlük mesajlar göndermeye devam ediyorum, Sybil'i Henbane'de olmadığım konusunda bilgilendiriyorum ve kimsenin bana ya da tanıdıklarına zarar vermeye çalışmadığı bir zaman diliminin tadını çıkarmama izin veriyorum.

Belki de aktif olarak deniyorlar, ama Memnon burayı düşmanlarımıza karşı başarıyla korudu.

Haberler hala San Francisco'daki cinayetlere ve serbest dolaşan seri katile odaklanıyor ve Fortuna'ların Bay Area Politia'ya yaptığı bağıştan kısaca bahsetmek dışında Fortuna imparatorluğu hakkında çok az şey var.

Juliana'nın etkisinden kurtulan doğaüstü varlıklar tarafından yapılan ihbarların hiçbirini yayınlanmıyor. Juliana'nın kendisinden ya da zamansız ölümünden de bahsedilmiyor - basit bir ölüm ilanı bile yok. Sanki ölümü hiç gerçekleşmemiş gibi.

Fortunalar'ın bu gizliliğin nedenlerini bilemem ama her ne olursa olsun, bu gizliliğe kederlerini kamuoyuna duyurmaktan daha fazla önem verdikleri açık.

Haftanın ortasında, Kane bana bir dizi mesaj gönderdi:

On dört şekil değiştirenin zorla bağları var. Sürüden uzakta karantinaya alındılar.

Bildiğimiz kadarıyla Politia, Juliana'ya bağılı olan doğaüstü varlıklardan birkaç tanıklık topladı, ancak tutuklama yapmak için yeterli kanıtları ya da yaklaşan açık artırmaya dahil olmak için yeterli olası nedenleri yok.

Politia'nın yardımını beklemiyordum ama yine de hiçbir şey yapmayacaklarını duymak içime bir yumruk gibi oturdu. Ancak Kane'den gelen son iki mesaj bunu telafi ediyor.

Sürümün geri kalanı oylama yaptı ve karar oybirliğiyle alındı.

Biz de orada olacağız.

İçim rahatladı. Memnon ve ben yardım alacağız. Kane'in buluşup notlarımızı değış tokuş etmemizi önermediğı gerçeğine çok fazla odaklanmıyorum, ne o ne de sürüsü ortak strateji oluşturmakla ilgileniyor gibi görünmüyor. Onların yardımı bizden tamamen ayrı olacak.

Hiç yoktan iyidir.

Hafta boyunca defterlerimi kullanmaya devam ediyorum ve bu eski bir dostla yeniden tanışmak gibi bir şey. Artık hafızama yardımcı olması için günlüklerime ihtiyacım olmasa da, sayfaları Equinox Binası, öldürülen kurbanlar, açık artırma etkinliğı ve son olarak Fortuna ailesinin kendileriyle ilgili notlar ve resimlerle dolduruyorum.

Yeni ay günü geldiğinde, kendimi Memnon'un yatağında uzanmış ve tüm bu karmaşanın arkasındaki ailenin fotoğraflarını incelerken buluyorum.

İşte Juliana, koyu kahverengi saçları ve geyik gözleriyle. Bir sonraki sayfada kız kardeşi Sophia var. Saçları kız kardeşininkinden biraz daha açık ve yüzü biraz daha geniş. Onunla tanışmadım ama duyduğuma göre Juliana kadar berbat biriymiş.

Bir sonraki sayfada iki büyücünün kardeşi Leonard var. Yakışıklı ama yüz ifadesinde içimi huzursuzlukla çalkalayan zalim bir ifade var. Onunla da tanışmadım ama içten içe en kötüsünün o olduğunu ve cinayetlerle en yakından ilgili olanın o olduğunu hissediyorum.

Yani, o ve babası. Luca Fortuna'nın şakaklarına ak düşmüş siyah saçları var ve dürüst olmak gerekirse, adamın gerçekten harika bir cildi var. Bu adam nasıl 60 yaşında? Bu masumların kanını içmek gibi bir şey mi?

Aileye bakıyorum. Leonard'ın hafif zalim tavrını saymazsak, normal insanlar gibi görünüyorlar. Bundan nefret ediyorum. Kötülüğün tamamen iyi huylu görünmesinden nefret ediyorum. I

Endişelerinin, kaygılarının ne olduğunu merak ediyorum. Nasıl sevdiklerini ve Juliana'nın ölümünün yasını nasıl tuttuklarını merak ediyorum. Bunun onlar için neye benzediğini merak ediyorum. Nasıl yas tuttuklarını. Gösterişli olacağını düşünmüştüm ama şu ana kadar sanki örtbas etmeye çalışıyorlarmış gibi görünüyor.

Telefonum çalıyor ve düşüncelerimi bölüyor. Arayanı gördüğümde görmezden gelmeye hazır bir şekilde çekiyorum. *Kane*.

"Merhaba."

"*Selene*." Adımı haykıran ses Kane'e ait değil. Bu-

"Sybil?" Yatakta doğrudum. "Sen iyi misin? Kane'in telefonu ne yapıyorsun?"

Memnon'un sihrinin bir kıvrımı, yanımdan ayrıldığından beri bir şeyler pişirdiği mutfaktan içeri süzülüyor.

"Uzun hikâye," diyor kısık sesle. "Ve evet, iyiyim - iyiden de öte, nihayet. Ben-Ben-Sawyer beni ısırdı."

"*Ne?*" Yataktan fırladım, defterimi tamamen unutmuştum. Nereye gittiğimi ya da ne yapmak istediğimi bilmiyorum ama söylediği anda yardımına koşmaya hazırım.

Ses tonumla birlikte Memnon'un gücünden daha fazlası üzerime süzülüyor, çivit rengi büyü koruyucu bir şekilde gövdemi sarıyor.

Beni kontrol etmeye hazır olduğu her halinden belli olan büyücünün odaya doğru ilerlerken attığı adımları duyuyorum.

Onu tebrik ediyor muyum? Ruh halini ölçebilir miyim? Bu mutlu bir olay mı, yoksa-

Ağlamaya başladı.

Memnon odaya girdiğinde, "Onu öldüreceğim," diyorum.

"Kimin hayatını sona erdiriyoruz?" diyor büyücü. Odayı geçip komodinden hançerini ve kınını alıyor, belli ki benimle savaşa girmeye hazır.

"Hayır, kurtaramayacaksın," diyor Sybil. "Sawyer benim hayatımı *kurtardı*, belki seninkini de kurtarabilirdi," diyor arkadaşım.

Sözleri karşısında kıpırdamadan duruyorum, sırtımda bir ürperti hissediyorum.

"Beni dinle, Selene. Bir suç ailesi var, Fortunalar." Sybil'in nefesi kesilir.

"Kahretsin, bu konuda gerçekten konuşabilirim."

Fortuna ismini dudaklarından duyunca tüylerim diken diken oluyor.

Tekrar ağlamaya başlıyor ve hıçkırıkları arasında konuşmaya çalışıyor.

"Yapamam... ısırik... kırdı..."

Ellerim titriyor ve telefonumun canını sıkıyormuşum gibi hissediyorum. "Sybil, lütfen nefes al. Söz veriyorum, dinliyorum."

"Sawyer beni ısırды ve bu bana zorla dayatılan bir bağı kopardı."

Ciğerlerim çalışmıyor. Nefes alamıyorum.

"Şu anda neredesin?" Ben soruyorum.

"Everwood'lardayım. Konuşmak için biraz mahremiyete ihtiyacım vardı, Sawyer'a bunu söyleyemedim." Tereddüt ediyor. "Bu görüşme uzun sürmemeli. Artık bağlandığıma göre, Sawyer... beni gözünün önünden ayırmıyor..." Sesi değişiyor ve sesi daha az travma geçirmiş ve daha neşeli çıkıyor. Sanki bu sahiplenmeden hoşlanıyormuş gibi. "Kendi telefonu yerine Kane'in telefonunu kullanmama izin vermesi için onu zar zor ikna ettim, aramızdaki bağ bu kadar yoğun işte. Ama bir yabancının numarasına cevap vereceğini düşünmemiştim."

O haklı. Muhtemelen aramayı görmezden gelirdim ve bunların hiçbirini duymazdım. Ağırılığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum.

Tebrikler, ona söylemek istiyorum. Bu kelime bu konuşmanın bir yerine oturmalı gibi görünüyor. Ne de olsa Sybil kendini değer verdiği birine bağladı ve bu süreçte kendini korkunç bir kaderden kurtardı.

"Lütfen o ormandan çık ve Sawyer ile sürünün geri kalanına geri dön," diye yalvarıyorum ona. İçim çalkalanıyor.

Memnon silahını kuşanırken bana bakıyor. Birçok soruyu kendine sakladığını söyleyebilirim. Büyüsü bedenimi neredeyse tamamen sarmış durumda, sanki en iyi arkadaşımın bana anlattığı dehşetten beni koruyabilirmiş gibi.

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Tamam. Ama Selene, S-Sophia -beni bağlayan lanet canavar- son konuştuğumuzdan beri seni ve Memnon'u arıyor." Tekrar hıçkırmaya başlıyor. "Onun aramalarını engellemek için telefonumu kırmak zorunda kaldım, ama şimdi onun- onun-"

Sanırım hasta olabilirim. "Senin de peşinde olduğunu düşünüyorsun," diyorum. Kendi gözyaşlarının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyorum.

"Evet," diye fısıldıyor. "En iyi arkadaşım olduğunu biliyor."

Hay sikeyim.

"Lütfen kendinizi koruyun ve derhal sürüye geri dönün."

"Yapacağım," diye söz veriyor. "Ama beni bir süre göremeyebileceğini bilmeni istedim. Bu ve nasıl yer değiştireceğimi öğrenmek arasında... Ne kadar süreceğini bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Sawyer'a her şeyi anlatmak zorunda kalacağım-" Sesi kesiliyor ve en iyi arkadaşımın duygularının parçalandığını hissedebiliyorum. "Son zamanlarda ortalarda görünmeyen bir arkadaş olduğum için çok özür dilerim."

kısıık sesle söylüyor. "Ve boktan bir tane. Şimdiye kadar seni korumaya çalıştığım pek çok şey oldu. Lütfen elimden geleni yaptığımı bil-"

BOOM!

Arkadaşım hattan çığlık atıyor.

"Sybil!" Çığlık atıyorum.

N e l e r oluyor? Memnon, yüzünde endişeli bir ifadeyle bağımızın aşağısında diyor.

Şu anda açıkça ağlıyorum. En iyi arkadaşım kendini tehlikeye attı.

Ben.

"Sybil!" Tekrar haykırdım. "Lütfen bana cevap ver." Sesler ve itiş kakışlar duyabiliyorum.

"Gerçekten benden saklanabileceğini mi sandın?" diyor bir kadın.

Arka planda Sybil çığlık atıyor.

"Ve bakın kim gelmiş." Ses daha da yükselir. "Merhaba, Selene. Sybil bana senin hakkında çok şey anlattı."

Korku nefes borularımı tutuyor.

Kötü adamların benim için gelme ihtimaliyle o kadar meşguldüm ki Sybil için gelebilecekleri aklımın ucundan bile geçmedi.

Memnon, Fortunalar en iyi arkadaşımı kaçırdı. Korkum diğer tüm düşüncelerimi bastırıyor.

Telefonun hoparlörünü açtım ve Memnon yaklaşırken yatağın üzerine koydum.

"Sophia?"

"Dinle, açık konuşacağım:" diyor Sophia, muhtemelen, "Sybil bu gece ölecek."

Arka planda Sybil'in tekrar çığlık attığını duyuyorum.

Büyüm içimden fışkırıyor, işe yaramaz bir şekilde odaya yayılıyor.

"Tabii sen gelip onu almazsan," diyor.

"Ne yap-"

"Saat 10'dan gece yarısına kadar Equinox'un lobisine gelin," diye araya giriyor. "Ne daha erken, ne daha geç."

Kalbimin küt küt atışını duyabiliyorum. "Ona zarar vermeyeceğine söz ver." "Hmm...hayır. Gece yarısı görüşürüz."

Tıklayın.

Hat kesildi.

Öfkeli bir çığlık boğazımı zorluyor. Ben onu bırakamadan, Memnon oradaydı.

Ellerini omuzlarıma yerleştiriyor. ivit mavisı büyüsu her yanımızı sarıyor.

"Bana bak," diyor.

Onu tanımak için yüzümü kaldırıyorum. Gözleri hevesli ve ifadesi kararlı.

"Daha önce de savaşa gittik, *est amage*." Omuzlarımı sıkıyor. "Daha kötü düşmanlarla karşılaştık. Onu kurtaracağız. Sana bunun sözünü veriyorum."

BÖLÜM 45

O AKŞAM, KÖRFEZİN PARILDAYAN ŞEHİR IŞIKLARINA BAKTIM.

Memnon'un yatak odasındaki pencereden. Tüm bu ısıltı ve parıltının arasında bir yerlerde, en iyi arkadaşım cani ve şiddet yanlısı bir aile tarafından alıkonuluyor.

Nero yanımda, sanki onu da görebilecekmiş gibi karanlık boşluğa bakıyor.

Zihnim yanıyor ve kalbim çığlık atıyor. Sakin olmam gerekiyordu ve belki de dış görünüş olarak öyleyim ama odak noktamı kaybettim.

İki bin yıl önce hayatımdan vazgeçerken dilediğim şey bu değildi. Geçmişime musallat olan şeylerden daha fazlasını istememiştim.

Memnon'un hazırlanmakta olduğu en-suite banyodan çıkıp yatak odasına girdiğini hissediyorum. Bana doğru gelirken panterim kadar sessiz.

Büyücü bir elini göbeğime doluyor, vücut ısısı sırtımı ısıtıyor. "Hazır mısın?"

Kollarında dönüyorum ve onu inceliyorum. Çenesinin keskin kesimi, kıvrımlı dudakları. O ısıltılı, hesapçı gözleri ve yüzünü çerçeveleyen kalın, siyah saçları. Memnon smokin giymiş ve Samhain Balosu'nda olduğu gibi içinde de acımasızca güzel.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, gerçi bunu zaten biliyor olmalı. Gece yarısı müzayedesı ve kurtarma görevi için uygun bir şey olup olmadığını görmek için henüz dolabını karıştırmaya çalışmadım.

Arkadaşımı bulmak için duyduğum acil ihtiyaca rağmen, şu anda beni farklı türde bir korku sarmış durumda.

Eşimi yeniden keşfetmeye yeni başlıyormuşum gibi hissediyorum. Ve bu gece... bu gece sanki her şey elimden alınabilirmiş gibi geliyor.

Memnon eğildi. Dudaklarımdan kıl payı uzakta fısıldıyor: "Her şey yoluna girecek."

Aramızdaki son boşluğu da kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Bu bir aşk öpücüğü ve ben bundan nefret ediyorum. Çok duygusal, çok hüznü. Korkularımın daha yüksek sesle bağırmasına ve cesaretimin sessizleşmesine neden oluyor.

"Daha sert." Dudaklarına doğru nefesimi veriyorum. "Beni daha sert öp."

Memnon da öyle. Hâlâ *öyle olmalı*. Ona karşı ne hissediyorsam, yumuşak, uysal ve derinleşiyor, ama tam olarak aşk değil.

Henüz değil.

Birkaç dakika boyunca ne cinayetler ne de tehlikeli savaş planları vardı. Dostumun giysisinin göğsüme yaptığı keskin baskıdan ve benimkine karşı talepkâr ağzından başka bir şey yok.

Ama o uzaklaşınca her şey geri geliyor. Ekinoks.

Müzayede. Sybil.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

"Korkularını yatıştır, *est amage*," diyor. "Onlar sizi sadece savaşta sabote eder."

Sakin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

Memnon yanağıma dokunuyor. "Sana bir şey getirdim."

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan dolabına çekildi. Döndüğünde elinde uzun, kıpkırmızı ipek bir elbise ve ona uygun bir çift topuklu ayakkabı vardı. Elbisenin yanları yırtmaçlı ve gerdanlık benzeri bir yakası var. Kenarları boyunca altın detaylar uzanıyor. Çok güzel, rengi ve detayları çok ama çok Sarmatyalı.

"Öyleler," diye kabul ediyor Memnon, bu başıboş düşünceyi duyunca. "Böyle bir gecede kökenlerimizi hatırlamak yerinde olur," diyor. "Birbirimiz için ordular devirdik ve düşmanlar öldürdük. Bizler cesur, kötü yaratıklarız, *est amage*."

Daha birkaç hafta önce bu düşünceyle alay ederdim ama Memnon haklı. Cesuruz. Kötüyüz.

Tereddütle elimi uzatıp gece elbisesinin kumaşını parmaklarımla arasına alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Bunlar... mükemmel." Ve hediyenin kendisi de düşünceli. *O düşünceli biri.*

Memnon'dan eşyaları alıp banyoya giriyorum ve giyiniyorum. Kıyafetlerimi giydikten sonra tezgâha yaslanıyorum ve makyaj çantama dokunmadan önce saçlarımı şekillendirmek için sihrimin dışarı çıkmasına izin veriyorum. Normalde bunu Sybil ile yapardım. Giyinip kuşanmak konusunda her zaman ısrarcı olan oydu. Şimdi onsuz bu hareketleri yapmak bana sadece onun kötü bir durumda olduğunu, bütün gün öyle olduğunu hatırlatıyor.

Kırmızı ruj sürüyorum ve bunu savaş boyası olarak görüyorum. *Seni çıkaracağız Sybil.*

Banyodan çıktığımda Memnon yatağın kenarında oturuyor, ayaklarının dibinde siyah bir çanta açık. Yukarı bakıyor ve beni görünce tüm ifadesi değişiyor.

"*Selene.*" Gözleri benimkilere kayıyor. "Çok güzelsin."

Bu bağdan içime bir nostalji sızısı ve bir dileğin gerçekleşmesi gibi bir duygu sızıyor.

Elimi bilinçli bir şekilde ipeğin üzerinde gezdiriyorum.

Memnon yataktan kalkıp yanıma geliyor ve parmaklarının arasından kayıp gidecekmişim gibi beni öpüyor.

Geri çekiliyor. "Sana başka bir şey daha aldım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Dahası* mı var?"

Geri çekilirken bana komplocu bir bakış attı. "Hatırlamıyor musunuz, İmparatoriçe? Söz konusu siz olduğunuzda her zaman daha fazlası vardır."

Büyücü açık spor çantasına doğru geri çekiliyor ve ben de onu takip ederek, etraflarına cırt cırtlı kayışlar sarılmış iki kılıflı hançeri çıkarışını merakla izliyorum.

Kaşlarım sonuna kadar havaya kalktı. "Bana bir çift hançer mi aldın?"

"Öfkeli kraliçemin düşmanlarıyla yüzleşirken iyi bir kılıç setine ihtiyacı var." Bana dönen Memnon ayaklarımın dibinde diz çöküyor. "Bakabilir miyim?" diyor, bacaklarımı işaret ederek.

Başımı sallıyorum ve o da cırt cırtlı kayışlardan birini çözüyor. Topuklu bir ayağını kaldırarak uyluk kılıflarından birini bacağımdan geçiriyor ve tam uzvumun tepe noktasına yerleştiriyor. Üzerime rahatça oturana ve silah tenime yumuşak bir şekilde yaslanana kadar sıkıyor ve ayarlıyor.

Memnon diğer bıçağa ve kınına uzanıyor. "Modern elbiselerin görüntüsüne hâlâ alışmaya çalışıyorum," diyor çalışırken, "ve itiraf etmeliyim ki bunlarda *çok* kışkırtıcı bir şey var." Eteğimi yukarı kaldırıyor

diğer kılıfı takmaya yetecek kadar. "Özellikle de silahları sakladıklarında." İkinci kılıcımı da sabitledikten sonra kalçasının üzerine oturdu. "Şimdi bana güzel, ölümcül karımın bir düşmana ne kadar kolay hançer çekebileceğini göster." Hayatımda hiç kalça kılıfı giymedim ve bıçaklarla da oynamadım ama elbisemin yırtmacına kolayca uzanıp birkaç saniye içinde bir tane çıkarmayı başardım. Hafif ve narin, içten vurmak için yeterince uzun organlar ama kolayca kullanılabilir kadar ince.

Bıçağı Memnon'un boğazına dayadım.

"Güzel." Dumanlı gözleri parıltıyor. "Peki ya diğeri?"

Gözlerimi ondan ayırmadan hançeri kınından çıkarıyorum, ikinci hançeri birincinin üzerinden geçiriyorum, böylece Memnon'un boynu ikisi arasında makaslanıyor.

Bana attığı sırtış düpedüz şeytani. "Çok iyi."

Bıçakları boğazından çekip tekrar kınlarına sokuyorum ve tedirginliğimi bastırmak için nefes alıyorum. Bir silaha ciddi anlamda dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Kaslarım hareketleri hatırlıyor ama zihnim onları kullanma düşüncesine takılıyor.

Büyücünün ifadesi ciddileşiyor. "Unutma, bunlar vahşi ve tehlikeli insanlar," diyor aklımdan geçenleri yakalayarak. "O bıçakları ihtiyacın olduğu anda kullan - tabii eğer ihtiyacın varsa."

Memnon'un gözleri parıltıyor ve sihrinden parçalar derisinden kaçıyor. Tüm bu insanların sonunu kendisinin getirmeyi düşündüğünü biliyorum. Savaş çağrısının bağımız boyunca kükrediğini hissedebiliyorum. Savaş lordu sonunda savaşa geri döndü.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum, hançerlerin ağırlığı beni rahatlatıyor. "Hazır."

BÖLÜM 46

EQUINOX DEVASA, KOYU YEŞİL BİR GÖKDELEN, İŞİLTİLİ DİŞ YÜZEYİ yansıtıcı camdan yapılmış duvarlar.

Fortuna ailesi tüm binanın sahibi mi? Bağımızın aşağısında, şaşırtıcı yapıya bakarken hayretle soruyorum.

Her santimini, diyor Memnon, elimi sıkarak.

Ona baktığımda sadece boş bir alan görüyorum. Bir saniye sonra, takım elbiseli bir adam havasız gibi görünen bir şeye çarpıyor ve sıkışık kaldırımda biraz tökezliyor. Adam etrafına bakındıktan sonra önümüzde duran kadına ters ters bakıp yoluna devam ediyor.

Memnon ve ben ikimiz de üzerimize bizi görünmez yapan büyüler yerleştirdik. Çok fazla güç gerektiriyor, ancak yeterince basit bir büyü - sizi gizlemek için ışığı büken bir büyü. Daha önce Nero'yu birkaç havaalanından geçirmek zorunda kaldığımda kullanmıştım ama büyü'nün bu versiyonu çok daha sofistike.

Mümkün olduğunca diğer yayaları atlatarak Equinox Binası'na doğru ilerlemeye devam ediyoruz. İkimiz Memnon'un arabasını bir blok geride bir otoparkta bıraktık.

Dikkatli ol, diyor Memnon. *Bina korumalar, güvenlik kameraları ve koşuşlarla dolu.*

İlk iki konu hakkında endişelenmiyorum, özellikle de şu anda esasen görünmez olduğum için. Zor olabilecek olan üçüncüsü.

Ne tür koğuşlar? Ben sorarım. Aklınızı karıştırıp daireler çizmenize neden olan, aşılmaz duvarlar oluşturan, sizi mantıksız bir şekilde korkutan, dokunduğunuzda sizi on adım geriye fırlatan büyüler var.

Memnon, *buradaki cesetleri aldığım da öğrendiğim kadarıyla büyülerin sık sık değiştiğini, bu yüzden Fortunas'ın düşmanlarının neyle karşı karşıya olduklarından asla emin olamadıklarını* söylüyor.

Söz konusu düşmanların artık biz olduğumuzu düşünürsek, duymayı umduğum şey tam olarak bu değildi.

Koğuşlar dışında, başka ne bekleyebileceğimizi bana tekrar hatırlatır mısınız? Ben söyleyeyim. Bunu birkaç kez konuşmuştuk ama şimdi damarlarımda adrenalin yükseldiği için düşüncelerim dağıldı.

Memnon, *binanın çevresinde muhtemelen nöbetçiler olacaktır, özellikle de sizi beklediklerine göre, diyor. Karşılaştığımız herhangi birinin icabına bakacağım.*

Bir kez olsun Memnon'un şiddet konusunda hassas olmamasına minnettarım. Hâlâ öyle olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

Equinox'un karşısındaki kırmızı ışığa geldik ve ışığın değişmesini bekledik.

Memnon, *bu büyüler düşerse, bizi görmelerinin an meselesi olacağını* söylüyor. *Ve bu gerçekleştiğinde, olaylar hızla gelişecek.*

Yutkunuyorum. Planın bu kısmı beni gerçekten korkutuyor. Sophia'nın istediği gibi lobiye doğru gitmiyoruz. Sybil'in bu plan ihlali yüzünden nelere katlanabileceğine dair endişelerimi bastırmak zorundayım.

Işık yeşile dönüyor ve Memnon'la birlikte arabaların ve kornaların sesleri arasında karşıdan karşıya geçiyoruz.

Memnon, *eğer bu binada hem cinayetler hem de yasadışı müzayedeler gerçekleşiyorsa, o zaman burası Fortunalar ve müşterileri için güvenli ama bizim için değil, bir kale olacak, diyor.*

Bu da tek çıkış yolunun önce Fortunaları ve onlarla birlikte çalışan herkesi durdurmak olduğu anlamına geliyor.

Equinox Binası'nın bulunduğu şehir bloğuna adımımızı atar atmaz, ilk koğuşun tenime değdiğini hissediyorum. Yukarı bakıyorum ve ışıltılı büyü'nün soluk kenarlarını görüyorum, bu büyü'nün cılız iplikleri ahududu renginde. Parıltılı bir örümcek ağından başka bir şeye benzemiyor, telleri silik.

Arkamdaki kadından bir nefes sesi duyuyorum. Dönüp orta yaşlı kadına baktığımda gözleri kocaman açılmıştı.

İllüzyonumuz yok oldu, Memnon bağımızın

koptuğunu söylüyor. Hay sikeyim.

İlk koğuş görünüşe göre büyüleri yok ediyor.

Kadın aceleyle uzaklaşıyor ve yaya trafiği etrafımızda akmaya devam ediyor, kalabalığın geri kalanı iki kişinin yoktan var olduğu gerçeğine kayıtsız.

Büyüyü yeniden yapalım mı? Memnon'a soruyorum.

Arkadaşım sihrini dışarı çıkarmaya çalışıyor, ama büyü sadece bir anlığına oluşuyor ve sonra tekrar dağılıyor. Görünüşe göre koğuş illüzyonlara hiç izin vermiyor.

Yani başka seçeneğimiz yok.

Bloktan aşağı, bir ağız gibi açılan Equinox otopark girişine doğru yürüyoruz. Tüylerim diken diken oluyor; herhangi bir kamera ya da bariz bir koruma görmüyorum ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Fortunalar zaten onların mahallesinde olduğumu biliyor olabilirler.

Elbisemin kol deliğine uzanıyorum ve telefonumu göğüs dekoltemin içine sıkıştırdığım yerden çıkarıyorum. Saati kontrol ediyorum.

11:39.

Ön lobide görünmem beklenene kadar on bir dakikam ve açık artırmanın - ve muhtemelen Sybil'in cinayetinin- başlamasına kadar yirmi bir dakikam var.

Telefonu tekrar elbisemin içine sokarken kalbim gümbür gümbür atıyor. Gölgeci garaj girişine bakıyorum ve garajın içine doğru inişin dibinde başka bir koğuşun parıldadığını fark ediyorum. Yarı saydam büyü, derme çatma bir duvar gibi yerden tavana kadar uzanıyor. Bu koğuşun rengi çoğu yüksek seviyeli koğuştan daha belirgin ve bu durumda çift tonlu - bazı yerlerde yanık turuncu, bazı yerlerde mavi yeşil. Belli ki bu koğuşu iki ayrı doğüstü varlık birlikte yapmış ve büyüleri birbiriyle iyi uyuşmamış.

Memnon ve ben ona yaklaşıyoruz ve birisinin ona bir lanet eklediğini gösterebilecek herhangi bir siyah çizgi arıyorum, ama hiçbir şey görmüyorum. Sezgilerim bana bunun sadece basit bir koğuş olduğunu söylüyor, bazı insanların girmesine izin veren ve diğerlerini dışarıda tutan türden.

Çekingen bir tavırla elimi kaldırıyorum ve gücün en küçük tüyünü serbest bırakıyorum. Soluk turuncu tonunun koğuşu engelsiz geçişini izliyorum.

Sanırım büyümün geçmesine izin verirse, *benim* de geçmeme izin verecektir.

Bence güvenli, diyorum. Ya da en azından yeterince güvenli.

Memnon, *geçtikten sonra her şeyin gerçekten başlayacağı* konusunda uyarıyor.

Sybil'i kurtarma planı şu: Binanın en alt katına, yeryüzüne en yakın olanına gidin. Kara büyü'nün en güçlü olduğu yer orası, bu yüzden eğer onu öldürmek istiyorlarsa Sybil'in olması en muhtemel yer orası. Kötü adamlarla savaş, arkadaşımı kurtar. İşin özeti bu.

Elbisemin yumuşak ipeği arasından yeni hançerlerimin kabzalarına dokunuyor ve ileride beliren garaja bakıyorum. *Ben hazırım.*

Memnon'un yükselen heyecanı aramızdaki bağa damlıyor. *Öyleyse devam edin kraliçem.*

Bununla birlikte, koğuşa doğru adım atıyorum. Büyü tenimde geziniyor ama direnç yok.

Güm.

Duvara çarpan bir bedenin donuk sesiyle dönüyorum. Memnon hâlâ koğuşun diğer tarafında duruyor, eli duvarın üzerinde yayılıyor ve gücü büyü'lü duvarın yüzeyine yayılıyor.

Lanet olsun. Birimiz girebiliyor ama diğerimiz giremiyor. Bunu tahmin etmemiştik.

Ona doğru geri adım atmaya çalışıyorum ama bu sefer de koğuş geri dönmemi engelliyor.

Cadıların memeleri, koğuş beni içine hapsedti.

Memnon bizi ayıran büyü'lü duvarı inceliyor.

Bunu parçalayabilirim, ama parçaladığımda Fortunalar bunun farkına varacak ve muhtemelen savaş başlayacak.

Bu ihtimalden dolayı üzgün görünmüyor.

Dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum. Sybil'i gece yarısından önce bulmak istiyorsam kavga edecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum.

Bana üç dakika avans verebilir misin? Ben söylerim.

Büyücü tereddüt eder. *Oraya asla yalnız gitmemeliydin,* diyor. *Bizi neyin beklediğini bilmiyoruz.*

Aramızdaki bağda onun çelişkili duygularını hissediyorum. Benim gücüme herkesten çok inanıyor ama aynı zamanda güvenliğim konusunda da fanatik.

Kum saatinin kumlarının geri saydığını hissediyorum.

Ona *üç dakikalığına iyi olacağımı* söyledim.

Ölüm bir anda gelebilir, diyor Memnon. *Seni savaşa soktukten sonra neredeyse öldüğünü gördüm,* est amage. Çenesindeki bir kas titriyor. *Güçlüsün ve yeteneklisin, ama... o anı her zaman aklımın bir köşesinde. Ve şu anda da orada.*

Elimi onun yayılmış elinin üzerine koyuyorum. *Uzun zaman önce bana nasıl dövüşüleceğini öğretmiştin. Dersler hala orada. İyi olacağım.*

Bu sözlerin güven verici olması gerekirdi ama Memnon'un kaybedecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor.

Çenesini sıkıyor, sonra başını sallıyor. *İki dakika, diye düzeltiyor. Bu koğuşu yıkıp peşinden gelmeden önce sana vereceğim tek şey bu.*

İki dakika.

Başımı sallıyorum ve etrafımda dönerek asansörler için alanı tarıyorum.

Bekle, est amage.

Duruyorum, geri dönüyorum.

Memnon'un bakışları şiddetlidir. *Şehirler yanabilir, yüzyıllar geçebilir ve sen olmadan bunların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmez. Bu yüzden güvende kalın kraliçem. Ve unutma, önce bıçakla, soruları sonra sor.*

İçimde bir his yükseliyor. *Seviyorum-*

Gözleri parlıyor.

Cümlelerin geri kalanı boğazımda düğümleniyor.

Onun yerine *güvende*

olacağımı söylüyorum.

Sonra dönüp kaçıyorum.

BÖLÜM 47

OTUZ SANİYE BİLE GEÇMEDEN ŞÖYLE BİR SES DUYDUM
cam kırıkları. Bir büyü dalgası beni ileri fırlattığında etrafımda park etmiş
çeşitli arabalara bakıyorum. Kendimi beton bir direğin üzerinde yakaladım.

Neydi o? Memnon'a sordum.

Fikrimi değiştirmemin sesi.

Kahretsin, koğuşu bayılttı mı?

*Bana iki dakika avans vermen gerekiyordu. Zaten yeterince az bir
süreydi.*

*Evet, ama sonra kraliçemin düşmanlarımızla tek başına yüzleşmesine izin
vermeyeceğime karar verdim.*

Memnon. Orada bir anımız falan oldu.

Memnon koşarak yanıma geliyor, ayakkabıları yere vuruyor. O da güzel
bir an olduğunu kabul ediyor.

Bize doğru gelen ayak sesleri konuşmamızı böldü.

Saklan, diye emrediyor Memnon, sadece savaş için ayırdığı bir ses
tonuyla.

Hiç düşünmeden yakındaki bir arabanın arkasına saklandım.

Bakışlarımı hâlâ açıkta duran büyücüye dikiyorum. *Bana karşı bu ses
tonunu kullanmak zorunda mıydın?*

Etkiliydi. Yatak odasında denesek ne olurdu acaba?

Şiddete başvururdum, diyorum.

Şimdi, ilgimi çektiğini düşün.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Memnon'un büyüü ondan fişkırıyor. İki cesedin düştüğünü duydum.

Her şey açık, Selene.

Tam iki düşmüş muhafızın üzerine eğilmiş, büyüü yüzlerinden akarken dışarı çıkıyorum. Muhtemelen hafızalarını değiştiriyor.

Memnon doğruldu, sonra çenesini önümüze uzattı. *Asansörler böyledir.*

İkimiz onlara doğru ilerlerken garaj endişe verici derecede sessiz. O iki muhafızdan başka kimse Equinox'un dış korumalarından birinin neden kırıldığını görmeye gelmedi. Bu tesadüf olamaz, değil mi?

Asansörleri gördüğümde gerildim. Önlerinde başka bir koğuş var, bu koğuş yarı saydam bir kızıl renkte, sıra sıra kıvrılan gliflerle dolu. Bu koğuş ortama uyum sağlamaya bile çalışmıyor. İzinsiz girenleri korkutmak için yapılmış.

Sence bu ne işe yarar?

Memnon başını yana eğiyor. *Bilmiyorum ama işin içinde kara büyüü var.* Siyah bir çizgiyi işaret ediyor.

Yaklaşıyorum, bir lanet olması gereken şeyin çizgilerini inceliyorum. Memnon uzanıp ona dokunuyor.

Domuzun oğlu, diye Sarmatça küfrediyor, eli geri çekiliyor. Elinin arkasındaki derinin parmağının ucundan bileğine kadar yarılmasını dehşet içinde izliyorum. Yaranın çizgileri yayılıyor, ilk kesik boyunca dallanarak ön koluna doğru ilerliyor.

Kolunu yakalıyorum, büyüm avucumdan fişkırıyor. *"Ruhu bozan zehirli ölüm defol."* Büyü orijinal Mochica dilinde değil, İngilizce olarak söyleniyor ama ben büyüü inanarak söylüyorum. *"Aşkla, seni yok ediyorum."*

Ben izlerken, lanet parçalanıyor, yağlı büyü, geriye sadece safralı bir duman çizgisi kalana kadar yanıp yok oluyor. Büyüm birkaç saniye daha kalıyor, kesikleri tekrar kapatıyor ve açık yaraları iyileştiriyor.

Kafamı kaldırdığımda Memnon harikulade bir şekilde dudaklarıma bakıyor.

Laneti bozan büyüüyü hatırladığını söylüyor.

Artık iyi bir hafızam var.

Aniden öne eğildi ve beni öptü. *Teşekkür ederim.*

Çekildiğinde dudaklarının tadına yeni bakmıştım.

Kendini hazırla.

Bana dönüyor ve yumruğunu kıpkırmızı koğuşa vurmadan önce gözlerindeki güç kıvılcımını yakalıyorum.

ÇAT!

Koğuş paramparça oldu, ondan gelen enerji beni geriye fırlattı. Memnon kolumu yakaladı ve beni düşmekten kurtardı.

İki koğuş kırıldı. Eğer Fortunalar bu gece bir saldırı olacağının farkında değillerse, şimdi kesinlikle farkındadırlar.

Hızlı hareket etsek iyi olur, büyücü bağımızı koparmamızı söylüyor.

İkimiz asansöre yöneldik ve ben aşağı düğmesine bastım.

Beklerken sihrimi topluyorum, kapılar açıldığında doğaüstü varlıkların dışarı akacağından eminim. Ama kapılar açıldığında, içerisi uğursuz bir şekilde bomboş. İnsan yok, koğuş yok, pırıl pırıl metalik duvarlar ve asansörün arkasındaki bir başka kapı seti dışında hiçbir şey yok.

Bu çok kolay, diyorum.

Hmm, Memnon düşünüyor.

Bu gece ilk kez büyücünün kuşkularını hissediyorum.

Kendini hazırla, İmparatoriçe. Düşmanlarımız burada olduğumuzu biliyor ve bizi bekliyorlar.

Bununla birlikte Memnon asansöre doğru adım atar.

Sadece bir saniye daha tereddüt ediyorum, zihinsel olarak kendimi bu kapıların ardında yatan savaşa hazırlıyorum. Sonra cesaretimi toplayıp Memnon'u takip ediyorum.

Asansör geniş ve zarif ama kapılar kapandığında kendimi bir tabutun içinde hapsolmuş gibi hissediyorum.

Bu kutudan çıkmak için sabırsızlanarak kat numaralarına bakıyorum. Altmış iki tane numaralandırılmış kat var, ayrıca L, G ve P olarak işaretlenmiş bazı katlar var ki zaman kazanmak için bunların bizi ilgilendirmediğini varsaymak zorundayım. Bir de yeraltı katları var. Doğal olarak, binanın sadece bir bodrumu olamaz, *üç tane* olmalı. Panikledim ve hepsinin düğmesine bastım.

Memnon bana kaşlarını çattı.

Bir planım var.

Dudağının kenarı seğiriyor. *Hiç şüphem yok.*

Asansör hiç hareket etmeden çınılıyor ve kapılar yeniden açılarak B1 katını, yani kapalı otoparkı ortaya çıkarıyor.

Aramızdaki bağdan, Memnon'un eğlencesini hissediyorum. *İnanılmaz bir plan.*

Daha iyisi varsa, dinliyorum. Kapılar kapanırken telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum.

11:44.

Lobide görünmeme altı dakika var. Gece yarısına 16 dakika var. Telefonu elimden bırakıp asansör B2'ye inerken bacaklarım titremeye başlıyor.

Sakin ol kraliçem. Onları yakalayacağız.

Sizce başka koşuşlar da olacak mı? Biz rastlamadık-

Karanlık son düşüncelerimi ve bilincimi de beraberinde alıyor. Yere düştüğümde bunu hissetmiyorum.

BÖLÜM 48

"LANETLENECEĞİM. İKİSİNİ DE YAKALADIK."

Gözlerimi kırpıştırarak açarken bir ses çıkarıyorum. Yanağım soğuk mermere bastırılmış ve oda yanlamasına ama birkaç takım elbiseli bacak görebiliyorum.

Dizlerimin üzerine kalkamadan, birinin botunun başımın arkasına değdiğini hissediyorum. Gözlerimin arkasında patlayan acı görüşümü köreltince homurdanıyorum ve tekrar yere düşüyorum.

Arkamda bir çığlık duydum.

"Yerde kal," diye homurdanıyor erkeksi bir ses bana, "yoksa seni yaparız." Sırtımın ötesinde bir yerde yumuşak hıçkırıklar duyabiliyorum.

Beni tekmeleyen adam şimdi uzaklaşıyor, botları yerde gıcırıyor. "Bu gece ölmek zorunda kalmayacağın için mutlu olacağını sanmıştım," diyerek ağlayan kadına sataşıyor.

Sybil.

Başımı kaldırıp çeviriyorum, bu hareket yüzünden başıma bir darbe daha alabileceğimi umursamadan.

Vuruş gelmiyor ve ilk gördüğüm şey, şu anda birbirleriyle sessizce konuşan birkaç iri yarı adam tarafından kuşatılmış olan arkadaşım oluyor. En azından Sybil olduğunu *düşünüyorum*.

Onu içeri alırken korku omurgamdan aşağı damlıyor. Her iki gözü de morarmış ve neredeyse kapanacak kadar şişmiş, vücudu kan içinde. Hâlâ hıçkırıyor, tüm vücudu titriyor.

"Sybil..." Fısıldıyorum, ona uzanıyorum.

Sybil bana bakıyor, sonra telaşla başını sallıyor, bakışları kısa bir süreliğine nöbet tutan adamlardan birine kayıyor. Adam ona doğru bakıyor ve Sybil geri çekiliyor, omuzları içine doğru kıvrılıyor.

Ona o morlukları yapan o muydu? O ölü bir adam.

Uyarısını dikkate almayarak, gücüm avucumdan çıkıyor ve söz konusu muhafızı hedef alıyor. Görünmez bir duvara doğru yayıldığında benden sadece bir adım kadar uzaklaşmıştı.

Bu da ne?

Biraz daha doğruluyorum ve işte o zaman etrafıma aceleyle tebeşirle çizilmiş, beni ve gücümü içeride tutmak için yapıldığı belli olan daireyi fark ediyorum.

Parmağımı tebeşirin kenarına doğru uzatıyorum ama toz halindeki maddeye dokunmak yerine dairenin şeffaf duvarının altını hissediyorum.

Kapana kısıldım.

Dikkatim görünmez bariyeri geçip odanın geri kalanına yöneliyor. Ayaklarımın hemen ötesinde, kendi tebeşir çemberine hapsolmuş devasa, çökmüş bir form gördüğümde içimdeki her şey hareketsiz kalıyor.

Kısık, kederli bir ses çıkarıyorum. Bu açıdan tek görebildiğim dalgalı siyah saçları ve geniş sırtı. Orada yatıyor, kıpırdamadan.

Memnon? Sen iyi misin?

Bir tür yanıt bekliyorum ama aramızdaki bağ boşta. Bir ses daha çıkarıyorum ve beni tekmeleyen gardiyan kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atıyor.

"Bırak onu Dain," diyor diğer muhafızlardan biri, "Sophia çoktan yola çıktı ve kızın korkutulmasını istiyor, dövülmesini değil."

Memnon, uyan! Elimden geldiğince büyüü bağımızdan aşağı itiyorum. Hiçbir şey yok.

Muhafız Dain'in gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. "Sophia kızın korkmasını mı istiyor?"

Tanrıların aşkına, est xsaya, uyan! Emrediyorum.

Bağlantımızın diğer tarafında, farkındalığının titreştiğini ve vücudunun biraz kıpırdadığını hissediyorum.

"Onu dehşete düşürebilirim," diyor Dain karanlık bir sesle.

Sybil yanından geçerken siniyor ve arkadaşımın tırnaklarının hızla geri çekilmeden önce uzadığını gördüğüme yemin edebilirim. Dain, arkadaşımı çevreleyen tebeşir çemberinin kenarında duruyor. Memnon'u merakla değerlendirdikten sonra, büyücünün kafatasının arkasına tekme atmaya hazırlanıyormuş gibi parlatılmış siyah ayakkabısını kaldırıyor.

Memnon!

Dain'in bacağı dışarı fırlarken gücüm içimden fişkırıyor ve büyü çemberini dolduruyor.

Takip edebileceğimden daha hızlı, Memnon sırt üstü yuvarlanıyor ve Dain'in botunu elleriyle yakalıyor. Kollarını sallayarak Dain'in bacağına büküyor.

Çabuk.

Dain kemikleri kırılırken çığlık atar ve çemberin içine yuvarlanır.

Diğer muhafızlardan biri Memnon'un kafasından yakaladığı Dain'in peşinden koşuyor. Arkadaşım sağa doğru sertçe dönüyor-

Çabuk.

Dain'in cansız bedeni Memnon'un üzerine yığılırken Sybil çığlık atar, bir yandan büyü çemberinin içinde, bir yandan da dışındadır.

Muhafızlardan biri Dain'in bacaklarına tutunduğunda büyücü cesedin bir kısmını tebeşire bulaştırmak ve çemberi kırmak için aç veremeye başlamıştır bile.

Uzaktan bir asansör sesi duyuyorum, ardından topuk sesleri geliyor ama pek dikkat etmiyorum.

Ayağa kalkıyorum, avuçlarımı kafesimin yarı saydam duvarlarına koyarak eşimin bir cesetle halat çekme oyunu oynamasını izliyorum.

Est amage, iyi misin? Memnon bağımızı soruyor. Endişesi, Dain'den geriye kalanları acımasızca ele alış biçimiyle çok çelişiyor.

Artık uyandığına göre, evet.

Beni onurlandırırıyorsun, diyor

Memnon.

"Ne oluyor lan burada?" Sophia'nın sesi Memnon'un ötesindeki koridordan yankılanıyor. Bir an sonra odaya giriyor, yanında takım elbiseli iki koruma daha var.

Gözleri Memnon'a, Dain'e ve dostumla boğuşan muhafıza takılıyor.

Arkadaşıma doğru bir kolunu kaldırıyor. "Uyu." Büyü büyücünün suratına tam isabet ediyor ve büyücü gözleri kapalı bir şekilde kafesinin görünmez duvarına yaslanırken ben haykırıyorum.

Diğer muhafız Dain'in cansız bedeniyle birlikte sendeleyerek geri döner.

"Seni lanet olası aptal," diye tükürdü Sophia ona. "Bunun tuzağa düşürdüğümüz bir *büyücü* olduğunun farkında mısın? Ortaya çıkmamış olsaydım, sen ölmüş olacaktın ve ailemin intikam şansı heba olacaktı." Öfkesiyle birlikte büyü de ortaya çıkıyor. "Yerden kalk ve kızı al" -Sybil'i işaret ediyor- "üst kattaki müzayede odasına götür."

Sybil emir üzerine feryat ediyor ve ben de onunla birlikte ağlıyorum.

Muhafız Dain'i bırakıp aceleyle Sybil'in yanına gidiyor, arkadaşımı kabaca kolundan tutup iki yanında duran diğer iki muhafızdan ayırıyor. Sybil çığlık atmaya ve çırpınmaya başlıyor. Tekrar içine çekilmeden önce derisinden tüyler fişkırıyor.

"Yer değiştirmeyeceksin," diye emrediyor büyü kadın, "ne de karşı koyacaksın." Sybil kırık bir şekilde haykırıyor, emir ona bir şeyler yaparken vücudunu bir ürperti sarıyor. Sophia'nın sözlerinin işe yaradığı gerçeği, benim arkadaşın ona tekrar bağlanmalı.

İçimde umutsuz bir öfke yükseliyor. Sybil bu kadından kaçmak için çok şey yapmıştı ve tüm bunlar ne içindi, bir ya da iki günlük özgürlük için mi?

Muhafızın hıçkırarak ağlayan arkadaşımı sürükleyerek götürmesini izlerken yumruğumu büyü çemberinin duvarına vuruyorum.

Bu hareket Sophia'nın dikkatini çekiyor ve kısa bir süreliğine bana dönüyor. "Ah, evet, Selene. Başardın. Hem de tam zamanında." Bakışlarımı Sybil'e baktığım yere doğru takip ediyor. "Onun için endişelenme. Ben sözünün eri bir kadını ve eğer gelersen arkadaşının hayatının bağışlanacağına dair söz verdim." Bana tatlıdan çok acımasız bir gülümseme attı. "Bu yüzden onu bağışlayacağım." Sophia geri çekilen muhafıza sesleniyor. "Önce kızın iyileştiğinden emin ol, sonra da onu açık artırma için uygun şekilde giydir. Baştan çıkarıcı görünmeli, kurtlar tarafından parçalanmış gibi değil." Sophia bana komplocu bir bakış attı. "Gerçi bugünlerde bu tür şeylerle ilgilendiğini duydum."

Sybil yeniden çığlık atmaya başlar ve büyü kadın orada durup onun çığlıklarını dinlerken asansörün sesi uzaktan duyulur. Kapılar tıslayarak kapanana ve arkadaşım oradan uzaklaşana kadar devam ediyorlar.

Sophia dikkatini Memnon'un uyuyan formuna çevirdiğinde yanaklarım ıslanıyor. Başını eğip onu kısaca inceliyor.

"Beni öldüren adamın" -Sophia'nın sesi kesiliyor

-"O kadar çok adamımız," diye düzeltiyor, "bu kadar savunmasız görünebilirdi. Ne büyük kayıp," diye düşünüyor, görünüşte kendi kendine. Sophia yanındaki muhafızlara şöyle der: "Büyücüyü derhal kardeşime götürün. Tutsağımız uyku halinde olsa da çok dikkatli olun, her an uyanabilir."

herhangi bir nokta. Mutlu olmadığı son seferde düzinelerce insanı öldürdüğünü hatırlatmama gerek yok."

Memnon! Ona sesleniyorum. *Memnon, uyan!* Bağın onu uyanmaya zorlayabileceğini umarak bu kelimelerin içine elimden geldiğince çok emir katıyorum. Ama muhafızlar tebeşir çemberini kırıp onu yakaladıklarında büyücü kıpırdamıyor. İçlerinden biri büyücü olmalı çünkü ikisi dostumu kollarından tutup kaldırırken kırmızı-turuncu büyüsünün Memnon'un etrafında toplandığını görüyorum.

Lütfen, Memnon, yalvarırım, uyan.

Hâlâ kıpırdamıyor.

İki muhafız büyücüyu götürürken, dostumun ayakkabılarının uçları mermer üzerinde sürüklenirken gıcırıyor.

"Kardeşin ona ne yapacak?" Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Babamın sana yapmayı planladığı şeyin aynısını," diyor Sophia. Başını öne eğiyor. "Cinayetleri çözmeye çalıştığını duydum." Bana bir kez daha acımasızca gülümsüyor. "Tebrikler. Çözmek üzeresin." Bir elini kaldırdı. "*Uyu.*"

BÖLÜM 49

UYANDIĞIMDA İKİ GARDİYANIN ARASINDA YIĞILMIŞTIM.

kollar. Ayaklarım arkamda işe yaramaz bir şekilde sürükleniyor.

Başımı kaldırıyorum ve süslü altın kulpları olan iki uğursuz bordo kapıya yaklaşıırken hecelenmiş uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum. Onları gördüğümde içimi bir korku kaplıyor. İçgüdüsel olarak cinayetlerin ardındaki sırrın, Memnon'un bile çözemediği gizemin onların ötesinde olduğunu biliyorum. Ötesinde yatan şeyin yanlışlığını hissedebiliyorum.

Muhafızların tutuşuna karşı mücadele ediyorum, büyüm yükseliyor. Onu ellerimde topluyorum-

"Uyu." Kraliyet mor büyü yüzüme yayılıyor ve dünya tekrar kararıyor.

Tam kalbimin üzerindeki keskin acı beni uyandırıyor. Aniden soğuk betona savrulduğumda yaramdan sıcak kanın fişkırdığını hissedebiliyorum, vücudum beton üzerinde kayıyor.

İnliyorum, gözlerimi kırıştırıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. Başka bir uykü büyü.

Sırt üstü dönüyorum ve bu hareket kalbimin üzerindeki derinin sızlamasına neden oluyor. Dalgınca ona dokunuyorum ve parmaklarım kanlı çıkıyor.

Boğuk, erkeksi bir ses Latince konuşmaya başlar, tonu alçaktır. "*Su ve alev, toprak ve gökyüzü adına elementleri çağırıyorum.*"

Arkamda, bir torbadan dökülen kumun sesini duyabiliyorum. Yedi cehennemde neler oluyor?

Ellerimi beton zemine bastırıyorum ve doğruluyorum. Oda, birkaç ferforje avize tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyor, ışıklarının sıcak parıltısı kavernöz odanın siyah duvarlarını aydınlatıyor. Işığın kendisi dışında, önümdeki iki adam ve arkamdan gelen adam dışında odada çok az şey var.

İkisinden daha yaşlı olanı kahverengi tüvit bir takım elbise giyiyor, tel tel beyaz saçları başının orasından burasından sarkıyor. Loş ışıktaki karanlık bir dans gibi görünen gözleri dışında bir akademisyene benziyor.

Onun yanında-

Geçen hafta boyunca yüzüne defalarca baktığım adamı görünce donup kalıyorum. Saçları şakaklarında fotoğraftakinden biraz daha beyaz ve cildi belki de o kadar imrenilecek gibi değil ama Luca Fortuna hâlâ büyüleyici bir manzara.

Ellerinde deri ciltli bir büyü kitabı tutuyor, eğer üzerinden tüten yağlı siyah duman bir gösterge ise oldukça kötü bir kitap.

Büyülü sözlerine ara veriyor, gözleri kumu saat yönünde bir yay çizerek döken kişiye sabitleniyor. Söz konusu adama bakıyorum. Takım elbise giymiş, elinde kalın bir çanta var.

Adam arkı tamamlayıp torbanın son içindikileri de boşaltırken fark ediyorum ki döktüğü kum değil, *tuz*.

Dehşetin şafağı. Yine lanet bir büyü çemberi. Ben burada oturup yönümü bulmaya çalışırken o çizimini yeni bitirmiş.

Tuzun kıvrımlı çizgisine doğru hamle yapıyorum.

"*Bu çemberi bağla ki hiçbir şey kaçmasın.*" Luca büyüünün son kısmını aceleyle söyler.

Parmaklarımdaki kan tuza değdikçe cızırdıyor ve büyü çemberinin fiziksel duvarları yükselip beni içine hapsedtikçe üzerimdeki ışıklar titriyor.

Sikeyim.

Nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

Geri çekiliyorum, gözlerim adamlardan çemberin içindeki boşluğa kayıyor. Üzerinde durduğum betonun *lekeli* olduğunu ve antiseptik gibi koktuğunu fark ediyorum ve...

Kan.

Diğer tüm cadıların burada öldüğünü fark ettiğimde içim burkuluyor. Bu lanetli çemberden kaçamazsam burada öleceğim.

Üç çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum. Takım elbiseli muhafız bana düz bir bakış atıyor, sanki çok şey görmüş de ilgilenecek enerjiyi toplayamamış gibi. Yaşlı bilgin -ya da her kimse- dikkatle bana bakıyor, başını eğmiş.

Ama dikkatimi çeken Luca, Luca Fortuna. Yüz ifadesinde acı bir neşe var.

"Selene Bowers," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Adını biliyorum ve Li-" Kızının adını söylemek üzere olduğundan emin olmama rağmen sözünü kesti.

Takım elbiseli muhafız sessizce odadan çıkarken, bilgin ikimizi şaşkınlıkla izliyor, bir ileri bir geri bakıyor.

"İhtiyacım olan cadıların isimlerini öğrenmek gibi bir alışkanlığım yok," diye devam ediyor Luca, dikkatimi tekrar ona çekerek, "ama o lanet olası *ölü* adam için bir şey ifade ediyorsun Memnon. Leonard'ın onunla işi bittikten sonra hala bir parçası yaşıyorsa, son anlarını bildiğinden emin olacağım ve acısının tadını çıkaracağım."

Sözleri karşısında kalbim neredeyse duracaktı. *Memnon*. Ayrıldığımızdan beri ondan hiçbir şey duymadım.

Çılgınca, bağımızın ötesine uzanıyorum, ama yaşam gücünün sıcaklığı dışında, hiçbir farkındalık kıvılcımı yok. Hâlâ uyuyor olmalı.

Uyan Memnon, diye emrediyorum ona, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bilincin daha iyi olup olmadığından emin değilim.

Ama eşim nasıl bir büyüünün etkisi altındaysa, benim kelimelerimin bile nüfuz edemeyeceği kadar güçlü.

Bilgin benimle Luca'nın arasına bakıyor, yaklaşan ölümüm ve Luca'nın bunun tadını nasıl çıkarabileceği konusunda biraz tedirgin görünüyor. Ama şaşırmış görünmüyor. Adam, her ne olacaksa, bundan sağ çıkamayacağımı açıkça biliyor. Bunu biliyor ve durdurmaya da çalışmıyor.

Luca kendine engel olamıyormuş gibi çemberin kenarına yaklaşıyor ve bakışlarını benimkilere sabitliyor.

Luca sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle, "Ölümünün yavaş ve acı verici olmasını ummama gerek yok," diyor. "Çünkü öyle olacağını *bilıyorum*. Tek tesellim bu, Lia'ma bir nebze olsun adalet sağladığımı bilmek."

Gözlerim Luca'nın elindeki büyü kitabına kayıyor. Ben izlerken, daha yağlı, karanlık büyü kıvrılıyor ve ondan dumanlar çıkıyor.

Kanlı bedenleri, kurbanların katledilmiş kalıntılarını kaplayan kara büyüü hatırladıkça keskin bir nefes çekiyorum.

Birden aklıma geldi. *Bu kitap bir büyü kitabı değil.*

Luca'nın kollarındaki kapağın üzerinde isim yazmıyor olsa da, bu kitabın b i r ismi var. Bu kadar kutsal olmayan büyüyle dolu sadece bir kitap var.

Lanetliler Kitabı.

Luca'ya dehşetle bakıyorum. "İblisleri çağırıyorsun."

BÖLÜM 50

KUTSAL TANRIÇA. *ŞEYTANLAR.*

Ormandaki o parçalanmış cesetler iblislerin işiydi.

Bu lanet büyü çemberinden kaçamazsam bu benim ve Memnon'un kaderi olacak.

Memnon! Ona sesleniyorum, her zamankinden daha çaresiz. *Uyan!* Neredeyse ağlayarak emrediyorum.

Ama bağı diğer ucu sakinliğini koruyor. Büyücü hâlâ uyuyor.

Zihnim koşturuyor. Gece yarısına kadar bir çeşit oyun planı bulmak için dakikalarım var.

Ne yazık ki iblisler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Her zaman cadıların uğraşmaması gereken kara büyü saçmalıkları arasında yer aldılar. Onlar hakkında okumamak muhtemelen beni mahvetti.

"Neden iblisleri çağırıyorsun?" Ben soruyorum.

Luca başını öne eğiyor. "Onları sadece çağırmıyoruz," diye itiraf ediyor büyü. "Onları *bağlıyoruz.*"

"Onları bağlamak mı?" Yankılanıyorum. Bunu söylerken bile Fortunas'ın tüm endüstrisi netleşiyor ve kanım donuyor.

Doğüstü varlıkların ticaretini yapıyorlar. Bunun sadece bu alemden olanlarla sınırlı olduğunu sanıyordum ama öyle olmadığı açık. İblisleri de taşıyorlar.

Gözlerim kısa bir süreliğine endişeli görünen bilgine takılıyor. Bu... bu Luca'nın müşterisi olmalı, bu iblisin bağı satın alan kişi.

"Eğer bu iblisleri bağlamakla ilgiliyse," diyorum yavaşça, dikkatimi Luca'ya geri vererek, "o zaman bana neden ihtiyacın var?"

"İblisler ölümlülerden farklıdır," diye yanıtıyor Luca geri çekilerek. "Eğer kalmak istiyorlarsa buraya geldiklerinde beslenmeleri gerekir." Gözleri formumun üzerinde geziniyor. "Özellikle genç olanları *severler*. Masumiyetleri ve canlılıklarıyla ilgili bir şey onların tadının daha zengin, daha tatlı olmasını sağlıyor. İblislerin bağ kurmasını sağlamak için bunu kullanıyoruz."

Charlotte Evensen'in cesedini çok net hatırlıyorum. Kötü bir şekilde parçalanmış ve tüm organları çıkarılmıştı.

Hayır, *yenmiş*.

Mide bulantısı içimi sarıyor.

Kendi göğsümdeki kesiğe bakıyorum, kanlı yara şimdi çok daha anlamlı geliyor. Bir köpekbalığını cezbetmesi umuduyla kanayan yemi denize atmak gibi.

Yükselen korkumu bastırmaya çalışıyorum.

Odaklan.

Bu gece ölmeyeceğim. Bu şekilde değil.

Dürtüyle topuklarıma uzanıp onları çıkarıyorum, önce birini sonra diğerini kenara fırlatıyorum ki ayaklarımın üzerinde hafifçe durabileyim. Yerden gelen soğuk tenime sızarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

Sonra, hapishanemin duvarlarına dönüyorum. Bunun gibi kanla aktive edilmiş büyü çemberlerinin, büyü yapan kişi dışında herhangi biri tarafından geri alınmasının zor olduğu bilinir.

Ancak günün sonunda, bir büyü çemberi gerçekten güçlü bir koğuştan başka bir şey değildir. Gardiyanların kendileri aslında devasa duvar halılarıdır ve duvar halıları gibi, nereden çekileceği bilinirse çözülebilirler.

Belirgin bir büyü izi arıyorum, ama eğer varsa, çemberin duvarlarının geri kalanı gibi yarı saydam.

Luca bileğindeki süslü altın saate bakıyor. "Başlama vaktimiz geldi." diyor yaşlı adama. "Hazır mısın Jacques?"

"Evet," diye yanıtıyor Jacques, gözleri heyecanla parlıyor.

"Güzel," diyor Luca. Büyücü bana son bir kez ağır ağır baktıktan sonra tekrar Latince bir şeyler söylemeye başlıyor.

"Cehennemin cehennem ateşlerinden Asmodeth'i çağırıyorum, lanetlilerin yiyicisi, ıstırap çekenlerin eğlencesi. Lanet dokuyan ve ruh yiyen. Oluşturduğum çemberin içinde yüksel."

Hava önce dumanlanıyor, sonra cızırdıyor. Zehirli dumanlar yerden yükseliyor. Havada dağılmak yerine, kendini bir adam şekline sokmaya başlar.

Siktir, siktir, *siktir*.

Kıvrılan siyah duman birleşiyor.

Bağımın diğer ucunda, farkındalığın kıvılcımını hissediyorum.

Selene! Memnon bağımızı koparıyor. Bu onun ilk düşüncesi.

Memnon, beni unut. İblisleri çağırıyorlar, acele ediyorum.

Hayatlarımız için savaşmak üzereyiz.

Uzun, dalgın bir süre sessiz kalır. *Bunu nereden biliyorsun?* diye sorar sonunda.

İblis çağırın bir çemberin içinde sıkışıp kaldım. Bir süre sonra ekliyorum, Öyle değil mi?

Cevap vermek yerine zemin titremeye başlıyor ve Memnon'un hızla büyüyen öfkesinin yakıcılığını hissedebiliyorum.

Memnon, yanındaki kişiye seni bayıltması için bir sebep daha verme, ona yalvarıyorum. Ben iyi olacağım. Kendine dikkat et. Gitmem gerek.

O daha fazlasını söyleyemeden geri çekiliyorum ve büyümü hazırlıyorum. Bu dövüş için tüm dikkatimi rakibimin üzerinde tutmam gerekecek.

İblis artık daha az kara duman, daha çok et ve kemikten oluşuyor, büyü vücut parçalarına dönüşüyor. Yaratık şekillenirken özelliklerini inceliyorum.

Bazı iblislerin çatallı yılan dilleri, jilet gibi keskin dişleri ve kesik burunlarıyla gerçekten iğrenç göründüklerini duymuştum ama bu iblis bir insana benziyor, hem de yakışıklı bir insana; tabii keskin pençelerini, gözlerinin ortasındaki yatay gözbebeklerini ve yüzüne doğru kıvrılan hınzır boynuzlarını görmezden gelebilerseniz. Ayrıca doğduğu gün kadar çıplak - ya da oluştuğu ya da lanetlendiği ya da iblisler nasıl yaratılıyorsa öyle.

"Asmodeth," dedi Luca, "bu cadıyı sana iyi niyetimin bir işareti olarak sunuyorum."

İblis bana doğru bir adım atıyor, burun delikleri açılıyor.

"Ama uyarayım. Bunun bir bedeli var. Onun kanından içtiğin ilk yudumla, bedenini ve iradeni Jacques Allard'a bağlayacaksın. Bu ölümlünün yaşam süresi boyunca ölümsüz ve değişmez olarak yeryüzünde dolaşacaksın. Jacques'ın ölümüyle bağın kopacak ve Yeraltı Dünyası'na geri döneceksin.

"Kararınızı vermek için güneşin doğuşuna kadar vaktiniz var, yoksa geldiğiniz ateş diyarına geri sürüleceksiniz."

Asmodeth benden uzaklaşıyor ve orada duran adamlara bir bakış atıyor. "Bir *ruh* istiyorum. Sadece bu yeter."

"Sadece bir beden alacaksınız," diyor Luca yumuşak bir sesle.

Asmodeth'in kahkahası boşluğu dolduruyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Küstah insan. Benim kim olduğuma dair bir fikrin var mı?"

Konuşurken başı bana doğru kaymaya devam ediyor ve burun delikleri sanki benim kokumla dikkati dağılmış gibi açılmaya devam ediyor.

Çünkü beni yemek istiyor.

Kahretsin, ona saldırayım mı? Bunun bitmesine izin mi vereyim? Ben ve iblis isteksiz müttefikler haline geldiğimiz kutsal olmayan bir anlaşmaya mı giriyoruz?

Sonuncusu kulağa hoş geliyor ama yine *beni yemek istiyor*.

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum," diyor Luca. "Hepsi bu kitapta yazıyor. Emrettiğin lejyonlar, denetlediğin lanetliler. Günün ilk ışıklarıyla hepsine geri dönebilirsin ya da kendini yanımdaki bu büyücüye bağlayıp yüz yedi yıl sonra ilk gerçek gün doğumunu görebilirsin."

Asmodeth uzun bir süre Luca ve Jacques'a bakıyor. Sonra, yavaşça, iblis bana döndü.

Hay sikeyim. Sanırım kararını verdi.

Ağırlığımı değiştirip büyümü yakınımaya çekiyorum. İblisin gözleri göğsümdeki kesige kayıyor ve göz bebekleri kocaman açılıyor.

Asmodeth hırlıyor, sonra bana doğru hamle yapıyor. Yan tarafa dalıp görünmez bariyere sertçe çarpıyorum.

İblis tekrar saldırmadan önce zar zor dönecek zamanım oluyor. Ve yine yolumdan çekiliyorum, sadece saldırıdan kaçabiliyorum.

Eylem nafile. Gidecek hiçbir yer yok. Çemberin çapı 20 fitten fazla olamaz. Bunu birkaç dakika daha sürdürebilirim ama sonunda tökezleyeceğim ve canavar beni yakalayacak. Neredeyse ihtiyaçtan titriyor.

Sihrimi elimde şekillendiriyorum.

"*Patla*," diye fısıldıyorum, büyüyü ona doğru fırlatıyorum.

BOOM!

Daha Asmodeth'e ulaşmadan patlar ve iblisi havaya uçurur. Büyü çemberinin kavisli duvarlarına çarpıyor, sonra yere düşüyor. Omzu hafifçe kesilmiş ama çoğunlukla zarar görmemiş görünüyor.

Jacques çemberin kenarına yaklaştı, gözlerini dikmiş beni ve Asmodeth'i izliyor.

"Sakin yaklaşmayın," diye uyarıyor Luca. "Tuzu bulaştırırsanız iblis bağlanmadan kaçabilir ve herhangi bir paranız bariyeri geçerse, sürüklenebilirsiniz ve iblis bedava bir yemek yer."

Karşımda Asmodeth yükselirken gücümü bir araya getiriyorum.

"*Yok et.*" Lanet içimden tıslayarak çıktı ve onu tam göğsünden vurdu.

İblis sendeleyerek geri çekilirken homurdanıyor ama onu paramparça etmesi gereken büyü içine işlemiş gibi görünüyor.

Asmodeth güler. "Ben lanetlerden yapıldım, cadı. Onlar bana zarar vermez. Beni *besliyorlar.*"

Bu bilgi bir süre önce işime yarayabilirdi. Bağımın diğerk tarafından bir acı patlaması hissediyorum.

Memnon!

Bağlantımız üzerinden güldüğünü duyuyorum. *Ben iyiyim, est amage. Sadece değerkli bir rakiple savaşıyorum. Sıkı durun ve bu yaratıklara cehennemi yaşatın.*

Dikkatim yarı dağılmışken, iblis pençelerini uzatarak bana saldırıyor. Vücudu benimkine çarpıyor ve ikimizi de yere düşürüyor.

Kahretsin. Hanerlerimden birine uzanıyorum ama silah ipek elbisenin altına sıkışmış, ipek elbise de iblisin altına sıkışmış.

Asmodeth yüzünü yarama bastırırken homurdanıyorum. Islak dili kesiğink yarığinkı yalıyor ve ugh, bu çok iğrenç.

İnliyor. "Uzun zamandır etin tadına bakmamıştım."

Altımızdaki zemin titriyor.

"O yaptı," diyor Jacques fazla hevesli bir şekilde. "İblis onun tadına baktı."

"Tebrikler," diye mırıldanıyor Luca. "Bağlanmayı kabul etti. şimdi sadece işinkı bitirmesinkı bekleyeceğiz."

Bitir *beni* demek istiyorlar.

Asmodeth'in dudakları *iki* sıra keskin dişi ortaya çıkarmak için geriye kıvrılır. Görüntü ürkütücü, korkunç.

Sen de karanlık, ölümcül bir şeysin, diye hatırlatıyorum kendime. İki bin yıl boyunca kendimi o toprağık verdim ve şimdi ondan kolayca güç ekebiliyorum.

Burada, toprağık derinliklerinde, yeni ayın gece yarısında, yerin altındaki büyü özellikle güçlüdür. Ellerimi soğuk zemine bastırıyorum, gömülü güce ulaşıyorum, onu topraktan çekiyorum. Büyü önce etime, sonra da kan dolaşımkıma sızarken avuçlarım karıncalanıyor. Damarlarımda bir fırtına gibi birikiyor.

Eski hanımefendi, içimden bir ses fısıldıyor, kanını ve kemiklerini daha önce tatmıştık...

İblis duraksıyor, başını yana eğiyor.

"Eskiler seninle konuşuyor mu? *Ve* seni tattılar mı?" Gözleri vücudumda geziniyor. "Ne kadar ilginç." Pençeleri elbisemi ve altındaki deriyi temiz bir şekilde keserek rahatça dışarı çıktı.

Kanım kaynarken çığlığını yutarak sarsılıyorum.

"Meraklı ölümlülerle pek sık karşılaşmam," diyor. "Ne yazık ki ölmek zorundasın. Yine de sana ziyafet çekmekten zevk alacağım." Asmodeth öne doğru eğiliyor, dişleri ve dili yaralı etimde sıcak.

Gücümü bir araya getiriyorum ve bir anda ellerimi ve gücümü ona doğru itiyorum. "*Bırak beni.*"

Turuncu büyümün bulutları iblisi büyü çemberinin dışına doğru geri savuruyor. Vücudu yere çarptığında etin şapırtısını duyuyorum.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ama ben kalkar kalkmaz Asmodeth de kalkıyor. Ondan alçak, şeytani bir hırıltı yükseliyor ve bana baktığında gözleri kıpkırmızı parlıyor.

Bir elimi kaldırıyorum. "*Dur,*" diye Sarmatça emrediyorum, gücüm içimden fışkırıyor.

İblis olduğu yerde donuyor, bedeni büyümün altında hareketsiz kalıyor. Asmodeth onu yarıp geçmeden önce sadece birkaç saniye duruyor, sonra bir kez daha bana doğru geliyor.

Ayak tabanlarımın altından daha fazla güç çekiyorum.

İmparatoriçe, aşağıdaki sesler tıslıyor, amage...mistress...queen...how we hunger...

"*Patla.*" Onu pek etkilemeyeceğinin farkında olarak büyüü iblise doğru yaptım.

BOOM!

Omzunda patlar ve onu bir anlığına büyü çemberinin duvarına doğru fırlatır.

Gövdemden kan damlıyor ama kendimi iyileştiremeyecek kadar Asmodeth'e odaklanmış durumdayım. Elim, hançerimin saklı durduğu kalçamın üzerinde geziniyor.

Savaşta seni kurtarması için sadece büyüye güvenemezsin. Memnon bunu bana uzun zaman önce söylemişti.

Asmodeth bana yaklaşırken buna inanmak için kendimi zorluyorum. Nefes alıyorum, iblis bana ulaştığında sakinleşiyorum. Bu sefer büyü yapmıyorum ve kaçmak için dalmıyorum. Asmodeth'in bana çarpmasına, bedenimi çemberin duvarlarına çarpmasına izin veriyorum.

Eğer iblis aniden dövüşmememe şaşırdıysa bile bunu sorgulamak için durmuyor. Ağzı açılıyor ve dudakları geriye doğru sıyrılıyor, bakışları boğazıma sabitleniyor.

Bir anda, ona doğru hamle yaptı.

Şimdi.

Hançerimi geri çekiyorum ve tam o keskin köpek dişleri boynuma yaklaşıırken, bıçağımı boğazına saplıyorum.

Asmodeth kutsal olmayan bir çığlık atarak kanlı boynumu serbest bıraktı. Hançeri çekip çıkarıyorum ve siyah kan elbiseme ve tenime sıçırıyor. Bıçağı bir kez daha boğazına saplıyorum.

İblis çığlık atıyor, sonra benden düşüyor, hançerim yaradan çıkarken ıslak bir ses çıkarıyor. Asmodeth yere sertçe çarpıyor ve orada yatarken pençeli elini zayıf bir şekilde boynuna götürüyor. Parmaklarının arasından hızla kan akıyor.

Tüm bina titriyor ve birileri dostumu hafife aldıkları için şu anda altlarına sıçırıyor.

Asmodeth'e bakarken derin bir nefes alıyorum. İblislerin öldürülebileceğine inanmıyorum, sadece Yeraltı Dünyası'na geri gönderilebilirler.

İblisin vücudunda dönüyorum. Varlığımın her zerresi bu yaratıktan kaçmam için bağıyor olsa da, hançerim hala ellerimde gevşekçe tutarken, onun üzerine binmek için hareket ediyorum.

Zayıf bir şekilde bana doğru hamle yapıyor, pençeleri etimi tereyağını kesen bir bıçak gibi parçalıyor. Acı kollarımda ve gövdemde canlanıyor ama hançerimi kaldırarak onu görmezden geliyorum.

Büyümün hareketlerimi yönlendirmesine izin vererek bıçağı sertçe indiriyorum. İnce bıçak Asmodeth'in kaburgalarının arasından temiz bir şekilde kayıyor ve kalbine saplanıyor.

İblisin çığlığı odanın içinde yankılanıyor, ses korkunç ve bu dünyaya ait değil.

Hem kendi kanımı hem de iblisin kanını çekiyorum, gücüm onu yutarken kıpkırmızı sıvı yanıyor. Sonra toprağın altındaki büyüü çağırıp onu içime çekiyorum.

Size güç veriyoruz. Karşılığında bize bir şey verin.

Sesleri duymazdan geliyorum ve bir büyü yapıyorum.

"*Kan ve havadan, kaya ve aleve.*" Büyü yaparken, gücümü kelimelere katıyorum. "*Seni geldiğin yere geri sürüyorum.*"

Büyüm patlıyor ve alanı soluk turuncu tüylerden oluşan devasa bir bulutla dolduruyor. Hiçbir şey göremiyorum ama önemli değil, büyümü hissedebiliyorum.

iblisin üzerine bastırıyor.

"Sizi temin ederim," diyor Luca çemberin ötesinde bir yerde, "yaratığı geri gönderemez."

Eski kraliçe, unutulmuş kraliçe... sesler mırıldanıyor.

Gittikçe daha sert, gücüm iblisin üzerinde sıklaşıyor. Tüylerinin kanayan iblise doğru itildiğini ve itildiğini görüyorum.

Asmodeth büyüyle savaşıyor ama çok kan kaybetti ve benim gücüm onu tutuyor.

Güç uygulamaya, bastırmaya, bastırmaya devam ederken bedenim titriyor. Harcadığım enerjiyle ılgık atıyorum, gücüm zorlandıkça uzuvlarım titremeye başlıyor.

Bir anda bir *patlama* sesi duyulur ve Asmodeth yok olur.

Biraz önce üzerinde biriken siyah kandan temizlenmiş olan boş zeminde diz çökerken zor nefes alıyorum. Kendi kanayan yaralarımın sabit damlamasını duyabiliyorum. Bunun dışında oda ölüm sessizliğinde.

Sonunda Jacques, "İblisi geri gönderemeyeceğini mi söyledin?" diye sorar.

"Bu... daha önce hiç olmadı." Luca boğazını temizler. "Önemli değil.

Asmodeth'i bir kez daha çağırmayı deneyebiliriz... yine de yolculuğu yapmak için çok zayıf olabilir. Aklımda başka bir iblis var. mükemmel." *Lanetliler Kitabı*'nın sayfalarını çevirmeye başlar.

İkisine de ters ters bakıyorum ve sihrimi topluyorum.

Bu büyü çemberini istismar edilebilir bir zayıflık bulmak için inceleyemeyecek kadar öfkeli ve sabırsızım. Şimdi çıkmak istiyorum.

Yerden kalkıyorum ve büyümü acımasızca çekiyorum. Bir büyü çemberinin en temel özelliklerinden biri, gücün çember boyunca iki yönde hareket etmesidir: yaratım için saat yönünde, yıkım için saat yönünün tersine.

Göğümdeki yaralardan kan damlamaya devam ediyor ama niyetlendiğim şey için daha fazlasına ihtiyacım olduğunu sezgisel olarak biliyorum. Hâlâ elimde tuttuğum bıçağı bileğime doğru sürüklüyorum ve kanımın serbestçe akmasına izin veriyorum.

Bunca zamandır, sağlıklı olmak *bu* parçamı inkâr etmek anlamına gelirken, sağlıklı bir şeymişim gibi davranıyordum.

Kanın yumruk yaptığım elimden yere damlamasına izin veriyorum, saat yönünün tersine doğru yürümeye başlarken çıplak ayaklarım damlacıkların üzerine basıyor.

"*Ayaklarımın altında yaşayan tanrılara,*" diye sesleniyorum Sarmatça, "*bana güç verin, ben de size kan vereyim.*" Konuşurken sesim daha derin, daha güçlü, daha emin çıkıyor.

Altımdaki bir şeyin teklifime doğru hareket ettiğini hissediyorum. Yerdeki kan buharlaşıyor ve turuncu büyüümün kalın, dumanlı tüyleri, mürekkep siyahı damarlarla çizgili olarak yükseliyor. Kara büyü.

Uzaktan, gücümün iyi ve kötünün yanlış tarafına düştüğünün farkındayım. Ama topraktan çıkardığım kalın güç ipleri beni çok heyecanlandırıyor. Toprağın genellikle sunduğundan çok daha fazla sihir.

Daha fazlası için açız, sahibem... daha fazla kan. Senin tadını özledik.

Çemberin çevresini adımlarken kanımın düşmeye devam etmesine izin veriyorum. *"Havadan nefes alıyorum. Ateşle yanıyorum. Sudan içiyorum. Hepsi toprağa dönecek."*

Kan büyüğü yıkıcı bir büyüdür ve attığım her adımda bu yıkımı da beraberinde sürüklüyorum. Koğuşa çarpıyor ve beni hapseden duvarların zayıfladığını hissediyorum. Yer titremeye başlıyor ama bu sefer Memnon bundan sorumlu değil.

"Yukarıda gökyüzü, aşağıda ruhlar, kanımı alın." Meclis bir maçı; bu bir cehennem. *"Bu koğuştan unmake."* Bakışlarım Luca'ya düşüyor. *"Bu büyüyü bozuyorum."*

BOOM!

İçimden taşan güç, büyü çemberinin duvarlarını paramparça ediyor. Odanın her tarafına yayılıyor, tuzu uçuruyor ve adamları geriye doğru fırlatıyor.

Sihrim içime çekilip havayı temizlerken, yaralı ve kan lekeli bir şekilde orada duruyorum.

Korkunç dostum, bunu hissettim, diyor Memnon bağımızın aşağısında. Büyücünün kısık kahkahasını duyduğuma yemin edebilirim. *Fortunalar gerçek bir Sarmatya kraliçesini yakalamaya çalışarak hata yaptılar. Umarım bunu onlara ödetirsin.*

Öyleyim. Bununla birlikte, bağlantımızı koparıyorum. Hançerimi sıkıca kavriyorum ve ileriye doğru adım atıyorum, ayaklarımın tabanları tüm o eski, neredeyse unutulmuş kan lekelerine basıyor. Büyü hâlâ o lekelerin içinde, bayat ve kokuşmuş ama yine de orada. Onu içime çekiyorum ve lekeler kaynarken tıslıyor.

Bu güç cadılar meclisindeki kız kardeşlerimin, büyücü kardeşlerimin ve Lycan dostlarımdan kanından geliyordu; onlar ve belki de hayatlarından vazgeçmek zorunda kalan diğer masum doğaüstü varlıklar. Bu yanlış.

ama bu kişiler zaten acı çekiyor. Bunun bir hiç uğruna olmasına izin vermeyeceğim.

Hem Luca hem de Jacques düştükleri yerden kalkmaya çalışıyorlar.

Sihrimi bir araya getiriyorum-

Luca nefesinin altından bir şeyler söylüyor ve bir saniye sonra karnıma bir lanet saplanıyor. Büyü sanki bir kazıkmış gibi gövdemi deliyor.

Sendeliyorum, acıdan boğuluyorum, sonra düşüyorum.

SELENE! Memnon kükrer. Bina şiddetle sallanıyor.

Luca kendini yerden yukarıya doğru sürükler, kolu hâlâ uzanmıştır. Diğer kolunun altında nefret *dolu Lanetliler Kitabı* duruyor. Hâlâ dumanı tütüyor, üzerinden buruk bir güç yayılıyor.

"Lanet olası amcık," diye tükürdü. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun? Kendi evimde mi? Bunca yıldır tek başıma hayatta kalamadım..."

Konuşmaya devam ediyor ama altındaki toprakta o varlıkları hissettiğimde dinlemeyi bırakıyorum. Dökülen kanımın cazibesine kapılarak yaklaşıyorlar.

Alabilirler.

"*Kanımı al ama canımı bağışla,*" diye fısıldadım. "*Onun yerine Luca Fortuna ve Jacques Allard ile ziyafet çek.*"

Kanım yere batıyor, altındaki yaratıklar tarafından aşağı çekiliyorum. Bir an sonra yer titriyor ve bacaklarımın altında bir çatlak oluşuyor. Sürünerek ilerliyor, betonu kırıyor ve Luca'ya doğru yöneliyor. Başka bir çatlak ondan ayrılıp Jacques'a doğru ilerliyor.

Çatlak ona ulaşır ulaşmaz genişleyerek bir yarığa dönüşür. Bina basınç altında gıcırdayıyor.

"Siktir!" Jacques, bacaklarından biri büyüyen açıklığa düşerken küfreder. Bacağını delikten çıkarmaya çalışırken toprak sallanmaya devam eder. Neredeyse kendini yarıktan çıkaracaktı ki, ellerinin ve gövdesinin altındaki toprak düşüyor. Vücudu toprağın içine gömülüyor ve duyduğum son şey yankılanan çığlığı oluyor.

"Tanrı aşkına sen ne yaptın?" Diğer çatlak onu odanın diğer ucuna kadar takip ederken Luca bağırır.

Cevap vermek isterdim ama altındaki çatlak şimdi genişliyor. Kendimi sürüklüyorum, karnımdaki ağrı görüşümü karartırken biraz ağlıyorum.

Yer tekrar sarsılır ve büyücünün altındaki zemin parçalanır. Luca *Lanetler Kitabı'nı* bırakıp sağlam bir zemine doğru hamle yaptı ama

Vücudunun altında da yol veriyor. Elleri beton zeminin ağzını yakalamayı başarıyor, açıkta kalan inşaat demiri zeminden dışarı fırlıyor.

Luca'nın gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde gerçek dehşeti görüyorum.

Sonra tutunduğu beton kenar çöker ve büyücü düşer.

Yer tekrar mühürlenmeye başladığında, bina çığlık atıp sallanmaya başladığında neredeyse gözden kaybolmuştu.

Üstümdeki avizelerin ışıkları titriyor.

Bize katıl, İmparatoriçe. Kanınız, etinizle birlikte geldiğinde daha lezzetli oluyor.

Sesler konuştukça bacaklarımın altındaki zemin parçalanıyor. Oh lanet olsun.

Ayaklarımın altında yeraltı dünyasına açılan bir kapı varmış gibi hissediyorum.

Daha sağlam bir zemine ulaşmak için çabalıyorum, hareket yaralarımı çekiştirirken ağlıyorum. Karnımın altından daha fazla toprak kayıyor ve kanlı ellerim pürüzsüz, soğuk betonu can havliyle kavrarken korkumu yutuyorum. Kendimi çukurdan daha uzağa çekmek için mücadele ediyorum ama kaslarım titriyor, gücüm azalıyor ve her hareket ettiğimde iç organlarımı biraz daha parçalıyormuşum gibi hissediyorum.

Bununla neden savaştığımı bilmiyorum. Eğer yerin altında yaşayan bu tanrılar beni istiyorsa, onları gerçekten durdurmak için gökyüzünde yaşamam gerekecek.

Bu düşünceyle tutuşum gevşiyor ve yarığın içine doğru biraz daha kayıyorum.

Sakin savaşmayı bırakayım deme. Memnon'un sesi bağımızda çınlıyor.

Çifte kapılar açılıyor ve ruh eşim içeri giriyor, büyüsü fırtına bulutları gibi etrafında dalgalanıyor. Saçları kıpır kıpır ve gözleri belli belirsiz parlıyor. Kendisi tamamen yıpranmış görünüyor. Smokini paramparça olmuş ve kolları, bacakları ve sırtı boyunca pençe izleri uzanıyor. O Hatta çenesinin alt tarafında korkunç bir set var.

İçinde bulunduğu durum karşısında küçük bir ses çıkarıyorum ve bu ses onun gözlerini benimkilere çekiyor. Beni gördüğü anda, büyüsü odanın diğer ucuna fırlıyor. Kendini bedenimin etrafında şekillendiriyor ve beni ileri, uçurumun dışına sürüklüyor.

Hareket iç organlarımı sarsarken çığlık atıyorum. "*Selene!*" Memnon kükrüyor.

Artık onu göremiyorum, büyüsü etrafımı sarmışken göremiyorum. Ama sonra, ellerini üzerimde hissediyorum.

Hızlı bir büyü mırıldanıyor ve acım yok oluyor. Bir an sonra beni kollarının arasına alıyor, kamburunun üzerine oturup beni tutuyor, eli karnımdaki yaraya gidiyor.

İyileştirici bir büyü yapamadan yer tekrar sarsılıyor, karnımdaki tutuşunu çözüyor ve ikimizi de ileri doğru kaydırıyor. Sanki yeryüzü bizi Memnon'un az önce beni sürüklediği devasa çatlağın içine atmaya çalışıyormuş gibi geliyor.

Hanımefendi... Bir zamanlar yaptığınız gibi bize katılın...

Gözlerim aşağıda, toprağın derinliklerindeki karanlık açıklığa kayıyor ve dişlerimi sıkıyorum.

"Hayır," dedim.

Memnon bakışlarımı takip etmeden önce bana meraklı bir bakış attı. Birkaç saniye boyunca yarığı inceliyor, sonra dikkatini bana veriyor.

Aç Olanlar'la konuşuyordun, değil mi? Bağımızın aşağısında diyor.

Bir iblisle yüzleşirken o kadar da kötü görünmüyorlardı, yorgun bir şekilde itiraf ediyorum.

Görünüşe göre güçlü cadılardan hoşlanmaya başlamışlar.

Memnon gözlerini benimkilerden kaldırdı. Yerdeki yarığa doğru Sarmatça şöyle der: "Aşağıdaki eski tanrılar, Selene'ye sahip *olamazsınız*. O benimdir. Yeminlerinizi yerine getirin ve kanımı barış için bir sunu olarak alın."

Büyücü, yanında asılı duran bıçağı kınından çıkarır. Keskin bir hareketle ön kolunu keser ve kanın yere dökülmesine izin verir.

Sarsıntı yavaşlar ve sonunda tamamen durur.

Memnon'un kanının damlaması dışında oda çok ama çok sessizleşir.

Gözlerim eşimin gözleriyle buluşuyor, kendimi açıkta hissediyorum. "Teşekkür ederim." Bu sesler her neyse, onlar öcü.

Gözlerindeki parıltı tekrar kahverengiye dönüşüyor. "*Est amage*, ruh eşiniz olmanın getirdiği şeyler için bana teşekkür etmenize gerek yok. Birbirimizi uçurumun kenarından geri çekiyoruz."

Kılıcını siler ve kınına geri koyar.

Memnon'un bakışları karnıma ve dağınık yarama düşüyor. Acı dolu bir ses çıkarıyor. "*Est amage*."

Memnon'un eli yaramı bir kez daha kapatıyor, parmakları yaramın üzerinde yayılıyor ve büyüünün yalayışını hissedebiliyorum, karıncalanan sıcaklık etime yayılıyor. Mochica lanetini mırıldanıyor-

büyüyü bozuyor ve içimdeki bir karanlığın serbest kalıp onunla birlikte uçup gittiğini hissediyorum.

"Vahşiliğini ne kadar sevsem de, bu kısmına dayanamıyorum," diye itiraf ediyor Memnon. Sözleri, iyileştirme büyüsünün kök salması ve iç organlarımın yeniden biçimlenmesiyle oluşan rahatsız edici çekiştirme hissiyle noktalanıyor. "İblis nerede?" Memnon soruyor.

"Ait olduğu yere," diyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve beni daha iyi görebilmek için başını eğiyor. "İşte benim kraliçem." Gözleri odanın dağınıklığını tanyor. "Bahsettiğin büyü çemberinin de gittiğini fark ettim."

"Kapana kısılmaktan gerçekten hoşlanmıyorum."

Memnon gülüyor, sesi hafif ve neşeli. Bu odanın duvarlarını kaplayan baskıcı büyüyle çelişiyor.

"Tabii ki bilmiyorsun," diyor neşeyle. "Sen bir Sarmat kraliçesisin, bozkırın sınırsız, açık düzlüklerinde dolaşmak için yaratılmışsın. Ruhun daha büyük şeylerden yapılmış." Elini göbeğimden çekip yeni oluşmuş pembe derimi inceliyor. Eşim titreyen bir nefes veriyor. "Karnın nasıl hissediyor?"

"Peki," diyorum umursamazca, yüzüne bakarak. Şu anda midem umurumda değil.

Smokininin yırtık pırtık yakalarından tutup onu kendime doğru sürüklüyorum. Dudakları benimkilerle buluşuyor ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi birbirimizi hararetle öpüyoruz. Morarıyor, umutsuzca. Roma'dayız, Boğaziçi'ndeyiz, Avrasya bozkırındayız ve buradayız.

Biz ebediyiz.

Kalbimin *teslim* olduğunu hissediyorum.

Bu his karşısında ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Memnon hemen geri çekiliyor, gözleri eski yarama dönüyor. Bir elini tekrar derimin üzerine koyuyor ve gücünü içime bastırıyor.

Bileğini tuttum. "Bir şey yok. Ben iyiyim," diyorum usulca.

Korkunç, vahşi büyücüm derin bir nefes alıyor. "Küçük cadı, her zaman ölümlülüğünden korkan bir parçam olacak ve şu anda... Sadece sana biraz daha sarılmak istiyorum."

Böylece ikimiz bir dakika daha orada kaldık, Memnon beni kendisine doğru tuttu. Memnon'un ön kolunu hafifçe kavırıyorum ve derisine sözsüz bir iyileştirme büyüsü yapıyorum. Neredeyse anında pençe izleri kapanmaya başladı. İyileşmelerini izliyorum, artık onları yapan yaratığı tanyorum.

"İblisinden nasıl kurtuldun?" diye sordum.

"Birinci ve ikincinin kafasını kestim. Üçüncüsünü ise kalbinden bıçakladım."

"Üç iblisle mi karşılaştın?" Sesim kısık bir şekilde söyledim. Bir tanesi yeterince zordu.

"Leonard beni öldürmeye kararlıydı."

Sertleştim. "Ona ne oldu?"

"Ölmüş. Atardamarı kesildiği için kan kaybından öldü." Memnon'un sesi soğuklaşır. "Onun gibi bir canavar için çok hızlı ve çok temizdi."

Yerdeki o eski kan lekelerini düşündükçe ürperiyorum. Hâlâ bir

Fortuna kaldı ve kahretsin, *Sybil*.

Çok hızlı ayağa kalkıyorum, sonra biraz

sallanıyorum. Memnon ayağa kalkarak,

"Sakin ol İmparatoriçe," diyor. "Arkadaşımı

kurtarmamız gerek."

İnliyor, *inliyor!* "Beni onurlu davranmaya zorlamak zorunda

mısın?" "Memnon!"

Gözlerinde bir parıltı var. "Alay ediyorum." Elime uzandı. "Hadi gidip arkadaşını kurtaralım."

BÖLÜM 51

MÜZAYEDE KATINA ÇIKTIĞIMIZDA, *PANDEMONIUM*.

Tüm oda kaynayan, çalkalanan bir saldırganlık kütlesi.

Gece yarısı müzayedesinden gelen konuklarla birlikte, çoğu hayvan formunda olan Lycanthrope'lar etrafı sarıyor. Bu kişiler hala ışıltılı elbiseler ve ütülü takımlar giyiyor. Ve gözlerimin düştüğü her yerde doğaüstü varlıklar savaşıyor.

Görünüşe göre ortalıkta olmayan tek kişi Politia memurları. Anladım. Eminim yakında ortaya çıkarlar, katliam göz önüne alındığında.

Duvarları, yerleri ve hatta odayı dolduran dairesel masalardan birkaçını kan süslüyor. Yirmi adım ötede, boğazı parçalanmış bir adamın cesedini görüyorum ve keten kaplı masaların üzerinde ya da yerde yığılmış birkaç ceset daha var.

Odayı tarayıp Sybil'i ve tutsak olabilecek diğer doğaüstü varlıkları arıyorum ama insan karmaşasından bir anlam çıkarmak zor. Esir gibi görünen kimseyi göremiyorum ve tek umudum Lycan'ların çoktan o doğaüstü canlıları binadan tahliye etmiş olmaları.

Memnon kargaşanın içine doğru ilerliyor, saçları kabarmaya başlıyor. Gözleri solumuzdaki bir kadına sabitlenmiş. Saçları çözülmüş ve elbisesi yırtılmış olsa da Sophia Fortuna'yı çenesinin mağrur duruşundan ve gözlerinin ışıltısından tanımak yeterince kolay. Etrafını küçük bir muhafız ordusu sarmış durumda ve o da onların arkasından savaşarak Lycanlara büyüler fırlatıyor

ona yaklaşıyor. Bir lanet indiğinde ve kürkü alev aldığında bir kurdun havladığını duyuyorum.

Bu büyücü kadın seni benden almaya çalıştı, diyor Memnon hançerini kınından çıkararak. *Yaşamasına izin veremem.* Artık gücü onu tükettiğinden düşünceleri bu kadar basittir.

Sybil'i bulmak için ikimizin oluşturduğu plan ne olursa olsun, bu savaşın ardından tuzla buz oldu.

Memnon ileriye doğru adım atar ve yakın dövüşe girer girmez kendini *serbest bırakır*. Büyücü dönerek ve hamleler yaparak savaşçıları kesiyor, gerektiğinde bıçaklıyor ve doğruyor. Bunu bir dans gibi gösteriyor. Öldürmeyi bir dans olarak düşünmek ne korkunç bir şey, ama kan akarken bile büyüleyici bir niteliği var. Tüm bu süre boyunca dikkati, onu henüz fark etmemiş olan Sophia'ya odaklanmış durumda.

Bir adım geri çekiliyorum, arkadaşımı bulmak için gerekirse binanın altmış küsur katını aramaya hevesliyim. Tam dönmek üzereydim ki soluk sarı saçlar gözüme çarpıyor. Eski, nahoş bir duyguyu tetikliyor ve refleks olarak bakışlarım kişinin kulaklarına, *sivri* kulaklarına, sonra da çayır-tatlı ot renginde, insan irisleri için fazla zengin olan gözlerine kayıyor.

Bu mümkün *değil*.

Eski anılarıma musallat olan bir hayalete bakıyorum. O, iki *bin* yıl önce ruh eşimi neredeyse kaçıran peri.

Eislyn.

Büyüm hemen yükseliyor. Çoktan ölmüş olmalıydı. Fae'lerin bile son kullanma tarihleri vardır. O nasıl hayatta? Ve burada, San Francisco'da, *bu binada* ne işi var?

Ona baktıkça içimdeki güç açığa çıkıyor.

Gözlerinin benimkilere takıldığını hissediyorum ve bocaladığını görüyorum. Ve şimdi bana hayaletmişim gibi bakan o. Burada olduğumu, yaşadığımı bilmiyor muydu?

Sonra bakışları bir mıknaş gibi Memnon'a kayıyor. Beni görmeden önce ona baktığını geç de olsa fark ediyorum.

Ruh eşime bakarken yüz ifadesi hem korkulu hem de açgözlü. Bu bakışla birlikte içimdeki sahiplenme duygusu ve peri için bir kez daha tehdit oluşturmadan önce onu sona erdirmeye ihtiyacı yükseliyor.

Memnon'un onu gördüğü anı hissediyorum. Durduğunda neredeyse Sophia'ya varmak üzereydi. Birkaç saniye boyunca orada öylece duruyor, tamamen hareketsiz, başı Eislyn'e dönük.

Sonra bir anda Memnon'un gücü onu *tüketir*. Saçları neredeyse şiddetle yükselir ve büyüsünün tüylerinde kıvılcımlar çıtırdar.

Kız kardeşini, annesini, sadık silah arkadaşlarını öldüren kadın bu. Hain arkadaşının kulağına fısıldayan ve Roma ile uğursuz bir anlaşmaya aracılık eden kadın. Onu tuzağa düşürebilmek için Memnon'u yüz yıllık uykuyla lanetleyen oydu. Ve bir Roma lejyonunu üzerime salan ve o meşum akşam beni öldüren de oydu.

Memnon *patladı*.

Gücü odanın her tarafına yayılıyor, masaları, sandalyeleri ve insanları etrafa savuruyor. Sadece ruh eşim ve ben ayakta kaldık.

Memnon, Eislyn'in düşmüş figürüne doğru ilerliyor, gücünün daha fazla ışını formunun etrafını sarıyor. Büyüsü odanın üzerine inen bir fırtınaya benziyor. Dalgalandan güç, doğaüstü varlıkları avucunun içine alıyor ve onları havaya kaldırıyor.

Çılgılık atıp çırpınıyorlar ama sadece birkaç dakikalığına. Sonra bir şey kaynayan büyü kütesini süpürür ve ona yakalanan doğaüstü varlıklar uysallaşır.

Memnon'un dumanlı gücünden sarkan buğulu gözlerine bakıyorum.

"Eislyn, burada ne yapıyorsun?" diye bağıyor, büyü sarıyor gövdesinin etrafında. "Cehenneme kabul edilmeyecek kadar kötü müydün?"

Nefret ve öfkesinin onu zehir gibi doldurduğunu hissedebiliyorum. Bu sıradan bir güç kullanımından daha fazlası. Bu, vicdanı yiyip bitiren türden bir şey ve Memnon'da zaten çok az kaldı.

"Ne sen ne de ben cehenneme inanıyoruz, yaşlı kral." Eislyn'in sesi rüzgâr kadar yumuşak ve kuş cıvıltısı kadar melodik.

Arkadaşım yavaşça Memnon'un büyüsünün matrisine yakalanmış olan periye doğru ilerliyor. Odadaki diğer doğaüstü varlıkların aksine, Eislyn'in gözleri geniş ve biraz korkmuş ama donuk değil. Aksine, keskin bir şekilde odaklanmışlar. Sanki her sözüne asılmış gibi ona bakıyor.

"İki bin yıl boyunca senin lanetinden kaçmak için uyumak zorunda kaldım," diye devam ediyor Memnon. "Seni *canlı* görmeyi beklemiyordum. Ben çürüyüp giderken senin güneşin altında yürüdüğünü ve *yaşadığını* bilmek nasıl da içimi yakıyor. Ama yine de, eğer yaşamamış olsaydın, burada benim pençelerimde olmazdın."

Çabuk.

Odanın bir yerinde bir kemik kırılıyor, ardından Sophia Fortuna'nın cansız bedeni yere düşüyor, cesedi aşağı inerken bir masaya çarpıyor, boynu garip bir açıyla bükülüyor. Saatler önce neredeyse dokunulmazdı. Şimdi ise öldü, bir anda öldürüldü.

"Burada olacağımı biliyor muydun, yoksa bu sadece mutlu bir tesadüf müydü?" Memnon talep ediyor.

Eislyn'in dudakları aralanır. "Seni hayal ettiğimi sanmıştım," diyor usulca. *Çabuk.*

Snap. Snap. Şak. Takım elbiseli ve önlüklü kadın ve erkekler teker teker yere düşüp ölüyor.

Samhain Balosu'nun olduğu gece bana bir büyücünün gücü hakkında ne söylemişti?

Yaptığımız büyü ne kadar güçlüyse, o büyüünün kime dokunduğunu o kadar az kontrol edebiliriz.

Memnon gücünü kontrol edemiyor. Onu bu şekilde tükettiğinde değil.

Eislyn saatler onu harikulade bir şekilde. "Sen vardır sadece olarak kısır olarak Hatırlıyorum," diyor.

Gözlerini kırıştırır, bir an sonra elini Memnon'un onu bir mengene gibi tutan büyüüne doğru kaldırır.

Çivit mavisi büyüye bir şeyler mırıldanıyor ve benim şaşkınlığımla büyü onun üzerindeki etkisini kaybediyor. Sırtında bir dizi kanat açıldı.

"Hiç sanmıyorum Eislyn," diyor Memnon, çıkışlara barikat kurmak için gücünü kullanarak.

Havada dönüyor. "Tekrar konuşacağız, savaş lordu. Ama bu gece değil." Bileğini oynatarak kolunu aşağı indiriyor ve sanki ışığı da kendisiyle birlikte aşağı sürüklüyor. Oda karanlıkla doluyor.

"*Eislyn!*" Memnon bağılıyor.

Şak, şak, şak.

Hay sikeyim. Memnon'un pençelerinde kesinlikle düşmanlar var ama gücünün dumanlarına hapsolmuş pek çok şekil değiştiren de var. Cesetler yere düşerken, karanlığı yenerek gücümü dışarı atıyorum.

Yavaşça kalkar ve ortaya büyülenmiş doğaüstü varlıklarla ve kızgın bir büyücüyle dolu bir oda çıkar ama Eislyn yoktur.

Memnon onun yokluğunda kükrüyor ve aramızdaki bağ sayesinde büyücünün kana susamış gücünün dizginlerinden kurtulduğunu hissedebiliyorum.

Şimdi de üzerimizdeki doğaüstü varlıkların etrafında dönüyor. Dehşet içinde Kane'i seçiyorum, yüzü ifadesiz bir şekilde Memnon'un

Büyü. Marin Sürüsü'nün beta üyesi Irene'i havada süzülürken görene kadar gözlerim kapana kısılmış doğaüstü canlıların üzerinde geziniyor. Cara'yı bile görüyorum, tatlı Cara'yı, gelip diğer şekil değiştirenleri kaçtığı kaderden kurtarmak zorunda hissetmiş olmalı.

Bu noktada Memnon'un kendisi dışında onun gücüne kapılmayan tek kişi benim. Ve büyücünün ne kadar çok büyü kullandığı göz önüne alındığında, bu her an değişebilir.

"Memnon!" Bağıriyorum. "Lütfen, tutsakları serbest bırak!"

Onları bırakmıyor. Beni duyduğunun farkında bile değil.

Şak, şak.

İki doğaüstü varlık daha düşer, takım elbiseli bu iki yaşlı adam. "Memnon!" Umutsuzca haykırıyorum.

Bana döndüğünde gözleri kor gibi yanıyor ve saçları yukarı kalkıp yüzünü çevreliyor. Gözleri görmüyor gibi görünse de beni içine alıyor.

Senin için, dostum, diyor. Bütün bunlar senin için.

Bu benim için değil. Müttefiklerimize zarar veriyorsunuz, dostlarım!

O da bana bakıyor.

Çabuk.

Bir ceset daha düşüyor, bu seferki eflatun elbiseli orta yaşlı bir kadın. Şimdiye kadar ölenlerin hepsi açık artırma konuklarıydı, ama dostumun gerçekten masum birini öldürmesi an meselesi.

Bu korkunç insanları durdurmak istediniz, diyor. Onları durduruyoruz.

Memnon, lütfen. Ona doğru ilerlerken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Sana yalvarıyorum!

Size zarar veremezler kraliçem. Onlara izin vermeyeceğim. Bir daha kimse size zarar veremeyecek. Kaderlerimiz tekrarlanmayacak. Benden uzaklaşıyor.

Şak, şak, şak, şak-

"*Est xsaya!*" Kadim kelimeler boğazımdan yırtıldı. "*Dur!*" Çığlık atıyorum. "Benim için. Bizim için. Sihrimi kullanıp seni kendim durdurmadan önce dur."

Ruh eşim bocalıyor. Yavaşça dönüp bana bakıyor.

Gözleri hala parlıyor ve hala görmüyor gibi görünüyorlar.

Uzun bir süre beni inceliyor.

"İşe yaramadı," diyor sonunda, beni içine çekerek. "Emrin işe yaramadı."

İzlerimde duruyorum ve ikimiz müzayede salonunun karşısında birbirimize bakıyoruz. Üstümüzde, büyü rehineri yere indirmeye başlıyor.

"Beni seviyorsun," diye nefes alır Memnon.

Gözlerimi kırpttırıyorum ve yanağımdan bir damla yaş daha süzölüyor. O gözyaşını izlerken parlayan gözleri titriyor. Bakışları benimkilere dönüyor ve odanın içinde adım atmaya başlıyor, yüz ifadesi giderek daha kararlı bir hal alıyor. Büyücünün büyüü o ilerlerken sandalyeleri ve masaları kenara itiyor.

Memnon'un gücü sonunda doğaüstü yaratıkları serbest bırakıyor ve çivit rengi büyü onları bir girdap gibi etrafımızda dönmeye, beni ve büyücüyü odanın geri kalanından saklamaya bırakıyor.

"Beni seviyorsun," diye tekrarlıyor Memnon, inkâr etmem için bana meydan okuyarak. Bakışları hâlâ gücüyle yanıyor.

Bir damla gözyaşı daha akıyor.

"Seviyorum." Ona titrek bir gülümseme verdim. "Seni seviyorum." Her zaman sevdim. Sadece bir süreliğine bunu gizlemeyi başardım. O benim dostum, canavarım, bir zamanlar düşmanım ve sevgilim.

Artık sıkı bir kontrol yok. Serbest düşüşteyim.

Memnon aradaki son mesafeyi de kapatır, gözleri normal dumanlı kehribar rengine döner ve saçları ensesine kadar iner. Ancak büyüü azalmış olsa da, ifadesinin yoğunluğu azalmamıştır.

Parmak eklemlerini elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "*Te amo in aeternum*," diyor usulca Latince. Gözleri sanki bu anı hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi yüzümü tarıyor.

Memnon eğilip beni öpüyor, dudaklarının darbesi çaresiz. Ona uzanıyorum, ellerim yüzünü kavlıyor. Elime bir damla gözyaşı damladığını hissediyorum ve titrediğini fark ediyorum, tüm vücudu titriyor.

"Bizimki gibi bir aşk her şeye meydan okur," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Sonsuza dek seninim."

Politia sonunda gelir, ancak o zamana kadar savaşın kendisi çoktan bitmiştir.

Başlangıçta, odadaki doğaüstü varlıkların bir süreliğine hepsini rehin tutan

Memnon'u suçlamalarını bekliyordum. Bunun yerine, şekil değiştirenler öfkelerini müzayede misafirlerine odaklamış görünüyorlar ve gece kıyafeti giyenler de savunmaya geçmiş gibi görünüyorlar. Sanırım hiçbirisi öfkeli bir büyücü tarafından esir tutulduklarını söyledi.

Memurların odadaki herkesi saatlerce alıkoymak istedikleri anlaşıldığında, ruh eşim birkaç zihni değiştiriyor, böylece ikimiz de sınışıabiliyoruz

ve Sybil'i bul.

Memnon ve ben onu Equinox Binası'nın dışındaki kaldırımda, ışıkları yanıp sönen bir ambulans kuyruğunun yanında otururken buluyoruz. Sybil, Sawyer'ın kalçalarının arasına sokulmuş, acil durum battaniyesi onu örtüyor ve yeni arkadaşı ona bir şeyler mırıldanıyor ve onu yakın tutuyor. Şaşırtıcı derecede hassas.

"Sybil," diyorum usulca, Memnon'dan uzaklaşarak. Üzerime giydirdiği takım elbise ceketini kendime daha sıkı sararak akşamın soğuşunu dışarıda tutmaya çalışıyorum.

Arkadaşım başını kaldırıp bakıyor ve beni görünce dudaklarından küçük bir ses çıkıyor. Battaniyesini sıyrıp ayağa kalkıyor ve sonra ikimiz birbirimize doğru ilerliyoruz.

Ortada bir yerde karşılaştık ve onu kucakladım. En iyi arkadaşım hemen kollarımda hüngür hüngür ağlamaya başlıyor.

"Öldüğünü sanıyordum," diye boğuk bir sesle konuştu.

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken biraz gülüyorum. "Beni o kadar kolay öldüremezsin."

Onu daha iyi görebilmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırarak geri çekiliyorum. Daha önceki yaraları geçmiş ama gözlerinde büyüünün bile iyileştiremeyeceği gölgeler var.

"Hayatta kaldık," diye fısıldıyorum.

Yüzü buruşuyor ve beni daha sıkı kavrayarak başını sallıyor.

Ellerim üst kollarına gidiyor ve onları sıkıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca, "beni bu kadar uzun süre korumaya çalıştığın için. Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın."

Sybil'in hıçkırıkları daha da artıyor ve onu bir kez daha kucaklamak için geri çekiliyorum. İkimiz birkaç dakika boyunca birbirimize sarıldık.

"Sybil." Sawyer'ın sesi bize yaklaşırken alçak ve gürültülü. "Araba burada." Elini arkadaşımın omzuna koyuyor ve başparmağını Sybil'in tüm vücudunu ürperten bir deri parçasının üzerinde gezdiriyor. "Seni geri götürmemiz gerek. Vardiyalarına hakim olmadan önce burada olman güvenli değil."

Bu da ne şimdi?

Sybil benden uzaklaşırken dehşete düşmüş görünüyor. "Ben asla..." Ama konuşurken vücudu biraz kasılıyor.

Sawyer biraz daha yaklaşıyor ve arkadaşımın rahatlamasına neden olan yumuşak bir ses çıkarıyor. "Tabii ki yapmazsın. Her ikisinin de

sen ve en iyi arkadaşın güvendediniz."

Gözlerim ikisi arasında geziniyor ve Memnon'la benim bir an önce Sybil ve Sawyer arasında gördüğümüz tatlı kucaklaşmanın basit bir fiziksel temastan daha fazlası olabileceğini ancak şimdi fark ediyorum. Sawyer, yanlışlıkla yer değiştirmesi ihtimaline karşı onu kontrol altında tutuyor olabildi.

En iyi arkadaşımın çenesi titriyor ve bu kadar kırılgan görünmesinden nefret ediyorum. "Selene." Sesi duygusallıktan boğuk çıkıyor. "Sürü beni bir sonraki Kutsal Yedi'ye kadar gözlerden uzak tutacak. Görünüşe göre, cadılar için bu ilk ay... zor olabiliyor." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve korkmuş görünüyor. Bugün yaşadığı her şey buna yardımcı olamazdı.

Ama Sawyer'ın parçası olduğu sürü iyi ve ben onu tekrar görene kadar arkadaşına bakacaklarını biliyorum. Haftalar göz açıp kapayıncaya kadar geçecek, kendime güveniyorum.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sen bir baş belası. Harika işler başaracaksın. Bundan eminim."

Sybil'in gözleri yırtık pırtık elbisemde ve kollarımın büzülmüş etinde geziniyor. "İyi misin?" diye soruyor kararsızca.

Başımı sallıyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim."

Kaşlarını çatıyor ama sonra kendi gülümsemesini zorluyor. "Çok rahatladım." Yutkunuyor ve gözleri yeniden doluyor. "Eve gitmelisin Selene," diyor, sesi duygusallıktan kısılmış. "Burası çok soğuk. Daha sonra konuşabiliriz." O konuşurken Sawyer onu nazikçe benden uzaklaştırıp ambulansların arkasına park edilmiş bir arabaya doğru götürmeye başlıyor.

"Seni bu konuda tutuyorum," diye arkasından sesleniyorum.

Orada durup Sybil ve Sawyer'ın kendilerini bekleyen araca doğru yönelmelerini izliyorum. O sırada Memnon yanıma geliyor, kollarından biri rahatlatıcı bir şekilde omuzlarıma dolanıyor.

"Hey, Selene," diye sesleniyor Sybil omzunun üzerinden. Bana dönmek için duraklıyor. "Bu gece yedi doğaüstü varlık daha bağlanmaktan kurtuldu. Bunu *sen* yaptın. Politia değil, şekil değiştirenler bile değil. *Sen yaptın*. Umarım arkadaşın olmaktan ne kadar gurur duyduğumu biliyorsundur." Bana titrek bir gülümseme gönderiyor ve yüzümden bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Şimdi git buradan, seni ucube," diyor sevgiyle, "ölümüne yakalanmadan önce."

BÖLÜM 52

ERTESİ SABAH, K A L Ç A L A R I M D A K I ELLERLE UYANDIM. O PARMAKLAR Tenime.

Günaydın, nişanlım.

Memnon kelimeleri klitorisime yakıcı bir öpücükle noktılıyor ve ben bir nefesle uyanıyorum. Neredeyse yataktan kalkacaktım.

Memnon hassas etime gülümsüyor.

"Karar verdim, *est amage*, kocanız olarak sizi günde en az bir kez, belki de iki kez dilime boşalmaya zorlayacağım."

"Ne?" Şaşkınlıkla söylüyorum. O anda dün gece aklıma geliyor ama Memnon'un dokunuşu anıları çabucak gölgede bırakıyor.

Doğrulamaya başlıyorum ama büyücü gövdeyi tekrar aşağı iterek kalçalarımı ona doğru yaklaştırıyor.

"Ve artık bana emir veremeyeceğine göre," diye devam ediyor, "şu andan itibaren orgazmlarının hızını ben kontrol edeceğim."

Ben cevap veremeden ya da Memnon'un bacaklarımı ve kıkırımı en sevdiği oyuncak ayısıymış gibi tuttuğu gerçeğiyle yüzleşmeden, büyücü klitorisimi tekrar öpüyor.

Ellerim saçlarına dolanırken haykırıyorum.

Memnon tek başına klitorisimi emiyor, dili aşırı hassas et düğümünü tekrar tekrar okşuyor.

Bu duygu bunalıcı.

İçimde hisler yükseliyor ve çekirdeğim işe yaramaz bir şekilde sıkılıyor.

"Memnon!" Hıçkırarak ağladım.

Est xsaya, diye düzeltiyor. *Söyle ve klitorisinde sadece ağzımın dışında bir şey olsun.*

"*Est xsaya*," diye soluk soluğa bağıyorum, uyluklarımın arasındaki sinir demetinden gelen neredeyse dayanılmaz miktardaki uyarımdan kısa bir süre için kurtulmayı umuyorum.

"İyi kadın."

Yine bana karşı gülümsediğini hissediyorum ve ağzı klitorisimden aşağı iniyor. Ancak bu muazzam hissiyata bir ara verebileceğimi düşündüysem yanılmışım. Memnon'un büyüü sadece dilinin yerini alıyor ve aynı derecede kurnaz, mavi güç o sinir düğümünün etrafında tekrar tekrar dönüyor.

Büyücünün dili içime dalmadan önce göbeğimde daireler çiziyor. İnliyor. "Amının tadını özledim."

Altında kıvranıyorum. Başımı geriye atıyorum. "İçimde sana ihtiyacım var." Bu bir talepten çok bir yalvarış.

"Hayır," diye nefes alıyor tenime karşı. "Bir dahaki gelişimde beyaz giyiyor olacaksın ve ben de senin kocan olacağım."

Nefesim kesiliyor. Evlenmek için bozulmaz yeminimiz - şimdi Memnon'a aşık olduğum için, bir kez daha yürürlüğe girdi.

"Ama şimdi," diye devam ediyor, "iyi küçük bir cadı gibi yüzüme karşı benim için geleceksin."

Belki Memnon'un kendine olan güveninden, belki de benim oldukça telkin edilebilir olmamdan ya da belki de sonunda duyularıma yenik düşmüş olmamdan, ama tek gereken onun bir başka yakıcı öpücüğü ve orgazmımın içimde paramparça olması.

Boşalırken haykırıyorum, parmaklarım Memnon'un saçlarında sıkılıyor. Açgözlülükle beni doruk noktamın artçı şokları boyunca yemeye devam ederken sırtışını hissediyorum... ve sonra ötesinde.

"Neden durmuyorsun?" Durmayacağını anladığımda neredeyse ağlayarak söyleyecektim.

Her gün yapacağımız bir şey daha var, diyor benden ziyafet çekerken. *Seni hayattan daha çok sevdiğimi söyleyeceğim ve sen de bugünden başlayarak bana bu üç sihirli kelimeyi söyleyeceksin. Ve eğer söylemezsen*, diye devam ediyor, *o zaman söyleyene kadar seni yiyip bitireceğim.*

Sen tam bir piçsin.

Amıma doğru gülerek çılgılık atmama neden oldu.

Evet, tüm kalbiyle katılıyor. *Ben de katılıyorum.*

Vücudumun çizgisinden Memnon'un eğik başına doğru bakıyorum. "Bana bak," diye emrediyorum.

Emrin arkasında hiçbir güç yok, ama yine de dostum başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Seni seviyorum, Memnon. Seni çok seviyorum. Ve bunu söylemem için herhangi bir parçamı rehin tutmana gerek yok. *Seni seviyorum.*"

Sözlerimle yıkanırken burbon rengi gözleri parlıyor. Sonunda kalçalarımı serbest bırakıyor ve kalçalarım gevşekçe yatağa düşüyor.

Ona bakarken göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Göğüs kafesimi ovuyorum ama baskı geçmiyor.

Memnon fark etti.

"Bozulmaz yeminimizin büyüğü yeniden kök salıyor," diyor usulca. Büyücü bedenimde yukarı doğru hareket ediyor. "Ben de hissediyorum." Başını eğiyor ve göğüs kafesime bir öpücük konduruyor. "Bunun ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum. "Bunun anlamı," diyorum usulca, "bugün evleniyoruz."

BÖLÜM 53

MEMNON BIZE KAHVE VE ÇAY YAPMAK İÇİN ODADAN ÇIKIYOR VE gaz ocağının ateşleme sesiyle - sürpriz bir kahvaltı. İçimdeki duyguların derimin altında tutulamayacak kadar hafif ve geniş olduğunu hissediyorum.

Demek aşk bu.

Nero sinsi sinsi odaya girip kararsızca yatağa atladığında, muhtemelen kendimi kaybetmişim gibi görünen mutlu bir kahkaha atıyorum.

Tüylü yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Evleneceğime inanabiliyor musun?" Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. *Çırpınıyor!*

Nero bana *"Evet, hiç şaşırmadım hanımefendi, kimse şaşırmadı"* der gibi *bakıyor*.

Ama olabilecek en iyi şekilde hazırlıksız yakalandım. Bu yemini ilk ettiğimde bana iğrenç gelmişti, ama şimdi... şimdi garip bir şekilde heyecan duyuyorum. Bir zamanlar Memnon'la evliydim. O zamanlar inanılmaz bir kocaydı.

Tekrar inanılmaz bir koca olacak.

Telefonum komodinden çalarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Yüzünü dokunduğum yerden hemen temizlemeye başlayan Nero'yu bırakıyorum ve telefonu alıyorum. Ekranda Kane'den bir mesaj vardı.

Birdenbire dün geceki her şey gözümün önüne geldi. İblis, açık artırma, kavga, Eislyn.

Selene, yüz yüze konuşmamız gerek.

İlk metni başka bir metin takip eder.

Şimdi.

Yatakta doğruldum, çarşafları üzerime topladım.

Memnon hakkında.

Kalbim sıkışıyor. Cevap yazıyorum, nabzım yükselmeye başlıyor.

Neden?

Cevap vermesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Bir hafta önce benden senin için kendimi tehlikeye atmamı istedin. Bana zaman ayırmanı istiyorum.

Cevap veriyorum:

Güzel

Otuz dakika sonra evime gel.

Nero'nun yanından geçip büyücünün koridorda kaybolduğu yere bakıyorum. Nefesinin altından eski bir Sarmat şarkısı mırıldandığını duyabiliyorum.

Memnon, aramızdaki bağa uzanıyorum. Bugün için birkaç şey almak üzere yurt binama gitmem gerekiyor.

Memnon cevap vermek yerine koridora geri dönüyor ve yatak odasının kapı çerçevesine yaslanıyor. Üzerinde sadece düşük belli bir eşofman var ve kaslı, mürekkepli gövdesini görünce dizlerimin bağı çözüyor. Ağzının bir köşesi yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Dumanlı kehribar gözleri beni içine çekerken parlıyor. Bana o kadar büyük bir özlemle bakıyor ki göğsüm ağrıyor.

"Gitmen uzun sürmesin, küçük cadı," diyor. "Yeminlerimizi etmeden önce sana bir sürprizim var."

Kalbim biraz daha sert atıyor.

İyi olsa iyi olur, Kane.

BÖLÜM 54

BİR HAFTADIR YURT BINAMA GITMEMİŞ OLMAMA RAĞMEN

Gerçi hiçbir şey değişmedi -belki de yalnızlık dışında. Ev eskisinden çok daha sessiz ve boş. İlk başta bunun sebebinin burayı dolu dolu hissettiren iki varlığın - Sybil ve Nero'nun - şu anda burada olmamaları olduğunu varsayıyorum, ama sonra burada yaşayan çeşitli ailelerden gelen gaklama, çığlık atma seslerinin ya da cadılar meclisinden gelen yüksek sesli kıkırdamaların olmadığını fark ediyorum. Duyduğum mırıltılı konuşmalar da çok hafif. Ancak ev hala rahatlatıcı yiyecekler gibi kokuyor. Bugün, tarçınlı çörek.

Eşyalarımı odama bıraktım ve bir tane almak için aşağıya indim ki, birisi ön kapımıza vurdu.

Kim olabileceğini tahmin edin.

Adımlarımı fuayeye kadar takip ediyorum ve kapıyı açıyorum. Kapının diğer tarafında Kane duruyordu.

"Büyük Kötü Kurt gibi kapımı kırmaya çalışarak ne yapıyorsun?" Dedim.

Bana bir bakış attı. "Bu hiç komik değil."

Biraz komik ama bunu kendime saklıyorum. Dün gece belli ki herkes espri anlayışını kaybetti.

Havadaki soğuğa rağmen Kane'in üzerinde sadece bir atlet, koşu şortu ve tenis ayakkabısı var. Kumlu sarı saçları rüzgârda savrulmuş gibi görünüyor.

"Buraya mı *koştun*?" İçeri girmesi için kapıyı açık tutarak sordum.

Lycanthrope içeri adım atıyor, vücudu sinsi bir kurt gibi yuvarlanıyor.
"Biliyor muydun?" diye soruyor.

Kalbim yüksek sesle atıyor. Muhtemelen bilmemem gereken bir dizi hassas konu var.

"Neyi biliyorsun?" Yeterince masumca söyledim. Bir an sonra elimi kaldırıyorum. "Bekle. Kahvaltımı yapmadan bu konuşmayı yapmaya hazır değilim." Yani kahve.

"Selene," diye itiraz ediyor Kane, boğazında sabırsız bir hırıltı gümbürdüyor.

Ona eğlenen bir bakış attım. "Bir iblisle tanışmadan önce bu hırıltı bende işe yarayabilirdi." Elini tutuyorum. "Gel hadi."

Dokunduğumda şaşırdığını hissediyorum, sonra kendi tutuşu benimkini sıkılaştırıyor. Yüzünü göremiyorum ama başkalarının emirleri karşısında sinirlenen alfa, şimdi onu evimin yemek salonuna götürmeme izin veriyor.

"Bir iblisle mi tanıştın?" Kane yankılanıyor.

"Sadece birazcık," diyorum kaçamak bir şekilde. Bu tamamen ayrı bir konuşma ve muhtemelen iştahımı kaçırarak bir konuşma.

Evimin yemekhanesinde, taze meyveler bir tepsi dolusu parıldayan tarçınlı çöreğin yanında duruyor ve üzerlerindeki krema hala damlıyor.

İki tabak almak için şekil değiştirenin elini bırakıyorum. Meyveyi tamamen görmezden gelerek, her birimiz için birer tarçınlı rulo hazırlıyorum ve ardından Kane'e tabakları veriyorum.

"Git otur," diyorum arkamızdaki boş odadaki masalardan birini işaret ederek. "Ayrıca, kahve mi yoksa çay mı istersiniz?"

"Tanrım, Selene, sadece konuşmak istiyorum."

Göğüs kafesim zonkluyor, biraz daha daralıyor. Memnon'a ettiğim bozulmaz yemin rahatsız edici olmaya başlıyor.

"Dinle Kane, dün gece çok zordu ve şu anda biraz normale dönmeye ihtiyacım var, bu yüzden ben sana bir şeyler hazırlarken lütfen git otur."

Emir üzerine homurdanıyor.

"Git." Onu itiyorum.

Yine homurdanıyor ama isteksizce ahşap masalardan birine yöneliyor.

Kahve makinesinin yanına dizilmiş iki renkli fincanı alıp her birini dumanı tüten kahveyle dolduruyorum. Bir hevesle ikisine de krema ekliyorum. Kane'in kahve mi yoksa krema mı sevdiğine dair hiçbir fikrim yok ama umurumda bile değil.

Kahveler elimde, Kane'in kafesteki bir kurdu andıran bakışlarıyla beklediği masaya doğru ilerliyorum. Bacağı sabırsızca zıplıyor.

"Tanrıça, duygularını çok *yüksek sesle* ifade ediyorsun," diyorum. Ona bir kupa uzatıyorum ve yerime oturuyorum. "Şimdi, bana anlatmak için yüz yüze görüşmek zorunda olduğun bu kadar önemli olan şey neydi?"

Kane sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi uzun süre bana bakıyor.

"Ne?" diyorum. Koltuğumda biraz kıpırdanarak söylüyorum.

"Biliyor muydun?" diye tekrar soruyor.

"*Neyi* biliyorsun?" Kahvemden bir yudum alarak soruyorum. "Luca Fortuna'nın mülkü hakkında mı?"

Büyücünün adını duyunca boğazım düğümlendi. "Neden bahsediyorsun sen?" Gözlerini arayarak söylüyorum. "O piçin mülkü neden umurumda olsun ki?"

Yine o uzun, değerlendirici bakış. Burun delikleri açılıyor.

"Beni mi kokluyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Neler oluyor?"

"Bir iş varisi seçti." "Tamam...?"

Belirsizce söylüyorum.

Kane öne doğru eğiliyor. "Luca Fortuna milyonlarca dolarlık bir holding olan Ensanguine Enterprises'ın tek sahibiydi. Şimdi ölmüş olan üç çocuğunun yanı sıra bir karısı ve iki metresi vardı. Ve bu, geniş ailesini ya da şirkette gelecekte üstleneceği roller için yetiştirdiği yarım düzine yakın sırdaşını hesaba katmıyor bile."

Belli ki Kane biz ayrı olduğumuzdan beri aile hakkında ödevini yapmış.

Şekil değiştiren bana öyle bir bakıyor ki, çaresizce başımı çevirmek istiyorum. "Bil bakalım Luca imparatorluğunu miras alması için kimi seçti?"

İçimde hastalıklı bir duygu kabarıyor. "Bana bunun Memnon'la ilgili olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

Kane koşu şortunun cebine uzanıyor ve telefonunu çıkarıyor. Ekranı dokunuyor, sonra cihazı bana doğru kaydırıyor. "Ensanguine Enterprises Yönetim Kurulu Toplantı Tutanakları" başlıklı bir belgenin görüntüsüne bakıyorum.

"Şuraya bak," diyor Kane, masanın öbür ucuna uzanıp sayfanın *Halefiyet Planı* başlıklı bölümünü işaret ederek. "Ne yazdığını okuyun."

Gözlerim metni tarıyor.

Luca Fortuna'nın ölümü halinde Ensanguine Enterprises'ın liderliği Leonard Fortuna, Sophia Fortuna, Juliana Fortuna'ya geçer,

ve Memnon Uvagukis.

Bir saniye nefes alamıyorum.

"Luca Fortuna eşinizi şirketinin varisi olarak atadı," diyor Kane. "Tabii ki şu anda hepsi de uygun bir şekilde ölmüş olan üç yasal çocuğuyla birlikte."

Korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

Kane beni inceliyor, burun delikleri şişmiş. "Gerçekten bilmiyordun," diyor sonunda, sanki buna şimdi inanıyormuş gibi.

"Bunu nereden aldın?" diye sordum.

"Ensanguine Enterprises halka açık bir şirkettir. Halefiyet planı birkaç saat önce kamuoyuna açıklandı ve sürü arkadaşlarımdan biri bunu alfamızın dikkatine sundu."

Bir elimi göğsümdeki gerginliğe bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben... anlamıyorum."

Sadece ben anlıyorum. Öldürmeyi, *hak iddia* etmeyi anlıyorum. Bunların hepsi iki bin yıl önceki Sarmatya ahlakının bir parçasıydı. Bir kral sadece bir düşmanı yenmekle kalmaz, onun topraklarını ve servetini de ele geçirirdi.

Kane iç çeker, tüm vücudu gevşer. Ellerini karmakarışık saçlarında gezdirir.

"Memnon dün gece Fortunas'ın imparatorluğunu yok etmedi. *Onu ele geçirdi.*"

Bozulmaz yeminin büyüğü nefes borumun etrafını daha sıkı sarıyor. Artık rahatsız edici bir şekilde ilimik gibi hissettiriyor.

Est amage, Memnon bağıımızı çağırıyor, düşüncelerimi kırıyor, *Umarım hazırsındır. Evlenme vakti geldi.*

ÇOK YAKINDA

Bewitched serisinin üçüncü ve son kitabı için gözünüzü dört açın!

[*Bewitched #3*](#)
2025'te Geliyor



Kontrol ettiğinizden emin olun

[*Bağlayan Lanet \(Bewitched #2.5\)*](#)

Memnon ve Selene'nin hikayesinin ilk başladığı yer.

Çok Yakında

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Her zaman olduğu gibi, dünyalarımı ve karakterlerimi sizlerle paylaştığım için çok minnettarım.

Bu kitabımı veya diğer kitaplarımı **beğendiyseniz**, gelecekteki kitaplarımın yanı sıra bonus içerik ve daha fazlası hakkında bildirim almak için **[buradan haber bültenime kaydolabilirsiniz](#)**.

Değerlendirmeleri ve yorumları her zaman takdir ediyorum, bu yüzden bu kitaba bir tane vermeye karar verirsiniz şimdiden teşekkür ederim.

Çok sevgiler ve mutlu
okumalar! XO,
Laura

AYRICA LAURA THALASSA TARAFINDAN

DÖRT ATLI

Pestilence

Savaşı

Açlıktan

Ölüm

PAZARLIKCI

Rhapsodic

Garip Bir İlahi

Akşam Yıldızlarının İmparatoru

DÜŞMÜŞ DÜNYA

Ölen Her Şeyin Kraliçesi

Hainlerin Kraliçesi

Yaşayan Her Şeyin Kraliçesi

DÜNYEVI OLMAYAN

Dünyevi

Olmayan

Kovalanan

Lanetli

Terk Edilmişler

Lanetliler

TEŞEKKÜRLER

Eğer *Bespelled* hakkındaki hislerimi tek bir cümleyle anlatabilseydim, bu kitabın saf bir düşkünlük olduğunu söyledim. Beni heyecanlandıran, kaynatan, geren ve bayıltan sahnelerle dolu. Kitapta tatmin edici bir akış olsa da, yazması pek de kolay değildi. Elimde bir kitap dolusu *Bespelled*'in doğru olmayan satırları, sahneleri ve parçaları vardı, bu yüzden onları bir kenara atmak zorunda kaldım.

Bespelled'in tüm hayatı boyunca beni dinleyen tek kişi -başlangıcından sonuna kadar- kocam Daniel. İlişkimizin böylesine temel bir parçası haline gelen bir şeye teşekkür etmek garip, tıpkı bir arkadaşınıza sizinle aynı ilgi alanlarına sahip olduğu için teşekkür etmek gibi. Ama ben yine de teşekkür etmek istiyorum, çünkü her hafta benimle birlikte olduğunuz için size sonsuza dek minnettarım.

-Her gün olmasa da hikayeler, yazmak ve bizi götürdüğü tüm güzel yerler hakkında sohbet ediyoruz. Bu kitap ve diğerleri için her zaman, her zaman desteğinize sahip olduğum ve zaferlerimi kendi zaferlerinizmiş gibi kutladığınız için minnettarım. Sizi seviyorum - sonsuza dek sürsün.

Menajerim Kimberly'ye, seninle çalışmak için nasıl bir iyilik yaptım bilmiyorum ama kitaplarıma gösterdiğin sevgi ve destek için çok şanslıyım ve sana minnettarım. Bana geri bildirim verebilmek için bu kitap yüzünden uykuları kaçan Aimee'ye teşekkür ederim.

Christa Désir, yaptığınız işte inanılmazsınız ve birlikte çalışmak için mutlak bir zevksiniz. Fena halde iyi geribildirim için teşekkür ederim. Heyecanınız ve hikayelerime olan inancınız çok ama çok alçakgönüllü.

Sabrina Baskey, bu kitabın şarkı söylemesini sağladığınız için teşekkür ederim! Yorumlarınızın ve düzeltmelerinizin her birini takdir ettim. *Bespelled*'e gerçekten cila kattınız.

Naomi, *Bespelled*'i alan ilk resmi okuyucu sendin ve sadece geribildirimle değil, içtenliğine de kitabı bir araya getirmeyi başardın.

Bespelled için duyduğunuz heyecan ve okurken yaptığınız kitap güncellemeleri okuduğunuzdan beri aklımda.

Büyük bir övgü de, sırf zamanında bitirebilmem için düzeltmelerimin sonunda benimle kalan anneme gidiyor. Bu konuda ağlamaklı olmamaya çalışacağım ama gerçek şu ki bu benim için çok şey ifade ediyor. Seni seviyorum anne. Teşekkür ederim.

Büyük ve içten bir teşekkür, halefiyet planları konusunda aklını aldığım babama gidiyor. İkinci bir teşekkür de San Francisco'da güçlendirilmiş bir gökdelenin, cehenneme açılan bir geçit temellerinin bir kısmını yıktıktan sonra bile ayakta kalacağına dair bana güvence veren kocama. Eminim Berkeley'deki mimarlık profesörleriniz, bilgilerinizi böylesine önemli ve ciddi konularda kullanabildiğiniz için sizinle gurur duyuyorlardır.

Bu kitabın yolculuğu sırasında beni pek çok yönden destekleyen aileme bir bütün olarak teşekkür etmek istiyorum. Paylaşılan o kadar çok gönderi ve üzerime yağdırılan o kadar çok sevgi vardı ki, açıkçası hâlâ çok etkileniyorum.

Sevgili çocuklarıma, her ikiniz de gerçek anlamda kitaba yardımcı olmasanız da, zihnimin karmaşasını yatıştırmama yardımcı oldunuz ve bana kahkahalarınızı, merakınızı ve tatlı yaramazlıklarınızı verdiniz.

Janett'e, Kel'e, Patricia'ya, Lacey'e ve diğer pek çok kişiye; bu seriyi sevdiğiniz, bana inandığınız ve iletişim konusunda berbat bir yazar olmama rağmen bana ulaştığınız için teşekkür ederim. Gösterdiğiniz tüm sevgi ve heyecana minnettarım.

Son olarak, sevgili okuyucu, kitaplarıma ve karakterlerime bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Hikayelerimi sizlerle paylaşma fırsatı verdiğiniz için sonsuza dek minnettar olacağım.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.